

RACHEL VINCENT

KAÇAK

Tehlikeli, inatçı... ve kedi

Pegasus Yayınları: 347
Bestseller Roman: 144

KAÇAK
RACHEL VINCENT
Özgün Adı: ROGUE

Editör: Berna Sirman
Düzeltili: Çiçek Eriş
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2011
ISBN: 978-605-4456-64-2

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakkı, 2011
Copyright © RACHEL VINCENT, 2008. Tüm hakkı saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B. V.
/S.à.r.l.'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RACHEL VINCENT

KAÇAK

İngilizceden Çeviren:
ESRA DOYUK

PEGASUS YAYINLARI

Bir

"Yakala ve serbest bırakmış!" diye homurdanarak serseriye Marc'ın arabasının bagajının üstünden yüzüstü aşağı ittim, dişleri keskin bir sesle birbirine vurduğunda boşta kalan elimi tam zamanında çekmiştim. Aşağılık herif benden yarım kat büyüktü ve... şey, korkmuş bir kedi gibi çırpınıyordu, –ben dâhil– elleri nereye denk gelirse parçalamak için kararlıydı.

Birkaç metre arkamda Marc olanları izliyordu, daha sonra babama anlatmak için performansımın her açısını zihnine yazdığından hiç şüphem yoktu. Şu ana kadar ona rapor edecek pek iyi şeyler vermemiştim.

Etrafta sinsi sinsi dolaşan tiplere ders vermek için onları evire çevire dövmek anlaşılır bir şeydi; bilindik korkutma taktiklerinin pek çoğunu kolaylıkla uygulayabilirdim. Ama tüm bu onları-yakala-ve-dışarı-çıkart anlayışı? Bu saçmalıktı. Tamamen ve tepeden tırnağa enayilikti. Babam ne düşünüyordu ki?

Tüm akşam şanslı olduğum tek konu, serserinin Dumas, Arkansas'ın varoşlarındaki تنها bir öpüş koklaş yerine kaçmış olmasıydı. Şehrin ışıklarından uzaklaşmak yerine onlara doğru ilerleseydi, onu asla yakalayamazdım. Denemezdim bile. Yoldan tesadüfen geçen insanların ortalama boyutlardaki benim gibi genç bir kadının kendisinden en az yirmi kilo ağır olan bir adama bir temiz giriştiğini görmelerini göze alamazdık. Ayrıca gerçek

şu ki serseri nasıl dövüşüleceğini biliyor olsaydı muhtemelen onu yakalayamazdım.

Yine de ele geçirme kısmı rahat geçmemişti. Marc yardım etmek için hiçbir çaba harcamamıştı.

"Bana yardım edebilir misin?" diye çıktım ona omzumun üstünden. Serseri kollarımın arasından kaçmaya çalışarak döndüğünde başını geriye çekip bagaja çarptım.

Ayak seslerinin takip etmediği erkeksi bir kahkaha çınladı arkamda. "Çok iyi gidiyorsun, *querida*²."

"Bana... asla... böyle... seslenme," diye hırladım kenetlenmiş dişlerimin arasından. Boş elimle, davetsiz misafirin sallanan kollarından birini tuttum ve sırt çukuruna bastırdım. Öteki elini boya üzerinde çizikler bırakarak kurtardı. Marc'ın sıklıkla kötü muamele gören arabası için bu bir sorun değildi tabii.

Marc gözdağımdan etkilenmemiş bir halde güldü.

Öne doğru eğilerek davetsiz misafiri sabit tutmak için kendimi onun sırtına yasladım. Kırmızı bluzunun ince, parlak kumaşının altındaki kalbi deli gibi atıyordu. Boştaki eli şiddetle sallandı ve yine uzanamayacağım bir yere gitti. Yakalamış olduğum bileği sıktım. Kemikleri birbirine geçti. Serseri acı içinde feryat ederek altımda büküldü. İlk tek başıma yakalama işimi batırmamaya kararlı bir şekilde direndim. Marc seyrederken olmazdı. Bunu unutmama asla izin vermezdi.

"Bırak beni, kaltak," diye homurdandı serseri. Yüzü arabaya bastırıldığı için kelimeleri boğuk çıkmıştı.

Marc yine arkamda kıkırdadı. "Sanırım senden hoşlanıyor, Faythe."

² (İsp.) Canımın içi, sevgilim. (ç.n.)

"Ya yardım et ya da çeneni kapa." Boştaki elimi paketinden az önce çıkardığım ve hâlâ parlak olan yeni kelepçelerimi almak için arka cebime soktum. Onları devreye sokmanın zamanı gelmişti.

İlk halkayı açarken metal metalin üstünde şingirdadı ve serserinin çırpınışı şiddetlendi. Başını geriye attı ve boştaki kolunu garip bir açıyla hızla yukarı kaldırdı. Eli benimkine çarptı. Yumruğum açıldı.

Acı dolu bir an, metalin açık halkası işaret parmağıma asılı kaldı, diğer ucuysa bir sarkaç gibi sallandı. Sonra kelepçe elimden kaydı ve tutuklulumun sol ayakkabısının ucuna kondu. Bileğindeki tutuşumu güçlendirip kelepçeyi almak için eğildim, bu sırada onu geriye doğru çekiyordum. Adam tekmesiyle kelepçeyi uzaklaştırdı. Kelepçe arabanın altına gitti ve çakıl taşlarının üstüne savruldu.

"Lanet olsun!" *Parlaklık ve yenilik buraya kadarmış.* Her ikimizi de doğrulttum ve serserinin başının arkasını tokatladım. Homurdandı. Marc güldü. Sinirden çılgılık atmamak için zor duruyordum. İşler ilk yakala-ve-serbest-bırak işimin gitmesi gerektiği gibi *gitmiyordu*.

Hiddetimi bir kenara iterek serseriye yeniden bagajın üstüne yatırdım ama üstünlüğü sağlamak için çok geç kalmıştım. Ben çuvallamıştım, o ise tekrar cesaretlenmişti.

Serseri hırlayarak dirseğini sol tarafıma geçirdi. Göğsüme ve karnıma büyük bir acı yayıldı. Hızla nefesimi bıraktım. Kolu yumruğumun etrafına kaydı, neredeyse tutuşumu kaybediyordum.

Başlarım böyle işe. Bu işi nazik ve kolayca halletme şansını kaybetmişti, böylece geriye sadece –en favori yöntemim olan– hızlı ve sert kalmıştı.

Derin bir nefes aldım. Yeni zedelenmiş yan tarafımı âdeta bir ateş kapladı. Ağırılığımı sol bacağıma verdim ve sağ dizimi kasıklarına geçirdim.

Serseri sanki kendi dilini yutuyormuş gibi tek bir acı dolu yutkunma sesi çıkardı. Bir süre sadece Marc'ın arkamda düzenli nefes alıp verişini ve cırcır böceklerinin etrafımızda ötmesini duydum. Sonra tutuklum çılgık atarak Steven Tyler'ı bile irkilecek notalara ulaştı.

Koşmak şöyle dursun, ayağa bile kalkamayacağından emin olduğumda onu bıraktım. Küçük bir kız gibi çılgık atarak ayaklarımın yanına, yere çöktü.

"Pekâlâ, işi yapmanın *bir* yolu kesinlikle bu." Marc yanıma geldi. Biraz soluk gözüküyordu ve bunun sebebi sadece ay ışığı değildi.

Çakılların üzerindeki zavallıya bakarak yüzüme düşmüş saçlarımı ittim. "Lanet olası kelepçelerini ver bana," diye çıkıştım Marc'a, rakibimi kasıklarına indirdiğim bir tekmeyle yere düşürdüğüm için kendimden hiç utanmayarak.

Marc kendi kelepçelerini arka cebinden çıkardı. "Seni kızdırmamam gerektiğini unutturma bana," dedi kelepçeleri açık avucuma bırakarak.

"Hâlâ hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyor musun?" Diz çökerek serserinin kollarını sırtında birleştirdim ve onu kelepçeledim. Dirseğinden tutup yukarı çekerek onu yarı sürükler bir şekilde arabanın yolcu tarafına götürürken hâlâ sızlanıyordu. Kapıya vardığımızda bana bakması için onu çevirdim. "İsmin ne?"

Cevap vermek yerine, bluzumun düşük yakasına içine düşecekmiş gibi baktı. Bu yaptığı en zeki veya en orijinal tepki değildi ama kesinlikle şansını denemiş bir erkeğin yapacağı bir

hareketti. Yine de bana şehvetle bakılması havasında değildim. En azından onun tarafından.

Yumruğumu salladım ve eklemlerim hızla göğüs kafesine çarptı. Adamın gözleri büyüdü ve çenesi acı dolu bir *uf* sesiyle ile kenetlendi.

Kapalı göz kapaklarına bakarak, "Son kez soruyorum," diye uyardım. "Ondan sonra seni öldüreceğim ve sana Tom Doe diyeceğim. Seçim senin. Şimdi, lanet olası ismin ne?"

Gözleri birdenbire açıldı, tehdidimin ne kadar ciddi olduğunu tartmak ister gibi gözlerimin içine baktı. Her ne gördüyse onu ikna etmiş olmalıydı. "Dan Painter," dedi ve sinirinden isminin son hecesini âdeta yuttu.

"Bay Painter." Yüzündeki ifadeye ve hızlı bile olsa düzenli kalp atışlarına dayanarak gerçeği söylemesinden memnun bir halde başımla onu onayladım. "Bu hiç hoş olmayan ziyaretinizi neye borçluyuz acaba?"

Kafasının karışmasıyla birlikte kaşları yukarı kalktı.

Gözlerimi devirdim. "Lanet olası, ne işin var burada?"

Anladığı yüzüne yayılarak kendini belli ederken alnındaki kırışıklıklar düzeldi. "Sadece vatandaşlık görevimi yapıyorum," diye ısrar etti. "Bir kış parçasını kovalıyorum, gerçi artık fark etmez. Kaltak benden kaçtı."

Marc öne çıktı. "Seni Orta Güney Gurur bölgesine girmeye teşvik ettiğine göre iyi bir kış parçası olmalı."

İçimden inleyerek dilime hâkim oldum. Bir tutuklunun önünde partnerime –tekrar– bağırarak kötü bir davranış olurdu.

"Hiçbir fikrin yok." Serseri omzumun üstünden Marc'a baktı. "Belki de vardır." Gözleri tekrar bana döndü ve bakışları blu-

zumdan aşağı, siyah, dar pantolonuma kayınca dişlerimi sıktım. "Bunun yüzü biraz yavan ama gerekli yerlerde her şeyi tam, ha?"

Marc'ın arkamda gerildiğini hissettim ve eklemelerinin çıtladığını duydum. Yumruğunu sıkıyordu. Ama çok geç kalmıştı.

"Bunu bölgemizden uzak durman için sana yapılan tek ihtar olarak düşün." Yumruğum güzel bir sağ kroşeyle uçtu. Eklemelerim serserinin sol yanağına çarptı. Başı geriye gitti. Ardından dört dakika içinde ikinci kez -bu kez bilincini kaybederek- yere çöktü.

Düşmesine izin verip çürümüş olan elini esnetmeye başladım. Yüzünü çakıllarla çizmesinden bana neydi ki? Elmacık kemiğini kırmadığım için şanslıydı. En azından ben hiçbir şeyi kırmadığımı düşünüyordum. Muhtemelen kendi eklemelerim dışında.

Marc arkamda yumuşak bir ısıklık sesi çıkarttı, belli ki etkilendi. Sağ arka kapıyı açmak için serserinin bedeni üzerine eğilirken, "Bu standart prosedür değil," dedi. Sesi kulağa fazlasıyla mantıklı geliyordu.

"Evet, ben senin standart adamlarından değilim." Babamın çalışanları kurallara benden daha çok saygı gösterirlerdi. Ayrıca onların çok daha fazla testosteronları ve iki yumurtalık eksikleri vardı. Hiçbiri benimle gerçekten ne yapacağını bilmiyordu.

Marc yaralı elimi arabanın içindeki ışığa kaldırarak sırttı. "Buna itirazım yok." Bileğimi daha iyi görmek için kaldırıncı ırkıldım. "Kırılmamış. Serbest bölgeye giderken yolda biraz buz almak için dururuz."

"Ve biraz kahve," diye ısrar ettim; şimdiden doğruya, Dan Painter'ı Mississippi Nehri'nin öteki tarafındaki serbest bölgede salıvereceğimiz, Arkansas-Mississippi sınırına yapılacak

ve saatler sürecektir olan sürüşten dehşete düşmüştüm. "Kahveye ihtiyacım var."

"Elbette." Marc eğilerek sol eliyle serserinin gömleğini ve diğeriyle de kotunun belini kavradı. Baygın kedi adamı kaldırdı ve onu başı önde olacak şekilde tutarak arka koltuğa fırlattı. "Amma sağlam kroşeydi." Marc bir rulo koli bandını, görünüşe göre hiç yoktan, ortaya çıkardı. Uzun bir şerit kopardı ve bunu Bay Painter'ın bileklerine sardı, sonra da serserinin ayaklarını arabaya sokmak için bacaklarını dizlerinden büktü. "Babanın sana bunu öğrettiğini hatırlamıyorum."

"Öğretmedi."

Marc kapıyı çarptı ve soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

Gülümseyerek arabanın altına bakmak için diz çöktüm. "Ultimate Fighting Championship³."

Başıyla onayladı. "Etkileyici."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çakılların içinde ellerim ve dizlerimin üstünde durup kelepçelerimi arayarak arabanın altına el yordamıyla baktım. Bir ay önce zararsız ama suçunu tekrarlayan birisini takip ederken Red Nehri'ne dalıp ilk kelepçe takımı kaybetmişim. Bu yeni takımla birlikte geri dönmezsem babam derimi yüzerdi. Veya maaş çekimde kesinti yapardı.

Parmaklarım taşların arasında uzamakta olan bir ot yığınuna değdi ve kırık bir şişenin yuvarlak ucunda şöyle bir gezindi.

"Yardım ister misin?" Marc bir elini yavaşça kalçamda gezdirmek için aşağı doğru uzandı.

3 Dünya çapında en üst sınıfta dövüşçülerin katıldığı Amerikan karma dövüş sanatları organizasyonu. (ed.n.)

Ona omzumun üstünden sııttım. "Orada hiçbir şey bulamazsın."

"Sen böyle düşünüyorsun." Parmaklarım bir metalin pürüzsüz kavisine değdiğinde Marc'ın eli yan tarafımdan yukarı kaydı. Kelepçeyi kaptım, arabanın altından geri çıktım ve Marc beni ayağa kaldırdı. Kelepçeyi arka cebime sokarken beni kendisine döndürdü, sonra da arabanın yanına yasladı. "Haydi bir mola verelim," diye fısıldadı dudaklarıyla boynuma sürtünmek için eğilerek.

"Sanki çalışıyordun da," dedim ama elim otomatik olarak koluna çıktı. Parmaklarım kol kaslarının hatlarında gezindi, tırnaklarım teninde dolaştı, tüylerini diken diken etti. Onda bir tepkiye neden olmayı seviyordum. Bu bana güç ve kontrol hissi veriyordu. Ama bu his karşılıklıydı; ona hayır diyemiyordum ve Marc da bunu biliyordu.

Üzerime daha fazla bastırarak, "O zaman neden beni çalıştırmıyorsun?" diye mırıldandı kulağıma. Parmakları kalçamı kavramak için yavaşça hareket edip araba ile benim arama sokuldu, Marc'ın tutuşu kararlı ve güçlüydü.

Ona daha iyi erişim imkânı sağlamak için öne eğildim. "Zamanımız var mı?"

"Dünyadaki tüm zaman bizim. Benim bilmediğim bir sokağa çıkma yasağın yoksa tabii."

"Ben büyüdüm, hatırlıyor musun?"

"Ah, hatırlıyorum." Dili boynumdan aşağı bir tüy gibi gezindi, geride ılık eylül rüzgârının okşaması için ıslak bir iz bırakarak yeni ay şekilli dört yaramın üstünde hafifçe duraksadı. "Sen çok ama çok büyüdün." Dili kaldığı yerden yoluna devam etti,

köprücük kemiğimin üstünden hızla geçip göğüslerimin arasına daldı. Buraya 'tatlı nokta' derdi. Bunun için iyi bir nedeni vardı.

"Ya davetsiz misafirimiz ne olacak?" Parmaklarım tişörtünün üstünden sert yüzeyini hissederek göğsünde gezindi.

"Kendisine bir sevgili bulabilir." Marc'ın sözleri tenimin üstünde boğuldu, sıcak nefesi göğüslerimin üst kıvrımına değdi.

"Ben çok ciddiylim." Onu göz seviyesine çektim. "Ya uyanırsa?"

"Kıskanacaktır." Marc beni öpmek için eğildi ama bir elimi göğsüne koydum. Sabırsızca içini çekerek omzumun üstünden arabanın penceresinden içeriye, sonra tekrar gözlerime baktı. "Baygın vaziyette. Ayrıca zaten çiftlikte hiç mahremiyetimiz yok, o yüzden ne fark eder ki?"

Mahremiyet. Bu bizim en değerli varlığımız haline gelmişti ve görgü kuralı özürlü kedi adamlarla -doğüstü duyma yetileri ve kendi hayatları olmayan fazla büyümüş gürültücü çocuklar- dolu bir evde arz, talebi karşılamaya asla yeterli olmuyordu. Marc haklıydı: Arkansas'ın ortasındaki kuş uçmaz kervan geçmez bir yer bizim sahip olabileceğimiz en mahrem yerdı. Daima. Yaşamlarımızdan geriye her ne kaldıysa.

Başımla onayladım ve ellerimi yavaşça tişörtünün önünden içeri kaydırđım. "Tamam ama orada bir battaniyen varsa iyi olur." Başımla bagajı işaret ettim. "Çünkü bu çakılların üstüne yatmayacağım."

Kaşlarını çattı ve bir kez daha öpmek için eğilirken burnu benimkine değdi. "Uzanmaktan bahseden..." Tam dudakları benimkilere sürtünmüşken arka cebinden cep telefonu çalmaya başladı. "Kim?.."

KAÇAK

Gülümsedim, hiç şaşırmamıştım. Zamanlama her şeydi ve babam bu konuda dikkate alınması gereken bir güçtü.

Marc geri çekildi, telefonu cebinden çıkardı ve ellerimi Marc'ın göğsünden çekip kalçalarımaya koymak için aşağı indirdim. "Lanet olsun, Greg," diye mırıldandı ekrana bakarak.

"Ne yapmak üzere olduğumuzu söyle, muhtemelen bizi yalnız bırakır," dedim ön yolcu kapısını açarak. Pek çok babanın aksine, benimki erkek arkadaşım ile ilişkim konusunda oldukça... hevesliydi. Annem de öyle. Marc'ı kendi çocukları gibi severlerdi ve bizi gerçek bir çift yapmak için, parmağıma alyansı yapıştırmak dâhil, her şeyi yaparlardı. Durup üzerinde fazla düşünecek olursam bu biraz tüyler ürpertici geliyordu.

"Bu, babanla yapmaktan özellikle hoşlandığım bir konuşma değil." Telefon çalmaya devam ederken Marc kaşlarını çatı. "Ve eğer Michael'dan bir tavsiye daha alacak olursam, ağabeyin olmasına rağmen onu salonun penceresinden dışarı atacağım."

İrkildim. "Öyle bir şey yapmamıştır."

Marc kaşlarını kaldırdı.

Kahretsin. Yapmış. Marc'ın Michael'ı öldürmesine gerek kalmayacaktı; bunu kendim yapacaktım. İnsanların özel hayatımın özel olduğunu anlamalarını sağlayamıyordum.

Gülümseyerek düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Merhaba, Greg. Ne oldu?"

Babamın yanıtı yüksek sesli ve net bir şekilde geldi. "Mesajlarımı kontrol ediyordum ve ilgi çekici bir şey buldum. Ölü bir kedi hakkında isimsiz bir telefon. Umarım küreğin yanındadır."

RACHEL VINCENT

Elbette Marc'ın küreği yanındaydı. Çünkü bir randevuyu sonlandırmak için gecenin bir yarısı ceset gömmekten daha iyi ne vardı ki?

Artık resmîleşti. İşim berbat.

İki

“İsimsiz bir telefon mu?” dedi Marc, kaşlarını çatarak. “Bu... alışılmışın dışında. Ne zaman geldi?”

“Yediyi biraz geç.” Gelişmiş kedi adam işitme duyum sayesinde telefondan birkaç metre ötede olmama rağmen babamın sesini kolaylıkla duyabiliyordum.

Saatimin yan tarafındaki düğmeye basıp ekranını aydınlattım. Saat daha yeni on olmuştu. Mesaj üç saat önce gelmişti.

“Telefon nereden gelmiş?” diye sordu Marc.

Telefonun öteki ucundaki babam boğazını temizledi. “Güney Arkansas’taki bir telefon kulübesinden. En yakında sen ve Fayette varsınız o yüzden gözlerinizi dört açın çünkü her kim aradıysa hâlâ etrafta olabilir.” Bir an için hatta sessizlik oldu. “Ölünün kimliğini tespit etmenizi ve cesetle ilgilenmenizi istiyorum.”

Marc bana bir göz atınca başımı salladım. *Hayatta olmaz.* Sıradan bir sınır ihlalcisiyle ilgilenmek için sabırsızlıkla beklenen bir hafta sonu araba gezisi güzergâhımızdan zaten sapmıştık ve şimdi de birbirimizle ilgilenmek üzereydik. Bir gece için yeterliydi bu kadarı. Ceset çürüyebilirdi, hiç umurumda değildi.

Tabii gerçekten çürümesine izin veremezdik. En azından bir insanın bulabileceği bir yerde. İnsanlar cesetlerin etrafında gergin ve meraklı olmaya meyillilerdi ve sorunun kaynağını

tam olarak saptamak için genelde son derece kararlı oluyorlardı. Sorunun kaynağıysa elbette ki bizdik. Pekâlâ, tam olarak benim Gurur bölgem değildi belki ama büyük ihtimalle türümüzün bir üyesiydi. O yüzden istesek de istemesek de Marc ve ben cesetle ilgilenecektik. Gurur'un çıkarları için. Çünkü bizim işimiz buydu.

Marc bana kaşlarını çattı ve başımla gönülsüzce onayladım. "Tamam, arka koltuktaki serseriden kurtulur kurtulmaz cesetle ilgileneceğiz," dedi.

"Faythe kendi başına mı halletti?" diye sordu babam. Kendimi tutamayıp dişlerimi sıktım. İyi bir kız gibi arayıp arazi-mize izinsiz gireni rapor etmiş ve onu yalnız başıma yakalama emriyle ödüllendirilmiştim. Bu babamın imtihan anlayışydı.

Eğitimimin pek çok safhası benimle uyuşmuyordu. Etrafta umduğum kadar çok patronluk taslayamıyordum ve uyulması gereken çok fazla emir vardı. Neyse ki bölgemizin sınırlarını koruma ve savunma maskesi altında sinirimi açığa vurmak için fazlasıyla imkânım oluyordu. Bu kısmı fazla kötü değildi.

"Kızının oldukça sıkı bir sağ kroşesi olduğunu belirtiyim sadece," dedi Marc. Sözlerinin altında bir kahkaha saklıydı.

"Şaşırmadım." Saygıdeğer liderimiz, arabaya yerleştiği sırada Marc'a açıkta kalan cesede ulaşmamız için yol tarifini verdi, boş otoparktan çıkıp sola saptığımızda telefonu kapatmıştı.

Cevabı zaten bilmeme rağmen, "Ee, cesetle ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Gömeceğiz. Tabii okula götürüp öğrencilere onun ne olduğunu anlatmak istemezsen."

"Ukala," diye tersledim. Gömeceğimizi ben de tahmin etmiştim. Maalesef kazıcı bir iş makinesiyle gelmemiştik. Veya bir

tabutla. Marc'ın tam da bu gibi durumlar için bagajda sakladığı bir acil durum kiti ve birkaç küreğimiz vardı sadece.

Hiddetle burnumdan soluyup hafta sonu kaçamağımızı düşünerek seçtiğim kıyafetlerime baktım. Ama gezimiz iptal edilmişti. Güzel bir restoranda kumaş peçetelerle yenecek sessiz bir akşam yemeği olmayacaktı. Karanlık bir sinemada patlamış mısır olmayacaktı. Kedi adam dostlarımızın kaçınılamaz göz ve kulaklarından uzakta özel bir otel odası olmayacaktı.

Onun yerine çalışıyor olacaktık. Tüm gece. Fazla mesai ücreti almadan.

Birçok arkadaşım bir hafta önce okula dönmüştü ve muhtemelen akşamlarını kitapların ve kutu kutu pizzaların etrafında toplanarak geçiriyorlardı. Öte yandan ben, yedi santim topukluların üstünde arazimizdeki davetsiz bir misafiri takip edip bulmuştum ve birazdan, gecenin bir yarısı ellerimle mezar kazacaktım.

Okulun ve orada olmamanın düşüncesiyle bile moralimin bozulduğunu hissettim. Yüksek lisansımı tamamlamadığımı veya yepyeni diplomamı öngörülebilir bir gelecek için kullanmadığımın düşüncesiyle. Ama babamla hayatımın önümüzdeki iki yıl, üç ayı için Gurur bölgemize hizmet etmem ve istediğimden bile emin olmadığım bir gelecek için eğitim almam üzerine bir anlaşma yapmıştık.

"Kesinlikle boynu kırılmış."

"Hımm?" diye mırıldandım, altı metre doğudaki ağaç sırasına dikkatlice bakarak. Oraya, sabahın erken saatlerindeki rüzgârla salınan dalların ay ışığıyla oluşmuş ve her daim hareket eden gölgelerine odaklandığım takdirde cesede bakmak zorunda kalmayacaktım. Cesede gerçekten bakmak istemiyordum.

Onu tam da muhbirin bulacağımızı söylediği yerde bulduk; aşağı yukarı altı bin nüfuslu, White Hall denilen ve çiftçilikle geçinen küçük bir kasabanın yanında, Little Rock'ın yarım saat güneyindeki boş bir arazide. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla, White Hall büyümek için düzgün bir yere benziyordu. Bizden gelecek bir geceyarısı ziyaretini hak etmeyen bir yere.

Marc fenerini yüzüme tuttu ve gözlerimi ani ışığa karşı sımsıkı kapatarak irkildim. "Dikkat et, Faythe," diye tersledi beni. Önceki oyuncu hali gitmişti. Şimdi tamamen iş modundaydı. "Kesinlikle boynunun kırılmış olduğunu söyledim. Gel de dokun şuna."

"Hayır, teşekkürler." Fenerini bir kenara ittim ve gözümün önünde uçuşan ışık çemberlerinin görüşümden çıkmasını bekleyerek sabırsızca gözlerimi kırıştırdım. "Buradan çok iyi görebilirim."

"Evet ama hissedemezsin."

Aşağı bakıp Marc'ın cesedin bir avuç dolusu saçını yumruğuna doladığını ve onları zavallı adamın başını çevirmek için kullandığını gördüm; belli ki başı hiç direnç göstermiyordu. "Kemikler boynunu çevirdiğinde bir nevi... *çıtırdıyor*. Bu da omurganın kırıldığı anlamına geliyor."

"Çok ilginç. Gerçekten." Sesli bir şekilde yutkundum ve Marc adamın kulağı yere bakacak şekilde boynunu çevirmeye devam etti. Belki de hakikaten kemiklerin birbirlerine sürtündüklerini duyabiliyordu. Iyyk. "Şunu kesebilir misin, lütfen? Zavallı adamı rahat bırak."

"Üzgünüm." Adamın başını bırakınca çimlere mide bulandırıcı ve sert bir pat sesiyle çarptı. "Gerçi bu tuhaf. Hiçbir yerde ne bir ısırık ne de yeni bir pençe izi var."

"Nereden biliyorsun? Sadece boynunu gördün." Bir kabulleniş iç çekişiyle cesede baktım, CSI'nin en son bölümündeki sahneler zihnimde tekrar canlanıyordu. "Onu çevirmemiz veya giysilerinin altında yara var mı diye kontrol etmemiz veya bunun gibi bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu? Ya başka bir yerde öldürüldüyse ve sonra da biz gerçek suç mahallini bulamayalım diye buraya taşınırlarsa?"

"Suç mahalli mi?" Marc güldü, cesetlerin yanında bu kadar rahat olması gerçeği karşısında rahatsız olarak dişlerini gıcırdattım. "Çok fazla televizyon seyrediyorsun," dedi ışığı kedi adamın boynuna çevirerek. Ancak o sadece herhangi bir kedi adam değildi. O bir serseriydi... Gizli varoluşumuza doğumdan ziyade şiddet yoluyla katılan bir insan. En azından *eskiden* bir serseriydi. Şimdiyse ölüydü ve hangi sosyal statüye ait olduğu artık önemli değildi.

Şanslı hergele.

"İnceleme yapıyorum." Bakışlarımı cesetten kaçırıp Marc'ın yüzüne baktım. Altın benekli kahverengi gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Her neyse." Marc omuzlarını silkti ve el fenerinin ışık hüzmeleri çimlerde sallandı. "Demek istediğim ısırılmamış veya kendisine pençe atılmamış. Kan kokusu almıyorum."

Nemli saçlarımı yüzümden iterek havayı kokladım, Marc'ın haklı olduğunu fark ettiğimdeyse sinirden kızardım. Halihazırda taze veya eski herhangi bir kan olsaydı kokusunu alırdık. Eğer kan yoksa, dövüş olmamış demektir. Hiçbir kedi adam -insan şeklinde bile olsa- bir ısırık veya çizikte kan çıkarma konusunda başarısız olmazdı.

Peki katilin bir kedi adam olduğundan nasıl emindim? Basit. Hiçbir insan bir adamın boynunu tek eliyle kırarak güce sahip

KAÇAK

değildi ve ölü adamın ensesindeki çürüklere bakıldığında başına gelenin tam olarak bu olduğu anlaşıyordu. Elbette teoride katil bir boz ayı veya diğer biçim değiştiren türlerden biri olabilirdi ama bu ihtimal neredeyse sıfırdı. Mevcut olan diğer birkaç tür bizimle ilgilenmezdi ve bu his karşılıklıydı.

"Ah," dedim, söylediğini kabul ettiğimde tekrar ağaçlara bakarak. Başka ne diyebilirdim ki? Marc cesetler konusunda uzmandı ve birkaç ay önce ben de böyle bir ceset yapmış olsam da cinayet kurbanları konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ve bunun böyle olmasından memnundum.

Marc iç çekti. "Tamam. Eğer seni mutlu edecekse, başka yara var mı diye kontrol ederim." Oscar ödülünü hak eden bir çaba homurtusuyla, ölü adamın tişörtünü yukarı kaldırdı ve göğsünün her iki yanından omurgasına uzanan, birbirine geçmiş eski yara izlerini ortaya çıkardı.

Uzun zaman önce iyileşmiş izlere kaşlarımı çattım. "Haklısın. Kabul ediyorum. Onu soyamak için hiçbir neden yok."

Marc bana kibirli bir gülücük attı ve zavallı adamın tişörtünü indirdi.

Dudağımı sinirle ısırp yumuşak yeşil ışığıyla ekranını aydınlatmak için yan tarafındaki düğmeye basarak saatime baktım. Neredeyse gecenin biri olmuştu. *Harika*. Yatakta bitkin ama tatmin olmuş bir şekilde Marc'ın yanında kıvrılıp yatıyor olmalıydım. Onun yerine bitkin ama ödüm kopmuş bir şekilde ay ışığında isimsiz mezarlar kazıyordum.

Kendinden geçmiş Dan Painter'a bir ders vermek için onu Mississippi Nehri'nin doğusundaki ve Arkansas City'nin kuzeyindeki ormanlık alanın içine atmıştık, hâlâ bağlıydı ve artık ağzında bir tıkaç da vardı.

RACHEL VINCENT

Sonra çoğunlukla iki şeritli olan otobanda iki saat kuzeybatıya doğru geri gitmiştik. Daha doğrusu, *Marc* geri gitmişti. Bense *Canterbury Hikâyeleri*'nin önsözünü zihnimden ezbere okumuştum. Ortaçağ İngilizcesiyle. Tersten. Marc'ın da kendi özel yetenekleri vardı, benim de. Elbette onunkiler bizim işimizde benimkinden çok daha fazla işe yarıyorlardı. Kötü adamlar *Hamlet*'in karışık bir şekilde ezberden okunuşundan pek anlamıyorlardı.

Dişlerimi gıcırdatarak gittikçe azalmakta olan irade gücümün son parçasına tutundum ve şafaktan önce yatağımı görme umutlarımdan vazgeçtim. Eğer tüm gece uyanık olacaksam, bir işin bitirilmesini de sağlayabilirdim.

"Tamam, boynu kırılmış ama ortada başka bir yara yok," dedim dar beyaz tişörtümün kenarını çekştirerek.

Bir cesetle ilgileneneğimi bilmiş olsaydım elbette ki... daha koyu renkli bir şey giyerdim. Veya atılabilir bir şeyler. Üstümdeki gibi bir kot pantolon ve tişört giydiğim için şanslı olduğumu düşündüm. Hafta sonu kaçamağımız için hazırladığım çanta olmasaydı, pahalı siyah bir pantolon ve kırmızı, ipek bir bluzla kazıyor olurdum.

"O zaman muhtemelen başka bir serseriye arıyoruz," diye devam ettim, tişörtümden mezar toprağını silkeliyormuş gibi yaparak. "Belki kuyruk acısı veya şiddet kullanımında geçmiş olan birisini?" Üstümde ince bir toprak katmanı olduğunu hissedebiliyordum, sanki tenimin altında kaşınan ve yanan ruhani bir ölüm tozu varmış gibi.

Belki de aşırı tepki gösteriyordum.

Marc yüzü okunamaz bir ifadeye bürünürken rahatsızlığımdan bihaber bir şekilde omuzlarını silktili. "Bu neredeyse tanıştığım tüm serserileri tarif ediyor. Ama önemli değil, çünkü

KAÇAK

kimseyi aramıyoruz. Buraya cesetten kurtulmak için geldik, cinayeti araştırmak için değil."

Başımınla onayladım ve başka yöne baktım. Bunu ben de biliyordum... Sembolik olarak babam tarafından yönetilen bölge konseyi, tek bir serserinin cinayetini incelemek için asla kaynaklarını kullanmazdı. Ölü kediyi kolektif kürkten bir pirenin eksilmesi olarak göreceklere neredeyse emindim.

"Burada ne yaptığı veya onu kimin öldürdüğü önemli değil," diye fısıldadı Marc cesedin yanına diz çökerek. "Kimse umursamıyor."

Böyle bir kaygıyı kimseye söylemezdi ve bunu benim önümde söylemenin ona neye mal olduğunu muhtemelen bildiğimden kalbim onun için sızladı. Serseriye tanıdığı için kaygılanmadığını biliyordum, *tanımadığı* için kaygılanıyordu. Kimse tanımadığı için. Ve gömmeye geldiğimiz ölü kedi gibi, Marc da bir serseri olduğu için. En kötü korkularından biri olduğunu bildiğim şeyle karşı karşıyaydı: Gecenin bir yarısı, onu nezaketle hatırlayacak tek bir arkadaşı olmaksızın yapılan hızlı bir defin.

Ben yaşadığım sürece bu asla Marc'ın başına gelmeyecekti. Onu özleyecek ve hatırlayacak olan bana, aileme ve tüm Gurur sürümüne sahipti. Fakat yine de isimsiz kedinin gizlice gömülmesindeki adaletsizlik onu rahatsız ediyordu. Bakışlarını bana kaldırdığında gözlerinde haklı bir öfke parlıyordu ve alevleri söndürmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Marc halden anlayan bakışından gözlerini kaçırdı ama cesede dönmeden önce ifadesinin sertleşip her zamanki soğuk ve anlaşılmasız iş yüzüne döndüğünü görmüştüm. Bu hâlâ öğrenmem gereken bir savunma mekanizmasıydı.

Serserinin arka cebinden kahverengi, deri bir cüzdan çıkardı ve içindekileri karıştırdı: iki kredi kartı, katlanmış birkaç fiş,

RACHEL VINCENT

buruşuk bir yirmilik ve en az iki düzine yepyeni birer dolarlık banknot. Marc plastik kılıfından bir ehliyet çıkardı ve göz bile atmadan bana verdi.

Fotoğrafa baktım ve o anda bakmamış olmayı diledim. Yüzünü görene kadar Bradley Moore sadece bir ölüydü, geceme devam edebilmem için hızlıca ortadan kaldırılması gereken isimsiz bir cesetti.

Ama artık ehliyetine baktığım için Moore'un Cleveland, Mississippi'de yaşadığını ve motosiklet ehliyeti olduğunu biliyordum. Otuz dördüncü doğum gününü yeni kutlamıştı, bir metre seksen sekiz santimdi ve doksan altı kiloydu. Ve hayatım boyunca gördüğüm en güzel, en hipnotize edici mavimsi gri gözlere sahipti.

"Şu kokuyu alıyor musun?" diye sordu Marc.

"Ne kokusu?" Ehliyeti ön cebime soktum ve Bay Moore'un akıldan çıkmayan gözlerini unutmaya hevesli bir şekilde Marc'ın yanına diz çöktüm.

"Katilinki sanırım. Cesedin üzerinde başka bir kedi kokusu alıyorum. Giysilerinde ve burada, boynunda." Gösterdiği yeri koklamak için eğildi ve midem altüst oldu. Meçhul serseri için duyduğu sempatiyi anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Üstelik Moore'un yüzünü gördükten sonra bu duyguyu paylaşma konusunda kendime engel olamıyordum. Ama üç ay önce kendimi ve kaçırılmış olan kuzenim Abby'yi kurtarmak için bir erkek kedinin boğazını parçalamak zorunda kalmıştım. Yaptığım iş düşünülünce kulağa ne kadar mantıksız gelirse gelsin, bir cesetle bir daha asla bu kadar yakın bir temas kurmayı planlamamıştım.

Kadavrayı plastiğe sarmanın ve topraktaki bir deliğe atmanın üstesinden gelebilirdim, gerçi kurbanın ismini hiç öğrenmemiş olsaydım bu çok daha kolay olurdu. Ama bir cesedin ensesini

koklamak görgü kurallarına uygun davranış tanımımı fazlasıyla aşıyordu. Ürkütücü ve rahatsız ediciydi.

"Buradan koklayabiliyorum," dedim. Marc benim yaklaşmamı istememişti ama işimi şansa bırakmadım.

"Sana bir serseri kokusu gibi mi geliyor?"

Bildiğim kokuları zihnimde ayırıştırarak derin bir nefes aldım. En güçlüsü Marc'inkiydi. Misk kokulu ve erkeksi, onun kokusu kendiminki kadar tanıdık. Ayrıca son düşümden beri gerçekleşen her bir öpüşmenin ve kucaklaşmanın sonucu olarak benim kokumla da *harmanlanmıştı*. Düşünüyordum da, düşü dahi beraber almıştık.

Sonra bilinçli bir çaba göstermeden güçlükle ayırt edebileceğim, etrafımızdaki araziye yayılmış olan kokuları filtreden geçirdim. Ağaçları, çimenleri, toprağı, taze çiyi ve çoğunluğu tavşan ve fare olan pek çok küçük kemirgeni.

Cesedin üstünde Bay Moore'un kolonyası, bunaltıcı sigara kokusu ve güçlü bir naneli ağız spreyi dâhil, birçok koku daha vardı. Tüm bu kokuları ayırttırdıktan sonra geride kalan şey Marc'ın bahsettiği kokuydu. Serseriden geliyordu ama kendi kokusu değildi. Başka bir şeydi. Kesinlikle kedigillere ait, yoğun ve keskin. Hemen hemen baharatlı...

Omurgamdan yukarı soğuk ve uyuşturucu bir şok dalgası çıktı. Göğsümü bir panik dalgası sardı. Uzun bir an kalbim atmayı reddetti ve cesede bakmaktan başka bir şey yapamadım. O kokuyu tanıyordum. Yani bir bakıma.

Ben gözlerimi konsantrasyon içinde kısmış bir şekilde cesede bakarken Marc bana bakıp, "Evet?" diye sordu.

"Yabancı bir kedi." Ayakta durdum ve geriye doğru tökezledim, tam bir cümle kurmak için fazlasıyla korkmuştum.

"Ne?" Marc gözlerini kaldırıp sertçe bana baktı, sonra tekrar aşağıya, Moore'a. "Hayır. Olamaz. Luiz çoktan gitti. Eğer hâlâ etrafta olsaydı bu zamana kadar onu duymuş olurduk."

Luiz, bölgemize üç ay önce izinsiz giren ve kafasına göre adam kaçırıp tecavüz eden orman kedisi ikilisinden birisiydi. Onunla bir kez dövüşmüş ve kazanmıştım ama kaçmıştı ve o zamandan beri de ondan haber almamıştık; bu beni sesli bir şekilde itiraf etmek istediğimden çok daha fazla korkutan bir gerçektir. Ve beni feci halde çileden çıkarıyordu.

"Bu Luiz değil." Bu kadarından emindim. Koku oldukça hafifti –yani katil kurbanı sadece kısa bir süre dokunmuştu– ama iki şeyden hiç şüphe duymuyordum. Koku yerli bir kediden geliyordu ve Luiz'e ait değildi.

"Bu çok hafif bir koku." Marc başını yavaşça iki yana salladı ama bakışı bir an olsun Moore'un boynundan ayrılmadı. "Bu konuda herhangi bir yargıya nasıl varabildiğini anlamıyorum."

"Anlayabiliyorum." Luiz'le sadece bir kez tanışmıştım ama o kadarı bile fazla gelmişti. İki yüz yaşına kadar yaşayacak olsaydım, ölüm döşeginde onun kokusunu hâlâ hatırlayabilirdim. İlk öpücüğümün –Marc– ve ilk buz dondurmamın –yaban mersini– tadı gibi masum hatıralarla birlikte beynime kalıcı olarak kazılmıştı.

"İyi." Marc bana doğru bakarak başıyla onayladı. "Luiz değil. Peki bir serseri mi?"

Bunun yanlış olduğunu bilmeme ve mantıksız bir kaçma veya en azından bir silah bulma içgüdüme rağmen daha güçlü bir koku almak için eğildim. Yardımı olmadı. "Sanmıyorum. Kokuda... tuhaf bir şey var. Yabancı bir kedi ama ayrıca... fazlası da var. Eğer bu senin için bir şey ifade ediyorsa."

Ben kalkıp Moore'un cesedinden uzaklaşırken, "Etmiyor," dedi Marc. "Ama haklısın." Hâlâ cesedin yanında diz çökmüş duruyordu, hafif bir rüzgâr kot pantolonuna değen uzun çimleri havalandırırken benden ziyade cesede bakıyordu. "Tam olarak adını koyamadığım bir unsur var." Hüsrarla kaşlarını çatarak topuklarının üstünde durdu. "İsmi ne?"

"Bradley Moore." Elimi cebime sokup artık vücut sıcaklığıyla ısınmış olan plastik kartın kaygan yüzeyini hissettim. "Mississippi." "

Marc sanki son kısmı zaten biliyormuş gibi başıyla onayladı. Tahmin etmesi çok güç olmasa gerekti. Mississippi herhangi bir Gurur sürüsü tarafından sahiplenilmeyen buraya en yakın serbest bölgeydi. Tüm serbest bölgelerin içinde en ılıman iklime sahip olduğundan, ülkedeki serserilerin büyük çoğunluğuna ev sahipliği yapardı. Şu ünlü, koyun kıyafetleri içindeki kurtlar misali insanların arasına karışırlardı.

Moore'un cüzdanındaki birlik banknot tomarını harcamak için hiç şüphesiz düşündüğü yer olan ve eyaletler arası yolcuların hoşça karşılandıkları Mississippi eyalet sınırındaki köhne görünümlü striptiz bara altmış kilometreden az bir mesafedeydik. En azından akşam için planının bu kadarı kesinleşmişti. Ne yazık ki bir dolarlık banknot tomarı langırt makinesindeki küçük, gümüş toplar gibi beynimde vızıldayan diğer sorularımı yanıtlamaya yaramıyordu.

"Pekâlâ, haydi devam edelim." Marc ayağa kalktı ve avuçlarını bacaklarına sürterek cesedin ölü teninin onda yarattığı histen sanki eline yapışan tozmuş gibi kurtulmaya çalıştı. "Lanet olasının onu düzgün bir şekilde gömme nezaketine sahip olmaması çok yazık," dedi. "Biz bu kadarını davetsiz misafirler

için bile yapıyoruz ve bu aşağılık herif bir arkadaşı gömme zahmetine girememiş."

Marc'ın kısık, haşin ve de kızgın ses tonunu duyunca gözlerimi kırıştırdım. Sonra ne demek istediğini anladım. "Sence Moore kendisini öldüreni tanıyor muydu?"

"Aksi takdirde katil ona nasıl bu kadar yaklaşabilirdi ki?"

Bir süre bunu düşündüm, gözlerimi zavallı Moore'un başının yanına, yere dikerken hâlâ cebimdeki ehliyeti ovuşturuyordum. "Savunma yaraları yok," dedim en sonunda. Bir derin nefes daha aldım, herhangi bir kan kokusu almak için hassas burnumla tekrar araştırdım. Hâlâ hiç koku gelmiyordu. "Tırnaklarının altında veya ağzında hiç kan yok. Kendisini korumak için dövüşmemiş." Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Amerikalı bir serseri, Amerika Birleşik Devletleri'nde, hem de Orta Güney bölgesinde hiç işi olmayan yabancı bir kediyle nasıl arkadaş olabilmişti? Peki ya o ikisi *bizim* topraklarımızda ne yapıyordu?

Marc tekrar başıyla onaylayıp sessiz karmaşamı böldü. Hafif tebessümü, kastettiği şeyi anladığım için memnun olduğunu gösteriyordu.

Bense memnun değildim. Ölümü ve katilleri anlamak istemiyordum. Maalesef istediğim şeyin her zamankinden daha fazla bir önemi yoktu. Liderler özgür iradenin büyük hayranları değillerdi. Açıkçası, sosyal ve politik yapımız daha çok kralın istisnasız olarak bölgedeki en güçlü erkek olduğu bir monarşiydi. Güç, liderin oğullarından birisine değil, tek kızıyla evlenen erkek kediye geçerdi. Bu damat ve müstakbel lider yönetecek, koruyacak ve en sonunda tüm Gurur sürüsüne öncülük edecek kadar güçlü olmak zorundaydı yoksa tüm sistem dağılırdı. Ve sistem –türün devamlılığıyla birlikte– ne pahasına olursa olsun korunmak zorundaydı.

KAÇAK

Babam, bölge konseyi üyeleri ve diğer dokuz bölgenin liderlerine göre biraz asiydi. Orta Güney Gurur bölgesini müstakbel kocama -anne ve babamın bu konuda bir söz söyleme fırsatları olsa, Marc'a- devretmekten ziyade dizginleri bana vermek istiyordu. Bu durum konseyin belli başlı kişilerine öfke ve uygunsuzluğa ilişkin şok dalgaları gönderiyordu. Babamın skandal planı gerçekleşirse, bir gün sistemi içeriden değiştirme fırsatına sahip olacaktım.

Beni endişelendiren de işin bu "iç" kısmıydı.

Babamın pozisyonunda olma düşüncesiyle içimden bir ürperti geçti ve Marc bunu ölü serseri için hissettiğim acıma duygusu olarak algıladı.

"Muhtemelen bunun olacağını hiç tahmin etmedi." Nefretle başını salladı. "Aşâğılık herif uzanıp arkadan boynunu kırıverdi."

Kelimelerini takip eden sessizlikte telefonum çalıp beni ne söyleyeceğimi bilmediğim durumdan kurtardı. Telefonumu çıkartmak için sağ ön cebimi yokladım. Gözlerimi kısarak minik ekrana baktım ve babamın özel hattının numarasını tanıyınca rahatladım. "Babammış."

Marc başıyla onayladı ve ayağının dibindeki çimenlerde duran siyah plastik poşet rulosunu almak için eğildi.

Moore'un cesedinin yanına plastiği yayarken telefonu açtım. "Beni mi aramıştın?" dedim telefona, Marc cesedi çevirmeye hazırlanırken başka yöne dönerek.

"Buldunuz mu?" diye sordu babam.

"Evet." Arkamda ağır bir küt sesiyle birlikte kalın plastiğin kırışmasını duyunca yüzümü buruşturdum. "Sanırım bu seferkini araştırmamız gerekiyor." Marc sessizce arkamda duruyordu,

şaşkınlıktan kalakaldığını anlamıştım. O asla böyle bir isteği yüksek sesle dile getiremezdi.

"Faythe..." Babam arkasına yaslanırken arka fonda bir koltuk gıcırdaması duyuldu. "Kavgada ölen her bir serseriye araştırarak kaynağımız olmadığını biliyorsun. Kendimizi boşuna yormuş oluruz sadece. Onu gömün ve eve dönün."

Marc'ı mutlu etmeye mi yoksa kendi içimi rahatlatmaya mı çalıştığımı merak ederek yavaşça nefes verdim. "Durum bundan biraz daha karışık."

"Nasıl yani?"

"Cesedin üzerinde bir koku var. Çok hafif ve sadece boynunda, o yüzden bunun yüzde doksandokuz katile ait olduğundan eminiz." Sonrasında söyleyeceklerim boğazımda tıkanacak gibi olup beni boğmakla tehdit edince durdum. Sonra, nihayet, baklayı ağzımdan çıkarttım ve dilimde oluşan acı tatla yüzümü buruşturdum. "Yabancı bir kedi."

Babamın tek tepkisi keskin ve neredeyse sessiz bir iç çekişti. Yabancı birisinin bölgemizde olması haberine o da benim kadar endişelenmiş ve kızmıştı. Tanrı'ya şükürler olsun.

Marc arkamda sessizleşirken, "Emin misin?" diye sordu korkutucu derecede sakın bir sesle.

"Kesinlikle."

Hattın öteki ucundaki sessizlik uzadı, babamın tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Bu duraksamayı geçtiğimiz üç ay içinde tanımaya başlamıştım; bana yakın olan herkes böyle sessizliklere yenik düşüyordu. Miguel'i düşünüyordu, iyi olup olmadığını sormak için kendi içinde mücadele veriyordu.

Ailemin geri kalanı gibi babam da beni kaçıran, kafese tıkan ve canımı çıkarana kadar döven hergeleyi hatırlatacak şeylerle

beni üzmemekten çekiniyordu. Arazi ihlalcilerini kovalayacak ve cesetleri gömecek kadar kuvvetli ama kendi hatıralarımın hücumuna dayanamayacak kadar narin olduğumu düşünüyordu. Olaya bak.

Babamın ve *hiçbirinin* anlamadığı şey her sabah rapor vermenin bana Miguel'i, şahsi özgürlüğü ve bir kadının "hayır" deme hakkını hiçe saymasının hayatımı sonsuza kadar değiştirdiği orman kedisini hatırlattığıydı. Miguel'in peşinden gitme fırsatı karşılığında babam için çalışmayı kabul etmiştim. Çocukluk arkadaşlarımdan birisini öldüren ve on altı yaşındaki kuzenime tecavüz eden ve Brezilya'da bir yerlerdeki bir orman liderine köle gibi üçümüzü birden satmaya çalışan sadist herife yaptıklarını ödetmek için.

Kimse inanmaya hevesli gözükmese de Miguel'i düşünmek beni üzmemekten ziyade bana ilham veriyordu. Yeni amacımı, neden bir serserinin hakkından gelmek ve bir diğerini gömmek için erkek arkadaşım ile geçireceğim bir hafta sonundan vazgeçmeye istekli olduğumu hatırlatıyordu. Ve arada sırada bu hatırlatmaya gerçekten ihtiyaç duyuyordum, o yüzden babamın oyalanmayı bırakıp dilinin altındaki çıkarmasını diliyordum. Nihayet bunu yaptı.

"Miguel öldü, Faythe. Geri dönmeyecek."

"Aynen öyle." Ama ılık esintiye rağmen ürperdim. Marc sıcak ve güçlü elini omzuma koydu, konuşmanın iki tarafını da belli ki duyabiliyordu.

"İyi misin?" Babamın sesi, elinde telefon olmasına rağmen başını eline yasladığı zamanlarda olduğu gibi yankılı çıkıyordu.

Uzakta bir çobanaldatan kuşu varlığımıza aldırış etmeden ötüyordu. "Evet. İyiyim." *Şimdi değilsem bile, yakında olacağım.*

"Gerçekten," diye ekledim, o daha emin olup olmadığını sorma fırsatı bulamadan. "Haydi bitirelim şu işi."

"İyi." Hattın diğer ucunda babam boğazını temizledi ve masasındaki not defterine bir kalem hafifçe vurdu. Gülümsemeden edemedim. Babam gitmiş, lider gelmişti. "O zaman katilin yabancı olduğundan oldukça eminsin. Bir orman kedisi mi?"

Tekrar nefes aldım ama bu sadece öfkelenmeme yaradı. "Bilmiyorum. Kesin olarak söylemek için koku fazla hafif ama bu şüphe götürmez bir ihtimal. Ayrıca kokuda tuhaf bir şey var. Kesinlikle yabancı ama... *dahası* da var. Bu dediğim sana bir şey ifade ediyorsa tabii."

"Korkarım *fazla* bir şey ifade etmiyor," dedi. "Başka zaman kokuyu alsan tanıyabilir misin?"

"Kesinlikle." Beni göremese de onu başımla onayladım.

"Ben de." Marc, uzun çimler tarafından büyük kısmı gizlenmiş olan küreği almak için eğildi. Cevabını iletmeye uğraşmadım; babam onu gayet net duyabilirdi.

"İyi. Bu bir başlangıç."

"İhbarı kimin yaptığına dair herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sordum ayaklarımı uzun çimlerin içinde sürterek.

"Hâlâ üstünde çalışıyoruz ama şansımız pek iyi gitmiyor." Metal yaylar gıcırdadı ve babamın masasındaki koltuğunda tekrar öne eğildiğini hayal ettim. "Kesin olarak bildiğimiz tek şey arayanın erkek olduğu."

Bu aşağı yukarı bilinen bir şeydi. Dişi kedilerin sayısı çok azdı, nadiren dünyaya gelirlerdi ve asla boş bir arazide bir cese rastlayacak kadar başıboş bırakılmazlardı.

"Ve bizden birisi olmadığı," diye devam etti babam. "Sesi genç geliyordu ama bu bir işe yarayabilmesi için yeterince kesin

değil. Owen, Arkansas sınırının en yakınında yaşayan serserilerin bir listesini oluşturuyor."

"Bradley Moore listende var mı?" diye sordum, omzumun üstünden göz atınca Moore'un sırtüstü yattığı plastiğin üstünden Marc'ın makasla geçtiğini gördüm.

"Bir saniye..." Kâğıt karıştırma sesi duydum ve ben tekrar ağaçlara bakarken babam boğazını temizledi. "Evet. Bradley Moore. Ondan şüphelenmek için bir nedenin mi var?"

"Hayır." Marc kalın bir rulo koli bandından şeritler koparıırken arkamdan sıkıcı bir yırtılma sesi geliyordu. "Onu listenden silmen için bir nedenim var. O öldü."

"Sebepten olmadığımız cesetleri belirlerken genelde çok daha fazla çalışmamız gerekiyor."

Elbette bununla Marc'ın sebep olduklarını kastediyordu. Marc babamın bilfiil infaz memuruydu; üç ölüm cezasından herhangi birinde suçlu olan bir kedi adam için ölüm cezasını yerine getirmeye atanan bir görevliydi. Bu suçlar cinayet, enfeksiyon veya varlığımızın bir insana ifşa edilmesi idi.

"Pekâlâ, bu seferki kolaydı. Üstünde hâlâ cüzdanı vardı." Sol elimi Moore'un ehliyetini yoklamak üzere cebime sokmamak için yumruk yaptım.

"Bu alışılmışın dışında. Genellikle kimliklerini ve değerli şeylerini alırlar."

"Evet, pekâlâ, işler daha da garipleşiyor." Saçlarımı yüzümden çektim, bir sonraki defin işimde saçımı topuz veya atkuyruğu yapmayı zihnimin bir köşesine yazdım. "Boynu kırılmış ama ne ısırılmış ne de tırmalanmış, üstelik üzerinde hiç savunma yarası yok. Marc, adamın saldırganı tanıdığını düşünüyor."

"Kafatasında hiç şişlik var mı? Tuhaf bir kimyasal madde kokusu alıyor musunuz?"

Beni göremeyeceğini fark edene kadar başımı iki yana salladım. "Hayır, gördüğüm kadarıyla hiç şişlik yok. Hımm... bekle." Havaya kaldırdığım tek kaşımla Marc'a döndüm. Kaşlarını çatı ve bana fenerini uzattı, sonra uzun siyah paketin bir ucundan bir koli bandını sökmek için çömeldi. Plastik örtü Bradley Moore'un yüzünü, boşluğa bakan güzel gözlerini açığa çıkartarak açıldı.

Marc, Moore'un başını nazikçe kaldırdı, kırık boynunun rahatlıkla dönmesi karşısında yüzümü buruşturdum. Dudakları ince ve sert bir çizgi haline gelen Marc parmaklarını serserinin kafatasında hızlıca ama her yerinde gezdirdi, ben izleyip kusma isteğimi katıksız azimle savuştururken o her bir santimini inceledi. Nihayet adamın başını plastiğe geri koydu ve gözleri fener ışığında parlayarak bana baktı. "Hiç şişlik yok. Ve kokudaki tuhaf öge kimyasal değil, biyolojik."

"Tamam." Babam sinirle iç çekti. "Onu gömün ve eve gelin." Durdu, sesindeki yorgun gülümsemeyi duyduğum sırada dahi söylemek üzere olduğu uyarıyı hissedebiliyordum. "Ve eğer kazma işinin tamamını Marc'a yaptırırsan, maaş çekinin tamamını ona veririm."

Hımm, işte bu güzel bir fikir. Kıt gelirimle ne yapmam gerekiyordu ki zaten? Ailemle yaşıyordum, arabam ve faturalarım yoktu. Ve alışveriş yapmaktan nefret ediyordum. Marc –özellikle de lanet olası çukuru kendisi kazacaksa– çekimi *alabilirdi*.

Telefonla konuşurken göz ucuyla Marc'a bakarak sırtıttım. "Uyarı için teşekkürler. Gidip bir ceset gömmem gerekiyor."

"En az bir buçuk metre derinlikte olsun," dedi babam. Çok az insan sesindeki bitkinliği anlayabilirdi. Sonra telefonu kapadı. "Benim angarya işlerimi yapmak için hafta sonundan

vazgeçtiğin için teşekkürler, Faythe," yoktu. "Arabayı dikkatli sürün," yoktu. Bir hoşça kal bile yoktu. Liderin akli fikri işti.

Biraz gücenmiş bir şekilde telefonumu cebime geri soktum ve Marc'ın gözlerine baktım. Bana sert bir biçimde kaşlarını çatıyordu ama dudaklarında gizli bir tebessüm vardı. "Sakin söyleme bile," diye uyardı. "Mezarı kendi başıma kazmayacağım. Bir yıllık maaşın için bile olmaz. O yüzden toprağa sanki ruhunu lekeleyecekmiş gibi bakmaktan vazgeç prenses ve işe koyul." Artık açıkça gülümsüyordu ve bir eliyle küreği bana attı.

Daha önce hiç kürek tutmamış olmama rağmen küreği havada yakaladım. Kedilerin muhteşem refleksleri vardı ama bu her zaman iyi bir şey değildi.

Marc, altın benekli gözleri ay ışığında parlayarak sırtıttı. "Bir buçuk metreye ilk ulaşan kazanır."

"Neyi kazanır?"

"Eve dönüşte uyuklama hakkını."

Neşeli havam solmaya başlayarak inledim. Böyle bir bahisten iyi bir şey çıkmazdı. Kaybedersem, eve giden beş buçuk saatlik yolda araba kullanmak zorunda kalacaktım. Ama kazanırsam arabayı Marc kullanacaktı ki bu çok daha kötüydü. Sürücü koltuğunda o olursa bırakın uyumayı, gözümü kırpmaya bile korkacaktım. Marc'ın favori seyahat oyunu otoyolda elim sende oynamaktı ki bunu penceresinden uzanıp arka tamponlarına dokunacak kadar tırların yakınından geçerek oynardı. Cidden. Henüz gerçekleşmediği için kaçınılmaz ölümün kendisine işlemeyeceğini düşünüyordu.

Marc dehşete düşmüş yüz ifademe bakıp güldü ve küreğini siyah plastik poşetin bitimindeki toprağa sapladı. Direksiyon başında uyumayı mı, yoksa direksiyon başında Marc varken

uyumayı mı göze alacağıma karar vermeye çalışarak iç çekip kendisine katıldım.

Zor bir karardı. Neyse ki hangisine karar vereceğimi belirlemek için önümde koca bir üç saatlik toprak kazma işim vardı. Ne şanslıydım.

Üç

Doğal olarak bir buçuk metreye ilk ulaşan Marc oldu ve o baştan aşağı toprakla kaplı bir halde zafer içinde sırtırken, yenilgiyle küreğimi bıraktım. Tükenmişim ve ondan gelecek tek bir tehdit bile yorgun ve kirli popomu yerden kaldıramazdı. Marc, Bradley Moore'u çukura yuvarlayıp üstüne kürekle toprak atarken, eskiden beyaz olan tişörtümü unutup çiyile nemlenmiş çimlerin üstüne vücudumdan hâlâ ter akarken uzandım. Sonra Marc'ın bana uzattığı anahtarları aldım ve yerden küreğimi kaptım, isimsiz mezarı geride bırakmanın rahatlığını yaşamama rağmen arabaya doğru attığım her bir adımda moralim daha çok bozuluyordu. İzinli olduğum zamanı böyle geçirmeyi planlamamıştım.

Eve dönüş yolunda beş kez kahve almak için durdum ve her durakta tuvaleti kullandım. Marc tüm yol boyunca uyudu ve iğrenç horlaması beni White Hall, Arkansas'tan Lazy S Ranch'e kadar süren yolculukta kafeinden daha çok uyanık tuttu. Aile mülkümüz -isminde geçen çiftlik kelimesine rağmen evcil hayvanlardan mahrumdu- Louisiana sınırının yüz kilometre ilerisindeki Lufkin, Teksas'ın banliyösünde konumlanmıştı.

Evet, yirmi üç yaşında hâlâ anne ve babamla yaşıyordum. Ama evin arkasındaki konukevinde kalsalar da benden büyük üç ağabeyim ve babamın adamları olan dört dostum da teorik

olarak öyle yapıyorlardı. Grup dinamiği mantığı kedi adamlar için insanlarda olduğundan daha farklıydı. Gurur sürüsü üyeleri hem duygusal hem de fiziksel olarak çok yakınlardı; özellikle de lideri, ailesini ve adamlarını içeren çekirdek grup. Korunma, rahatlık ve sosyal iletişim için her zaman geniş, çoğunlukla gay-riresmî gruplar içinde yaşadık. Ayrıca liderin uygulayıcısı olan bir adamın öncelikli görevinin lideri korumak ve ona yardım etmek olduğu için de böyle yaşıyorduk; eğer günün çoğunu onunla geçirmeseydik bunu yapamazdık.

Neyse ki sonsuza kadar babamın dikkatli gözlerinin önünde olmanın dezavantajları, avantajlarla dengeleniyordu. Çoğunlukla. Ve bir numaralı avantaj –bedava yemek ve yeni katlanmış çamaşırların dışında– çoğunluğu ağaçlık olan aile arazisinin Davy Crockett Ulusal Ormanı'na ve ormanın 650.000 dönümlük arazisine kadar gidiyor olmasıydı. Bu da bir ev dolusu kedi adam için büyük –ve uygun– bir oyun alanı oluşturuyordu.

Marc'ın arabasını üç yüz elli metrelik çakıl taşı kaplı araç yoluna çevirdiğimde saat neredeyse sabahın onuydu. Daire şeklindeki yolda, ön kapının mümkün olduğunca yakınına park ettim ve arabanın kapısını açtığımda yüzüme bir fırının buharı gibi sıcak hava çarptı. Otuz dokuz derecelik sıcaklık göstergesi bizim kişisel cehennemimiz, turistleri durdukları yerde eritmeyi garanti eden Teksas'ta bir eylül spesiyalitesiydi. Ama ben buranın yerlisiydim ve kavurucu, asfalt eritici alevlerin benden alabildiği tek şey, bıkkın bir iç çekişti.

Ayağa kalktığımda çizmemin topukları çakılların içine girdi ve yolcu tarafındaki cama yaslanıp hâlâ horlayan Marc'a baktım. *Onu uyandırmalıyım*, diye düşündüm. Ama o da arabayı dönüşümlü kullanmayı teklif etmeliydi.

Vicdanımla savaşılmayacak kadar yorgun ve Marc'a da bir hayli kızgındım. Bu yüzden içeride pişmesine engel olmak için sürücü tarafının penceresini aşağı indirdim ve kapıyı kapattım; Marc koltuğunda kımıldanıp sığağa rağmen hâlâ kendinden geçmiş bir şekilde horlamaya devam ettiğinde kendi kendime gülümsedim.

Verandaya yorgun argın çıkarken çizmelerimin topukları ses çıkarıyordu. Ön kapıyı açtığımda üzerime serin hava esti. Bir süre eşikte eğildim, kapının iki yanına elimi koydum ve buz gibi esintinin terimi kurutmasına ve enerjimi yavaşça almakta olan sığağı kovalamasına izin verdim.

Uzun ana koridorun sonundaki odamda üstümdekileri tamamen çıkardım, kirli kıyafetlerimi kapının yanında bir yığın oluşturacak şekilde attım. Sepete koymayı düşündüm ama onları bir daha asla giyme gibi bir planım olmadığından, o kadar zahmete girmek mantıksız göründü.

Odaya bir göz attım, her şeyi bıraktığım gibi bulmaktan dolayı mutlu oldum. Kitaplarım –yüzlercesi– biricik kitaplığıma iki sıra halinde iyice yerleştirilmiş, fazlalıklarsa nereye uyarlarsa oraya dik bir şekilde tıktırılmıştı. Yatağımı yapmadığımdan ve evdeki ilk haftamdan beri annemin içeri girip ortalığı temizlemesine de izin vermediğimden ötürü yatağımın üstü dağınıktı. Ev işlerini beni gözetlemek için bahane olarak kullandığını anladığımdan beri annemin odaya girmesine izin vermiyordum. Bu böyle devam edemezdi. Üstelik kendi odamı temizleyecek –ya da huzur içinde *temizlemeyecek*– kadar büyümüştüm. Bu yüzden de ona odama adım atmamasını söylemiştim. Kullandığım dile kaşlarını çatmış ama isteğime boyun eğmişti.

Şifonyerimin önünde saatimi çıkarmak için durdum ve aynada kendi yansımamı gördüm. Berbat görünüyordum. Kirli

ve terliydim. Saçlarım karman çormandı ve önceki gece için yaptığım asıl plana göre taktığım çivili pırlanta küpeler hâlâ üstümdeydi. Dan Painter'ın öfkesine, çıldırmış, uçuşan yumruklarına kulak mememin yarısıyla birlikte onları kaptırmamış olmam bir mucizeydi. Veya dişlerine.

Kendime dahi itiraf etmekten ne kadar nefret edersem edeyim, Painter'la yaptığım teke tek mücadeleyle hiç hazırlıklı değildim. Serseriye indirdikten sonra, Marc kullanmam için hiçbir neden olmadığından bugüne kadar hiç görmemiş olduğum acil durum kitinden tek tek bir şeyler çıkarırken yüzümde oluşan şaşkın ifadeye gülmüştü. Kitin içinde iki kürek, 3 milim kalınlığında siyah bir plastik rulo, koli bandı, siyah kot pantolon, siyah tişört, bir çift eski spor ayakkabı ve bir balta vardı.

Baltanın ne işe yaradığını sormadım çünkü kullanım amacının kopmuş ağaç dallarını ve keyifli kamp ateşlerini içerdiği konusunda şüpheliydim. Marc başka hiçbir şey değilse bile hazırlıklıydı. Fazla gelişmiş bir erkek izci gibiydi. Altın benekli muhteşem kahverengi gözlerin ve parlak siyah buklelerin, lanet olası bir yük trenini bile durdurabilecek kadar sağlam fizikliğini taçlandığı bir erkek izci. Tek bakışıyla bir kıza çılgılık attırabilecek bir erkek izci...

Kabul, şu fazla hazırlıklı olma olayı dışında erkek izcilerle çok az ortak noktası vardı. Ve lanet olası acil durum kiti şu anda kendi arabasında pişmesine izin vermemde bana engel olmamıştı, değil mi?

Aldığım intikamdan tamamen tatmin olmuş bir halde temiz iç çamaşırı ile gecelik çıkardım ve onları yatağımın üstüne attıktan sonra banyoma ve dosdoğru duşa doğru ağır ağır yürüdüm. On dakika sonra duştan ter ve toprak yerine ıslak ama lavanta kokulu sabun gibi kokarak birden buz gibi olan banyoya adım

attım. Bir kedinin hassas burnu için güzel kokmak çok ama çok önemliydi; özellikle de kişisel esansın aksine, vücut kokusunun sosyal açıdan kabul görmediği insan formunda.

Bornozuma uzanıyordum ki cep telefonumdan Pink'in *U + Ur Hand* şarkısının ilk notaları çalmaya başladı. Bornozumu kancasından çıkardım ve banyodan çıkarken üzerime geçirdim. Yatak odamın ortasında telefonuma bakındım; dikkatim şifonyerimin üstünden yatağıma, komodinine, duvar rafıma ve en sonunda masama kaydı. *Oradaydı*. Sadece biraz aşağıda.

Bakışlarım kapımın sağına fırlattığım kıyafetlerime gitti. Giysi yığınının önüne çömelip bir perşembe günü sabahın onunda beni kimin arayacağını merak ederek deli gibi kotumun ceplerini aradım. Ne yazık ki artık Lazy S dışındaki dünyayla fazla bir bağlantım kalmamıştı ve liderin adamları olan dostlarım bırakın telefon açmayı, odama pat diye girmeden önce kapıyı çalma zahmetine bile girmezlerdi.

Belki arayan Abby'ydi. Yazın çoğunu Miguel'in çektiği sıkıntılardan kurtulmak için kendisi gibi ondan kurtulan biriyle -benimle- çiftlikte geçirmişti. Ve eve vardığından beri, iyi olduğu dışında söyleyecek fazla bir şeyi olmasa bile en az on iki kere aramıştı. Benim de iyi olduğumu duymaktan ve bitmek bilmeyen, yorucu eğitimim hakkındaki gevezeliklerimi dinlemekten hoşnut gibiydi.

Ama Abby şu sıralarda okula dönmüş olmalıydı, o zaman kim...

Sammi. Yorgunluğuma rağmen üniversitedeki oda arkadaşımı ve onunla konuşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşününce yüzümde bir tebessüm belirdi.

Telefonu elime aldım ve arayanın kim olduğuna bakmadan kapağını açtım. "Alo?" dedim, tamamıyla hattın öteki ucun-

daki Sammi'nin şen şakrak, son sürat gevezeliklerini duymayı bekleyerek.

"Beni özledin mi?" Sadece bu üç kelimedenden bile adamın sesindeki düşmanlık bariz biçimde anlaşılıyordu.

Beklenmedik ses -ve öfkeli soru- beni o kadar şaşırttı ki kuyruk kemiğimin üstüne düştüm, başımın arkasını masamın üst köşesine çarptım. Kafam karışmış bir halde ve başımdaki yeni çıkmış yumruyu ovuştururken, ekrandaki numaraya bakmak için telefonu bir kol mesafesinde tuttum. Numarayı tanıımıyordum.

"Seni özlemeli miyim?" diye sordum en sonunda, telefonu kulağıma bastırarak.

"Sanırım bu bir görüş meselesi, Faythe. Ne yapman gerektiğine ilişkin düşüncem belli ki seninkiyle pek uyuşmuyor."

Hiddet, bir mide ekşimesi gibi birden göğsümde yandı. "Sen kimsin be?" diye sordum, ismimi bilse bile beni yargılayan bu kişinin yanlış numara çevirdiğini düşünerek.

Arayan pislik kulağımda dilini şaklattı, bu samimi sese ve onaylamamasının yarattığı hisse karşı dişlerimi gıcırdattım. "Ne kadar çabuk unutuyorlar," diye fısıldadı ve ses tonundaki kin beni ürpertti.

Afallamış ve artık gerçekten öfkelenmiş bir halde numarayı belirlemeyi umarak tekrar telefona baktım. Tanıyamamıştım ama arayan kişi açık bir şekilde beni tanıyordu. Aslında, sanki telefonunu beklemem gerekiyormuş gibi konuşmuştu. Sanki eski ve tamamlanmamış bir sohbe bıraktığımız yerden devam ediyormuşuz gibi...

Ve ansızın kim olduğunu anladım. *Andrew.*

Yaşadığım şok ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Telefon elimden kaydı ve kulağıma kondurdu, sonra da halının boğduğu bir

pat sesiyle yanlamasına yere düştü. Mucizevi bir şekilde, kapağı açık kalmıştı.

Daha önce eski insan erkek arkadaşımın öfke içinde konuştuğunu duymamıştım ve sesindeki hiddet onu tamamen tanınmaz hale getirmişti.

Bir süre öylece telefona baktım, kımıldayamayacak kadar çok şaşırmıştım. Okulu bırakıp babam için çalışmaya karar verdiğim üç ay içinde Andrew'la hiç konuşmamıştım. Şimdi ondan haber almak garip ve rahatsız ediciydi; hele de açıkça ne kadar delirdiğini düşünecek olursak.

Ama son kısım en azından kısmi olarak benim suçumdu.

Miguel'in dayağından kurtulup kendi hayatımı kurtarmak için başkasının canını aldıktan ve ülkenin ilk ve tek kadın lider uygulayıcısı olduktan sonra, Andrew'un bir zamanlar tanıdığım kız değildim artık. Tüm üniversite tecrübesi -normal bir insan olduğu için egzotik gelen erkek arkadaş dâhil- sıkıcı görünmüştü ve bunun yeni hayatımla pek alakası yoktu. Aslına bakarsak bu benim üniversite öncesi hayatımın steroitli haliydi.

Andrew'a okuldan ayrıldığımı ve Marc'la tekrar bir araya geldiğimizi anlatmaya çalışmıştım ama cep telefonuna cevap vermemişti ve oda arkadaşı da onun nerede olduğunu bilmiyordu. Doğrusu tüm çabalarımı o noktada bırakırsam konuyla ilgili herkes için bunun daha kolay olacağını ve huzur içinde yolumuza devam edebileceğimizi düşünmüştüm.

Belli ki yanılmıştım.

"Ne o, ansızın söyleyecek bir şey bulamamaya mı başladın?" dedi Andrew düşüncelerimi bölerek. "Bu kesinlikle yeni bir şey."

Senin tavrın da öyle. Telefonu elime aldım ve kulağıma götürdüm, kelimeler ağızımdan kendiliğinden dökülene kadar ne

söyleyeceğimden emin değildim. "Andrew?" diye sordum. Bu acı, keskin dilli adamı benim tatlı, komik ve... kibar Andrew'umla bağdaştırmaya çalışırken beynimdeki çarklar neredeyse sesli bir şekilde gıcırıyordu. Bu konuda başarılı olamamıştım.

"Yani beni hatırlıyorsun." Alaycılığı, en az pençelerim kadar keskindi.

"Elbette hatırlıyorum."

"Ben de seni unutmadım." Sesi pek mutlu olmuş gibi çıkmıyordu ve o anda bu his karşılıklıydı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan kulağıma şiddetli bir hışırtı sesi geldi, sanki Andrew telefonun üstünü örtmüştü. Sonra anlaşılmayan kızgın bir şeyler söylendiğini duydum ve hat kesildi. Ne hışırtı ne de bir nefes sesi vardı. Telefonu kapamıştı.

Telefonumun ekranındaki *konuşma bitti* yazısı bunu doğruluyordu.

Aşağı yukarı bir dakika sonra yatak odamın kapısı dizlerime çarparak açıldı ve Marc neye vurduğunu görmek için başını kenardan uzattı. Bornozum bir kalçamı açıkta bırakmış halde beni hâlâ telefonuma bakarken gördü. "Çalışmasını sağlamak için tuşlara basmalısın," dedi tamamen ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Teşekkürler, ukala." Kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Yorgunluk ve Andrew'un sesini duymanın şoku enerji stokumu tüketmişti.

Marc odanın içine adımını atarken elini bana uzattı. Tuttum ve beni yukarı çekti. Kollarına alacaktı ama kirle kaplı kıyafetlerine bakışlarımı yöneltip geri çekildim, kalçamı masamın köşesine çarptım. "Telefonunda bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece şarjını kontrol ediyordum." Şifonyerime doğru ağır ağır yürüdüm ve telefonu saatimin yanına bıraktım, üst

çekmeyi açıp rastgele bir iç çamaşırı kaparken soğukkanlı davranmaya çalışıyordum. Ama sahte rahat tavrım, yatağın üstünde zaten temiz çamaşır durduğunu fark ettiğimde oldukça bozuldu.

Telefon konuşmasından Marc'a bahsedemezdim çünkü en başından beri Andrew'la işleri düzgünce bitirdiğimi sanıyordu. Tam olarak yalan söylememiştim. Sadece varsayımını düzeltmemiştim. Üstelik beni yanlış anlaması benim suçum muydu ki?

"Hımm." Marc tişörtünü başından çıkardı ve giysi yığınının tepesine attı.

"Kendi düşün var senin." Bornozumun kapalı durmasını sağlamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Marc yarı çıplakken sinirli olmaya odaklanamıyordum ve o da bunu bal gibi biliyordu.

Marc bana muzip bir şekilde sırtı ve kapıyı ayağıyla kapadı. "Seninkini ödünç alıyorum. Beni krematoryuma benzeyen bir arabanın içinde ölene kadar terlemem için bıraktıktan sonra en azından bunu bana borçlusun."

Fazla iç çamaşırlarını tekrar şifonyere koydum. "Tüm yol boyunca uyuduğun için bunu hak ettin."

"Kendimi sana affettireceğim." Kot pantolonu yere düştü ve gözlerim çaresizce onu takip etti, teninin altınimsi kahverenginden büyülenmişim. Karşı koyamayacak kadar güçsüzken beni baştan çıkarması adil değildi.

Neyse ki bu oyunun nasıl oynanacağını ben de biliyordum. Bornozumun düşmesine izin verdim, eflatun havlu kumaşla bedenimi sarmaladım. Marc kollarını uzatarak ilerledi; gözlerinde şehvet, adımlarında sabırsızlık vardı.

Onu kol mesafesinde tuttum. "Liderin adamı gibi kokarken olmaz."

İnledi ve banyoya doğru geri geri gitmeye başladı, gözle-
rimi kendininkilere hapsetmişti. "İki dakika içinde geleceğim.
Zaman tut. İki dakika."

Güldüm. "İki dakika, yoksa şansını kaybedersin." Kumaşın
yavaşça üstümden kaymasına izin verdim. Bornozum yere değdiği
sırada duştan su akmaya başlamıştı ama başımın üzerinden bir
gecelik geçirip iç çamaşırımın içine girerken gülemeyecek kadar
yorgundum. Marc'ın duşta, sabun ve suyla pürüzsüz olduğu ve
şampuanım gibi koktuğu düşüncesiyle örtünün altına kaydım.

Uykuya daldığım sırada Andrew'un telefonunu çoktan
unutmuştum ve kendimi yorgunluğa teslim etmeden önce son
duyduğum şey, Marc'ın banyo kapısını açıp benim çoktan ya-
takta -onsuz- kıvrılıp yattığımı gördüğündeki hayal kırıklığı
dolu inlemesiydi.

Dört

"Faythe, dikkat et!"

Sesini duyduğum anda içgüdüsel olarak Ryan'a döndüm.
Daha akıllı olmalıydım. Bodrum katının ucunda ailenin ikinci
oğlu olan ağabeyim kafesin çelik parmaklıklarını kavrayarak
duruyor, gözleri uyarıyla kocaman açılmış bir şekilde omzumun
gerisine bakıyordu.

Önümdeki duvarın üstünde gölgeler yer değiştirdi. Arkamda
giysiler hışırdadı. Yabancı bir kalp atışı kulağımda yankılandı.
Sıcak bir nefes ensemdaki tüyleri diken diken etti. Rakibimle
karşılaşmak için döndüm. Çok geç kalmıştım.

Ayağıyla ayak bileğime vurduğu sırada gözlerine baktım.
Ayağımı yerden kesti. Kalçam kalın mavi mindere, yumuşatılmış
bir pat sesiyle çarptı. Dişlerim birbirine çarparken yanağımı
ısırdım. Yarayı emerek, hasmuma ateş püsküren gözlerle baktım.

Ethan benimkilerden bir ton koyu yeşil gözleriyle bana
dikkatle bakıp tepemde sırtıyordu, çatık kaşlarım yumuşadı.
Ağabeylerimin en küçüğüne öfkeli kalmayı asla başaramazdım;
çok fazla güler yüzlüydü. Ama bu durum ailenin yüz karası
için geçerli değildi.

"Lanet olsun, Ryan," diye çıktım, omzumun üstünden
ona kızgınlıkla bakmak için dönerek. "Senin salak ikazların

faydadan çok zarar getiriyor. Dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan vazgeç ve bir dahaki sefer değersiz çeneni kapalı tut."

"İyi." Ryan'ın elleri parmaklıklardan çekildi ve çoğu zaman saklandığı ceplerine kaydı. "Tam bir sessizlik içinde alıştırma yapmaya devam et sen. Kötü adam dilsiz olduğu sürece, hazırlıklı olursun." Hiç şüphesiz alaycı bir tavırla daha fazlasını söylemeye niyetli gözüküyordu ama babamızın tek bir bakışı onu susturdu. İnce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, çıplak betonda ayaklarını sürüyerek kafesin bir köşesindeki karyolasına doğru gitti.

Babam hayatı ciddiye almayan oğlundan hayatının gerçek mücadelesine -bana- döndü. "Ryan'ın ağzını bağlamayı düşündüğümü itiraf ediyorum ama bu defa araya girmesi iyi bir noktayı açığa çıkardı." Ağır adımlarla yürürken ütülenmiş beyaz frak gömleğinin önünü düzelterek bana doğru geldi. Sıcağa, pislğe ve klimasız bodruma rağmen babamın üstü başı her zamanki gibi kırıksız ve kusursuzca ütülü gözüküyordu.

"Ve bu nokta?.." Ethan'ın uzattığı eli tutarken sorumu yarım bıraktım. Görünüşte bir çaba harcamadan beni yukarı çekti, sonra sırtıma hafifçe vurdu. Terden sıırıslıklam olduğumu ama onun hâlâ tek bir damla bile dökmediğini fark edince canım sıkılıp ona sinirle baktım. Hem benden büyük *hem de* güçlü olması adil gözüküyordu. Tamam, aslında benden o kadar çok güçlü değildi ama babam dayanıklılığımı mümkün olan en yüksek seviyeye çıkarmak için var gücüyle çalışsa da benden kesinlikle daha dayanıklıydı.

Babam cilalı mokasen ayakkabısının uçları minderlerin kenarına değerken durdu. "Evet, Ryan tartışmasız bir şekilde Gurur sürüsü için onu beslemenin maliyetinden daha az değer taşıyor..."

Parmaklıklar arkasındaki ağabeyim buna homurdandı ama liderden gelen başka bir bakış onu susturdu. Ryan yetersiz konaklama imkânlarına karşı duyduğu memnuniyetsizliği hakkında konuşabilirdi ama durumunu daha kötü hale getirmeyecekti. Başka hiçbir şeyde olmasa bile, kendini koruma meselelerinde akıllıydı.

"Ancak onun araya girmesi, gerçek bir kavgada karşına çıkacak dikkat dağıtıcı şeylerin tipik bir örneği." Babam gülmüş çerçeveli gözlüğünü düzelitti ve camların arkasından bana sertçe baktı. Söylev verecekti. Bunu hissedebiliyordum. "Kafası karışmış, kontrolden çıkmış bir kedi adamın, onun ızdırabına bir son vermeye odaklanabilmen için sessiz kalmasını pek bekleyemezsin, değil mi?"

Bu derslerin kendini savunmayla bir ilgisi yokmuş gibi davranmayı bıraktığımızı duymaktan mutsuz olarak kaşlarımı çattım. Hoşlansam da hoşlanmasam da şu anda kas gücüm için tutulmuştum. İçimi çekerek artık içini tamamen doldurmadığım siyah sporcu sütyenimin kalın askılarını düzelttim. "Hayır, ama..."

Babam beni susturmak için kalın ve yıpranmış elini kaldırdı. "Her dövüş gerçekmiş gibi çalışmalısın; sadece sen değil, koruman altındakiler de tehlikedeymiş gibi. Sahip olduğun her şeyi Gurur sürüsüne vermek için ant içtin. Her zaman. Kolay bir şekilde dikkatin dağılıyorsa gerçek bir dövüşü kazanamazsın."

Dişlerimi birbirine sürterek babama gerçek dünyaya *zaten* çıkmış olduğumu, geçtiğimiz üç ay boyunca izinsiz girenleri kovaladığımı, ikazları şahsen iletteğimi ve bölge sınırlarında devriye gezdiğimi hatırlatma dürtümle savaştım. Beni gözetleyip denetleyen biri tabii ki olmuştu ama Dan Painter'ı kendi başıma yakalamamın üzerinden daha iki gün geçmemişti. Bunları ve daha fazlasını söylemek istiyordum ama söylemedim çünkü nasıl

bir cevap vereceğini biliyordum. Eğer kapasitem daha yüksekse neden şimdi göstermediğimi soracaktı. Babama verilecek bir cevabım yoktu. O yüzden ağzımı açmadım.

Yazın çok iyi öğrendiğim bir dersti bu. Ve açıkça öğrenmiş olduğum tek şey bu olduğundan, atkuyruğumun arkamda şiddetle sallanmasını sağlayarak sert bir şekilde başımla onayladım.

"Tekrar dene." Ardından babam bodrumun karanlık bir köşesine geri çekildi, karanlık üstünü örterken giysileri gölgele-
rin içinde kayboldu ama yemyeşil gözlerindeki parlaklık kaldı.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldım, dördüncü raunt için hazırdım. Yoksa beşinci raunt mıydı? Hatırlayamıyordum ama önemli değildi çünkü Ethan tekrar üstüme geliyordu.

Bu kez hazırlıklıydım.

Denge merkezime zemine daha yakın ve duruşum daha sağlam olsun diye ayaklarımı ile dizlerimi ayırarak yere çömeldim. Ethan bana doğru koştu, inanılmayacak kadar çevikti. Son birkaç metre kala üzerime atladı. Soluma fırlayıp yolundan çekildim. Ethan yanımdan geçti. Onu gözümün önünde tutmak için döndüm.

Ethan kıvrak bir kedi zarafeti ve esnekliği göstererek attığı adımın yarısında döndü. Tam karşıma geçip dizlerinin üzerinde durdu. Elini bacağıma doğru attı. Bana ulaşamayacağı şekilde fırladım ve sağ ayağımla tekme attım. Spor ayakkabım çenesine geldi. Ethan'ın başı geriye gitti.

Ben geri çekilirken homurdandı ve sesinin hem derinliği hem de gücü Ryan'ın cılız dikkatimi dağıtma çabasını bastırdı.

Ethan çenesini ovuşturdu. Tatlı tatlı gülümsedim. Tavandan sarkan lambanın ışığında sırtında yeni yeni beliren ter damlaları parıltıyordu. Parmakları minderlerin üstünde açılarak dört ayak

üzerine düştü. Sırtı geriye büküldü. Gülümsemem yok oldu. Üstüme atlayacaktı.

Hareket ettiğini neredeyse görmedim. Ter damlaları mindere düştü. Ethan bana doğru uçarken eşofman altı gözümün önünde siyah bir bulanıklık gibi görünüyordu. Sırtımın üstünde yuvarlanarak kendimi mindere attım. Ayaklarımı büküm, ayak-kabımın tabanını tavana doğru tuttum. Ethan tam olarak istediği yere kondu: Üstüme. Ağırlığı bacaklarımı gövdeme doğru itti. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ethan saçlarımı yakalamaya çalıştı. Hırlayarak, bacaklarımı vücudumdan yukarı ittim.

Ethan bodrumun öteki tarafına geri geri uçtu, minderlerin kenarını geçtiğinde hâlâ yerden birkaç metre yukarıdaydı. Çitten düşen bir ev kedisi gibi havada döndü. Yıpranmış spor ayakkabıları yere değdi. Elleri neredeyse anında ayaklarını takip etti. Hızı onu geriye doğru sürükleyip sert betonda avuçlarını soyarken Ethan acıyla içini çekti. Zarafetle sıçrayıp ayağa kalktı; sırtı bana dönük, omuzları öne eğikti. Dönüp bana baktığında gülümsüyordu.

"Kahretsin, Faythe!" diye bağırdı, çıplak göğsündeki iki kırmızı ayakkabı izini ovuştururken. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

Ayağa kalkarak cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey sol omzuma çarpıp beni mindere sürüklerken ilk hecem bir dizi sesli harfle sona erdi. Sağ tarafımın üstüne düştüm, sert ve ağır bir şey tarafından sıkıştırılıyordum. Ciğerlerimdeki hava iki dakika içinde ikinci kez boşaldı. Kahkahasını tanımama rağmen, alabildiğim ilk nefesle yeni saldırganımın kokusunu içime çektim.

Tepem attı. Onun aşağı kata geldiğini bile duymamıştım. Neden bizim bodrum katı merdivenlerimiz diğer herkesinki

gibi gıcırdamıyordu ki? *Yüksek kaliteli aptal bina.* İçinde mimar olan bir ailede doğmanın sonucu buydu.

"Kalk..." Duraksadım ve sırtüstü dönerek üstüme kapanan şeyi dürtükledim. "... üstümden. Lanet olası, kalk üstümden."

Marc tepemden bana gülümsedi, dizleri kalçamın üstünde ata biner gibi oturmak için hareket ederken ağırlığını avuçları veriyordu. "Bana iyi bir neden ver."

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya çabalamaktan vazgeçtim. "Sana vereceğim şey, benden veya bir başkasından çocuğunun olması için sahip olduğun en küçük ihtimali de sonlandırmadan önce kalkman için beş saniye."

Tehdidime kulak vermek yerine tekrar güldü ve bir öpücük almak için eğildi. Tısladım ve gösterdiğim çaba sonucunda çıkardığım boğuk bir homurtuyla yerden yükseldim, avuçlarım siyah tişörtünün önünü itiyordu. Ayağa kalkamadım –aslında Marc'ı çok az kımıldatabilmiştim– ama öfkem gözlerimden açıkça anlaşılıyor olmalıydı çünkü babam boğazını temizledi ve ikimiz de ona bakmak için durduk. "Marc, ayağa kalk."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve ellerimi karnımın üstüne koymak için indirdim. Lider bana destek mi çıkıyordu? Marc yerine? Cehennemini yolları buzdan kayganlaşmış mıydı? Domuzlar göğemi çıkmıştı? İhtiyacım olmasa dahi verdiği destekten memnun bir şekilde babama gülümsedim. Marc'ı tek başıma üstümden atabilirdim. Bunu kesinlikle daha önce yapmıştım.

Ama babam emsalsiz bir baba-kız birleşme anını daha mahvetmek zorundaydı. Marc'ın gözlerine baktı, ağzının hafifçe kırışmış kenarlarında bir tebessüm belirdi. "Torunlarım olsun istiyorum."

Elbette. Hayal kırıklığıyla gözlerimi devirdim. Resmin tamamına bakmayı unutmuş olmam, onun da unuttuğu anlamına gelmiyordu. Veya bir kez olsun unutacağı anlamına.

Marc, yüzümdeki hiddetli ifadeye bir kez baktı ve minderde sağ tarafıma, babamla aramıza kaydı. Bu hareketin bilinçsizce yapıldığı ortada olsa da fazlasıyla yerindeydi. Kimi korumaya çalıştığını anlamak zor olsa da her zaman aramıza giriyordu.

Tek bir hareketle oturup, "Torunlar, ha?" dedim. Babamın şakası komik değildi çünkü bu aslında şaka değildi. Liderin ne kadar iyi bir adamı olursam olayım, birincil görevimden kaçamayacağımın ve bu hapin şekerle ne kadar kaplanırsa kaplansın boğazımdan aşağı kolayca inemeyeceğinin başka bir hatırlatmasıydı.

Ayaklarımın üstünde durdum ve Marc bir adım geri gitti. Ethan'ın gülümsemesi kayboldu, elleri iki yanına düşüp gevşekçe durdu. Solumda, Ryan'ın ayakkabısı hücresinin zemininde sürtünüp benden uzaklaştı, odadaki gerginliği neredeyse hissedebiliyordum. Bağırmaya başlayacağımı düşünüyorlardı, bunu yüzlerinde görebiliyordum.

Babamın gözlerine baktım ve kendimi zorlayarak güldüm. "Ryan'la bile ne yapacağını bilmiyorsun. Ayakaltında koşuşturan bir yığın torunla ne yapacaksın ki?"

Liderimiz gülümsedi ve Marc rahatlayarak nefesini bıraktı. Yeni, uzlaşmacı olma çabalarımın büyük bir hayranıydı çünkü babamın sağ kolu ve benim muhtemel öteki yarım olarak, genellikle kavgalarımızın ortasında kalıyordu ve ona zorla arabuluculuk rolü veriliyordu. Ayrıca Marc berbat bir hakemdi, böylesi daha iyiydi. Liderler genellikle kendi bildiklerini yaparlar ve bu nedenle uzlaşmak için çok derse ihtiyaç duymazlardı.

"Torunlarla ne mi yapardım?" Babam -muhtemelen gözlerindeki rahatlamayı saklamak için- tekrar gözlüğünü düzeltti. Veya belki de eğlendiğini saklamaya çalışıyordu. "Sen ve ağa-beylerin küçükken yaptığım şeyin aynısını... Tuvalet eğitimi alana kadar annenin etrafında emeklemene izin verirdim." Bir kalp atışı süresi kadar durdu, gözleri parlıyordu. "Ve Ethan için bu epey sürmüştü. Doğru hatırlıyorsam neredeyse beş yıl sürmüştü."

"Teşekkürler, baba." Ethan eski göğüs çalıştırma aletinin üzerinden bir havlu kapıp yüzünü ve göğsünü kuruladı.

Ryan kahkaha attı ve Ethan ona ters ters baktı. Çok yakın aile bağlarımıza ve kardeşlerimden birisi dışında hepsinin hâlâ çocukluğumu geçirdiğim evde benimle birlikte yaşamasına rağmen, hiçbirimiz Ryan'ın kafes hapsinin uzatılmasına fazla üzülmemiştik. Ryan bodrumda kalmaya başlayana kadar, Gurur sürüsünün birkaç gün üst üste parmaklıkların arkasında kalma rekorunu elimde tutmama rağmen ben bile üzülmemiştim. Bir keresinde tam iki hafta gün ışığı görmemiştim.

Ryan doksan birinci gününün sonuna yaklaşıyordu, görünürde belirlenmiş olan bir bitiş günü yoktu ve cezasının her bir saniyesini hak ediyordu. Aslında daha kötüsünü hak ediyordu ama babamız onu kısırlaştırma talebimi devamlı olarak reddetmişti. Erkekler özgü bir şey olsa gerekti.

"Ben kahve bardağını boşaltmayı unutmadan önce dikkat et, hapishane kuşu," diye homurdandı Ethan.

Ryan cevap vermek için ağzını açtı, sonra dişlerini birbirine çarparak kapattı. Bakışları kafesin köşesine, eğreti tuvaletinin -şimdilik- boş bir şekilde durduğu yere gitti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ethan havluyu aletin üstüne bıraktı ve tekrar mindere yürüdü. Ryan ona dik dik baktı ama

ağzını kapalı tuttu. Geçtiğimiz on üç hafta boyunca zavallı bir şekilde uslu davranmıştı, belli ki iyi davranışından ötürü izin almayı umuyordu. Ama babamız eyalet hapishanesi müdürü değildi. Ryan'la ne yapacağını bulana kadar onu serbest bırakmazdı. Miguel'in bize yaşattıklarındaki rolünden dolayı Ryan'ın diri diri derisini yüzmekten daha uygun bir ceza bulmamız gerekiyordu. Sterilize edip kullanıma hazırladığım makas dışında.

"Tamam, haydi tekrar deneyelim." Babam minderden yavaşça geri çekildi. "Marc, onlara katılır mısın?"

"Seve seve." Marc lidere sırtını dönerek beni gözlerindeki ateşle yüreklenerken muzip bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Onu minderin üstüne indirmek benim için mutluluk olacaktır. Tekrar."

Babama dik dik bakmak için Marc'ı itip yanından geçtim. "İkiye karşı bir mi? Bu pek adil değil."

Ethan kıs kıs güldü ama ağzımı kapalı tutmuş olmayı dileyerek onu görmezden geldim.

"Sadece çocuklar hayatın adilliğinden bahseder, Fayette." Babamın yüzü ifadesizdi; dudakları sert, düz bir çizgi halindeydi. Ama gözleri tahmin edebileceğimden çok daha fazla acı dolu hatıranın hayaletlerini yansıtıyordu. "Hayat ne adaletlidir ne de adaletsiz. Olduğu gibidir ve bizim sorumluluğumuz yolumuza ne çıkarsa onunla ilgilenmektir. Etrafından tamamen haberdar olmalısın. Onurlu bir şekilde dövüşmeyen hasımlarını bilmek de buna dâhil. Marc'ın arkandan senin üstüne atlaması gibi beklemediğin şeylerle başa çıkmaya hazırlıklı ol." Varlığıyla söylediklerini vurgulayarak mindere bir adım daha yaklaştı.

Haklı olduğunu fark ettiğimde boğazıma bir yumru oturdu. Üç ay önce etrafıma daha çok dikkat ediyor olsaydım, asla kaçırılmazdım.

Kendimi yine, eskiden olduğu gibi ofisindeki döşemelik kumaşın üstünü boyadığım için hak ettiğim bir azarı kabul eden anaokulu çocuğuymuşum gibi hissederek başımla onayladım. "Yani ikiye karşı birin adaletli olduğunu söylüyorsun."

"Hayır, sana *adaletin* önemli olmadığını söylüyorum. Hayatta kalman için ne gerekiyorsa yaparsın. Hepimiz yaparız. Şimdi, bize en iyi dövüşünü göster." Ardından bakışları işaret edercesine omzumun gerisine gitti.

Hazır olsam da olmasam da tekrar başlamaya hazırlanarak Marc'la karşılaşmak için döndüm. Ama Marc gitmişti. Sağıma döndüm, Ethan da gitmişti. *Kahretsin*, diye düşündüm, jetonum bir saniye kadar geç düşerek.

Beton üzerindeki hafif bir ayak sürmesi sesine doğru döndüm. Ben daha bir şey yapamadan Marc üzerimdeydi. Tek eliyle beni geri itti. Ayağıyla bacaklarımı yerden kesti. Sırtüstü mindere düşerken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yine. Marc kalçalarımın oturdurdu, elleriyle omuzlarımı mindere bastırdı. Ellerimi bileklerine sarıp onu itmeye çalıştım ama kımıldamadı bile.

Adrenalin beni hareket etmeye teşvik ederek damarlarımı kaynatmıştı. Saldırdım. Sağ yumruğum başının soluna, kulağının hemen üstüne indi.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve gülümseyen ifadesi acıyla yüzünü buruşturmaya döndü. O harekete geçmeye fırsat bulamadan, iki elimle birden göğsünden ittirdim. Sol kalçasının üstüne mindere düştü, bir elini başına bastırıyordu. Sıçrayıp ayağa kalktım, performansımdan memnundum.

Marc başını ovuşturarak ayağa kalktı.

"Lanet olsun, Faythe." Ethan ısıklık çaldı. "Baba, antrenman süresince en iyi dövüşünü görmemiz gerektiğini sanmıyorum daha fazla. Nelere gücünün yettiğini hepimiz biliyoruz."

Göz ucuyla, babamın başıyla onayladığını, yüz ifadesinin şaşkınlık ile gurur arasında gidip geldiğini gördüm.

Tepemizde menteşeler gıcırdadı ve hepimiz yukarı baktık. "Greg, sana bir telefon var."

Gözlerimi kırptırarak merdivenlerin tepesinde Victor Di Carlo'nun durduğunu seçtim. Cüsseli bedeni arkasındaki mutfaktan gelen parlak öğlen güneşinin arka planında koyu kalmıştı.

"Not al," dedi lider bir an tereddüt etmeden.

Vic kaşlarını çatmıştı. "Hımm, muhtemelen buna bakmalısın. Arayan Parker. Başka bir ceset daha bulmuşlar."

Babam ofisinin bir köşesinde duran dayanıklı meşe masanın önünde ileri geri volta atıyor, telefonu sağ kulağında tutuyordu. Yüzündeki çizgilerde belli olan gerginliğin aksine adımları karakteristik biçimde uzun, akıcı ve kendinden emindi. Ahizeden Parker'ın ne bulduğunu sakince açıklayan ahenkli sesi geliyordu.

İkili deri koltukta Marc'la birlikte oturuyor, babamın telefon konuşmasını dinliyorduk.

Meraklı olduğumuzdan değil, duymamız bekleniyordu zaten. Babam bizim duymamızı istememiş olsaydı, beton duvarları olan ve bu yüzden hemen hemen hiç ses geçirmeyen mabedinden bizi kovabilirdi. Çoğu insan hoparlörlü telefon kullanırdı ama biz böyle bir şeye gereksinim duymuyorduk.

Ethan ve Vic karşımızda, bizimkinin aynısı ikili deri koltukta oturuyordu. Oturma yerlerinin ortasındaki parkeyi Parker'ın raporunu dinlerken babamın üstünde dolaştığı gümüş, açık yeşil ve siyah tonlarda bir şark halısı kaplıyordu.

Bu zamana kadar yapılan konuşmadan toparlayabildiklerim, Parker ve en küçük kardeşi Holden'ın New Orleans'taki bir restoranın arka sokağında –hem de gün ışığında– bir serserinin cesedini bulmuş olduklarıydı. Parker, çiftliğe yaptığı bir aylık ziyaretten sonra Loyola Üniversitesi'ndeki son senesi olan

Holden'ı kampüse geri götürmek için bir gün önce Lazy S'den ayrılmıştı. Holden onu Metairie yakınındaki çok sevdiği bir Cajun⁴ restoranında geç bir öğle yemeği yemek için kalmaya ikna etmişti. Yemeklerinden ve -Parker'ı tanırıyorsa- muhtemelen birkaç içkiden sonra, Pierce kardeşler kampüse dönmek için bir taksi çağırarak üzere dışarı çıkmış, onun yerine tanımadıkları bir serserinin kokusunu almışlardı.

New Orleans ve civar topluluklar Orta Güney bölgesinin ucundaydılar. Bizim bölgemizin. Babamın adamlarından birisi olarak, ben ve Marc'ın iki gün önce Dan Painter'a yapmış olduğumuz gibi, Parker da davetsiz misafirleri bulup onları sınırdan geçirerek Mississippi'ye eşlik etmek üzere görevlendirilmişti. Ama New Orleans'taki serseriye araması onu kokunun hafifleyeceği yerde daha da güçlenen restoranın arka sokağına yönlendirmişti. Serseri onlardan kaçmıyordu; bu da onun ya kavga aradığını ya da zaten kavgayı bulduğunu ve kaybettiğini gösteriyordu.

Birkaç dakika sonra, Holden bir çöp yığının altından dışarı çıkmış bir ayak görmüştü. Mahallenin köpekleri tarafından çoktan parçalanmış birkaç çöp poşetini kenara itince, yirmili yaşlarının ortasında Kafkas bir erkeğin cesedini açığa çıkarmışlardı. Kesinlikle bir serseriydi ve kesinlikle öldürülmüştü. Tabii sizin doğal sebeplerle ölüm tanımlamanız kırılmış bir boynu içeriyorsa başka. Benimki içermiyordu.

"Lütfen bana cesedi açıkta bırakmadığınızı söyle," dedi babam ileri geri yürürken kalın eliyle şakaklarına masaj yaparak. Gözlüğü masasındaki not defterinin üstünde, terk edilmiş ve işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

4 18. yüzyılda Güneydoğu Kanada'dan sürgün edilerek Güney Louisiana'ya yerleşen etnik gruba ve onların kültürüne verilen isim. (ç.n.)

Parker'ın sesi şaşırtıcı bir şekilde net olarak duyuldu. "Endişelenme. Üstünü tekrar çöple örttük ve hâlâ arka sokaktayız. Metairie'de bayat kerevit gibi kokarak dolaşmamız mümkün değil zaten. Ne yapmamızı istersin?"

Babamın sessizliği dikkatimi çekti ve gözlerimi kaldırıp ona bakınca hâlâ hareketsiz durduğunu, gözlerinin konsantrasyon içinde kapalı olduğunu gördüm. Her gün ceset gömmüyor olsak da, bir cesetten kurtulmak liderin adamları için yeni bir şey değildi ve genelde durumu lidere bildirmek için yapılan bir telefon konuşmasından fazlasına ihtiyaç duyulmazdı.

Ne yazık ki bu vaka o kadar basit bir şekilde halledilemezdi; ceset gün ortasında ve oldukça kalabalık bir yerde bulunmuştu. Böylesi pek gerçekleşmezdi çünkü pek çok serseri kedi adam işlerini karanlıkta ve insan topluluklarından tamamen yalıtılmış bir şekilde halletme sağduyusuna sahipti. Aksini yapmak varlığımızı insanların dünyasına ifşa etme riskine girmektir. Bu, kendi kendini korumayla ilgili bir şeydi ve insanların aksine türümüzün pek çok üyesi bunu içgüdüsel olarak anlıyor gibiydi.

Yine de, ara sıra hareketlerini ve hatta varlığımızı dünyanın geri kalanından saklamakla hiç ilgilenmeyen bir kedi adamla -serseri, yabani kedi veya Gurur üyesi olsun- karşılaştık. Halkın öğrenmesi, kendisini koruyacak çevresi olmayan serseriler için en önemli tehdit unsuruyken, sonuç olarak hepimiz sahip olduklarımızı kaybetmekle karşı karşıya gelirdik. Ve geri çekilip bunun olmasına izin verecek değildik.

İfşaat -konseyin bir kedi adamın varlığını sır olarak tutmayı başaramaması için kullandığı tabir- ölüm cezası içeren bir suçtu ve bir cesedi gömmeden bırakmak, bu tanımın içine giriyordu. Bölge konseyinin ölüm cezası alan suçlulara -kaçaklara- dair politikası, onları mümkün olan en kısa sürede, gereken her şekilde

ortadan kaldırmaktı. Bu noktada Orta Güney Gurur bölgesinin lideri ve bölge konseyinin başı, yani babam devreye giriyordu.

Metairie serserisini öldürmüş olan kaçağın kaderi çoktan belirlenmişti. Babam onun hâkimiydi ve Marc da celladı. Ve temyiz olmayacaktı.

Ancak herhangi bir katili yakalamaya ve ortadan kaldırmaya kafamızı yormadan önce, kurbanıyla ne yapacağımızı bulmamız gerekiyordu. Bu oldukça ilginç bir ikilemdi. Öldürülmüş bir kedi adamı günün ortasında, New Orleans'ın varoşlarında nasıl ortadan kaldırırınız?

Ethan kanepenin üzerinde kımlılandı ve hareketi dikkatimi çekti. Babama bakarken farkında olmadan çıplak omzunu kaşıdı, belli ki benim gibi konuşmayı dinlemeye dalmıştı.

Nihayet babam volta atmayı kesti. Sırtı odaya dönük olarak masasının önünde durdu, telefon hâlâ kulağındaydı. "Arka sokağa açılan diğer işletmeler hangileri?"

"Hımm... bekle," dedi Parker. Holden'ın hafifçe tiz sesi boğuk ve belli belirsiz bir şekilde duyuldu, ardından Parker tekrar konuştu. "Bir çiçekçi, başka bir restoran, bir matbaa, bir antikacı, bir hırdavatçı var ve sanırım şuradaki de bir kuru temizlemeci. Neden? Aklında ne var?"

"Kamyoneti nerede bıraktın?" diye soruya soruyla karşılık verdi lider. Parker, Holden'ın valizleriyle dolu olan on iki kişilik kamyonetimizi almıştı.

"Kampüste, yaklaşık altı kilometre ötede."

"İçini boşalttın mı?"

"Evet, dün gece," dedi Parker.

"Tamam, dikkatlice dinle," dedi babam ve hattın öteki ucunda olduğu gibi ofise de dikkatli bir sessizlik köktü. "Holden'ı iki

takım boyacı tulumu ve iki çift iş eldiveni almak için hırdavatçıya gönder. Geri döndüğünde iş tulumlarından birini ve bir çift eldiveni giy, sonra ona kamyonetin anahtarlarını ve biraz para ver. Kampüse gitmek için bir taksi tutmasını, ikinizin de arka sokakta olmanıza bir neden vermek için taşınma kutularından birkaç tanesini boşaltmasını ve kamyonetin arkasına atmasını söyle. O gittiğinde sen her ihtimale karşı cesedin yanında kal.

"Holden geri döndüğünde iş tulumunu giysin, bu sırada sen dikkat çekmeden kamyoneti geri geri mümkün olduğu kadar arka sokağa sok. Sonra kamyonetin içindeki acil durum kitinden plastik örtüyü ve koli bandını al. Kamyonetin zeminine biraz plastik ser. İki kat olsun. Eğer paspasa çürümüş yemek bulaştırırsan, tüm geceyi paspas ovalamakla geçirirsin."

Babamın ortadan kaldırılmasını planladığı cesetten çok, on dört yıllık kamyonetinin paspası için endişelendiğinin farkına vararak rahatsız olmuş bir şekilde kaşlarını çatıttım. Ama bu onu iyi bir lider yapan şeylerden biriydi. Yapılması gerekeni yapıyordu. Ve her şeyi düşünüyordu. *Her şeyi.*

Babam gözlüğünü masasının üstünden aldı ve cebindeki bir mendille camlarını sildi, telefonu omzundan destek alarak tutuyordu. "Arka sokakta yalnız olduğunuzu varsayıyorum."

"Şu an için öyle," dedi Parker. "Bir, iki dakika önce adamın teki restorandan çıkıp çöp boşaltmaya geldi ama geri gitti. Bizi fark etmedi bile."

"Güzel." Babam gözlüğünü dikkatli bir şekilde burnunun üstüne yerleştirdi ve masasının önünden, Vic ve Ethan'ın oturdukları kanepenin arkasına kadar tekrar parkenin üzerinde volta atmaya başladı. "Cesedi kamyonete koyun, kapıları kapayın, daha fazla plastiğe sarın ve bantlayın. İş çabuk ve bu sırayla yapın. Sonra iş tulumlarını çıkarın ve ayrı ayrı paketleyin. Sonra

Holden'ı okula götür. Hız kurallarına uy ve dikkat çekme." Bu standart bir uygulama, Parker'ın ihtiyacı olmayan bir hatırlatmaydı ama Marc bunu ne kadar duysa yeterli gelmezdi. "Onu bıraktıktan sonra eve gel, ortadan kaldırma konusunu burada halledeceğiz."

Marc'a bakmak için döndüm, kaşlarım şüpheyle kalktı. "Neden?" diye sordum ses çıkarmadan, liderin düşünce akışını benden daha iyi anladığını umarak. Ne de olsa on yıldan uzun bir süredir babamın adamıydı.

Marc işaret parmağını kaldırarak bir dakika içinde açıklayacağını işaret etti. Veya bir dakika sonra soruyu yüksek sesle sorabileceğimi. Ne olursa olsun, beklemek zorunda kalacaktım. Beklemekten nefret ediyordum.

Babam, Parker'a talimatları -yine gereksiz bir şekilde- kelimesi kelimesine tekrarlattı. Ama korkusuz liderimiz risk alan birisi değildi, zaten bu yüzden cesedin eve getirilmesi emrini anlamıyordum ya.

Yaşadığın yeri asla kirletme. Bu, bir cesetten kurtulmak için kullanılan iki numaralı kuraldı. Elbette babamın ifade ediş tarzı biraz daha farklıydı ama işin özü aynıydı; cesetler her zaman Lazy S'ten uzaklarda ortadan kaldırılırlardı. Üstelik New Orleans ve Doğu Teksas arasında yakın zamanda kullanılmayan en az iki tane gömü alanı biliyordum. O zaman neden cesedin eve gelmesini istiyordu ki? Tabii onu görmek istiyorsa o ayrıydı. Veya koklamak. Ama neden?

Soruyu düşündüğüm anda cevabı buldum. Üç gün içinde iki ceset bulmuştuk, bu alışılmışın dışındaydı ama çok da büyüülecek bir şey değildi. Hayattaki diğer her şey gibi, şiddet de periyotlar halinde gelip gidiyor gibi gözüküyordu. Bazen

hiç sorunsuz bir yıl giderdik sonra bir ay içinde bizim sebep olmadığımız birçok cesetle ilgilenirdik.

Bu olayda liderin bariz bir şekilde merakını uyandıran şey, her iki kurbanın da boyunlarının kırılarak ölmüş olması, yani katillerin insan şeklinde hareket etmiş olmasıydı. Neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Çoğu katil ruhlu serseri, kedi formundayken kurbanın başının arkasından ısıarak, boğazını parçalayarak veya -en az beğendiğim şekliyle- zavallı budalanın iç organlarını sökerek öldürürdü.

Ama bu kurbanların hepsi aynı şekilde öldürülmüştü, çok nadir görülen bir tarzda. Bağlantılıydılar. Öyle olmak zorundaydılar. Bu da Moore'un üstünde kokusunu aldığımız yabancı kedinin hâlâ Orta Güney bölgesinde serbestçe gezindiğini gösteriyordu. Belli ki nüfusu kendi yöntemiyle kontrol altına almaya çalışıyordu ve bu süreçte sayabileceğimden daha fazla konsey yasasını ihmal ediyordu.

Bahsi geçen kaçağın konseyimizin yasalarını taktığı yoktu gerçi. Özellikle bu bir orman kedisiyse. Kurtlar ev köpekleri için neyse, orman kedileri de Gurur kedileri için odur. Yabani-lerdir. Acımasızlardır. Mantık veya kanun yerine içgüdüleriyle yönetilirler. En iyi davranış şeklini tartışmak için toplanmaktan ziyade, orman kedileri dövüşmek için bir araya gelir ve galip son sözü söyler.

Böylesi bir davranışın insanlığın gözünden kaçmasının tek nedeni -tüm dünyadaki Gurur kedilerinin aksine- orman kedilerinin, şey... ormanda yaşamalarıdır. Düzenli aralıklarla insanların açıklama olmaksızın kayboldukları, dünya üzerindeki en karmaşık, en karanlık ve en az keşfedilmiş vahşi doğanın, Amazon'un yerlisidirler. Yani insanlığın çoğunun beton yol-

larını, baz istasyonlarını ve modern çağın evrensel güvenlik hissi veren diğer unsurlarını inşa etmekten hâlâ çekindiği yer.

Ama bu orman kedisi –eğer en kötü durum senaryosu doğruysa– ormandan çıkmıştı ve uygarlaşmamış davranışı buradaki insanların yetkili kurumları tarafından mutlaka fark edilecekti. En azından bizim yardımımız olmazsa. Elbette ki ona yardım edecektik. Onu bu hayattan çıkarıp sonrakine sokmakta yardım edecektik.

Babamı seyrederek yutkundum. Başka bir orman kedisiyle karşılaşma düşüncesiyle korkudan kanım donsa da ellerim kucağında öfkeyle yumruk şeklini almıştı. Terli, heyecanlı yumruklar.

Parker'ın ezbere tekrar etmesinden tatmin olduğunda babam ona veda etti ve kablosuz telefonu tekrar yuvasına koydu. Bir an için sırtı bize dönük halde durdu; hareketsiz bedeni –annemin içine plaket ve kupaları stratejik olarak yerleştirmiş olduğu ve gömme ışıkların altında parlayan– masasının arkasındaki cam raflı büfenin kenarları tarafından çerçeveleniyordu.

Lider kulağa pek bitkin gelen bir soluk vererek dönüp odanın öteki yanına geçti. Hepimizi gören koltuğuna oturduğunda ilk kez, sanki bu koşuşturmaca onu yaralamış gibi ne kadar gergin gözüktüğünü gördüm ve bir şok dalgasıyla babamın *yaşlandığını* fark ettim. Muhtemelen başka bir orman kedisinin bölgemizin her tarafına işaretini ve cesetlerini bırakmasıyla uğraşamayacak kadar yaşlıydı.

Konuşmak yerine ayağının altındaki halıya bakmaya devam ettiğinde Ethan'a baktım ve o da bana omuz silkti. Sessizliği ilk bozan Marc'tı. "Benim ve Faythe'in cesedi bir koklamamızı mı istedin, Greg?"

Babam başıyla onayladı, yeşil gözleri Marc'tan bana kaydı. "Mümkünse cinayetler arasında bağlantı kurmamız gerek," dedi

şüphemi doğrulayarak. Parmaklarını çıtlattı, bu bazı zamanlarda kızgın ama şu durumda derin düşüncelere dalmış olduğunu gösteren eski bir alışkanlıktı. "Ama hiçbir şey bulamayabilirsiniz de. Bu son ceset sadece kendisini kontrol etmeyi veya cinayetlerini örtbas etmeyi öğrenememiş yeni bir dikkatsiz serserinin elinden çıkmış olabilir."

Ethan kaşlarını çatı. "Bunun Moore'un başına gelmediğini nereden biliyoruz?"

Vic koltuğunda kımıldadı ve altındaki deri gıcırdadı. "Dün gece Marc'ın bana anlattığına göre, Moore'un saldırganı yeni değilmiş. Yakınından bile geçmiyormuş."

Benim kaçırdığım ve onun yakaladığı şeyi merak ederek Marc'a döndüm. "Bunu nasıl anladın?" Eski bir serseri ile yeni birisinin kokuları arasında bir fark olduğunu bilmiyordum.

"Moore'un yaraları. Pek çoğu eski ve soluktu."

Gözlerim, klasik bir Van Halen konser tişörtünün altında benzer izleri taşıyan Marc'ın göğsüne kaydı. Onun yaraları da eski ve soluktu. Marc on beş yıl önce, daha on dört yaşında bile değilken tırnaklanmış ve bu nedenle virüs kapmıştı. "O zaman Moore yeni değildi." Hâlâ göğsüne bakarken omuzlarımı silktim. "Bunun ne önemi var ki? Kurbanın değil, katilin yeni olmasından bahsediyoruz, değil mi?"

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Marc kollarını göğüs kaslarının üstünde birleştirdi. "Moore'un düzinelerce iyileşmiş yarası vardı. Belli ki pek çok kavgaya karışmış ve onu öldürmediklerine göre tahminimce pek çoğunu kazanmıştı. Yeni bir serserinin, Bradley Moore gibi bariz bir şekilde deneyimli birisini öldürmesinin imkânı yok."

Ah. Bu mantıklıydı. "Tamam ama bu şüpheli bir nokta." Elim sağımdaki sehpanın üzerinde duruyor, parmaklarım kalaydan yapılmış ve atlamak üzere duran bir kedinin sırtına sürtünüyordu. "Katil yeni virüs kapmış olsun ya da olmasın, hatta bir serseri olsun ya da olmasın hiç fark etmez. Önemli olan Moore'un bir orman kedisi tarafından öldürülmüş olma ihtimalinin olması. Ve bu yeni ceset de muhtemelen öyle."

"Orman kedisi mi? Bir orman kedisi mi arıyoruz?" Ethan'ın bakışları ben ve Marc arasında gidip geldi. "Siz ikiniz geri kalanları ne zaman aydınlatacaktınız?"

"Bundan henüz emin değiliz." Babam tutamadığım ağzımdan memnuniyetsizlik duyarak kaşlarını çatı. "Bilmeniz gerektiği vakit size detay verilecek. Bir soruna ilişkin başka kanıt olmadan herkesi alarına geçirmek için bir neden görmedim."

"Pekâlâ, artık bir kanıtımız var," diye mırıldandı Ethan, babamın soğukça kaşlarını çatmasına neden olarak.

Lider kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, yok. Ve Parker cesetle birlikte geri gelene kadar da olmayacak."

"Tamam, bu bize yeni ceset hakkında bir şeyler söyleyecektir. Ama Moore'un bir orman kedisi tarafından öldürüldüğünden ne kadar eminiz?" diye sordu Vic.

"Tam olarak emin değiliz," diye itiraf etti Marc, bacağıma hafifçe vurarak. "Ama kesinlikle mümkün. Koku kesinlikle yabancıydı."

"Evet ama bu da pek mantıklı değil." Bir çiçek dürbünün-deki renkler gibi beynimde dönüp duran düşünceler tarafından dikkatim dağılmış halde elini itekledim. "Orman kedileri genellikle kurbanlarını parçalara ayırırlar." Luiz'in yazın başında birkaç üniversiteli kızla yapmış olduğu pisliği temizlediğimizden,

bunu kesin olarak biliyorduk. "Boyun kırma biraz fazla temiz ve düzenli gözüküyor."

"Ve fazla kolay," diye ekledi Marc. "Moore saldırıya karşılık vermemiş ki bu muhtemelen başına gelecekleri bilmediğini gösteriyor. Katilini tanıyordu, o aşağılığa güvenmiş olmalı." Duraksadı, kaşlarını çatı. "Neden bir serseriye güvensin ki, özellikle de bir orman kedisine?"

Vic kaşlarını kaldırdı. "Bir orman kedisini neden tanısın ki? Benim şimdiye kadar tanıştığım tek orman kedisini idam ettik." Bir orman kedisi olduğu için değil. Adam kaçırma, tecavüz ve cinayetten; korkunç suç üçlemesi.

Babam bir parmağını daha çıtlattı ve hepimiz, durumu kendi başımıza tartışmamıza izin vermekten –hiç şüphesiz eğitimimiz başka bir yönüydü– memnun bir şekilde birkaç dakikadır sessizce oturduğu koltuğuna doğru döndük. Bütün dikkatimiz onda toplandığında, ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşti. "Şimdilik yapacak başka bir şey yok gibi görünüyor. Şansımız yaver giderse, Moore ile katilinin arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmamız, bize kaçağı nasıl bulacağımızı gösterecektir." Önceden planlanmamış toplantımızın bittiğinin sinyalini vererek ayağa kalktı. "Parker cesediyle birlikte geldiğinde daha fazla şey öğreneceğiz."

Ethan gülmekten kendini alamadı, ardından babamdan gelen sert bir bakışla kahkahasını yuttu. Kendi gülümsememi Marc'ın omzunda sakladım. Babamın tüm cesetlere onları bulan kişilerin isimleriyle hitap etmek gibi garip bir huyu vardı. Ya da onu en başta öldüren kişinin ismiyle. Bu huyu için sadece korkunç denilebilirdi ve çocukken böyle bir imada bulunduğu her seferde irkilmiştim.

Diğerleriyle bunun çok komik olduğunu düşünüyorlardı. Babam tarafından onlara atfedilen tüm cesetlerin bir listesini tutuyorlardı; sanki bu bir gurur göstergesiymiş gibi. Bir ay önce Marc'ın açık farkla önde olduğunu öğrendiğimde bir parça bile şaşırmamış, sadece bu gerçekten ötürü *rahatsız* olmuştum çünkü aslında aralarındaki tek bir cesedi bile *bulmadığını* tesadüfen öğrenmiş bulunuyordum. Marc'ın işlediği cinayetlerin sayısı hakkında anlatılanlar kâbuslar görmeme yetiyordu. Ve yeni bir saha partneri istemeyi ciddi ciddi düşünmemeye de.

"Parker dokuz buçuk gibi dönmüş olur, o yüzden ona çeyrek kala herkesi ahırda istiyorum. Ve cesetle işimiz bittiğinde yakma fırınında çalışacak bir çift gönüllüye ihtiyacım var." Babamın gözleri otomatik olarak Marc'a gitti ve Marc da Vic'e baktı.

"Asla olmaz." Vic başını hararetle bir şekilde iki yana salladı, saçlarının kısa, kahverengi dalgaları yerinden oynadı. "Owen ve ben devriye gezmekten yeni geldik."

Marc ona gözlerini kırptırdı. "Son cesedi Faythe ve ben ortadan kaldırdık."

"Çukur kazmak bir şey, cesedi yakıp sonra da iri parçaları ezip un ufak etmek tamamen başka bir şey." Vic kısa bir an için gözlerini kapadı, şüphesiz yakma fırınına çalıştırdığı zamanı hatırlıyordu. "O koku üstünden çıkmıyor."

Ethan bir birine bir ötekine bakıp sinirle iç çekti. "Cesedin kalkıp böö diye bağırarak hali yok, sizi koca bebekler." Metanet dolu yapmacık bir bakışla babamıza döndü, ciddi görünmek için elinden gelenin en iyisiydi bu. "Jace ve ben yaparız." Kimse ikisi adına gönüllü olarak görevi üstelemeden önce partnerine danışmak isteyip istemediğini sormaya zahmet etmedi. Jace Hammond, işin sonunda düzgün bir yevmiye ve soğuk bir şişe bira olacağını düşünürse Ethan'ı nereye giderse gitsin takip ederdi.

"Güzel Çocuk nerede?" diye sordu Marc eli benimkinin içinde gerilerek. Yüzüne bir bakış atınca aşına olduğum güçlü, esmer yüz hatlarına yayılmış olan gerginlik maskesi açığa çıktı ve hayal kırıklığıyla nefesimi bıraktım. Bütün yazı Marc ve Jace arasındaki hassas barışın bitmesini bekleyerek geçirmiştim ve bu zamana kadar her ikisi de beni şaşırtmıştı ama bu gerçeklikte faniliğin kırılmalılığı hissediliyordu.

"Jace içki almaya gitti," dedi Ethan bir elini gür siyah saçlarının arasından geçirmeden önce çabucak gözlerime bakarak. "Erzakları tamamlama sırası onda."

"Tamam," dedi babam lider sesiyle, tüm gözler ona çevrilirken bizi tekrar konuya çekerek. "Herkes söyleyin. Saat dokuz kırk beşte, ahırda. Bir dakika bile fazla geç kalanın maaşında kesinti yapılacaktır. Yani seninkinden, Ethan." Babam, peşinde en sonuncu geç kalma cezası için bir çözüm bulmaya çalışan kardeşimle koridora çıktı.

"Ama baba, o garson kızı görmüş olsaydın, beni kesinlikle anlardın..."

Babam gözlerini devirdi. "Mazeretlerle kendini utandırma." Durdu ve Ethan'a bakmak için döndü, yüz ifadesi her zamankinden daha sertti. "Ve hazır senin sosyal hayatından bahsediyorken... Bu akşamki randevun için *uygun bir şekilde* hazırlandın mı?"

Kahkahamı tutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum; Vic ve Marc da kendi çabalarından dolayı sarsılıyorlardı.

"Evet, sorun yok. Sorduğun için teşekkürler." Ethan sanki liderden ziyade diğer çocuklardan birisiyle konuşuyormuş gibi eliyle babamın omzuna hafifçe vurdu. "Bu küçük konuşmayı yapabildiğimiz için mutluyum."

"Ciddiyim, Ethan." Babamın yüz ifadesi karardı. "Dünya senin tohumların için hazır değil. Ve ben de değilim."

"Biliyorum, biliyorum. Hallettim ben onu," dedikten sonra Ethan odasına doğru koridorda ilerlemeye başladı. Babam başını sessizce sallayarak onu takip etti. Gittikleri anda, Vic kahkahalara boğularak kendini kanepeye attı, sanki acıyormuş gibi karnını tutuyordu. Marc ve ben ikili koltuğa çöküp gözlerimizden yaş gelene kadar güldük.

Doğum kontrolü kedi adamların çok sık tartıştıkları bir konuydu. Çoğu dişi kedi çocuk *istiyordu* ve yakın zamana kadar erkek kedilerin insan kadınları hamile bırakamayacaklarını düşünüyorduk.

Yanılmıştık. Erkek kediler insan kadınlardan çocuk sahibi olabiliyorlardı. Ender olarak. Kanıtsa... şey... serserilerdi. Tüm serseriler.

Kuzeydeki Gurur sürülerinden birindeki genetikçi Dr. John Eames'e göre, on yıllık bir sürede test ettiği her serserinin yarı insan, yarı kedi adam kromozomlarına sahip olduğu ortaya çıkmıştı. Ya da buna benzer bir şey. Doktorun bu konudaki sadeleştirilmiş açıklaması, serserilerin enfeksiyon kapmalarından önce kedi adam genlerine sahip olmaları şeklindeydi. Soy ağaçlarının çeşitli dallarının bir yerinde bilinmeyen bir kedi adam atalarından aldıkları genler.

Vardığı sonuç normal insanların -çekinik kedi adam genleri olmayanların- "enfeksiyon kapamayacakları" yönündeydi. Ama genleri olanlar basit bir çizik veya ısıklıkla kedi adam yarılarını "etkinleştirebilirler"di.

Tüm detayları anlamış gibi numara yapmadım, tanıdığım pek çok erkek kedi de yapmadı. Özellikle Ethan. Umurunda olan tek şey, mikroskobik bir risk olarak gördüğü şey tarafından

sosyal hayatının engellenmiş olmasıydı. Bir buçuk kilometre mesafeden okla bir hedef tahtasını on ikiden vurmaya eş değer olan dölleme olayı. Ama ailem işi şansa bırakmazdı ve aradaki ironiyi ben de Ethan kadar can sıkıcı buluyordum. *Benden* çocuk istiyorlardı, ağabeylerimden korunma.

Marc hâlâ sırtıyorken ikili koltuğun koluna yaslandı. "Akşam yemeğine kadar hâlâ üç saatimiz var," dedi bir elini yavaşça uyluğumdan yukarı çıkararak.

Gülümsedim. "Ah, öyle mi? Ne pişiriyorsun?"

Annem, kendi annesi de her zaman öyle yaptığı için haftanın beş gecesi akşam yemeği sofrası hazırlardı. Ama cumartesi günleri, ya kendi başının çaresine bak ya da açlıktan kıvrın durumu olurdu. Ve bu gece -pazartesi- kendimi bildim bileli annem ile babamın haftalık dışarıya çıkma geceleri idi. Babam kasaba dışında olduğunda, annemi en büyük ağabeyim Michael "Atlas" Sanders yemeğe götürürdü. Michael hep dünyanın tüm yükünü omuzlamaya hevesli olduğunu göstermeye çalışırdı. Koca yalaka.

Marc ellerini belime koydu ve beni kucağına oturtmak için kaldırıp döndürdü. Ata biner gibi üstüne oturdum, parmaklarım göğsünün sert çizgileriyle oynarken dizlerim kalçalarına bastırıyordu. Öne eğilerek saçımı burnuyla kenara itip, kulağıma mırıldandı. "Sen pişirirsen karşılığını almanı sağlarım."

"Tabakları mı yıkarsın?" Sırtarak onu nazikçe geri ittim, parmak uçlarım her bir sıkı tepciğe göz atmak üzere tişörtünden karnına doğru ilerledi. Her bir tümsekte nabzının hızlandığını hissettim ve benimki de aynı şekilde tepki gösterdi. Dudaklarını yaladı ve gözleri yüzümden aşağı doğru gezinip köprücük kemiklerimin birkaç santim aşağısında oyalandı.

Elleri yavaşça belimden yukarı kayarken, tenimde hızla umut verici ürpertiler dolaştı. Parmakları, sporcu sütyenimin üzerinden göğüslerimin iki yanına süründü ve nefesim tılandı. Marc tepkime gülümsedi ama gözlerindeki bakış eğlenmeden çok ateş içeriyordu.

Bir eliyle ense kökümü kavrayarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Aklımda başka bir şey var, gerçi benim fikrim de sıcak ve ıslak bir şeyi içeriyor."

Birisi arkamda homurdandı ve yerimde sıçradım. Boynumun çıtlamasına yetecek bir hızla başımı çevirdim. Vic karşımadaki kanepede, ellerimin altındakinden bir parça daha az kaslı göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Orada olduğunu unutmuştum ve Marc'ın yüzündeki bakışa bakılırsa onun da unuttuğu ortadaydı. Utanmış bir halde dönüp kanepenin üzerine oturdum, bacağım Marc'inkine değişiyordu.

Üstü kapalı tebessümü sesinin ciddi çıkması için yaptığı her türlü çabayı boşa çıkararak, "Biliyorsun, röntgencilerden kimse hoşlanmaz," dedi Marc.

"Doğru değil," diye ısrar etti Vic. "Bazı insanlar izlenmekle zevke geliyor. Atlanta'da bir hatun tanıyorum..."

Gözlerimi devirdim. Vic güldü, sonra taktik değiştirdi. "Her neyse, eğer sizin mahremiyetinizi ihlal etseydim bir röntgenci olurum." Etrafımızdaki ofisi göstermek için kollarını genişçe açtı. "Eğer seyirci istemiyorduysanız, gösterinizi sahneden çekmeli ve yatak odasına götürmeliydiniz."

Alnımı Marc'ın omzuna koydum, atkuyruğum alev alev yanan yanaklarımı saklamak için öne düştü. "Sanırım bu noktada bizi alt etti."

"Öyleyse..." Vic sırtıttı. "Kim yemek pişiriyor?"

Angaryayı yüklenecek bir başkasını arayarak ev halkının diğer üyelerini zihnimde saydım. Parker hâlâ yoldaydı ve Ryan da kilit altındaydı, dolayısıyla ev işlerinde hiçbir değeri yoktu. "Owen nerede?" diye sordum. Bizimle oturan kovboyun hazırlayacağı kızarmış tavuk bifteğinin düşüncesiyle ağzım şimdiden sulunmaya başlamıştı.

"Livingston'a traktörü tamir ettirmeye gitti, birkaç saat gelmeyecek. Ve Jace ile Ethan'ın Sonic'te tanıştıkları ikizlerle çifte randevuları var." Vic kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Şaka yaptığından emin olarak kaşlarımı çattım ama ifadesi aksini söylüyordu. "Ciddiyim. Üstelik kızları birbirinden ayırt edemiyorlar bile."

Hiç tanışmadığım ikizler için üzümlere irkildim. "O zaman Marc'a ve dünyaca meşhur sosisli fırın makarnasına geri dönüyoruz," dedim Marc'ın omzunu ovarak.

Omuz silkerek elimin altından çekildi. "Bunun için seninle yarışacağım. Kaybeden pişirir. Ve temizler," diye ekledi, aklına sonradan gelmiş gibi.

"Ağaç sırasına mı?" Gözlerimdeki parlaklık Marc'ın göz bebeklerinden yansıyor. Koşmayı sevdiğimi biliyordu.

Başını iki yana salladı. "Fazla kolay. Nehre kadar olsun."

Başımınla onayladım. "Ama durman ve ağaçlara vardığında dönüşmen gerekiyor."

"Tamam." Marc, Vic'e bakmak için döndü. "Var mısın?"

"Bedava yemek için mi?" Vic sırtıttı, mavi gözleri kız kardeşinin öldürülmesinden beri, yani üç aydır gördüğümünden daha fazla saf neşeyle parlıyordu. "Kesinlikle."

"Üç deyince." Birinden diğerine baktım, onlar ayağa kalkmaya hazırlanırken koltuğun derileri gıcırdadı. "Bir..."

"İki, üç," diye bitirdi Marc benim yerime. Kaşlarımı çattım ama "faul" diye bağırmana fırsat kalmadan bileğimden tutarak beni yukarı çekti ve halının üstüne fırlattı; üstelik bunu yaparken homurdanmadı bile. Kanepenin üstündeki yerinden az önce zıplayan Vic'e, "Yakala," diye bağırdı.

Ben üzerine doğru gelirken Vic'in gözleri büyüdü, beni durdurmayı veya yerini değiştirmeyi başaramadı. Kollarım havada uçuştı, *Fındıkıran* balesi yapan bir hipopotamın tüm zarafetiyle üstüne kondum. Hızım her ikimizi de kanepeye geri sürükledi, Vic kanepenin yanından küt diye düştü ve ben de az kalsın dizimi kasiğine indiriyordum. Alnım Vic'in omzunun üstünden kanepenin arkasına vurdu ve ön dişlerim sertçe birbirine çarptı. Ayağa kalkacak kadar dengemi sağlayabildiğim ve hiç şüphesiz gözlerim öfke kıvılcımları saçtığı sırada Marc görünürde yoktu.

Evin öteki tarafında bir sineklik kapısı çarparken homurdanarak koridora fırladım.

Kahretsin, Faythe, diye düşündüm, Marc'a olduğu kadar kendime de kızarak. *Hiç mi öğrenmeyeceksin?*

Altı

Vic'in adımları arkamdan koridorun fayans kaplı zeminine hızlı bir şekilde çarpıyordu. Tam gaz koşuyordum, kalbim kulaklarıma atarak ve adrenalin damarlarımda pompalanarak Marc'ın arkasından gidiyordum. Ona duyduğum öfkemi en iyi hangisinin anlatacağına karar vermeye çalışırken aklımda renkli ifadeler birbirini kovalıyordu. "Kedi tırmığı hastalıklı değersiz erkek kedi"nin üstünü çizdim, koridorun sonuna vardığım sırada "müstakbel hadım"a sıcak bakmaya başlıyordum.

Kapıyı ittim ve anında vücuduma sıcak hava dalgası vurdu, nem ve yoğunluk neredeyse sıcaklığı somut bir varlık haline getirmişti. Âdeta ıslak pamuğu solumaya çalışmaya benziyordu. İlk sıcaklık engelini geçip arka basamaktan atladım ve kapıyı arkamdan çarpması için bırakarak uzaklaştım. Ama duymayı beklediğim cam tıkırtısı ve metalik klik sesi yerine kapı sağlam bir pat sesiyle ve burunla ilgiliymiş gibi duyulan bir acı ve şaşkınlık inlemesiyle kapandı.

Zar zor yavaşlayıp omzumun üstünden geriye baktım. Vic bir eliyle burnunu tutarken diğeriyle kapıyı açık tutarak arkamda duruyordu. Sağ koluna kan akıyordu, dirseğinden damlayan kanlar arka basamakta kıpkırmızı bir birikinti haline geliyordu.

Kahretsin. Kapıyı yüzüne çarpmıştım.

"Üzgünüm!" diye seslendim, önüme dönüp Marc ağaç sınırlarında alçakta duran bir dalın altına eğildiği sırada onu göz ucumla görerek. Vic o kadar alçak sesle mırıldandı ve boğuk bir sesle konuştu ki bir kedinin gelişmiş duyma yetisiyle bile ne dediğini anlayamadım. Ama tahmin edebiliyordum ve bunlar pek hoş şeyler değildi.

Gözüm hedefte, kararlılık ve Marc'a duyduğum kızgınlıkla güçlenmiş yeni bir hız artışıyla koşturdum. Kan, damarlarımda hızla pompalanıyordu. Ciğerlerim aldığım tüm o derin ve canlandırıcı nefeslerle genişliyordu. Tüm vücudum sıcağa rağmen canlıydı, enerji harcamanın heyecanı ve açık havanın ihtişamıyla alem yapıyordu.

Marc ve çocukların yaşadıkları konukevini geçerken sporcu sütyenimi başımdan geçirip çıkardım. Ilık rüzgâr hafif kumaşı elimden aldı ve sütyen, konukevinin arka verandası boyunca büyüyen bir çobanpüskülü çalısının üstüne takıldı. Koştuğum sırada, atkuyruğumu tutan tokayı çıkardım ve yere attım. Ağaç sırasına geldiğimde ayakkabılarımı ve altımdakileri çıkardım.

Ormanın hemen içindeki küçük bir alanda dört ayak üstüne düştüm ve Marc'ın da birkaç metre ötede aynı pozisyonunda olduğunu görmekten memnun oldum. Dönüşümü neredeyse tamamlamıştı ama ben daha başlamamıştım bile. O yüzden her zamanki sessiz meditasyon rutinimin kısaltılmış bir versiyonunu yaptım. Alıp verdiğim her bir yavaş nefesin ritmi üzerine odaklandığım sırada, zihnimi ve vücudumu gevşetmek için yıllar süren çalışmanın ve bilinçli çabanın rahatlığıyla dönüşümüm kendiliğinden başladı.

Dönüşüm sırasında tek bir kural doğrudur: Ne kadar tedirgin olursanız, o kadar çok acı çekersiniz. Ama ergenlik çağımın başında ilk dönüşümümü geçirerek, gevşemeyi ve acıyla uyum

içinde olmayı hızlı bir şekilde öğrenmiştim. Ve nihayetinde onu hoş görmeye başladım. Zihnim acıya konsantre olmam ve odak noktamı özümsemem için beni zorladığındaki kadar berrak olmamıştı hiçbir zaman. Her bir kavurucu, bıçak darbesi gibi his düşüncelerimi keskinleştirir, ızdırap veren her acı beynimde gıcırdayan çarkları yağlardı. Öğrenerek kazandığım acı çekerken düşünebilme yeteneğim birden fazla durumda işime yaramış ve en az iki kez hayatımı kurtarmıştı. Bu da acıyı arkadaşım yapardı. Çok iyi bir, nefret-etmeye-bayılıyorum türünden arkadaş.

Sırtım eğildiği ve eklemlerim yeni yerlerine oturduğu sırada, konsantrasyon içinde sıkıştığım ve neredeyse kapalı olan göz kapaklarımın arasından gözüme sağ taraftaki bir şey takıldı. Marc dönüşümünü bitirmişti. Dört güçlü kedi patisi ve parlak, simsiyah, harika bir postun altında kabaran uzun kaslarıyla önümde duruyordu. İnsan formundakiyle aynı olan altın benekli kahverengi gözleriyle o da bana bakıyordu, gerçi gözlerinin şekli tamamen farklıydı.

Bir insanınkine benzer yuvarlak göz bebekleri olan aslan, kaplan ve diğer büyük kedi türlerinin aksine, kedi formundaki bizlerde bir ev kedisinin uzun çizgiler şeklindeki göz bebeklerinden vardı; dik bir şekilde ortalananmış siyah kesikler. Ve gündüz olduğundan, Marc'ın göz bebekleri hassas kedi retinalarını korumak için neredeyse kaybolana kadar küçülmüştü.

Ona göz kırptım ve o da karşılık olarak bir ağız dolusu sivri, hafifçe kıvrık dişini göstererek burnunu yaladı. Benimle alay ediyordu. Nehre giden yolu çoktan yarılatabilirdi ama gücünün yeteceğini bildiğinden, kalıp dönüşümümü izlemişti. Marc beklenen zaferinin havasını atıyordu ve o dakikada, hayatımın yeni amacı onu uçarcasına geçerken patilerimin kaldırdığı bir ağız dolusu acı tozla kibrinin hesabını ödetmek olmuştu.

Marc dönüşümümün son aşamasının başlamasını bekleyerek beni dikkatlice izledi, bu onun ayrılması için beklediği işaret olacaktı. Ben bitirene kadar oyalanırsa bir şansı olmazdı.

Gelişen kemikler ve uzayan dişlerle birlikte yeni ve korkunç bir acı dalgası yüzümü âdeta kesmeye başladı. Marc burnundan nefes verdi ve alanın en uzak ucuna doğru zarafetle ilerledi. Parmak izleri yumuşak bir sarmaşık yatağına gömüldü, tam sırtımda kürkümün ilk dalgaları çıkıp gövdeyi örtmek için omurgamdan aşağı doğru uzanırken Marc bir kez daha bakmak için döndü.

Toprağı sessiz ve güçlü bir şekilde döverek havalandı, bir metrelik çalı kümesinin üstünden süzülerek öteki tarafa sessizce kondu. Yeni çıkmış kedi patilerinin ucunda kavisli tırnaklar belirlediği sırada, artık onun ormanın içinde koşuşunu duyamıyordum. Ama bu çok fazla bir şey ifade etmiyordu. Kediler istediklerinde tamamen sessiz olabilirlerdi. Ve Marc sessiz olmak istiyordu.

Burnundan hâlâ azar azar kan damlarken Vic alçak bir dalı kenara itti ve ormana daldı. Ona özür dileyen bir bakış atmaya yetecek kadar durdum sonra ormanın içinden nehre doğru ilerleyerek Marc'ı takip ettim.

Hızla ağaçların yanından geçiyor, yeni kıvrak formumla yosun kaplı kütüklerin üstünden ve çalılarının arasından fırlıyordum. Vücudum ilk başta böylesi ağır bir egzersize direnç gösterdi zira kaslarımın yeni halini düzgün bir şekilde germek için durmamıştım. Ama kısa sürede koşma eylemi geride kalan tutukluğumu geçirdi ve bir dönüşümü izleyen kendi-bedenimin-içine-sığmıyorum hissini kısmen giderdi. Bu pürüzlerin yoluna girmesiyle, hiçbir insanın bir makine ve en az iki lastiğin

yardımlı olmadan tecrübe edemeyeceği bir hızla ormanın içinde koşturmanın keyfini çıkarmaya başladım.

Her yanımdan ormanın sesleri geliyordu: Doğa sakinleri gün ortasındaki sıcakta bile meşgullerdi. Deneyimli kulaklarım Marc'a ait herhangi bir işaret ararken pek çok kurbağa vıraklaması, fare ciyaklaması, kuş civıltısı, yılan tıslaması ve yaprakların ritmik hışırdamasını ayırtırmakta pek zorlanmadı.

Marc gerçekten gözden kaybolmuştu ama kulaklarıma akan suyun şırıltısı geldiğinde sadece birkaç dakikadır koşuyordum. Yolu ezbere bilmiyor bile olsam, sesi kaynağına kadar takip edebilirdim. Kediler köpekler gibi kokuyu takip etmek yerine, avlarının yerini belirlemek için hassas duyma yetilerini kullanırlardı.

Sese doğru döndüm ve birkaç dakika sonra suyun kokusunu alabildim. Daha doğrusu, suyun içindeki minerallerin, bitkilerin ve yaratıkların kokusunu alabildim. Ve bir anda Marc'ın kokusunu aldım. Burunlarımızı iz sürmek için kullanmıyor olabilirdik ama bir diğerimizin kimliğini belirlemek için düzenli olarak koku alırdık ve burnum bana Marc'ın hemen ileride olduğunu söylüyordu.

Yarış bitmemişti.

Cesaretleterek yeni bir enerji patlaması yaşadım. Küçük hayvanlar yolumun üzerinden sağa sola kaçıştı. Dikenler bacaklarımdaki ve karnımdaki tüyleri çekiştirdi. Sektiğim her adımla, patilerim yumuşak bir sarmaşık, yosun ve geçen yılın yapraklarının oluşturduğu yumuşak tabakaya gömülüyordu. Dosdoğru esintiye doğru koşuyor, başımın üstündeki dalları kıpırdatıyor ve sadece patilerimin altında tek tük kırılan ince dallarla varlığını belli ediyordum. Nehre yaklaştığımda, hafif bir soluk sesi duydum.

Marc. Yakındaydı.

Geniş bir ahududu çalısının etrafından dolaştığımda onu tam önümde, dosdoğru nehre giderken gördüm. Neredeyse varmıştı. Ama ben de öyle.

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Uyarımı dikkate alıp duracağına, Marc hızını artırdı. Kaslarım karşı çıkarak yanarken ben de aynısını yaptım. Kediler kısa mesafe koşucularıdır, uzun mesafe değil. Ama o kadar yakındım ki!

Aramızdaki mesafe daraldı. Koştuğum sırada pençelerim toprağı kavıyor, suya yaklaştıkça kalınlaşan kaygan bir yosun yatağının üzerinde bir çekiş gücü sağlıyordu. Ciğerlerim harcadığım çabayla yanıyor, vücudumu günün en sıcak saatinde hiçbir şey için böylesi bir eziyete sokmamış olmamı talep ediyordu.

Ama kazanamazdım. Marc'ın kuyruğu burnumdan sadece birkaç santim ötedeydi fakat daha fazla hızlanamazdım ve harcayacak enerjim kalmamıştı. Marc hile yapmıştı ve kazanacaktı.

Tabii ben de hile yapmazsam.

Bir anlık tereddütten sonra dişlerimi Marc'ın kuyruğunun ucuna geçirdim.

Ciyakladı ve durmaya çalıştı. Şüphesiz niyetli olduğu zarif duruş yerine öne doğru yuvarlandı ve ön patilerinin üstünde sendeledi. Bacakları hareket etmeye devam ederken vücudunun geri kalanını ileri itti, burnu yere çarpıp yosunlu bir toprak parçasına gömüldü. Çamurun içinde eşelenen bir domuz gibi gözüküyordu.

Hiç hızımı kesmeden kuyruğunu bıraktım ve yanından geçerken Marc'ın kulağına üfledim. Yüzüne karşı gülmeye en yakın yapabildiğim şey buydu.

Hızlı bir şekilde toparlandı. Arkama baktığımda peşimden koştuğunu gördüm, ön dişlerine yosun takılmıştı. Çok geç kalmıştı. Omuzlarıma kadar nehrin içine atladım, içime çok fazla su çekince domuz gibi homurdandım ve başımı arkaya doğru silktilim.

Daha ben burun kanallarımı temizleyemedim Marc arkamdan suyun içine atladı. Tısladı ve ön patisiyle suyun yüzeyine vurarak beni ıslattı.

Eminim kızmışsındır, seni gidi hilekâr hergele, diye düşündüm. Ama tek yapabildiğim ona hırlamaktı. Ve su sıçratmak.

Genellikle, kedilerin sudan nefret ettiklerine dair hikâyeler abartılıdır. Hakkımızdaki bu hikâyeler yalnızca bir uydurmadır. Pek çok büyük kedi gibi suyu severdik. Yaz aylarını çocuklarla birlikte tüm öğleden sonraları nehrin içinde birbirimize su sıçratarak, derin kısımlardaysa yüzerek geçirmemizle bilinirdik. Acıktığımızda balık yakalar ve yorulduğumuzda, daha fazla eğlence için ormana fırlamadan önce güneşin altında kurumak için kıyıda boyly boyunca uzanırdık. Toprağımızı çevreleyen ulusal koruma sayesinde içinde oynayabileceğimiz pek çok geniş arazimiz vardı.

Orman turist sezonunda genellikle insanlarla dolu olmasına rağmen yürüyüş yolları veya kamp yerleri, şahsi bakir doğamızın kıyısından geçmezdi. Yürüyüş yapan bir iki kişi görmüştük ve bu ender durumlarda çıkan sesler, iki ayaklı gezgin görüş alanına girmeden önce ağaçların içine saklanmak için bize epey zaman veriyordu.

Artık kedi formunda olan Vic nehrin kenarında sessizce yürüyüp alçak sesli bir miyavlamayla varlığını bildirmeden önce Marc'la dakikalarca suda oynadık. Anlayabildiğim kada-

rıyla burnu daha iyi görünüyordu. Şişmişti ama düzgündü ve kanama durmuştu.

Deli gibi acıtsa da yaralandıktan kısa bir süre sonra dönüşmek iyileşme süresini yarı yarıya indirebilir. Bu olgu için şimdiye kadar duyduğum en iyi açıklama, bir dönüşüm sırasında kaslar, bağ dokuları ve kemikler birbirinden ayrılarak yeniden düzenlendiği için, vücut parçalarımız yeni pozisyonlarıyla tekrar birleştiğinde yaraların otomatik olarak iyileşmeye başlaması şeklinde olardı.

Bunu iki kez şahsen denedim ve fazladan acıya rağmen hızlandırılmış iyileşme süresini memnuniyetle karşıladım.

Vic kıyıda bize hırlayarak belli ki ikimizi de azarlıyordu. Tam olarak ne dediğini anlayamadıysam da, ana fikir yeterince açıktı: İkimiz de hile yapmıştık ve hiçbirimiz için yemek pişirmek gibi bir niyeti yoktu. Asla.

Bunları dedikten –veya bu durumda hırladıktan– sonra aramıza atladı, ağır, siyah patilerinden birini Marc'ın omzuna atıp onu suyun dibine çekti. Her ikisi de öksürerek dışarı çıktı, birbirlerini batırmaya çalışırken bir diğerinin burnuna şakayla karışık vurdular.

Nehrin kenarından seyretmek ve uzun koşum sırasında artan susuzluğumu gidermek için geri çekildim. Ama midem su içmekle bile tatmin olmamıştı. Açlık acı veriyordu, karnım dönüşümüm sırasında yaktığım kalorilerin telafisini istiyordu.

Dönüşüm için çok fazla enerji gerekiyordu, bu enerji kaybı hızlı bir şekilde hem yemek hem de suyla yeniden kazanılmıyordu. Çok fazla su içmişim zaten. Yemekse başka bir hikâyeydi.

Karnım guruldayarak Marc'ı ve Vic'i çoktan planlamaya başladığım av için almak üzere döndüm. Ama Marc yine gitmişti.

Vic nehrin ortasında kendi başına oynuyordu, başını geriye atarak ve muzip bir şekilde su sıçratarak beni çağırıyordu. Marc'ın nereye kaybolduğunu merak ederek kıyıda ayrıldım ve onun Marc'ı batırdığı gibi ben de Vic'i batırmaya niyetli olarak ona doğru yüzdüm. Ama tam patimi suyun üstünden uzattığım ve tırnakları içine çekilmiş pençem başından sadece birkaç santim uzakta durduğu sırada, sırtıma ağır bir şey düştü. Kollarım ve bacaklarım zayıf akıntının içinde çırpınarak nehrin dibine battım.

Uzun bir an panikledim ve şaşkınlık içinde burnumdan su çıktım. Pençelerim tutunmak için çabalayarak gevşek düz taşları boş yere çizdi. Kuyruğum hafif bir köpük dalgası yaratmaya yetecek kadar hızlı bir şekilde suyu karıştırdı. Sonra ağırlık gitti ve yüzeye çıktım, içime çektiğim ilk havayla öksürüp tısladım.

Marc suda yürüyerek önümde eğildi. Gözlerindeki altın benekler neşe içinde parlıyordu. Keskin, sivri kedi dişleriyle dolu ağzıyla bana gülüyor gibi gözüküyordu. Pis hergele.

Ona yapmacık bir öfkeyle hırladım, tırnakları içine çekilmiş pençemle kulağına vurdum. Ama onu incitecek veya çizecek kadar sert değildi, çünkü sadece oyun oynuyorduk. Ayrıca doğru zaman geldiğinde bunu ona ödetecektim. Şaşırtma avantajım olduğunda. Ona hâlâ borçlu olduğumu tamamen unuttuğunda...

Marc'ın en iyi hamlesinden sonra, karnım yemek yeme isteğini guruldamak yerine kramplarla yineleyene kadar yüzerek ve birbirimize su sıçratarak nehrin içinde oynadık. Sonunda oyunumuzdan ve açlıktan, avlanmayı düşünemeyecek kadar fazla yorgun düşmüştüm. Kıyıya atladım, başımı çiftliğin olduğu yöne doğru hareket ettirerek tekrar dönüşmek istediğimi çocuklara işaret ettim.

Marc nehrin kuzeyindeki kıyıya tırmandı ve Vic de onun peşi sıra ormanın içine doğru gitti. Belli ki hâlâ benimkinden

daha fazla enerjileri vardı. Ama ne de olsa tüm öğleden sonralarını Ethan'la dövüşerek geçirmemişlerdi.

Onlara yetişmeye zahmet etmeyerek arkalarından ağır ağır yürüdüm. Eve vardığım ve tekrar dönüşüm geçirdiğim sıralarda birisi yemek yapmaya başlamış olacaktı. Ya da en azından birkaç pizza sipariş etmiş olacaktı. Ama ormanda ilerler, ağaç gövdelerinin üstlerinden atlamak yerine etrafından ağır adımlarla yürürken, sol gözümün köşesinden hızla bir şey geçti. Başım içgüdüsel olarak hareketi izlemek için döndü, vücudumun geri kalanı donup kalırken kulaklarım öne eğildi.

İlk başta muhteşem açık hava dışında hiçbir şey görmedim. Ağaçlar, yerdeki yapraklar, çalılıklar ve düşmüş ince dallar. Ama sonra bir şey tekrar hareket etti ve dikkatimin odak noktası değişti. İşte o zaman diğer kediye gördüm.

Nabzım aniden hızlandı ve çenem kenetlendi. Patilerim esnedi, içgüdüsel olarak pençelerim toprağı kazıdı. Anlık bir görüntüydü; en az on iki metre ötede, iki ağacın arasındaki parlak siyah kürkün görüntüsü. Ama beni alarma geçirmeye yeterliydi.

Nehirden gelirken sessiz olmak gibi bir gayret göstermemiştim, Marc ve Vic de öyle; o yüzden ormandaki herhangi başka bir kedi bizim orada olduğumuzu kesinlikle duymuş olmaydı. Eğer o kedi bizden birisiyse -fazlasıyla ıssız doğamızdan yararlanmak için ayda bir iki kere gelen ve normalde burada oturmeyen ağabeyim Michael bile olsa- nezaketen varlığını belli ederdi. Zaten dışarı çıkmasına izni olmayan Ryan dışında hepimiz birbirimize çok yakındık ve hiçbirimiz bir selam vermeden yürüyüp giderek diğerlerini hakir görmezdi.

Esrarengiz kedi bizden birisi değildi.

Tetikte durup bir hanımeli öbeğinin içinde tamamen hareketsiz kalarak gerildim. Yardım çağırmam gerekiyordu. Davetsiz bir misafiri tek başıma kedi formumda alt etme yeteneğime ilişkin hayal kurmuyordum. Öğleden sonra yaptığım dövüş ve dönüşüm yüzünden enerji rezervlerim dağılmışken bu olmazdı.

Ama ya yanıliyorduydum? Ya kedi bizden birisiyse ve sadece sıradışı, tek kişilik bir gezinti yapıyorduydu? Eğer tehlikeyi haber vererek kükrer ve herkes koşup beni kendi kedilerimizden birisini gözetlerken bulursa, çocuklar bunu bana asla unutturmazlardı. Emin olmak zorundaydım.

Adımlarım sessiz ve kendinden emin, kulaklarım onun hangi yöne gittiğini belirtecek herhangi bir sesi duymak için tetikte, diğer kedinin peşinden gittim. Ne yazık ki bir an görebildiğim siyah kürkü, muhtemel şüpheliler listesini daraltmada bana hiç yardımcı olmadı. Tüm kedi adamlar, iki ayaklı hallerindeki saç ve ten renkleri ne olursa olsun, kedi formundayken kapkara olurlardı. Aramıza yeni katılan serseriler için bile siyah kürk mirasımızın bir parçasıydı. Tanımadığım kedinin kimliğini belirlemek için o adamı bir güzel koklamam ya da daha yakından bakmam gerekecekti.

Gözlerimi, kulaklarımı ve burnumu tetikte tutarak gizlice ilerlememden birkaç saniye sonra, solumdaki yaprakların hışırdadığını duydum ve yönümü buna göre yeniden ayarladım. Dakikalar sonra, dal çatırtıları duydum. Artık ses çok daha yakındı ve tam solumdaki yoğun çalı kümesinin diğer tarafından gelmişti.

Çalılığın kenarını sessizce aralayıp baktım. İlk başta daha çok ağaç ve daha çok çalı görebildim. Ama sonra yere yakın bir konumdaki adamın sessizce ve düzenli bir şekilde nefes aldığını duydum. Şüpheli kedi adam gözleri neredeyse uyurcasına ka-

palı şekilde bir sedir ağacının altında huzurla uzanıyordu. Tek istisna kedi adamın bir erkek olmamasıydı. O dişiydi.

Annemdi.

Şaşkınlıkla burnumdan sertçe bir puf sesi çıkardım ve annemin beni duymamış olduğunu umarak çalılığın kenarından geri adım attım. Yirmi üç yıllık hayatımın tamamında, annemi sadece iki kez kedi formunda görmüştüm çünkü bir anne olduğundan beri sadece gerçekten üzgün olduğunda dönüşüyordu. Onu pençeleriyle ve kuyruğuyla gördüğüm ilk sefer ben on yaşındayken annesinin öldüğü gündü. İkincisi Ryan'ın annemin kalbini kırıp yabancı bir kedi olarak yaşamak için Gurur sürüsünden ayrıldığı geceydi. O vakit annem ormanda tek başına üç gün kalmış ve babam herhangi birimizin onun peşinden gitmesini yasaklamıştı. Alnı endişeyle kırışarak kaybının arkasından yas tutmak için zamana ihtiyacı olduğunu ve neye ihtiyacı olursa olsun annemize yardım etmeye istekli olmamız gerektiğini söylemişti. Biz de öyle yapmıştık.

Ryan, diye düşündüm, sol arka patimi ses çıkarmadan bir sarmaşık yumağından kurtarmaya çalışarak. *Konu Ryan*. Bütün bir yaz, Abby'nin bizde kaldığı sürede bile annem uzun saatler boyunca tek başına kalmıştı ki bu onun tarzı değildi. Genelde, dişi bir kedi dostumuzun ziyaretini, bana hayatımı nasıl yaşıyor olmam gerektiğini göstermek için bir fırsat olarak kullanırdı. Ama bu kez genç kuzenimi bir hafta içinde pek çok kez bana göndermiş, Abby'nin Miguel'den çektiklerinden sonra kendisini toparlaması için dikkatini dağıtacak çok fazla şeye ihtiyacı olduğunu iddia etmişti.

Ben de ona katılmış ve kaldığı süre boyunca Abby'ye kendini korumanın temel unsurlarını öğretmeme izin verdiğinden -sonuçta bastırılmış öfkeyi üstüne korkunç bir surat çizilmiş

kum torbasının canını çıkartma üzerinde kullanmaktan daha iyi bir şey yoktur- annemin "terapi" seanslarımızda neler yaptığını düşünmemiştim. Odasında olduğunu, bağış müzayedesi gibi bir şey için örgü ördüğünü sanmıştım. Besbelli yanılmıştım.

Her şey Vic'in küçük erkek kardeşi Anthony'nin cesedi ve Miguel ile yordakçısı Sean'dan arta kalanlarla birlikte Missouri'den döndüğümüzde başlamıştı. Annemin olanlarla -bir dişi kedinin vefatı ve ben dâhil iki tanesinin daha az kalsın ölüyor olması- başa çıkmaya çalıştığını farz etmiştim. Sonuçta, varlığımız tehdit edilmiş, toplu savunmasızlığımız ortaya çıkmıştı. Ama akıl etmem gerekirdi. Annem bundan daha güçlüydü. Ailemizin sessiz belkemiği ve bölge konseyinin eski bir gücüydü. Doğrudan kendisine yönlendirilmediği için geniş bir çerçevede tehdit ve felaketlerle başa çıkabilirdi.

Ama Ryan'la başa çıkamazdı.

Ryan onun zayıf noktasıydı. Annemi iki kez yaralamıştı; birincisi bizi terk ettiğinde ve ikincisi de kendi kürkünü kurtarmak için Miguel'le takım olduğunda. Ama annemin herkesin bildiği kişisel krizinden daha fazlası vardı; onu ormanın içindeki yalnızlığa çekecek kadar suçluluk duymasına neden olan bir şey.

Annemin bir sırrı vardı ve bu onu içten içe yiyordu.

Yedi

Annemin uyuduğundan emin olduğum anda ormana geri çekildim ve çiftliğe doğru yaptığım yirmi dakikalık yürüyüş süresince, anneme sırrını bildiğimi söyleyip söylememeyi tartıştım kendimle. Ve bunu tek bilen ben olmadığımı.

Bildiğim kadarıyla sadece iki kişi daha bunu biliyordu ve ikisinin de hiçbir zaman bir şey söylemeyeceğine emindim. Ryan'ın ağzını kapalı tutmasının sebebi her zamanki gibiydi: Kendi postunu kurtarmak. Babamız bölge konseyindeki pek çok kişinin isteğinin aksine onun yaşamasına karar vermişti. Aslında Ryan ile çok yavaş, oldukça acılı bir ölüm arasında duran tek şey babamızdı. Ryan asla onu canlı tutan tek adamı kızdırmak için bir şey yapmazdı ve bölge konseyini gözetlemek için annemi kullanmış olduğunu babama söylemekten başka hiçbir şey hayatını daha büyük bir tehlikeye sokmazdı.

Annemin bizi kaçırarlara önemli bilgileri farkında olmadan verdiğini bilen diğer kişi Abby'ydi. Ryan'ın kendi canını kurtarmak için ailesine ihanet ettiğini öğrendiğimizde Abby bir bodrumda benim hücremin karşısında kilitliydi ve Ryan'dan en az benim kadar tiksiniyordu. Ama kimseye söylememek için bana söz vermişti. Ryan'ın değil, annemin iyiliği için.

Aklım hâlâ annemdeyken ormanın hemen kıyısındaki açıklıkta tekrar dönüşüm geçirmek için durdum.

Bildiğim şeyi ona söylememe kararımı aslında hiç sorgulamamıştım. Teknik açıdan, bu beni ilgilendirmezdi ama daha önemlisi annem ile babam arasındaki problemlerin nedeni olmak istemiyordum. Annem zarar vermek istememişti. Aksine Ryan ve ailenin geri kalanı arasındaki uçurumu kapamaya çalışıyordu.

Ryan terk ettikten kısa bir süre sonra, ben on üç yaşındayken annem gizlice onu takip etmeyi ve Gurur sürüsüne tekrar katılmaya ikna etmeyi bir takıntı haline getirmişti. İki yıl süren araştırmamın sonunda onu bulmuştu ve Ryan istekli bir şekilde annemin parasını alsa da eve gelmeyi ısrarla reddetmişti. Geçmişe bakıp düşününce sanırım bu, Ryan'ın inandığı bir şeyi savunmaya en çok yaklaştığı zamandı.

Ryan, Miguel'in bizi kaçırma projesine karıştığında ve konseyden bilgi sızdırmak için annemi kullanmaya başladığında annemin bundan hiç haberi yoktu. Annemin olanları Owen'ın Ryan'ı eve utanç içinde sürüklediğinde -zincirlerden bahsetmiyorum bile- anladığını farz edebilirim sadece. Ama bildiğim kadarıyla babam onu kilit altına aldığından beri annem Ryan'la tek bile kelime etmemişti.

Dönüşümüm tamamlandı. Annem ve kardeşimi aklımdan çıkarmak için kendimi zorlarken giysilerimi bulmak için arka bahçeye adım attım.

Normalde duş alana kadar giyinme konusunu dert etmezdim. Kedi adamlar, dönüşümün tüm aşamaları dâhil birbirlerini her türlü halde kıyafetsiz görmeye alışkınlardır. Ama umarım yakında mülkümüzde hesaba katmamız gereken bir teslimatçı çocuk olacaktı. İnsanların önünde çıplak dolaşmak, yerel halkın dikkatini çekmemek için iyi bir yol değildi. Gerçi yeni arkadaşlar edinmek için harika bir yoldu.

Ne yazık ki Marc yeni arkadaşlardan hoşlanmıyordu.

Çıplak ayaklarım haricinde giyinik bir halde bahçeyi geçtim ve ayakkabılarım sol elimin parmaklarında sallanırken arka koridora adım attım. Odama varmadan önce Ethan bir eline sıkıştırdığı çedar peynirli cipsle mutfaktan çıktı. "Bir ısırık ister misin?"

Önce tereddüt ettim, sonra omuz silktim. "Aslında, evet. Teşekkürler." Yarı yolda, kapısı açık yatak odamdan sadece birkaç metre ötede karşı karşıya geldiğimizde tüm cipsleri elinden kaptım, beni yakalayamayacağı yere sıçrayıp sııttım. Babam ofis kapısını açıp eşikte belirdiğinde hâlâ ağabeyimin uzun kollarından kaçıyordum.

"Karen!" diye bağırdı evin geneline. "Bir saat içinde orada olmamız gerekiyor."

Bir yanıt bekleyerek duraksadığı belliydi, koridorda bizim olduğumuz tarafa baktı. Ama hiçbir yanıt gelmedi.

"Karen?" diye seslendi tekrar, antrenin ortasına gelerek. Hâlâ cevap yoktu. Babamın gözleri bana kilitlendi ve kalbim küt küt atmaya başladı. Kesin bunu duyabiliyordu. Bir şeyler bildiğimi biliyordu. Ethan'ın arkasına saklanma dürtüsüne zorlukla karşı koyabildim.

"İkinizden birisi annenizi gördü mü?"

"Evet," dedi Ethan ve kalbim çok daha hızlı atmaya başladı.

Annemin ormanda olduğunu biliyor muydu? Öyleyse neden bundan hiç bahsetmemişti? Benim kadar o da annemin sadece bir şeye üzüldüğünde dönüşüm geçirdiğini biliyordu.

Ancak Ethan'ın şaka yapacağını tahmin etmeliydim. "İnce bir kadın. Mavi gözlü ve omuz hizasında, uçları kıvrık gri saçları var," diye devam etti, gözleri kendi esprisine duyduğu takdirle parlıyordu. "Anne' deyince bakar."

Aile reisimiz gözleri karararak kaşlarını çattı. Bereket versin ki Ethan'ın ikimiz adına cevap verdiğini düşünüyordu ki bu benim için sorun değildi. Ağzıma bir cips daha attım ve babam beni ayrıca sorgulamadan önce odama doğru kaçmaya başladım. Ama annem ile babamın yatak odasından annemin sesi cınlayınca ayağım havada kaldı.

"Tanrım, Gregory," diye bağırdı. Kapı açıldı ve annem saçına bir havlu sarılmış halde, tozpembe bornozunun kuşağını bağlayarak koridora çıktı. Bornozun altından ayakları görünüyordu. Özenle ojeleri sürülmüş iki insan ayağı.

Ağzım açık kaldı, kimse beni izlemediği için memnundum. Beni nasıl geçmişti ki?

"Niye bağıırıyorsun böyle?" diye sordu annem ve bir an için zihnimi okuduğunu düşündüm. Ama sonra ellerini kalçalarına dayadı ve hiddetle babama baktı. "Hiç geç kalmamıza sebep oldum mu?"

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi babacığım. Ama sesi ne kadar ciddiye, anneme bakan gözleri de o kadar şefkatliydi. Ona bakarken gözleri her zaman şefkat doluydu, annem onu eleştirdiğinde veya pişmemiş kurabiye hamurundan bir parça çalmaya çalışırken eline vurduğunda bile sanki ondaki bir şey babamın kalbini eritiyordu. Ve galiba bu çok kıymetli bir şeydi. Annem onun buzlarını eritebiliyordu. Birisinin bunu yapabiliyor olması kahrolasica iyi bir şeydi.

"İyi, ben hâlâ huzur içinde hazırlanmama izin vereceğin o ilk seferi bekliyorum." Gülmemeye çalışırken dudakları seğirdi. "Yirmi dakika sonra arabada buluşalım." Tekrar odasına girdi ve kapıyı nazikçe kapadı. Ben de onu örnek aldım.

Odamda o gün üçüncü kez soyundum ve hızlı bir duş için doğruca banyoya gittim.

Temiz, kuru ve lavanta kokulu bir halde, hâlâ nemli olan saçlarımı taradım, kısa kot şortumu ve çok sevdiğim yeşil, vücudu saran tişörtümü giydim. Şifonyerimin önünde saatimi takmak için durdum, sonra aynaya göz attım.

Çok kötü değil, diye düşündüm boynuma yapışan saçlarımı tarayarak. Ama boynum açıktayken gözlerim ilk ve tek savaş yarama takıldı: Boğazımın sol tarafından aşağı inen, yarım ay şeklindeki dört beyaz iz. Başka birisi bunları hiç fark etmiyordu. Ama ben ediyordum. Her seferinde. Ve gözlerim ne zaman onlara odaklansa, Miguel'in tırnaklarının derime girdiğini ve etime battığını hatırlıyordum.

Miguel iki saniyeden kısa bir süre için beni havasız bırakmıştı ama bu, hayatımın en korkutucu iki saniyesiydi. Hatıralardan daha kötüsü üstümde izlerini bırakmış olması gerçeğiydi. Kalıcı bir şekilde. Bunu bir utanç izi, ellerini üstümden çekmeyi başaramamış olmamın günlük bir hatırlatıcısı olarak görmekten kendimi alamıyordum.

"O öldü." Kendimi rahatlatmak için bunu yüksek sesle söyledim ama işe yaramadı. Miguel ölü olabilir ama Luiz hâlâ dışarıda bir yerde. Saklanıyor. Bekliyor.

Bundan emindim. Çok kolay bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ve yeni ceset bölgemizdeki başka bir orman kedisine dair delil sunarsa, konseyin geri kalanı bunu dinlemek zorunda kalacaktı.

Hâlâ uyanamadığım kâbuslardan sarsılmış bir haldeyken saçlarımı omuzlarımın üzerine getirip yaraları sakladım. Sonra bu kadar hassas olduğum için kendime kızarak saçlarımı tekrar geriye ittim. Erkekler yaralarını bizleri korumak için yaptıkları işin bir kanıtı olarak kıvançla taşıyorlardı. Neden ben de böyle yapmayacaktım? Yaralarımın görüntüsü midemi bulandırır bile...

"Kayıp mı oldun?"

Yerimde sıçradım, sonra dönüp Marc'ın iyice bronzlaşmış göğsünde kollarını birleştirip kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. "Bana sinsi sinsi yaklaşmayı kes," dedim, içimden kedi adamların gizli hareket etme kabiliyetlerine lanet okuyarak. Ama sesime sert bir ton katmayı başaramadım. Marc azarlanmayacak kadar iyi gözüküyordu.

Gülümsedi ve eşikten geçip ayağıyla kapıyı kapadı. Odada ağır ağır ilerleyip dağınık yatağımın üstüne külçe gibi oturdu, ayak tabanları krem rengi Berberi halıma sürtünüyordu. Sadece onu seyretmekle bile nabzım hızlandı. "Vic pizza sipariş etti."

Ona yaklaşırken güldüm; o kadarını tahmin etmiştim. "Ne aldı?"

Ulaşabileceği bir mesafeye geldiğim anda Marc öne eğilip bileğimi kavradı. Kucağına çekti, burnuyla sağ kulağımın altından çeneme sürtünerek, hassas bölgelerimin karıncalanmasını ve içten içe yanmasını sağlayan kıvılcımlar gönderdi. "Bir tane et severler, bir tane peynir severler bir tane de dört mevsim. Hepsi büyük boy."

"Benim için yeterli olur," diye fısıldadım parmaklarımı yüzünün bir yanında yavaşça gezdirerek. Çenesi sertti ve kirli sakalları parmaklarımı gıcıkliyordu; nefis, erkeksi bir yüzey. Çenedeki kirli sakaldan hoşlanırdım. Özellikle Marc'ın çenesindeyse. "Ama siz ne yiyeceksiniz ki?"

Marc gülerken onu sırtüstü yatağa ittim, beni altına alana kadar yuvarlandık. Avizedeki ışık başının etrafında hale oluştuyordu ama o kesinlikle bir melek değildi. Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Bir fikrim var," diye mırıldandı kulak mememi ön dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırarak. "Ama Vic'in şansı yok." Dilini kulağımdan boğazıma doğru gezdirdi.

"Hımm," diye mırıldadım kollarım beline dolanıp ellerimin altında beliren sırt kaslarının üstünde parmaklarım hafifçe oynarken. "Benim de atıştırmaya ihtiyacım olabilir."

"Bir şeyler ayarlanabilir." Sağ elini dizimin altına geçirdi ve bacağıma beline sardı. Eli uyluğum boyunca yavaşça yukarı çıktı, şortumun altından kalçamı kavradı ve sıkı, hızla nefes aldım. Elini tişörtümün altından içeri soktu ve nabzım hızlandı. Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve...

Telefonum çaldı; Pink odanın öteki ucundan *U + Ur Hand*'i söylüyordu.

Sinir içinde nefesimi bırakıp bir elimi Marc'ın göğsüne yerleştirdim ve onu itmeye çalıştım ama o sadece homurdandı ve kımıldamayı reddetti. "Bırak çalsın," diye inledi. Şarkının ismini düşününce bu durumu ironik buldum.

Başımı geriye, buruşmuş örtülerin üstüne bıraktım ve Marc'ın beni yatağa bastıran ağırlığını hissetmekten keyif alarak iç çektim. "Ya önemliyse?"

"Bundan daha önemli ne olabilir ki?" Eli karnımdan yukarı çıkmaya başlayınca, Marc'ın altında kıvrandım. Ama şarkı çalmaya devam etti, telefonun öylece çalmasına izin verebilecek insanlardan değildim. Fazla meraklıydım. Ve evet, merakın bir kediye ne yaptığını biliyordum.

"Açmam gerek, Marc," dedim ensesindeki saçları okşayarak. "Sadece bir saniye sürer."

"Tamam." Ama kımıldamayı reddettiği için altından kıvrılıp çıktım, bu da bana sonrası için oldukça ilginç bazı fikirler verdi...

Aklımdaki arsız görüntülere gülümseyerek masamın üstünden cep telefonumu kaptım ve ekrandaki numaraya baktım.

Gülümsemem anında solup yüzümü ifadesizleştirdi. Bir buçuk gün önce gördüğüm numaranın aynısıydı. Andrew aradığında gördüğüm numaranın.

"Sorun ne?" diye sordu Marc.

"Hiçbir şey." Küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken başparmağım onay tuşunun üstünde dolaştı. Kalbimin hızlı attığını duyarsa yalan söylediğimi anlayacaktı. Sonra ona açıklamam gerekecekti ve o zaman da ilk kez aramadığını bilecekti. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Gerçekten ediyordum. Ama ona eski erkek arkadaşımın beni rahatsız ettiğini söyleseydim, sorunu benim için düzeltmekte ısrar edecekti. Ve bu gururumu incitmekle kalmayacak -kurtarılmayı bekleyen genç kız anlayışına uyan birisi değilimdir- muhtemelen nahoş bir yolculuk, aşırı dozajda testosteron ve konuya dâhil herkes için her şeyi sadece daha kötü yapacak büyük bir toparlama çabası gerekecekti. Olacaklar herkesten çok, Marc'ın kendisini etkileyecekti. Bu yüzden gerçekten de ona kendi iyiliği için yalan söylüyordum.

Ya da içine düştüğüm çukuru daha da derinleştirmek için, dedim kendi kendime, ağzımı açtığım sırada.

"Arayan Sammi," dedim yalan ağzımdan rahatça çıktığı sırada bile içimden ezilip büzülerek. "Neden gidip pizzanın yanına bir salata yapmıyorsun? Hemen geleceğim, tamam mı?"

Marc kaşlarını çatı. "İyi. Ama buradaki işimiz bitmedi," dedi, gözlerinde başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan yaramaz bir bakışla yatağı işaret ederek. Başımınla onayladım ve Marc salata yapmak için gitti. Bazen kendi iyiliği için fazla şeker oluyordu. Ve benim iyiliğim için de.

Arkasından kapıyı kapadım ve telefon sesli mesaja düşmeden hemen önce Pink'in şarkısını keserek açma tuşuna bastım.

Ama konuşmadım. Bunun bir sebebi Marc'ın adımlarını hâlâ duyabildiğime göre onun da söyleyeceğim her şeyi duyabilecek olmasıydı. Ama diğer neden, en az bir önceki kadar eşit öneme sahip olan neden, ne söyleyeceğimi bilmememdi.

"Beni düşündün mü?" dedi Andrew hattın ucundaki sessizliğe doğru.

Kahretsin. O konuşana kadar, yanılmış olma ihtimalime dair o minicik umuda tutunuyordum. Ekranımdaki numaranın onun numarası olmadığı umuduna. Ama artık o umut bir paskalya tavşanı kadar gerçekte. "Orada olduğunu biliyorum, Faythe. Nefes alışını duyabiliyorum, o yüzden lanet olası soruya cevap ver."

İlk kelime dudaklarımın arasından çıkana kadar ne söyleyeceğimi bilmeden ağzımı açtım.

Sekiz

"E^{vet.}"

Kendi cevabıma sinirlenerek başımı kapıya çarptım, sonra Marc'ın sesi araştırmak için dönmeyeceğinden emin olana kadar nefesimi tuttum. Dönmedi. Onun yerine, evin öteki köşesinden kapısı açılan buzdolabının çok hafif sesi duyuldu.

"Gerçekten mi?" Andrew'un sesi kuşkuluydu, verdiğim cevaba neredeyse en az benim kadar şaşırmıştı. Ama bu gerçektir, onu *düşünmekteydim*. İşin aslı onu düşüncelerimden *uzak tutmakta* zorlanmıştım. Aramızdaki işleri bırakış şeklimden ve telefon açmayı kesmezse tüm bu durumun ne kadar çirkinleşebileceğinden ötürü suçluluk duyuyordum.

Sessizce iç çektim. Neden kendimi Marc'a değil de Andrew'a karşı dürüst olma mecburiyetinde hissediyordum ki? Marc'a, Andrew'a kıyasla daha az mı dürüstlük borçluydum?

Hayır. Gerçek şu ki, her ikisine de bir açıklama borçluydum. Her ikisini de –her ne kadar aralarında beş yıl olsa da– veda etmeden terk etmiştim. Ama Marc benim gibiydi. Güçlüydü, inatçıydı ve... bizden birisiydi. Çabuk toparlardı. Andrew insandı ve bu nedenle gerçekte asla anlayamadığım ve Marc'ın

da artık hatırlayamadığı bir şekilde kırılıyordu. Andrew'a en azından dürüst olmayı borçluydum... bir dereceye kadar.

"Evet, gerçekten," dedim en sonunda. Kumandayı masamın üstünden aldım ve teybime doğru tuttum. Odanın köşelerindeki hoparlörlerden bangır bangır müzik çalmaya başladı. The All-American Rejects, *Dirty Little Secret*⁵. Şiddetli, kışkırtan bir tempo.

Oldukça anlamlı.

Müziğin sesimi bastıracağına güvenerek dikkatimi tekrar Andrew'a yönelttim ve çok garip bir konuşma yapacağımızı düşünerek yavaşça nefesimi verdim. "Haziran ayında seninle iletişime geçmek için daha çok çabalamış olmam gerektiğini düşünüyordum."

"Ne kadar da haklısın. Neyse ki bunu telafi etmek için fırsatın olacak. Yakında."

Ne? Nabzım aniden hızlandı. *Hayır*. Beni görmek için geliyordu.

Andrew çiftliğe *gelemezdi*. Onun ile Marc arasındaki bir karşılaşmanın iyi gitmesi gibi bir olasılık yoktu. İnsan *düşüncesizliğimin* geçmişte kaldığını zanneden babam arasında bile yoktu.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum tam olarak saklayamadığım korkuyla sesim yumuşayarak ama o sadece güldü. "Andrew, bunu sana nasıl telafi etmemi istiyorsun? Konuşmak mı istiyorsun? Konuşabiliriz. Ne olduğunu açıklamama izin ver." En azından bir versiyonunu...

Öfkeyle burnundan domuz gibi bir homurtu çıkardı. Gerçekten de kulağımın içinde domuz sesi çıkarmıştı! "Ah, bırak tahmin edeyim. Sorun sende değil, bende. Sadece artık senin hayatına uymuyorum, değil mi?" Sesindeki sertlik canımı acıttı.

⁵ (İng.) Kirli, küçük sır. (ç.n.)

"Öyle bir şey değil." Ama öyleydi. Tam olarak öyleydi, hiçbir şekilde anlaması mümkün olmayan bir şekilde öyleydi.

"Ya ne o zaman? Ailen mi? Beni anne babanla tanıştırmaya korkuyor musun?" Cevap vermeye niyetlendim ama itirazımı bölerek konuştu. "Beni bilmiyorlar bile, değil mi? Onlara hiç söylemedin." Suçlaması keskin ve sertti. Ama bu defa yanılıyordu.

"Elbette söyledim." Kelimeler ağızımdan hızla çıktı, itiraz edebileceğim mantıklı bir şey için sabırsızdım. "Biliyorlar." Ailemin bakire olduğumu sandığını mı düşünüyordu gerçekten? Üniversiteye gittiğimi ve erkek arkadaşım ile seviştiğimi söylemeye korktuğumu mu düşünüyordu? Tabii, annem ellili yılların komedi programlarına aitmiş gibi *gözükiyordu* ama annem ile babam ne aptal ne de saftı. Şüphesiz çocukları beni gözetlemek için gönderme sebeplerinden biri de buydu.

"Onlara söyledin mi?" Bana inanmıyordu; bu çok belliydi. "Ve bunu sorun etmiyorlar mı?"

Yaptığımı göremese bile omuzlarımı silktim. "Şey, bunun onları *heyecanlandırıldığını* sanmıyorum." Gözle görülür serbestliğimden herhangi bir ailenin memnun olacağı kadar memnundular. Ama onların asıl sorunu bir erkeği yatağıma sokmam değil, bir *insan* erkeğini yatağıma sokmamdı. Benimle asla evlenemeyecek ve onlara torun veremeyecek, birlikte geleceğimiz olmayan bir adamı.

Doğal olarak bunların hiçbirini Andrew'a söyleyemezdim.

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Andrew telefona ve dışlarının arasından konuşurken dişlerini gıcırdattığını gerçekten de duydum. "*Kahretsin*, yalan söylüyorsun ve biz bunu çok iyi biliyoruz."

"Biz mi?" Şaşkınlık içinde kaşlarımı çattım. "Biz ki..."

KAÇAK

"Onlara benden bahsetmedin. Ona söylediğinden daha fazlasını söylemedin ailene."

"Andrew..." Radyoda the All-American Rejects bitip yayını hava durumu ve trafik hakkında konuşacak bir sunucuya devretmişti, bir sonraki şarkı başlayana kadar odamın yanından kimsenin geçmeyeceğini umarak sesimi alçalttım. "Andrew, neden bahsediyorsun sen?"

"Bana borçlusun, Faythe. Nerede ve kiminle birlikte olduğun biliyorum. Zamanı geldiğinde bu hiç önemli olmayacak. Marc seni korumayı başaram..."

Arkadan gelen başka bir ses bir kalıp buzun üstüne hızla ve şiddetle, âdeta bir çekiç gibi indi ve Andrew'un öfkesinin üstünden geçti. Ne söylediğini tam çıkaramadım ama üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan Andrew geri döndü. "Yakında görüşürüz, Faythe. Marc'a onu da görmek istediğimi söyle. Sanırım onunla konuşacak çok fazla şeyimiz var."

Ah, hayır. Ah, kahretsin, hayır. Bacaklarım harekete geçti ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem önümdeki halının üstüne yuvarlandı. "Andrew!" Kontrol etmek için odamın kapısına göz atarak telefona doğru fısıldadım: "Neyle uğraştığına dair en ufak fikrin..."

Ama gitmişti. Telefonu yüzüme kapamıştı. Tekrar.

Öfkeyle telefonumun kapağını kapadım ve arkamdaki masanın üstüne attım, sonra da sandalyemi kaldırmak için eğildim. *Kahrolası sorunu ne bunun?* Sandalyeyi zemine çarptım ama öfkemi söndürmek için bir işe yaramadı. Andrew'la sadece dört ay çıkmıştık ve şimdi neredeyse birlikte olduğumuz süre kadar da ayrıydık. O yüzden buraya gelip Marc'la yüzleşmekle neyi elde etmeyi umuyordu ki?

RACHEL VINCENT

Ah, kahretsin. Marc. Tekrar sandalyeye çöktüm, bu kez masaya dönüktüm.

Marc asla bir insana saldırmazdı ve kendisine saldırılsa bile hiçbir koşulda saldırganca bir hareket yapmazdı, bu yüzden onun Andrew'u incitmesinden endişelenmiyordum. Fakat ilk konuşmayı gizli tuttuğumu öğrendiğinde babam bana bir daha asla güvenmezdi. Ve Marc da öyle.

Sırrımı saklı tutarken kötü bir niyetim yoktu. Ama küçük, eski bir insan erkek arkadaşın bu kadar sorun yaratabileceğini nereden bilebilirdim ki? Ondan yüz yüze ayrılmamanın sakın, mantıklı, *kibar* bir kişiyi az önce konuştuğum sert, kızgın adama dönüştürebileceğini nereden bilebilirdim ki?

Andrew'un en çok hoşlandığım yanı böylesine *normal* oluşuydu. Böylesine olağanüstü bir şekilde dengeli ve tahmin edilebilir olması. Neredeyse sıkıcıydı, ki bu ev yaşamımdaki pençe ve tekmelerle harika bir zıtlık oluşturuyordu.

Andrew'la birlikte yaptığım en gözü pek şey, eh... onunla gün ışığında sevişmekti. Örtülerin altında. Kapı kilitliyken. Andrew tehlikeli tipte bir adam değildi... En azından biz birlikteyken öyle değildi. Hatta öğlen seviştiğimiz o tek seferde bile -kampüsü terk etmemden sadece birkaç saat önceydi- kulak memesini fazla ısırdığımda şikâyet etmişti. Tenini çok az çizmişim ama sanki kulağını koparmaya çalışıyormuşum gibi sıçramıştı.

Marc ise itiraz etmek yerine bahsi artırırdı. Her zaman daha fazlası için hazırды. Daha hızlı. Daha sert. Her zaman. Her yerde.

Eğer Andrew, Lazy S'e gelirse, yanında felaket getirirdi.

Benim nerede yaşadığımı bile nereden biliyor ki? Telefonumu tekrar açtım ve geçmiş aramalar kısmına girdim. Özellikle ziyaret edemesin diye nerede oturduğumu ona hiçbir zaman

söylememiştim. Ama sadece ismim ve bir internet bağlantısı kullanarak bunu bulmak fazla zor olmazdı.

Arama tuşuna bastım ve Andrew'un telefonu çalarken tekrar ayağa kalktım. Dört kez çaldı ama mekanik bir kadın sesiyle sesli mesaj sistemi devreye girdiğinde çoktan volta atmaya başlamıştım. Bip sesi düşüncelerimi böldüğünde durdum, bir elimi kalçama dayadım.

"Andrew, ben Faythe. Yüzüme kapamayı kes! Ve buraya gelme! Öyle çekip gittiğim için üzgünüm ama artık bitti. Buraya gelemezsin. Lütfen."

Telefonu kapadım ve bu kez onu duvara fırlattım ama çarpmaya rağmen kırılmadığına sevindim. Hem Andrew Marc'ı nereden biliyordu ki?

Sammi.

Okuldaki kimse Marc'ı bilmiyordu ama Sammi onunla tanışmıştı. Andrew'a söylemiş olmalıydı. Kalbim yeniden hızlı atmaya başladı, telefonu yerden aldım ve üniversitedeki oda arkadaşımın numarasını tuşladım. Ama o da açmıyordu, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede beni aramasını rica eden bir mesaj bıraktım.

Sonra yatağımın ucuna oturdum ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya, nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım. Şu anki halimle dışarı çıktığım takdirde mutfaka girdiğim anda Marc bir sorun olduğunu anlardı. Bunu yapmaya devam edemedim. Marc'a haksızlıktı ve kendi sağlığıma da zararlıydı. Eğer Andrew tekrar ararsa, Marc'a gerçeği söyleyecektim. Andrew kapıda belirdiğinde şaşıracağına bana birkaç gün kızgın olmasını tercih ederdim.

Evin ön tarafında kapı zili çaldı ve Vic'in kapıya cevap vermesini, akşam yemeğimizin parasını ödediği sırada pizzacı çocukla hoşbeş etmesini dinledim. Damarlarımda artık öfke ve gerilim dolaşmadığı vakit teybimin kumandasındaki kapama tuşuna bastım, telefonumu cebime soktum ve Marc'ın sorması ihtimaline karşı Sammi'yle konuştuğumu kendime son bir kez daha hatırlatarak atkuyruğumu taradım. Sonra bunu sormaması için dua ederek koridora çıktım.

Mutfakta Marc ve Vic üç tane açık ve dumanı tüten pizza kutusunun etrafını sarmışlardı, ikisinin de elinde bir dilim pizza duruyordu. Marc beni gördü ve lokmasını yuttu. "Salatan orada," dedi ağzına başka bir dilimin ince ucunu tıkmadan önce neredeyse hiç duraksamayarak.

"Teşekkürler." Kalın bir parça pizza dilimiyle işaret ettiği yere baktım ve gevşek, ıslak kıvrıcıkla dolu tek bir kâse buldum. Güldüm. Tahmin etmem gerekirdi. İki ayak üstünde bile Marc etoburdu; et, yağ ve sütle ilgili olmayan yemek gruplarıyla fazla işi olmazdı. Muhtemelen yeşil salataya daha başka ne konacağını bile bilmiyordu. Diğerlerimiz gibi harika bir metabolizması olduğu için şanslıydı.

Antredeki fayansların üstünden topuklu ayakkabı sesi geldiğinde konukevinden gelen soğuk bir gazozu açıyordum. Annem mutfak kapısında durdu, üstünde sade ama zarif, siyah bir elbise vardı, süs olarak sadece boynundaki inciler ile sağ elinde tuttuğu, kıyafetiyle uyumlu el çantası vardı. "Birkaç saat içinde döneriz." Sesi bir kadına göre kısık ve akıcıydı. Karamela gibi tatlı, aldatıcı bir şekilde sakinleştiriciydi, dırdırlarını bu kadar sinir bozucu yapan şey de kısmen buydu. Hayatının geldiği noktada neleri çoktan başarmış olman gerektiğini bile

söylüyor olsa böyle güzel bir konuşma sesini duymazdan gelmek korkunç derece zordu.

"Bize ulaşmak isterseniz, Hill'deki Köşk'te olacağız." Temiz mutfağını kirleten abur cubura bakarken açık bir şekilde benimle konuşarak sözlerine devam etti. "Ve elbette babanızın cep telefonu yanında olacak."

"Ay, anne," dedi Ethan. Ağır kolunu annemin omuzlarına sararak arkasından yaklaşmıştı. "Faythe şımarık bir yumurcak olabilir ama birkaç saatliğine başının çaresine bakabilecek kadar büyük olduğundan eminim."

"Evet, elbette yeterince büyük," diye devam etti annem. Bana gülümsedi ve omuzlarında duran Ethan'ın eline şefkatle hafifçe vurdu. "Eski alışkanlıklar kolay unutulmayabiliyor."

Annem tezatlık konusunda bir inceleme konusuydu. Ufak tefek, aşırı ciddi ve titizdi; saf çelikten yapılma bir karakter ile kadın zarafetinin somut haliydi. Hem otoriter hem tatlı dilliydi, bir zamanlar bölge konseyinde sahip olduğu gücü, kültürlü bir 1950 model ev kadını maskesinin arkasında saklıyordu.

"Haydi Ethan, geç kalacağız," diye seslendi Jace koridordan, ön kapıya doğru gürültülü adımlarla ilerlerken. Kızlarla tekrar çıkmaya başlamıştı ve sadece önce ben ona gülümsersem bana gülümsüyordu ama artık asla baş başa kalmıyorduk ve benimle şakalaşmayı da tamamen kesmişti. Marc'a âşık olduğumu söylediğimden beri aramızdakiler bir daha asla eskisi gibi olmamıştı ve beni ne kadar üzse üzsün, bu yaptığım ev halkının huzuru için yapılması gereken bir fedakârlık gibi gözüküyordu.

"Unutmayın, babanız ikinizi de dokuz kırk beş gibi ahırda istiyor," dedi annem, Ethan'ın gömleğindeki kırıksıklıkları düzeltmeye çalışarak.

Ethan kaşlarını çattı ve annemin eline vurdu. "Orada olacağız. Eninde sonunda."

Jace ikisinin arkasından görüntüye girdi ve Ethan'ın ensesini tokatlayarak düz siyah saçlarını havalandırdı. "Erken geleceğiz." Hiçbirimizle tam bir göz temasında bulunmayarak Ethan'ı bir koldan ön kapıya doğru çekti. "Bana biraz pizza ayırın."

"Kendi pizzanı al!" diye seslendi Vic ön kapı kapanırken.

"Yine mi pizza?" Annem incelemek için daha yakına geldi. "Siz üçünüz ara sıra yeşil bir şeyler yeseniz ölmezsiniz."

Sırtarak arkamdaki tezgâhtan "salata" mı kaptım ve ağzıma bir parça kıvrıkcık atıp sesli bir şekilde çiğnedim. "İşte." Kâseyi indirdim ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup ona gülümsemek için tezgâha yaslandım. "Mutlu musun şimdi?"

"Bu bir başlangıç," diye kabul etti kanmayı reddederek. "Ama bir dahaki sefere biraz domates ve havuç da ekle."

"Ama salatayı ben..."

Babam itirazımı keserek, "Karen!" diye bağırdı evin öteki ucundan.

"Bağırman için bir neden yok, Greg. Fısıldadığında bile seni duyabiliyorum." Annem sanki bana bir sırrı paylaşıyormuşuz, erkek cinsine tolerans göstermenin erdemiyse ikimize özel bir deneyim yaşıyormuşuz gibi bir bakış attı.

Annemi görmezden gelerek Marc'ın pizzasından bir lokma daha aldım. Annem kadını kurnazlığımı kullanmayı gerektirmeyen bir aktivite seçene kadar onunla gönüllü bir şekilde bağ kurmayı reddediyordum. Ergenlik çağımda bir ara onları kaybetmişim.

Babam mutfak kapısında belirdi, ellili yaşlarının ortasında bile koruduğu uzun, atletik vücudunu sergileyen siyah bir takım

giyiyordu. Gümüş rengi yelek ve kravat, saçlarındaki gümüş çizgileri ortaya çıkarıyordu. Ethan'inkiler gibi canlı yeşil bir tona sahip gözleri, tek renkli resmiyetiyle parlak bir kontrast oluşturuyordu.

"Harika görünüyorsun, baba," dedim kıyafetinin her tarafına pizza yağı bulaştırmadan sarılabilmeyi dileyerek.

"Katılıyorum." Annem kollarını onun etrafına sardı, sırtına dolamak için ellerini ceketinin altından usulca sokarken başını babamın omzuna dayadı. Onları izlerken kederlendim, Marc'la sayısız defa yaptığımız bir duruşu hatırladım. Ama elbette biz hiçbir zaman onların görüldüğü gibi güzel görünmemiştik.

O anda annemin sırrını saklamakla kesinlikle en doğru şeyi yapmış olduğumdan emindim. Sonsuza kadar bu şekilde görünmelilerdi ve annemin sırrı evliliklerini bitirmese bile, muhtemelen bu tarz kucaklama ihtimallerini ortadan kaldırılabildi.

"Siz ikiniz film artistleri gibi giyinmiş nereye gidiyorsunuz böyle?" diye sordu Vic.

Annem bize sınıksız, sessizlik-içinde-acı-çeken gülümsemeyle baktı. "Dallas Şehir Planlama Komisyonu'nun başkanıyla buluşacağız."

"Dokuz buçuk gibi asla geri dönemezsiniz," dedi Marc aklındaki düşüncenin neredeyse aynısını seslendirerek. "Akşam yerine sabah da görüşebiliriz."

"Hayır." Babam tereddüt bile etmedi. "Bir akşam yemeği yüzünden cesedi ahırda çürümeye bırakmayacağız. Hiçbir iş yemeği için bunu yapmayacağız."

Akan pizza yağını bir kâğıt havluyula çenemden silerek babamın kararına gülümsedim. Babamın kariyeri doğru bağlantıları yapmaya ve bunları devam ettirmeye dayanıyordu ama

hiçbir şeyin Gurur sürüsüyle ilgili işlerinin yoluna çıkmasına izin vermezdi.

"Annenizin sekiz civarı migreni tutacak ve onunla ilgilenmek için özür dileyerek oradan ayrılacağız. Zamanında gelemeyeceğimi düşünerek geç kalmaya kalkmayın sakın. Geleceğim."

Hiçbirimiz bundan şüphe duymuyorduk. Babam uygu- layamayacağı planlar yapmazdı. Blöf de yapmazdı. Berbat bir poker oyuncusuydu ama dünyadaki en iyi liderlerden birisiydi. Bunu herkesten iyi benim bilmem gerekirdi. Bilgeliğinden ve rehberliğinden Gurur sürüsündeki herhangi birisinden daha sık yararlanıyordum. Bu erdemlerinin bir kısmının bana geç- ceğini umuyordu.

Bense bundan pek ümitli değildim.

Dokuz

Üç buçuk saat sonra pizza bitmiş, mutfak temizlenmiş ve Parker New Orleans'tan dönmüştü. Cesedi çıkarma zahmetine girmeden kamyoneti ahırın içine sokmuştu. Onu suçlayamazdım.

Çocuklarla birlikte konukevinde karanlıkta oturuyor, *Çılgılık*⁶ filmi insanı şoke edecek büyüklükteki televizyonda oynarken iki devasa patlamış mısır kâsesini elden ele gezdiriyorduk. O film ev halkının gözdesi ve Orta Güney bölgesinin gelenekselleşmiş içki oyununun kaynağıydı; filmdeki her bir ulumayla birlikte kadehi kafanıza dikiyordunuz. Hollywood iyi bir kurt adam filmine doymuyordu, biz de öyle.

Marc, Parker, Owen ve ben, kahverengi-sarı ekoseli eski kanepenin üstüne yığılmıştık. Ben Marc'ın kucağında, bacaklarımı diğerlerinin kucaklarına uzatmış bir halde televizyona dönük-tüm. Ethan yerde, ayaklarımızın dibinde oturuyordu; bacakları parke zemine uzunlamasına yayılmış, başını kalçama dayamıştı.

Odanın karşısındaki Vic arkaya yaslanan koltuğuna uzanmıştı ve Jace de yamru yumru, içi fazla doldurulmuş bir koltuğa tek başına sığışmıştı. Bariz bir şekilde surat asmıyordu ama yarım saat önce Ethan'la birlikte meyve kokulu losyon ve yakın zamanda

⁶ *The Howling*. Joe Fante'nin yönetmenliğini üstlendiği, 1981 yapımı fantastik gerilim filmi. (ed.n.)

yaşadıkları sevişme kokusuyla birlikte çifte randevularından gelmiş olmalarına rağmen, mutlu veya rahatlamış da değildi.

"İşte gidiyor." Parker, ekranda yalnız bir şekilde ve gecenin bir yarısı bungalovundan çıkmak için üstüne sabahlığını geçiren kadın kahramana vakitsiz beyazlayan saçlarını tiksinti içinde salladı. "Ormandan gelen tuhaf sesleri kontrol etmek için bir fener ve güzel bir gülümse dışında bir silahı olmadan dışarı çıkıyor."

"Bir fener, hiç yoktan iyidir," diye mırıldandım üç ay önce konukevinden yalnız ve tamamen silahsız bir şekilde ayrıldığım geceyi hatırlayarak. Elbette uğursuz bir ulumayı takip etmiyordum, o yüzden kötü adamların beni ormanda beklediklerine ilişkin en ufak bir fikrim yoktu. Düşünmek için biraz mahremiyet arıyordum sadece.

"İşte gidiyor, aptal!" dedi Vic sallanan koltuğunda öne eğilerek. Dolu *shot* bardağı üç parmağının arasında tutuyordu.

Kendime engel olamayarak gülümsedim. Film üzerine eleştiri yapmak geleneğin bir kısmını oluşturuyordu. Bana göre en iyi kısmını. Birimiz demode olmuş efektlerle ve bir diğerimizse kadın kahramanın ürkütücü saflığı ve zayıf hafızasıyla alay ederdi. Kaçınılmaz bir şekilde, pek çok düşük bütçeli dönüşüm sahnesi sırasında çocuklardan birisi o günün kurbanına *saldır* diye bağırdı, sonuçta şekil değiştirenler en çok dönüşümün ortasında savunmasız oluyorlardı. Hayatının kıymetini bilen hiçbir kedi adam bir düşmanın önünde dönüşüm geçirmezdi. Ölmek için bundan daha hızlı bir yol yoktu.

Pekâlâ, film endüstrisi o kısmı tamamen yanlış anlasa da, daha hızlı ölmek için bir yol *vardı*.

Gümüş mermilermiş. Hah. Hollywood'u dünyayı şekil değiştirenlerin öldürülmesinin zor olduğuna inandırdığı için sevmek

gerek. Sıradan bir kurşunun da yeterince işe yaradığını öğrendikleri takdirde kimbilir ne kadar üzülmelerdi.

Marc'ın göğsüne yaslandım ve etrafıma sardığı kolunun içinde gevşedim. Ama odanın her tarafında asılı olan *surround* ses hoparlörlerinden yükselen kulak tırmalayıcı uzun bir uluma sesiyle ikimiz de gerildik. Marc'ın gözleri parladı ve Ethan'ın vücudu bacağımın yanında gerginleşiverdi, derin bir nefes çekip tamamen hareketsizleşti. Sonra bir anda erkekler senkronize olarak başlarını geriye attılar ve aya doğru uluyarak ona katıldılar. Veya daha doğrusu ekrana. Kedilerin ulumadıklarını düşünebilirsiniz ama bu işte oldukça iyilerdir. En azından onlarınki köpeklerin ulumaları gibi değil, zafere ilişkin ilkel bir çığlık gibidir. Veya uyarıya ilişkin.

Onlara bakınca dayanamayıp güldüm. Hepsi ahmaktı. Koca, kasla kaplı, kürklü ahmaklardı. Ama *benim* ahmaklarımdı.

Son keskin uluma yankısı kulaklarımdan silinirken Marc solundaki üstü çizik ve eğik sehpanın üzerinden iki tane dolu *shot* bardağı aldı. Bir tanesini elime tutuşturdu ve diğerini dudaklarına götürdü. Etrafımdakiler, televizyondaki kurt adamlardan birisi uluduğu zamanlardaki gibi başlarını geriye atıp fondip yaptılar. İnsan olsalardı şimdiye kadar çift görmeye başlardı. Ama dikkatle korudukları alkole karşı dayanıklılıkları ve kedi adam metabolizmaları sayesinde, sarhoş olmanın yakınından bile geçmiyorlardı. En azından henüz.

"Dik kafaya, Faythe!" diye emretti Parker, Ethan'ın kendisine uzattığı bardağı tekrar doldururken.

Elimdeki minik bardağa bakarak tereddüt ettim. Öldürülmüş bir serserinin cesedini incelemek için yirmi dakika içinde babamla ahırda buluşacaktık. Bana göre, içki içmek böyle bir toplanmaya başlamak için oldukça kötü bir yoldu. Ama çocuklar

New Orleans cesedini içmemekten ziyade *içmek* için bir neden olarak görüyorlardı. Bu, işlerinin daha az hoş olan yönleriyle başa çıkmaları için kullandıkları yöntemlerden biriydi. Sıkı bir alkol rejimi, bir gecelik ilişkiler –Marc dışında– ve inkâr. Akıl sağlıklarını koruyorlardı.

Veya belki de tamamen kendilerine ait bir çeşit delilik yaratıyorlardı.

Öyle ya da böyle, beni onlardan birisi yapmaya kararlıydılar ve her geçen saniye direnmeye daha az meyilli hale geliyordum...

"İç şunu!" dedi Parker, Owen'ın bardağını tekrar doldurarak.

Kaşlarımı kaldırarak Marc'a baktım. Omuzlarını silkti, o yüzden ağzımı açtım ve o geceki ilk *shot* bardağımı boşalttım. Tekila boğazımdan aşağı inerken deli gibi yaktı ama viskiden daha iyiydi. Çok az bir farkla.

Gülümseyerek bardağımı Parker'a uzattım. Viski şişesini tekila şişesiyle değiştirdi ve tekrar bardağımı doldurdu. Resmîleşmişti. İyi günde kötü günde onlardan birisiydim.

"Görüyor musunuz, işte bu yüzden kurt adamlar gerçek dünyada hayatta kalamadılar." Vic aşağı eğilip sallanan koltuğunun yanına yarı boşalmış bir şişe Jägermeister koydu. "Kendi çıkartıkları seslerden fazla hoşlanıyorlardı."

"Ne?" Boğazımı kavuran alevleri bastırmaya çalışarak Marc'ın kolasından yudumladım. "Kurt adamlar sadece hikâye. Hollywood'un sağılacak para inekleri. Asla gerçek olmadılar."

"Hiç de bile." Vic hâlâ gülümsüyordu ama gözleri ciddiydi. "Onlar da en az bizim kadar gerçekler ve lanet olası boz ayılardan çok daha üretkenler."

Koyu gözlerindeki kahkaha parıltılarıyla, "Seni kafaya alıyorum, Faythe," dedi Owen, baldırlarım ile kanepenin arasında kıvıldanırken.

Vic başını iki yana sallayınca kahverengi dalgalar uçuştı. "Çok ciddiylim."

"O zaman şimdi neredeler?" Belli ki eğlence olsun diye bir fondip daha yaptı.

Viz omuzlarını silkti. "Güçlü olan hayatta kalır olayının onlara hitap etmediği ortaya çıktı. Kurt adamlar gizli kalamıyorlardı ve çok az sağduyuları vardı. Lanet olası salaklar her heyecanlandıklarında ulumaya başarlardı, tıpkı yavru bir köpeğin masadaki artıklar için kendisini paralaması gibi. Gerçek kurtlarla karıştırılmalarına neden oldular ve insanlar bazı masalların gerçek olduğunu anlama fırsatı bulamadan, yüz yıldan uzun bir süre önce nesilleri tükenene kadar avlanıldılar."

Ekranda Karen White sağduyu dolu kısa bir an için cesareti bıraktı, kendisini nispeten güvenli olan bungalovuna kilitledi. Konukevine kuşkucu bir sessizlik çöktü.

"Ya, tabii!" diye alay etti Ethan her zamanki gibi bir fikir belirten ilk kişi olarak.

"Dalga geçmiyorum," dedi Vic. "Babana sor."

"İyi insan..." dedi Owen ön taraftaki pencereye bakmak için dönerek. Yüzüne far yansıdı, babam arabasını evin yanındaki her zamanki park yerine çekerken farların parıltısı odayı doldurdu.

"Ahıra son varan cesedi indirir!" diye bağırdı Ethan ve erkekler harekete geçtiler. Ethan televizyonu kapadı ve Parker şişelerin kapaklarını rastgele kapamaya başladı. Vic doğrularak koltuğu dikleştirdi. Owen gerçekte oturmadığı bir evi dağınık

bırakmak istemeyerek bir avuç dolusu *shot* bardağı topladı ve onları muftak tezgâhına yığıdı.

Erkekler salonun etrafında koşuştururken ayağa kalktım ama Marc beni yeniden yanına çekti. Göz bebeklerindeki altın benekler arsızca parlıyordu. Eli göğüs kafesime çıktı, başparmağı alttan göğsümün kabarıklığını okşuyordu.

Ethan bize bir kez bile bakmadan ayaklarını yere vurarak kapıya gitti. Parker da peşindeydi.

Marc bana doğru eğildi, bakışları boynumdaydı. Onu memnun etmek için başımı geriye doğru kaldırdım. Dudakları tam kulağımın altından boğazımın aşağısına kadar dolaştı. Ellerim otomatik bir şekilde ona uzandı, tişörtünün altındaki karnın tepe ve vadileriyle oynayarak yollarını buldular.

"Cesedi indirmeyeceğim," diye fısıldadım dişleri köprücük kemiğimi sıyrırken.

"Gerek kalmayacak." Bir öpücük için eğildi ve dudaklarım onu memnuniyetle karşılayarak aralandı. Üstüne ata biner gibi oturmam için beni çekip kucağına oturttu, dudaklarım hâlâ onunkilerden ayrılmamıştı. Parmaklarım kolundan boynuna doğru gezindi. Dilime daha iyi ulaşabilmesi için başını kaldırarak onu daha yakına çektim.

Marc ağzımın içinde inledi. Başparmağı göğüs ucuma değdi ve nefesim kesildi.

Arkamda bir cam kırıldı ve keskin viski kokusu odayı kapladı. Marc'tan çekilerek kucağında dönüp ayağının dibinde kırılmış şişeyle Jace'in bir sıvı birikintisinin içinde durduğunu gördüm. Gözleri benim üstüme odaklanmıştı. *Bizim üstümüzüze.*

Kahretsin. Onun çoktan gittiğini düşünmüştüm. "Jace?..."

"Ben iyiyim," diye tersledi, tezgâhın üstünden bir kurlama bezi kaparak. Havluyu Johnnie Walker havuzunun içine attı ve bir süpürge almak için mutfakta ağır adımlarla ilerledi.

Yardım etmek için kalktım ama Marc, Jace'i öfke ve bariz bir sempatiyle izlerken bir elini omzuma koydu ve başını iki yana salladı. Haklıydı. Jace'e yardım etmek onu sadece daha çok utandıracaktı. Bu yüzden onu orada dağınıklığıyla bıraktık ve diğerlerinin arkasından batıdaki araziye geçip, araziye hâkim olan büyük, kırmızı ve uzun ahıra doğru ilerledik.

Birkaç dakika sonra konukevinin kapısı arkamızdan kapandı ve Jace'in peşimizden yürüdüğünü duyduk. Bize yetişmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu ve biz de nezaketen geri dönüp bakmaktan sakınıyorduk. Jace iyi olacaktı. Her zaman iyi olmuştu. Ben de ilişkimizi onun önünde sergilememek için daha fazla gayrette bulunacaktım.

Diğerlerine ahırın önünde bekledikleri sırada yetiştik, ortak ruh halleri az sonraki görev yüzünden ciddileşmişti. Babam bizi gördüğünde başıyla selamladı ve girişe doğru ilerledi.

Dik bir eğimi olan çatının üçgen biçimli duvarının ortasındaki devasa çift kanatlı kapıyı çekip açtığı sırada eski, paslı menteşeler gıcırdadı. Hafif bir hava akımı oluştu, dışarıdaki sıcaklık durduğu-yerde-seni-eritirimden, neredeyse-dayanılabiliye doğru düşmeye başlasa bile esinti can sıkıcı bir şekilde sıcaktı.

Resim malzemesi olmaya elverişli ahırımızın içi de dış görünüşü kadar eski ve hoştu. Boş bölmeler, sağda ve solda uzayıp gidiyor, tüm binayı dolaşarak ortada boş bir alan yaratıyordu. Tepedeki samanlıkta olduğu gibi, toprak zemine de gevşek, güzel kokulu samanlar saçılmıştı. Kapıların iki yanında, geçen yıldan artakalan birçok balyanın durduğu samanlığa çıkan ahşap merdivenler vardı. Birkaç ay içinde babam ahırın her iki katını da,

bizimkinin aksine hayvan barındıran komşu çiftliklere satınca saman balyalarıyla dolacaktı.

Babamın kamyoneti yaklaşık yüz yıl önce inşa edilen ahırın içinde ortama aykırı bir şekilde ana koridorda duruyordu. Kamyonet soyulan mavi boyası, göçükleri ve etrafa serpiştirilmiş kırmızı çillere benzer pas noktalarıyla on dört yıllık ömründe pek çok faaliyet görmüş ve payına düşenden daha fazla sayıda ceset taşımıştı.

Liderimiz herkesi içeri topladı, sonra kapıları kapatıp bizi sıcakla birlikte içeri hapsetti. Ve ölü serseriyle. "Tamam Parker, haydi bir bakalım."

Konuştugu sırada babama baktım ve buruk bir neşeyle gözlerimi kırptım. Orada, siyah bir takım elbise ve kirli zeminden dolayı tozlanmış makosen ayakkabısıyla durup Parker'ın New Orleans'tan eve getirmiş olduğu kadavraya bakmak istiyordu. Hayat daha fazla garipleşmezdi. Kesinlikle.

Parker kamyonetin arka kapılarını açtı ve Vic kendisinden yardım istenmeden siyah bohçayı kargo kısmındaki zeminden kaldırmak üzere öne çıktı. Koku güçlü ve keskindi ama bu çürüyen et kokusu değildi. Cesedin üstüne atılan çöpten gelen çürümüş yemek kokusuydu.

Vic ve Parker beraberce bohçayı saman saçılmış zemine indirdi, sonra koli bandı şeritlerini plastiğin üzerinden çekip devasa dürümü açtılar ve kokuşmuş kıvrırcık, domates, zeytin ve makarnaların altında kalan cesedi ortaya çıkardılar.

Ağzımdan derin bir nefes alarak yüzümdeki tüm iğrenme izlerini uzaklaştırdım ve kendimi kurbanı bakmaya zorladım.

Benim yaşlarımdaydı, çilleri ve neredeyse siyah gözleriyle belki birkaç yıl daha yaşlıydı, gözlerini görebiliyordum çünkü

kimse kapamakla uğraşmamıştı. Veya belki de göz kapakları işbirliği yapmayı reddetmişti.

Bir bakışta boynunun kırık olduğunu söyleyemezdim ama Parker'ın bu konudaki sözüne güvenmeye oldukça istekliydim.

Babam değildi. Adamın sol omzunun yanına diz çöktü ve eline bir avuç kirlenmiş kahverengi saç aldı, sonra başı sağa çekti. Baş belirli bir direnç olmaksızın hareket etti ve kemiklerin ezilip birbirine sürtünmesinin hafif sesiyle omurgamdan yukarı ürpertiler yükseldi. Boynu sadece kırılmamıştı. İkiye bölünmüştü. Tamamen ayrı bir omurilik gibi. Adamın hiç şansı olmamıştı.

Liderimiz ayağa kalktı, dizindeki samanları ve toprağı temizledi. "Ethan, kimliğini kontrol et."

Ethan elini adamın sağ arka cebine daldırdı ve ince, siyah deriden ve üçe katlanmış bir cüzdan çıkarıp açmadan verdi.

Babam cüzdanı aldı ve içindekilere baktı. Ne elden ele geçirdi ne de herhangi bir şey çıkardı. "Robert Harper. Yirmi üç. Picayune'dan."

Mississippi. Serbest bölgede yaşıyordu ki bu hiç sürpriz değildi.

"O zaman New Orleans'ta ne yapıyordu?" diye sordu Owen. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Herhangi bir şey yapmış veya yapmamış olabilir," dedi Parker. "Ama her ne yapıyorsa, Orta Güney bölgemize izinsiz girme riskine girecek kadar önemli bir şey olmuş olmalı."

"Bu şart değil." Tüm gözler kamyonete yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir ayağı arka lastiğe dayalı Marc'a döndü. "Picayune, New Orleans'a bir saatten az bir mesafede ve elimizde ne var? Holden dışında orada yaşayan iki Gurur kedisi mi? İkisinden birisinin onu bulacak kadar yakınlaşmasının ihtimali nedir? Muhtemelen haberimiz olmadan orada sayısız

gezi yapmıştır. İzinsiz girmenin onun için fazla tehlikeli bir şey olacağını sanmıyorum."

Babam onaylayarak başını salladı. "Maalesef her an her yerde olamayız ve Harper da belli ki bunu biliyordu."

"Pekâlâ, ama birisi hiç şüphesiz *bu sefer* onu bulmuş," dedi Jace.

"Bu açıkça anlaşılıyor." Babam bana döndü, nefesimi tuttum. Ev ödevini yapmamış bir çocuğun öğretmeni tarafından kendisine seslenildiğinde korktuğu şekilde babamın dikkatini çekmekten ödüm patlamıştı. "Parker'ın seninkine kıyasla nasıl?"

Harika. Habersiz sınav, diye düşündüm, babamın ders anlatma moduna geçişini tanıyarak.

"Parker'ın benimkine kıyasla nasıl mı? Hımm." Parker'a hızlı, üstünkörü bir bakış attım. Parker gülümsedi, belli ki aklımdaki düşünceyi yakalamıştı. "Güzel bacaklar ve manyak pazılar. Ama benim göğüslerim daha güzel. Tartışmasız."

Babam kaşlarını çattı ama ondan önce yüzüne eğlendiğini gösteren kısa, anlık bir ifade yayıldı. Eğer bunu beklemeseydim asla göremezdim. "Faythe..."

"Ah, iyi." Gözlerimi devirme dürtüsüne güçlkle direndim, az önce yaptığı test için düşüncelerimi topladım. "İlk bakışta fazla fark varmış gibi görünmüyor."

Muhterem liderimiz başıyla onayladı ve devam ettim, konuşurken yavaşça cesedin etrafında yürüyordum. "Şu anda görebildiğim tek fark yaşları. Harper yirmi üç yaşındaydı ama Moore yaklaşık on yaş daha büyüktü. Her ikisi de belli ki boyunları kırıldığı için ölmüşler. Her iki erkek de Kafkas ve serseri. Her ikisi de sağlam yapılı, o yüzden saldırganın tek bir çizik dahi almadan ikisinin de boynunu kırarak kadar nasıl yaklaştığını

merak ediyorum." Tamam, teknik olarak bunu önce Marc belirtmişti ama o benim düşümü ödünç alabiliyorsa ben de onun bilgeliğini ödünç alabilirdim, değil mi?

Cesedin yanına, yere çömelip kendimi parmaklarını incelemeye zorladım. "Ve tırnaklarının altındaki kan ve doku eksikliğine bakarak bu konuda haklı olduğumu varsayacağım."

Başımı kaldırıp babama baktım. Devam etmem için başıyla onayladı, yüzü dikkatli bir şekilde herhangi bir ifadededen yoksundu. Onun arkasındaki Marc bana gözlerinin içi gülerek bakıyordu, belli ki memnun olmuştu. Ona gülümsedim ve ayağa kalktım, aslında cesede dokunmamış olsam da alışkanlıktan ötürü ellerimi şortumun önüne sürttüm.

"İki ceset de bölgemizde ama Mississippi sınırının yakınlığında bulundular, her biri evlerine bir saat mesafedeydi." Duraksadım, beynimdeki çarklar başımı döndürmeye yetecek kadar hızlı dönerken gözlerimi düşünce içinde kapattım. "Ah, bekleyin. Aklıma şimdi başka bir farklılık geldi." Bir kez daha duraksadım. "Hayır, iki."

"Devam et." Babamın yüzü ifadesiz kalmaya devam etmesine rağmen, sesinde gizli bir teşvik fark ettiğimi düşündüm.

"Bulundukları yerde öldüklerini varsayarsak Robert Harper New Orleans'ın ortasında öldürüldü ama Bradley Moore, küçük ormanlık araziler ve boş tarlalar dışında kilometreler boyunca hiçbir şey olmayan Arkansas'taki boş bir arazide ölmüştü."

"Ya diğer fark?" diye sordu Marc.

"Moore'un cinayeti her ne kadar isimsiz birisi tarafından olsa da ihbar edildi ama Harper'ın edilmedi. Aslında Parker ve Holden'ın onu başkalarından önce bulmaları bir mucize."

Bir an için kimse konuşmadı. Sonra patron kendisini devreye girmek ve iyi ruh halimi bozmak zorunda hissetti. "Kimse mantığında herhangi bir pürüz görüyor mu?"

Cesurca etrafa bakıp her birine konuşmaları için sessizce meydan okudum. Üniversitedeki mantık sınıfındaki eğriyi finalde aldığım mükemmel notla altüst etmişim ve çıkardığım sonuçlara oldukça güveniyordum. O yüzden Ethan konuştuğunda bu, yüzümün ortasına inen bir tokat gibi geldi.

"Evet, New Orleans'taki cesedi kimse bildirmemişti ama bu bildirmeyecekleri anlamına gelmiyor. Tüm bildiğimiz, Parker ve Holden cesedi buldukları sırada katilin ankesörlü telefona doğru gidiyor olabileceği."

"Bu kesinlikle mümkün," dedi babam, ben ne kadar çocukça bir hareket olduğunun gayet farkında olarak Ethan'a dilimi çıkartırken. Ağabeyim tam beklediğim gibi karşılık verdi. "Başka kimse var mı?"

Vic boğazını temizledi. "Pekâlâ, bu Faythe'in mantığındaki bir kusur değil ama birinin veya ikisinin birden başka yerde öldürülüp sonra taşınmış olma ihtimalleri var."

"Evet ama adli tıp laboratuvarı olmadan bunu bilmemize imkân yok, o yüzden bildiğimiz şeyler üzerine yoğunlaşmamızı tavsiye edeceğim. Veya koklayabildiğimiz şeyler." Babamın gözleri benim üstüme odaklandı, sonra kolları omuzlarıma sarılı bir şekilde yanımda duran Marc'a kaydı.

Marc'ın çenesi başımın arkasına değdi. "Yakınlaşıp Harper'ın üstündeki kokuları tanımlamamızı istiyorsun sanırım."

Lider başıyla onayladı.

"Buradan gayet iyi koklayabiliyorum, teşekkürler," dedim burnumu kırıltırmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak

Bir insan çürümüş çöpün pis kokusunu rahatsız edici bulabilirken, bu bizim için neredeyse dayanılmazdı. En azından insan formundayken. Kedi olarak, pek çoğu vahşi yaşamın normal bir parçası olan doğanın hoş olmayan kokularına daha çok alışkınsınız. Ama iki ayak üstüneyken işler farklıydı.

Babam kaşlarını çatı ve yüzü sertleşti ama işleri kendim için daha kötü hale sokmadan önce Marc beni hafifçe itti ve arkamdan cesede doğru ilerledi.

Harper'ın omzunun yanına diz çökerek lider yüzünü takmış olan babama bakmak için döndüm. "Sanırım üstünde bir öncekiyle aynı tuhaf kokunun olup olmadığını bilmek istiyorsun."

Babam başıyla onayladı. "Ve fark edeceğin herhangi ilgi çekici bir şeyin."

Marc'ı takip ederek boğazımın gerisinden yükselenleri yutkunmaya çalışarak cesede doğru eğildim. Burnumdan derince nefes aldım ve midemin çalkalandığını hissettim. Mide bulanmasını dikkate almamaya çalışarak bir elimi ağızma kapadım ve derin bir nefes daha aldım. Arkamda Ethan kıs kıs gülüyordu, bir daha dövüştüğümüzde onu hassas bir yerinden yanlışlıkla tekmelemeyi zihnime not ettim.

Marc kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ona iyi olduğumu belirtmek için başımla onayladım. Bir kez daha aşağı eğildim. Dikkatimi kusma dürtüsünden ayırmak için bu kez kokuları ayırtırmaya odaklandım ve işe yaradığında şaşırdım. Çürümekte olan pek çok çeşit sebze ve üç veya dört çeşit küflenmiş et algıladım. Pişmiş yemek. Harper'ın kendisi kokacak kadar uzun süre ölü kalmamıştı çünkü günün çoğunu klimalı kamyonette geçirmişti.

Gıdalardan sonra pek çok biyolojik koku belirledim, muhtemelen tuvaletlerden çıkan çöplerdi. Ve bunların hepsinin altında

o koku vardı. Aradığım koku. Hafifti ve eğer ne arayacağımı çoktan bilmiyor olsaydım diğer güçlü kokuların altında onu asla fark edemezdim. Ama kesinlikle oradaydı.

Kaşlarım soru sorarcasına kaldırılmış bir halde Marc'a baktım. Başıyla onayladı. O da kokuyu almıştı. Cinayetler bağlantılıydı.

Cesede dönerek konsantrasyon içinde gözlerimi kapadım. Ellerimi cesedin solundaki yere koydum –kusursuz bir günü ölü bir adamın üstüne yüzüstü düşerek bitirmeyecektim– ve burnumu takip ettim, koku hafifçe güçlenirken sağa doğru hareket ettim. Tekrar yok olmaya başladığında soluma, kokunun en belirgin olduğu noktaya doğru gözlerim hâlâ kapalıyken gezindim, gerçi o zaman bile koku çok hafifti.

Gözlerimi açtım. Harper'ın kırık boynundan birkaç santim ötedeydim. Kokunun en güçlü olduğu yer, katilin ona dokunduğundan emin olduğumuz o tek noktadaydı ve bu da bir tek anlama geliyordu: Katilin kokusunu alıyordum.

Ayağa kalkarak babama döndüm. "Moore'un üstündeki kokuyla aynı. Kesinlikle yabancı bir kedi ama... bir şekilde *daha fazlası* da var." Ethan kasıtsız kelime oyunuma kıs kıs güldü ama onu görmezden geldim. "Farklı. Ve kokunun en güçlü olduğu yer boynu."

"Ellerinde de koku var," dedi Marc ayağa kalkıp yanımda durarak.

Liderimiz cevap vermek yerine toprak zemine aldırmadan cesedin yanında diz çöktü ve cesedin boynunun hemen üstünde derin bir şekilde nefes alırken gözlerini kapadı. Nefesini verdi, sonra yeniden aldı. Alnı kırıştı ve gözlerini açtı. Ayağa kalktı ve ceketinin cebinden temiz bir mendil çıkardı. "Kokuyu almıyorum. Çürük kokusu, ucuz kolonya ve kendi kokusunu alıyorum ama başka bir şey yok." İyice kaşlarını çattı, alışkan-

lıkla gözlük camlarını temizledi, sonraki sözcükleri genelde kullandıklarından daha yumuşaktı. "Sanırım bu yaşlı burun artık eskiden olduğu gibi değil."

O zaman Parker öne çıktı ve Owen onu takip etti. Yan yana yere çömeldiler, neredeyse komik sayılacak konsantrasyon ifadeleriyle nefes aldılar. Birkaç saniye sonra ayağa kalktılar ve uyum içinde başlarını iki yana salladılar. Koku fazla hafifti ve çöpün kötü kokusuyla tamamen boğulmuştu.

Diğerleri de tek tek denedi ama hiçbirini kokuyu tespit edemedi. Buna rağmen adaleli erkeklerin çöple kaplı cesedi koklamak için tozlu ahır zeminine diz çökmek üzere sıraya girme törenlerini izlemek neredeyse komikti. En sonunda Vic ayağa kalkıp hayal kırıklığıyla başını iki yana salladığında kestane rengi dalgaları sallandı. Daha önce bu kokuyu almadıklarından, neyi aramaları gerektiğini gerçekten bilmedikleri için kokuyu alamadıklarına kanaat getirdim. Marc ile ben muhtemelen daha önce Bradley Moore'un üzerinde aynı kokuyu iyice kokladığımız için yerini belirleyebilmiştik.

Marc omuz silkti. "Pekâlâ, sanırım bizim sözümüze güvenmeniz gerekecek sadece."

Babam sanki cesedin üstündeki gizemli kokunun hafifliği için suçlanacak kurbanmış gibi Harper'a bakıp kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Yeterince iyi değil. Bu kedi her iki serserinin de öldürülmesinden sorumlu. *Bizim* bölgemizde. Ne bunun devam etmesine izin verebilir ne de cezasını yanına bırakabiliriz ve o adamı durduracaksa kim olduğunu bilmemiz gerek. Veya *ne* olduğunu. Kokusunu almak zorundayım."

Şimdi azimliydi, çenesi kasılmıştı. Babam sertçe döndü ve yürüyüp bizden uzaklaştı. Adımlarındaki kararlılığı ve topukları yere her çarptığında çıkan sesi fark ederek gidişini seyrettim.

Ama sağdaki boş at bölmelerinin en sonuncusuna sapıp gözden kaybolana kadar aklında ne olduğunu anlamadım.

Dönüşüm geçirecekti.

Kedi formundayken tüm duyuları, iki ayağı üzerindeyken artmış hassaslığının bile üstüne çıkacaktı. Babam insan formunun başarısız olduğu noktada kedi burnuna başarması için bir şans vermek istiyordu.

Liderimizin dönüşümünü bitirmesini bekler, birbirimize bakıp dikilirken bakışlarım cesede ve düşüncelerim de söz konusu kokuya kaydı. Kokunun en güçlü olduğu yer Harper'ın katili tarafından kavranmış olan boynuydu. Bu mantıklıydı. Mantıklı gelmeyen şey kokunun aynı zamanda Harper'ın ellerinde de fark edilebilir olması –en azından ben ve Marc için– fakat yine de hiç savunma yarası bulamamış olmamızdı.

"Hey, çocuklar?" Altı baş bana döndü. "Harper'ın ellerinde katilinin kokusu var, öyleyse o aşağılık adama dokunmuş olmalı. Ama ne tırnaklarının altında kan ve belirgin doku parçaları ne de savunma yarası var." Söylediklerimi hazmetmeleri için onlara biraz süre tanıdım. "Harper neden katiline dokunsun ve yine de kendisini korumak için hiçbir girişimde bulunmasın ki?"

Zihnimin gerisinde, babam ahırın öteki ucunda dönüşümümün sonuna yaklaşırken pençelerinin sıkıştırılmış toprağı çizerken çıkardığı hışırtıları fark ettim.

"En bariz cevap katiline güveniyor olması," diye konuştu Owen ağır ağır, kovboy şapkasını sert, bronz eliyle öne ve arkaya doğru kımlatarak. "Adamı şahsen tanıyordu."

Başım la onayladım. Marc da Moore hakkında Arkansas'ta aynı sonuca ulaşmıştı. "Evet, bu bir Gurur kedisi için mantıklı." Ağabeylerim ve babamın adamları olan dostlarım birbirlerine

çok yakındılar. Yıllardır hem arkadaş hem de ev arkadaşı olmuşlardı ve bir Gurur sürüsü içinde o kadar güçlü bir bağ, peşinde pek çok fiziksel temasla gelirdi. "Ama Harper ve Moore serseri. Yalnız takılıyorlar," diye devam ettim. "İnsan olarak doğdular ve insan erkekler birbirlerine o kadar çok dokunmaz. El sıkışabilirler ama bu sadece Harper'ın sağ elindeki kokuyu açıklar. Haksız mıyım?"

Jace başıyla onayladı, açıkça düşüncelerimi takip ediyordu. "O halde Harper katilini defetmek dışında neden ona iki eliyle dokunsun ki?"

"Aynen öyle."

Bir puflama sesi dikkatimizi ahırın arka tarafına çekti ve babamın bize doğru yürüdüğünü gördüm, patileri sıkıştırılmış toprak zeminde ses çıkarmıyordu.

Ellilerinin ortasında yken bile babam bir kedi olarak etki-leyici ve fiziksel açıdan göz korkutucuydu. Owen veya Marc kadar uzun değildi ama iri cüsseli, sağlam ve bariz bir şekilde güçlüydü. Tüm kedi adamlar gibi, babamın kürkü de hiçbir nokta veya desen olmadan pürüzsüz ve kapkaraydı. Ama geri kalanlarımızın aksine, rüzgâr kokusunu ters yöne üflese bile uzak bir mesafeden kimliğini belirlemek kolaydı. Yaşlandıkça, babamın saçlarındaki en belirgin iki gri şeridin yerine ve onlarla aynı tonda olmak üzere iki kulağının arkasındaki kürkte gri renkte birer şerit oluşmuştu.

Babam bize doğru sessizce yaklaşıp yerde zarafetle hareket ederken onun gibi bir Gurur sürüsü lideri ile Harper gibi bir serseri arasındaki farkı düşündüm. Babamın her şeyi vardı: saygınlık, sorumluluk, güç ve onlarla ne yapacağını bilemediği kadar çok arkadaşı ile aile ferdi. Buna karşın pek çok serseri sosyal açıdan izole olmuştu ve düzenli olarak her şeylerini daha

hızlı ve daha güçlü bir serseriye kaptırma riskiyle karşı karşıyaydılar. Bu da çok önemli bir soruyu ortaya çıkarıyordu: Yalnız takılan ihtiyatlı birisi kime güvenirdi?

Korkması gerekmeyen birisine, diye düşündüm, geriye bakıp cevabın ne kadar da bariz olduğuna şaşırarak. Ama o kimdi? Bir serseri kimden korkmazdı?

Babam yerdeki cesedin etrafında oluşturduğumuz halkanın kenarında duraksadı. Hepimizi tek bir bakışıyla etkisi altına aldı, sonra dosdoğru cesede doğru yürüdü ve burnunu Harper'ın boynundan bir iki santim öteye yerleştirmek için eğildi. Uzun kuyruğu arkasında yavaşça kımlıyor ve diğerlerimizin belirlemediği kokuyu ayrıştırmak için nefes alırken burun delikleri kıpırdanıyordu.

Beynimdeki çarklar hâlâ hızla dönmekteydi. Bir iz üzerindeydim ve babam başını cesetten kaldırıp zafer içinde pufladığında bile bunun ucunu bırakmadım.

Bir serserinin boynunu kıracak kadar güçlü fakat onu rahatlıkla haklayacak kadar zararsız gözüken kim olabilir? Kim bir serseri erkek kediye içindeki tehlike sinyallerini çalıştırmadan dokunacak kadar yaklaşabilir? Ve böylece cevabı buldum: Ben yaklaşabilirdim.

Katil bir erkek kedi bile değildi. O bir *dişiydi*.

On

Babam boş at bölmesinden tatmin olmuş, kanaryayı-yiyen-kedi bakışı ve birkaç parça giysiyle iki ayak üstünde çıktı. Pantolonunu giymişti ama takım elbisesinin geri kalanı –çorap ve kravat dâhil– sol kolunda asılıydı ve ayakkabıları sağ elinin parmaklarında sallanıyordu. Liderimiz en gayriresmî haliyle karşımızdaydı, gülmeden edemedim.

“Koku kesinlikle oradaydı,” dedi uzun, kendinden emin adımlarla ahırın öteki ucundan bize doğru yürüyerek. “Hafifti ama kokuyu bir kez aldığımda başka bir şeyle karıştırmam mümkün değildi. Buna karşın bir serseri aramıyoruz.” Dramatik bir tavırla durdu, babamın gerilimi artırmak için ağırdan aldığını fark edince eğlendim. İşe yarıyordu. Tüm gözler onun üstündeydi ve Ethan kelimenin tam anlamıyla beklenti içinde öne eğilmişti.

Lider büyük açıklamasını yapmak için ağzını açtı ama ondan önce davrandım. Dayanamamıştım.

“Dişi bir kedi arıyoruz.”

Fısıldamıştım ama liderimizin teatral duraksaması sırasında oluşan sabırsız sessizlikte hepsi beni net bir şekilde duydu. Göz ucuyla Marc'ın bana bakakaldığını gördüm ama gözlerim yüzü önce şaşkınlık, sonra kızgınlık... ve gururla şekillenen babamdaydı. Bunu kendi başıma çözdüğüm için benimle *gurur* duyuyordu.

Ender görülen bir başarı gibi hissettiren anın tadını çıkararak sırtıttım. Ama babam sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi beni izlemeye devam etti. Neyi kaçırdığımı merak ederken gülümsemem soldu. Kasıtlı olarak onun önüne geçtiğim için bana kızgın mıydı? Sessiz soruma cevap vermek yerine gülümsedi ve bakışlarını benden diğerlerine yöneltti. Aklında her ne varsa, başkalarının önünde konuşmak istemiyordu. En azından henüz.

"Nasıl anladın?" diye sordu sonunda, sanki hiç duraksamamış gibi devam ederek.

"Tümdengelim." Sonuca ulaşma yeteneğime değil de verdiğim habere tepki verdiklerini bilerek, rahatsızlık duymadan ve gözlerimin içi gülerек tek tek afallamış yüzlere baktım. "Ortalama bir serserinin, savunmaya geçmeden kendisini inciteceği mesafeye kimsenin yaklaşmasına izin vermesinin imkânı yok. Tabii o kimse bir kız değilse. Özellikle bir dişi kedi... Erkek kedilerin zayıf noktası."

Ethan kaşlarını çattı, bir kızın onun mahvına sebep olabileceği düşüncesiyle yüzündeki her bir çizgide şüphe belirdi. Cinsiyet ayrımcılığı üzerine kurdukları hayallerini yıkmaktan fazlasıyla mutluydum.

"Söyle ona, baba. Harper ve Moore'un biletini bir kız kesti. Ve bu *senin* başına da o kadar kolay bir şekilde gelebilirdi, Ethan." Sokakta tanımadığı bir dişi kediyle karşılaşsa en küçük ağabeyimin aklına gelecek en son şey kendisini korumak olurdu. Dişi kedinin ellerini kendisinden uzak tutmaktan daha çok, ellerini onun üstüne koymakla ilgilenirdi.

"İmkânı yok." Başını iki yana salladı, kısa siyah saçları alnına düştü.

İç çektim. Dişi kediler, erkek kediler için tehdit değildir. Kendimi bu kuralın istisnası olarak görmekten gurur duyuyordum

ama genel olarak erkek kediler türümüzün dişilerinden korkmak için bir sebep görmezlerdi. Çok-da-nazik-olmayan cinsiyetin bir üyesi olmama rağmen ben de aynı hatayı yapmıştım. Gerçek şu ki, doğduğumuz günden beri kadınları hafife almak üzere yetiştirilmiştik. Bir kısmımızsa kendisini hafife almak üzere yetiştirilmişti.

İnsan toplumu cinsiyet eşitliği yolunda harika ilerlemeler sağlamışken kedi adam topluluğu hâlâ zamanın onlarca yıl gerisindeydi. Bu durum sinir bozucu olmasına rağmen nedenini anlıyordum. Dişi kediler pek nadir bulunurlardı, ortalama olarak Gurur sürülerindeki tüm doğumlarının altı veya yedisinden birisi dişi kedi idi. Bir de hepsi erkek olan serserileri eklediğinizde, dişi kedilerin erkek kedilere oranı iyice düşüyordu.

Teknoloji henüz üreme sürecinin bir rahimde olması gerekliliğini ortadan kaldıramadığından, dişi kedi adamlar sadece ender değil, çok da kıymetlidirler.

İnsanlar ender ve değerli hazinelerine nasıl davranırlar? Büyük bir özen ve saygıyla. Ve tüm muhtemel tehlikeleri ortadan kaldırmaya ilişkin azimli bir kararlılıkla. Bu sebepten, çoğu dişi kedi annem gibi tam zamanlı anneler olmak üzere büyürdü. Böylece bir gün gelecek neslin kedi adamlarını dünyaya getirecek kadını korumak için kendi canlarını seve seve verecek olan kocalarının ve liderin adamlarının dikkatli bakışları ve korumacı kanatlarının altında kalabilirlerdi.

Bu durum sinir bozucuydu ve bünyesinde korkutucu derecede modası geçmiş fikirleri barındırıyordu ama gerçekte.

Bu şekilde düşününce, katilin bir kadın olabileceğini hiçbirimizin düşünmemiş olması aslında o kadar büyük bir sürpriz değildi. Ya da Harper ve Moore'un kadının savunma duvarlarının arasından geçmesine izin vermiş olmaları. Gizemli dişi kedi

Ender görülen bir başarı gibi hissettiren anın tadını çıkararak sırtıttım. Ama babam sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi beni izlemeye devam etti. Neyi kaçırdığımı merak ederken gülümsemem soldu. Kasıtlı olarak onun önüne geçtiğim için bana kızgın mıydı? Sessiz soruma cevap vermek yerine gülümsedi ve bakışlarını benden diğerlerine yöneltti. Aklında her ne varsa, başkalarının önünde konuşmak istemiyordu. En azından henüz.

"Nasıl anladın?" diye sordu sonunda, sanki hiç duraksamamış gibi devam ederek.

"Tümdengelim." Sonuca ulaşma yeteneğime değil de verdiğim habere tepki verdiklerini bilerek, rahatsızlık duymadan ve gözlerimin içi gülerек tek tek afallamış yüzlere baktım. "Ortalama bir serserinin, savunmaya geçmeden kendisini inciteceği mesafeye kimsenin yaklaşmasına izin vermesinin imkânı yok. Tabii o kimse bir kız değilse. Özellikle bir dişi kedi... Erkek kedilerin zayıf noktası."

Ethan kaşlarını çatı, bir kızın onun mahvına sebep olabileceği düşüncesiyle yüzündeki her bir çizgide şüphe belirdi. Cinsiyet ayrımcılığı üzerine kurdukları hayallerini yıkmaktan fazlasıyla mutluydum.

"Söyle ona, baba. Harper ve Moore'un biletini bir kız kesti. Ve bu *senin* başına da o kadar kolay bir şekilde gelebilirdi, Ethan." Sokakta tanımadığı bir dişi kediyle karşılaşsa en küçük ağabeyimin aklına gelecek en son şey kendisini korumak olurdu. Dişi kedinin ellerini kendisinden uzak tutmaktan daha çok, ellerini onun üstüne koymakla ilgilenirdi.

"İmkânı yok." Başını iki yana salladı, kısa siyah saçları alnına düştü.

İç çektim. Dişi kediler, erkek kediler için tehdit değildir. Kendimi bu kuralın istisnası olarak görmekten gurur duyuyordum

ama genel olarak erkek kediler türümüzün dişilerinden korkmak için bir sebep görmezlerdi. Çok-da-nazik-olmayan cinsiyetin bir üyesi olmama rağmen ben de aynı hatayı yapmıştım. Gerçek şu ki, doğduğumuz günden beri kadınları hafife almak üzere yetiştirilmiştik. Bir kısmımızsa kendisini hafife almak üzere yetiştirilmişti.

İnsan toplumu cinsiyet eşitliği yolunda harika ilerlemeler sağlamışken kedi adam topluluğu hâlâ zamanın onlarca yıl gerisindeydi. Bu durum sinir bozucu olmasına rağmen nedenini anlıyordum. Dişi kediler pek nadir bulunurlardı, ortalama olarak Gurur sürülerindeki tüm doğumlarının altı veya yedisinden birisi dişi kedi idi. Bir de hepsi erkek olan serserileri eklediğinizde, dişi kedilerin erkek kedilere oranı iyice düşüyordu.

Teknoloji henüz üreme sürecinin bir rahimde olması gerekliliğini ortadan kaldıramadığından, dişi kedi adamlar sadece ender değil, çok da kıymetlidirler.

İnsanlar ender ve değerli hazinelerine nasıl davranırlar? Büyük bir özen ve saygıyla. Ve tüm muhtemel tehlikeleri ortadan kaldırmaya ilişkin azimli bir kararlılıkla. Bu sebepten, çoğu dişi kedi annem gibi tam zamanlı anneler olmak üzere büyüyordu. Böylece bir gün gelecek neslin kedi adamlarını dünyaya getirecek kadını korumak için kendi canlarını seve seve verecek olan kocalarının ve liderin adamlarının dikkatli bakışları ve korumacı kanatlarının altında kalabilirlerdi.

Bu durum sinir bozucuydu ve bünyesinde korkutucu derecede modası geçmiş fikirleri barındırıyordu ama gerçekte.

Bu şekilde düşününce, katilin bir kadın olabileceğini hiçbirimizin düşünmemiş olması aslında o kadar büyük bir sürpriz değildi. Ya da Harper ve Moore'un kadının savunma duvarlarının arasından geçmesine izin vermiş olmaları. Gizemli dişi kedi

gördüklerinde korku muhtemelen her iki erkeğin de aklında olan en son şeydi. İlki hiç şüphesiz şehvetti. Tekrar düşününce, ikisinin de aklındaki *tek* şey bu olabilirdi.

"Bir düşünün," dedim, sahne ışıklarının altındaki anımdan zevk alarak. "Zamanın başından beri siz erkekler hep buna kanmışsınızdır. Âdem ile Havva'yı hatırlayın. Samson ve Delilah'ı.⁷ Devam etmem gerekiyor mu?"

Yüzlerindeki pek arkadaşça olmayan bakışlardan anladığım kadarıyla belli ki gerekmiyordu. Kalypso, Kirke⁸ veya Şehrazat örneklerini anlayabileceklerine dair derin şüphelerim vardı. Belki Lorena Bobbitt⁹...

"Her neyse." Ethan önce bana, sonra Marc'a ve ardından yine bana baktı. "Bunun dişi bir kedi olduğundan bu kadar eminseniz neden hiçbiriniz kokuyu ilk başta fark etmediniz?"

Omuz silkerek kollarımı kavuşturdum. "Koku çok hafif ve geri kalanınız gibi biz de erkek bir kedinin kokusunu bulmayı bekleyerek bu işe girdik. O yüzden biz de tam olarak bunu bulduk. Ya da bulduğumuzu *düşündük*. Ayrıca Marc adına konuşamam ama kokunun yabancı olması beni gafil avladı. Beni o kadar şaşırttı..." ve korkuttu, "ki daha fazla araştırmak aklıma gelmedi."

Marc'ın sıcak parmakları benimkilerin arasından geçip onları sararken aynı fikirde olduğunu göstererek başını yukarı aşağı salladı. Cevap olarak elini sıktım ve bana arka çıktığı için ses-

7 *İncil*'de geçen ve erkeğin kadına olan zaafi sonucu zayıf noktasının kadın tarafından öğrenilerek erkeğin gücünü kaybetmesini anlatan hikâye. (ç.n.)

8 Kalypso, Yunan mitolojisinde, Odysseus'un eve dönmesinin yedi yıl gecikmesine sebep olan deniz perisi. Kirke ise Yunan mitolojisinde Aiaie adasında oturduğuna ve Odysseus'un arkadaşlarını domuzla çevirdiğine inanılan büyücü kadın. (ç.n.)

9 Yaşadığı evlilik içi şiddetin sonucunda kocasının erkeklik organını kesen Amerikalı kadın. (ç.n.)

sizce ona teşekkür ettim. Eğer *her ikimiz* de kedinin cinsiyetini gözden kaçırdıysak aptal gibi gözükmezdim.

"Pekâlâ, bir orman kedisi değil." Babamın sesi sadece dışarıda öten cırcır böceklerinin böldüğü bir sessizliğin içinde yankılandı, ufak bir ölçü gerginliğin boynumdaki tutulmuş kaslardan kalktığını hissettim. "Amazonların o kendine özgü kokusu yok onda. Ama kesinlikle ekvatorun güneyinde bir yerden."

"Hay... aksi." Söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdiği sırada Vic liderimize göz ucuyla baktı. "Güney Amerikalı dişi bir kedi mi? Seri cinayet işleyen *yabancı bir dişi kedi* mi arıyoruz? Bolgemizde? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Erkeklerin yapabildikleri her şeyi –cinayet dâhil– kadınların da yapabildiği konusunda ısrar eden içimdeki öfkeli feministe rağmen benzer sorularım olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar herhangi birisini öldüren tek dişi kedi bendim ve bunu da kendimi savunurken yapmıştım. Hemen hemen. Ama ne Harper'ın ne de Moore'un söz konusu dişi kediyi incitmeye çalıştığını gösteren bir işaret vardı.

Ayrıca hepsinin ötesinde daha büyük bir soru vardı...

"Bu lanet olası kadın da *kim*?" diye sordum, birisi seçtiğim sözcüklere hafifçe söylene bile dikkatimi babama vererek. Başka hiç kimse liderimizin yanında küfretmezdi, saygısızlık olarak görülürdü. Bunu kaba olmak için değil, şu an için istediği gibi birisi olmama rağmen ona tamamen uysal olmadığımı hatırlatmak için yapmıştım. Ve açıkçası bazen öylece ağzımdan kaçırıverirdi. Annem haklıydı, eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu.

"Bilmiyorum," dedi babam sesindeki gerçek şaşkınlıkla beni hayrete düşürerek. *Elbette* bilmiyordu. Bilmesini *gerekli* bir neden yoktu. Ama onun tüm cevapları bilmesine öylesine alışkındım ki...

"Buraya gelmeyi nasıl başardı?" diye merakını yüksek sesle dile getirdi Parker. "Ve adamları nerede? Neden ailesi onun tek başına gelmesine izin versin ki? Yalnız birisi olmalı, değil mi?"

"Evet." Marc emin bir şekilde başıyla onayladı. "Bölgemizde bir yabancı kedi topluluğu olsaydı bilirdik. Tek bir kedinin bir süre için gözden kaçması mümkün. Ama bütün bir sürü?" Ses tonu cümlesinin sonunda soru sorar gibi çıkmıştı. "İmkânı yok."

Jace yüzünden kısa, kahverengi bir saç tutamını geri attı ve kobalt rengi gözleri ani bir heyecanla parladı. "Belki ailesi veya adamları yoktur. Belki o bir serseridir."

Vic gülmesini tutamadı ve Parker bile dişi bir serseri fikrine gülümsedi. Dişi serseri yoktu ve bildiğim kadarıyla hiç olmamıştı. Efsanelerde bile.

Konsey tarafından genel olarak kabul edilen teori, insan kadınlarının kedi adam olmanın başlangıcındaki enfeksiyondan veya geçiş sürecinden kurtulamayacak kadar zayıf olmalarıydı. Bu teorinin, Dr. Carver'ın hiçbir zaman dişi bir serseri bulamadığımız gerçeğiyle de desteklenen ve çekinik kedi adam genleri hakkındaki son keşfinden sağ çıkmış olmasına çok şaşırmıştım. Ama imkânsızlığın kanıtı olmadan, bu teoriyi gerçek olarak algılamaya artık istekli değildim. Kadınlar gerçekten de erkeklerin yapabildikleri herhangi bir şeyi *yapabilirlerdi* ve gizemli dişi kedimiz bunun kanıtıydı.

Dişi bir serseri olması ihtimali gerçekten varsa da katil bu profile uymuyordu, en azından zihnimde.

"Hayır." Marc ve ben aynı anda konuştuk ve ona devam etmesini işaret ettim. Sahne ışıkları beni terletmeye başlıyordu, Marc ise bu duruma dünden razıydı. "O bir serseri değil," dedi ve ona katılarak başımla onayladım. Kokusunu ikinci kez kok-

lamak, onun doğuştan bir kedi adam olduğunu doğrulamıştı. Görünüşe bakılırsa, doğuştan *Güney Amerikalı* bir kedi.

"O halde bu durum bizi soruma geri getirir," dedi Parker. "Eğer dişi kedi Güney Amerikalı Gurur sürülerinden birine aitse, Gurur üyesi dostları nerede? Neden onun tek başına gitmesine izin verdiler?"

"Belki hepsini öldürmüştür," diye fikir yürüttü Vic, korkunç espri anlayışı gözlerinin arkasında gölgelenmişti.

Ethan kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman onu alıkoymamızı büyük ihtimalle umursamazlar." Kendini beğenmiş gülümsemesi, her türlü dişi kediye evcilleştirebileceğine dair kendine duyduğu güveni açık bir şekilde gösteriyordu.

Memnuniyetsiz bir tavırla kaşlarımı çattım. "Ethan, o bir katil, yavru serseri değil. Ciddi olamazsın." Ama o sadece gülümsedi ve diğerlerinin çoğu da ansızın ayaklarının dibindeki samanları çok ilgi çekici bulmaya başladı. Yardım için babama baktım ama o sadece diğer arkadaşlarımı işaret edip şikâyetimi topluluğun geneline yapmamı anlattı. Hayal kırıklığı boğazımda yumuşak bir homurtu şeklinde yükseldi. "Haydi ama çocuklar!" Onlara inanamıyordum! Soğukkanlı bir katilden bahsediyorduk ve kadına sanki sahiplenmek istedikleri kayıp bir kedi yavru-suymuş gibi davranıyorlardı.

"Sen ne önerirdin, Faythe?" diye sordu Owen nazikçe, lekelenmiş ve solmuş kovboy şapkasının altından bana bakarak. "Dişi bir kediye idam etmek mi istiyorsun?"

İstiyor muydum? Kararsızlığım, açık yaranın -kendi kızgınlığımın- üstüne sürülen tuz gibi yaktı. Dişi kedi kim olursa olsun o bir katildi. Ama aynı zamanda dişiydi. Türümüzün bana ihtiyaç duyduğu kadar ona da feci halde ihtiyacı vardı. Peki bu gerçekten cinayetin yanına kâr kalması anlamına mı geliyordu?

Etrafımdaki yüz ifadelerine bakıldığında, çocukların yüksek sesle dile getirilmemiş ortak bir sonuca vardıkları anlaşıyordu: Evet. Cinsiyeti yüzünden paçayı –en azından ölüm cezasından– kurtarması gerekiyordu. Bu katil her kimse onu ıslah edebileceklerini düşünüyorlardı. Ya da en azından bunun denemeye degeceğini. Gözlerime korkusuz bir şekilde bakan Marc bile böyle düşünüyordu.

Babam boğazını temizleyerek henüz enine boyuna düşünmemiş olduğum sert cevabı etkili bir şekilde kesti. Tüm gözler ona döndü, artık kimsenin zavallı Harper’a bakmadığını belli belirsiz fark ettim. İlgimiz ölü adamdan, onu şu andaki ölü sertliğine getirmiş olan kıza kaymıştı.

Liderimiz sırayla hepimize baktı. “O konuyla zamanı geldiğinde ilgileneceğiz. Şimdilik en önemli sorunun şu olduğuna inanıyorum: *Kim?* Tüm ailesini öldürdüğüne ciddi bir şekilde inanmıyorum ama Amerika’nın güneyinde dolaşıp serserileri öldürdüğü gerçeği hâlâ geçerliliğini koruyor, o yüzden artık kendi Gurur sürüsüyle iyi ilişkileri olmamasının çok yüksek bir ihtimal olduğunu söyleyeceğim. Ama elimizde daha fazla bilgi veya daha güçlü bir koku olmadan, hangi Gurur sürüsüne ait olduğunu tahmin etmeye bile başlayamam.”

Babam ayakkabılarını ayaklarının önüne yere attı ve ahırın etrafına bakındı. “Sizi bilmem ama bu gece için yeteri kadar heyecan yaşadım ve tüm olanları düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var. Yatmaya gidiyorum ve sizlere de aynısını yapmanızı öneririm. Jace ve Ethan haricinde tabii.”

Ethan başıyla onayladı ve Jace’le birlikte cesedi endüstri tipi yakma fırınına götürmek için sarmak üzere öne çıktılar.

Sadece yumurtalıklaştığım olduğu için benim de cinayetten paçayı kurtarıp kurtaramayacağımı sormak niyetiyle Marc’a

döndüm ama ben daha ağzımı bile açmadan babam parmaklarını çıtlattı. Bir seferde birçok parmağını.

Gözlerim dehşet içinde kapandı. Parmak çıtlatmak hiçbir zaman için iyi bir işaret değildi.

Marc bana dirsek attı ve gözlerimi açıp liderin her ikimizi de izlediğini gördüm. Tam da beklediğim gibi.

“Siz ikiniz, yatmaya gitmeden önce çantalarınızı hazırlayın.” Babam kamyonete yaslandı ve siyah çorabının tekini ayağına geçirdi, sonra ayakkabısını giydi. “İkinizin sabah Houston Uluslararası Havaalanı’ndan kalkan ilk uçağa binmenizi istiyorum.”

“Nereye?” diye sordu Marc beni kendisine doğru çekerek. Başımı geriye atıp omzuna yaslanırken kollarını etrafıma sarıp göğsünde eriyip bitmek üzere kendimi bıraktım. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Sadece iki gündür evdeydik ve Ethan’la önümüzdeki ay boyunca günde iki kez ağız dalaşına girmeyi, başka bir göreve çıkmaya yeğlerdim.

“New Orleans. Yanlış hatırlamıyorsam, Kevin Mitchell hâlâ orada yaşıyor. Onunla buluşmanızı ve Harper hakkında bulunabilecek tüm bilgileri öğrenmenizi istiyorum. Restoranı ve arka sokağı araştırın, orada ne aradığını anlayabilecek misiniz bir bakın. Sonra arabayla Picayune’a gidin ve dairesine bakın. Size adresi vereceğim.”

Babam diğer çorabını ve ayakkabısını giymek için duraksadı, sonra ayağa kalktı ve kıyafetlerinin geri kalanını topladı. “Komşularıyla konuşun. Elbette ki ketum olun ama herhangi birisinin onu dişi kedi olabilecek bir kadınla birlikte görüp görmediğini anlamaya çalışın. İyi bir tarif alın. Siz bunu yaparken, ben de farklı bir açıdan onun kimliği üzerine çalışacağım. Venezuela’da bize kimin kızının kayıp olduğunu ve nedenini söyleyebilecek bir bağlantım var.”

Ağzım açık kaldı ve kimse fark etmeden önce sımsıkı kapadım. "Venezuela'da bir bağlantın mı var?" Nasıl oluyordu da ben bunu bilmiyordum?

"Faythe, sen ilk adımını atmadan önce altı farklı kıtada bulunmuştum. Kendi pozisyonumda bir parça dünyevi tecrübenin olmasına şaşırmış gibi konuşmaktan vazgeçer misin?"

"Şaşırmadım, babacığım. Ben de biraz tecrübe edinmeye hazırım sadece."

Tek kaşını kaldırdı. "Güzel. New Orleans'la başla. Ve Faythe?"

"Evet."

"Ne istediğine dikkat et. Sen hazır olsan da olmasan da hayat sana istediğin şeyi vermek gibi bir yol çizer."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Lider gizemli bir gülümsemeyle yürüyüp yanımdan geçti ve ahırın kapılarının arasından dışarı çıktı. Bir dakika sonra sesi karanlığın içinden bize ulaştı. "Sana sahibim, değil mi?"

On Bir

Kevin Mitchell bizi bagaj teslim alanında karşıladı. Yoluma çıkıp elini uzatana kadar onu tanımadım. Geniş gülümsemesi, onsuz sıradan olacak yüzünü aydınlatıyordu.

"Faythe Sanders, göz kamaştırıcı görünüyorsun!" dedi kahverengi gözleri kot şortumda dolaşp tişörtümün düşük yakasında oyalandıktan sonra yukarı çıkarken. Bana pis pis bakıp değer biçmesi, siyah, dar, kısa ve kolsuz bir bluz yerine boyacı tulumunu tercih etmiş olmayı dilememe neden oldu. Veya belki büyük bir kâğıt torba. Gönülsüzce uzattığım eli sıkamak yerine, onunla aslında sadece bir kez tanışmış olmama rağmen sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi samimi bir kucaklaşma için beni kendine çekmekte kullandı.

Dimdik durarak gönülsüz kucaklamadan kendimi kurtardım ve Kevin'in beynini işe odaklamasını ve orada kalmasını sağlamaya kararlı bir şekilde çantamı almak için eğildim. Marc'tan sadece birkaç yaş büyüktü ama göğüslerimle göz temasına geçtiği anda içgüdülerim onu kart bir zampara olarak etiketlemişti. Gözlerimin orada olduğunu sanıyorsa, beynim için nereye bakacağını bilmek istemişyordum.

Ama onunkini nerede bulacağımdan oldukça emindim.

"Merhaba, Kevin." Marc'a baktım ve elini tutmak için alışkanlıkla elimi uzattım. Ama sonra durdum. İkisnin de is-

tenmeyen ilgiden kendimi korumak için Marc'ı kullandığımı düşünmesini istemiyordum. Onun yerine sanki ağırmış gibi çantamı iki elimle kavradım ve Marc'la tanıştırtırken Kevin'in gözlerine içtenlikle baktım.

"Marc Ramos, Kevin Mitchell."

"Aslında biz daha önce tanıştık ama üstünden zaman geçti," dedi Marc elini uzatarak. Boğazının derinliklerinde hazır beklediğini bildiğim sahiplenici hırıltıya rağmen, yüzü hayranlık duyulacak bir şekilde hiç renk vermeden kalmayı başarmıştı.

Kevin kendisine uzatılan ele birkaç saniye sanki kirli olup olmadığını incelemiş gibi baktı, Marc'ın gözleri sertleşip omuzları gerildiğinde çantayı tutan ellerim kasıldı. Bu iş iyiye gitmeyecekti. Bunu şimdiden anlayabiliyordum.

"Tabii." Kevin nihayet Marc'ın elini kabul etti ama tutup sallayacağına sıktı ve dehşet içinde Marc'ın da onun elini sıktığını gördüm. "Greg'in evcil serserisini kim unutabilir ki?"

Marc'ın eli gözle görülür bir biçimde Kevin'in parmaklarının etrafında iyice kasıldı, parmak boğumları beyazlaştı. Tekrar. Her iki erkek de çenesini kenetledi, Kevin acı içindeydi ve Marc da öfkesini kontrol etmek ile Kevin'in elini kırmamak - koparmamak için kendisine engel olmak adına bariz bir çaba sarf ediyordu.

Neden erkekler birbirlerinin erkeksi üstünlüklerini test etmek için daha orijinal bir yol bulmuyorlardı ki? Bilek güreşi daha zekice olurdu. Veya şeylerinin... köpek dişlerinin uzunluklarını karşılaştırmak.

Marc'ın kaburgasına dirsek attım ve Kevin'ı bıraktı. Sonra bana dönüp içten olmayan tebessümüyle bir an için bakıp bu tebessümü Kevin'a çevirdi. "Sanırım bu senin büyük şansın."

Kevin, Marc'a bakıp tek kaşını kaldırdı. "Ne için?"

"Kendini ispatlaman için. O yüzden burada değil misin? Kızını etkilersen, sonunda patronun seni adamlarından birisi yapacağını düşünüyorsun."

Marc'ın iğneleyici, sözlü saldırısı bir anıyı tetikledi ve Kevin'la daha önce bir değil, aslında iki kez karşılaşmış olduğumu fark ettim; ilk sefer neredeyse on bir yıl önceydi. Kevin Orta Güney bölgesinin emir uygulayıcılarından birisi olarak işe başvurduğunda daha sadece bir çocuktum. Babam onun doğduğu Gurur sürüsünden bizim sürümüze geçmesini kabul etmişti ama ağabeyim Ryan dâhil diğer dört erkek kediyle birlikte onun da liderin adamlarından birisi olma talebini geri çevirmişti.

Daha on sekizini tam doldurmamış olmasına rağmen Marc işi kapmıştı. Ve görünen o ki bununla Kevin'a üstünlük kurmayacak kadar yüce gönüllü değildi, gerçi şu serseri yorumundan sonra onu pek suçlayamazdım.

"Aslında, sadece yardım etmek istiyorum." Kevin yutkundu ve gülümsemek için tuhaf bir girişimde bulundu.

Marc neredeyse ifadesiz ve anlaşılmaz olan iş maskesine bürünerek başıyla onayladı. "İyi. Bunu aklından çıkarma ki aramız iyi olsun. Ama başkalarını düşünme amacını unutursan ciddi bir sorunumuz olur. Anladın mı?"

Bir an Kevin hiçbir şey söylemedi, yüzünde çeşitli ifadeler belirirken beyinde dolaşan tüm muhtemel cevapları neredeyse görebiliyordum. "Bak, sadece Greg'e bir iyilik yapıyorum," dedi sonunda, babamla aralarında gerçekte olduğundan daha samimi bir ilişki olduğunu ima etmeye çalışırken yüzüne neden-bahsettiğini-bilmiyorum kibirli bakışını oturttu.

Kimse kanmamıştı.

Marc sırt çantasını bir omzuna attı, yerden bir gece için hazırladığı çantasını kaptı ve onu takip edeceğimizden emin olarak bir kez bile arkasında bakmadan otoparka doğru ilerledi.

Kevin'a kaşlarını çatarak sert sert baktım, ardından Marc'a yetişmek için hızlandım.

Otoparkta boğucu Louisiana sıcaklığı etrafımızı sararken Kevin hızla Marc'ın yanından geçti ve onu arka çamurluğunda bir göçüğün ve sürücü tarafında da on santimlik bir çizimin olduğu dört kapılı bir sedana kadar takip ettik. Kevin önce ön taraftaki yolcu kapısını açmak için arabanın etrafından dolandı, davet-kâr bir gülümsemeyle kapıyı benim için tuttu. Azmine hayran olmuştum. Marc olmamıştı. Çantamı elimden kapıp kendi iki çantasıyla birlikte ön koltuğa fırlattı, sonra arka kapıya uzandı ve kendi başına açtı. Ben içeri girip sürücü koltuğunun tam arkasına kayıp otururken arka kapıyı benim için açık tuttu. Marc yanıma oturdu ve Kevin'ın sinirli surat asışının üstüne kapıyı çarparak kapadı. Sürücümüz arabanın etrafından yavaş adımlarla dönüp kendi kapısını açana kadar azimli gülüşü bir kez daha yerine gelmişti. Kendisini çabuk toparlıyordu; hakkını vermeliydim.

"Nereye?" Kevin dikiz aynasını beni görebileceği şekilde ayarladı. Ona babamın yazmış olduğu restoranın ismini ve Metairie adresini okudum. Kevin tek bir kelime daha etmeden ve dikiz aynasını yeniden düzeltmeden arabayı otoparktan çıkardı.

Kapalı kalmış arabanın biraz serinleyebilmesi için penceremi açtım, sonra emniyet kemerimin tokasını açıp sığa rağmen Marc'a sokuldum; Kevin'ın Marc'ı da görmeden bana bakamayacağından dolayı memnundum. Gönülsüz şoförümüzün kaşlarının çatılmasıyla birlikte gözleri kısıldı, sonra yola bakmak için bakışları yön değiştirdi.

Holden Pierce dâhil, New Orleans yakınlarında yaşayan iki Gurur kedisi daha vardı; her ikisi de daha nazik, daha kibardı ve onların yanlarında olmak direksiyondakinin yanında olmaktan kesinlikle daha zevkliydi. Fakat babam muhtemelen sadece öz disiplinimi sınamak için bugün Kevin Mitchell'in rehberimiz olmasında ısrar etmişti, yanımda Kevin'ın kopmuş başı olmadan eve girersem daimi sicilimin üstüne altın bir yıldız alacağımdan oldukça emindim. Veya belki şu küçük gülen suratlardan.

Kevin'ın babası kuzeydeki Gurur sürülerinden birinin lideriydi ve bir liderin oğlunu evire çevire dövmek –gerçek bir pislik olsa bile– Gurur sürüleri arasındaki ilişkiler açısından çok iyi olmazdı. Esasında bu gerçekten çok kötü olurdu. Yeterince haklı bir sebep olmadan Marc'la birlikte Kevin'a karşı ortak sabrımızı kaybedersek, bölge konseyi başkanlığı görevinden babamın ayağını kaydırmak için bir sebep arayan herhangi birisinin –liste epey kabarıktı– elinde çok fazla koz olurdu. Bu yüzden de Marc uçaktayken bana bunun diplomatik yeteneklerimin değerlendirilmesi için verilmiş bir görev olduğu hakkında bir şeyler zırlamıştı. Ama bu gerçekte sabrım için bir sınamaydı.

Ve benden önce Marc'ın sabrını kaybedeceğine dair seve seve bahse girebilirdim.

Kevin'ın külüstürünün arkasında kırk beş dakika piştikten sonra, her biri farklı iş yürüten, birbirine bitişik mağazaların olduğu uzun bir bloğun önüne yanaştık. Kevin kaldırıma paralel olarak park etti. Dışarı çıkınca yakındaki açık bir kapıdan dışarı ağır bir caz müziği süzülüğünü duyduk ve yabancılar yumurta pişirilebilir sıcaklıktaki kaldırımda bizi itip kakarlarken etrafımıza turist gibi –ki öyle sayılırdık– bakındık. Şehrin bu kısmı şu ünlü kasırgadan sonra iyice toparlamıştı.

İlk fark ettiğim şey Cajun Bar ve Izgara üstündeki kapalı tabelasıydı. Ön cama asılan levhaya göre, restoran saat on birden önce öğle yemeği için açılmıyordu, bu da içerideki görevlilerle konuşabilmemizden önce bize avare avare gezinecek neredeyse yarım saat veriyordu.

"Haydi, beklerken arka sokağa bakalım," diye önerdi Marc. Bariz sebeplerden ötürü benimkinden ziyade onun fikriyle hareket ediyorduk.

Restoran bloğun ortasıdaydı o yüzden arka sokağın ağzına varmamız için bir çiçekçi ile hırdavatçıyı geçmemiz, sonra da bir kuru temizlemecinin önünden dolaşmamız gerekti. Oraya vardığımızda, restoranın otuz dakika daha açılmayacağını öğrenmiş olmamıza rağmen, içerideki çalışanlar henüz hiç tatmadığım yemeklerin beklentisiyle midemin guruldamasına neden olan güzel kokulu lezzetler hazırlamaya çoktan başlamışlardı.

Bunu nasıl mı biliyorduk? Cajun Bar ve Izgara'nın arka kapısı ardına kadar açık duruyor; arka sokağa kahkahalar, tencere ve tavalara keskin şangırtıları ve hoş, şiir tadında Cajun aksanları doluyordu.

"Buradan yemek yemeden ayrılamayız," dedim Marc'ın bir elimle kolunu tutup diğer elimle açık kapıyı işaret ederek. "Açlıktan ölüyorum."

Marc sırtıttı. "Fazladan sipariş edip eve götürürüz."

"Acıktın mı?" diye sordu Kevin diğer tarafımdan. "Dairemin yakınında harika bir İtalyan restoranı var. Makarna sever misin?"

"Teşekkürler, Kevin." Diplomatik ve sağduyulu olmayı deniyordum. Ve görgü kurallarına uymayı. "Ama gözde yerel yemeklerden bazılarını deneyeceğim. Hemen burada." Marc'a

bakmak için durdum, sonra yüzünde beklediğim ifadeyi görememiş olmama rağmen devam ettim. "Bize katılabilirsin."

Kevin kaşlarını çatı. "Teşekkürler," dedi ama bunun "Teşekkürler ama almayayım" mı yoksa bir "Teşekkürler, çok isterim" mi olduğundan emin değildim.

"Tamam, şimdi ne yapacağız?" diye sessizce mırıldandım. Sokağın ilerisinden gelen daha az hoşnut edici kokuları bastırmak için zevk sahibi kokulara odaklanmışken geniş boşluklarla yerleştirilmiş çöp konteynerlerine baktım. Parker, Harper'ın cesedini Cajun Bar ve Izgara'ya yakın olan taşmış çöp konteynerlerinden birinin altında bulduğunu söylemişti. Ama tam olarak ne arıyorduk?

Çöp konteynerine yaklaşırken ilerleyişim spor ayakkabımı eski bir kasanın içindeki çürümüş tahtaya sokunca kısa bir süre duraksadı, karnıma bir iğrenme hissi oturdu. Çöp konteyneri, bir çöp konteynerinin olabileceği kadar temiz görünüyordu. Çıplak, yapış yapış asfaltın üstünde duruyor, Parker'ın tarif ettiği taşmış çöp yığınına barındırmıyordu. Belli ki çöp toplayıcıları gelmiş ve bulma ihtimalimiz olan her türlü kanıtı alıp şehir çöplüğüne -her neredeyse- gitmişlerdi. Yerini öğrenmek için hiç acelem yoktu.

Marc çöpün içine bakmak için ahşap bir kasa yığınının üstüne çıktı, neredeyse hiç ses çıkarmadan ağır kapağı arkaya doğru itti. "Hemen hemen boş," dedi bana bakarak. "Ve içindekiler taze kokuyor."

Arkamda, sokağın karşısında ve Cajun Bar ve Izgara'nın birkaç metre aşağısında bir kapı açılırken metal menteşeler gıcırdadı. Döndüğümde siyah bir kot ve göz alıcı pembe bir tişört giyen, kısa ve zayıf bir adam gördüm. Kapıyı açık tutmak için

kırık bir tuğlayı eşiğe itti; sokağa adım attığında tişörtünün ön tarafında Yasak Meyve yazan siyah baskıyı görebildim.

"Hey, burada duramazsınız," dedi şişkin çöp poşetinin üzerindeki yumrukları kasılarak.

Marc dirseğimi yakaladı, başımı kaldırıp ona bakınca gözlerinde yoğun ve yalvaran bir ifade gördüm. Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama anlamıyordum. Adamı dövmemi istiyordu belki. Bu yöntem bana biraz aşırı gözüküyordu ama etkili olacağı kesindi.

Kapıdaki küçük adam kemerine asılı olan kablosuz bir telsiz çıkardı. Yumruklarımı sıktım ve öne bir adım attım. Marc beni tutup geri çekti ve başımı kaldırıncaya bana hiddetle gözlerini devirdiğini gördüm.

Hımm. Belli ki dayak atmak için doğru zaman değildi. Kevin bana, Marc'a ve sonra da adama baktı, ardından yardım etmek için hiçbir çaba göstermeyerek ellerini ceplerine soktu.

"Kız kardeşim dün orada cep telefonunu düşürdü ama kimse geri vermedi," dedi Marc, başıyla arkamızdaki restoranı işaret ederken sesine tam ayarında bezgin bir öfke ekleyerek. "Mutfaktaki çocuklar çöplere bakabileceğimizi söylediler."

Esasında mutfaktaki çocuklar bizi henüz fark etmemişlerdi. Kendi curcunalarında muhtemelen bizi duyamıyorlardı. Ama adamcağız Marc'ın yalanına hiç tereddüt etmeden inandı. Eli kemerinden uzaklaştı ve duruşu gevşedi. En tehlikeli özelliği kendi eşyalarına sahip çıkmaktan yoksun aptal bir hatun olduğuma inanmaya dünden razı görünüyordu. Bu düşünceyi böyle kolaylıkla kabul etmesinden ötürü aşağılanmış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Bol şans." Bodur, bana yarım metreden daha yakın bir mesafeden geçmesine rağmen hiç korkmamış bir halde çöp konteynerine doğru yürüyüp başıyla orayı işaret etti. *Kahretsin.* Zararsız gözüken dış görünüşüm hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyordu. "Çöp kamyonu sabahın erken saatinde geldi," dedi Bodur, çöp konteynerine torbasını fırlatırken. "Orada Kutsal Kâse'yi bulma şansınız bile daha yüksek." Tekrar geri yürümeyi başlattı, Marc'tan, hatta Kevin'dan bile fark edilir bir şekilde uzak durmasına rağmen benden kesinlikle çekinmemişti. Bodur, Yasak Meyve'nin kapısında duraksayarak tek eliyle kapıyı açtı ve tuğlasını içeri itti. Sonra bana döndü ve beni yukarıdan aşağı süzdü. Ama çoğunlukla yukarıyı, çünkü ondan en az yarım metre uzundum.

"Cep telefonunu bulmana yardım edemem, küçük hanım," dedi böyle küçük bir adam için mümkün olabileceğini düşünebileceğimden çok daha cesur bir şekilde gözlerime bakarak. "Ama bir iş bulmak istediğine karar verersen gelip beni gör. Bara git ve Jeff'i iste."

Ben daha şaşkınlığımı üstümden atamadan binanın karanlığında gözden kayboldu.

Ben Jeff'in ne demek istediğini ancak kavrayabildiğim sırada Kevin'in boğuk kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Bir striptizci olarak sana iş teklif etti. Kulağa şu anki iş tipinden çok daha eğlenceli gibi geliyor ve *ben* kıyafetlerini çıkardığını seyretmek için kesinlikle para verirdim."

Hayır, sıradan çıplaklık kedi adamlar için önemli bir şey değildi; genel olarak kaçınılmazdı. Ama striptiz yapmak sıradan bir çıplaklık değildi ve –özellikle Marc'ın önünde– hiç hoş karşılanmayacak kur çok önemli bir şeydi, Jace bunu seve seve doğrulayabilirdi.

Sağ elim yumruk haline geldi ama daha onu harekete geçiremeden Marc'ın kolu havada süzülerek beni geçti. Yumruğu Kevin'ın karnına çarptı. Kevin'ın kahkahası aniden ciğerlerinden boşalan havayla kesildi. Arkasındaki duvara önce kıcı çarpacak şekilde uçtu, sonra kot ve pamuk yığını halinde yerde kıvranmaya başladı.

Hah! Önce Marc kendisini kaybetmişti ve bir anda keyfim yerine geldi. Elbette ruh halim Kevin'ın kusmamaya çalışmasını seyrederken daha da düzeldi.

Elimi Kevin'a uzattım ama itti ve kendi başına ayağa kalktı, ayaktayken omzumun üstünden Marc'a dik dik baktı. Kevin'a eğer Marc benden önce yumruk atmasaydı şu anda tiz çığlıklar çıkaracağını söylemek istedim ama gururu neler olabileceğini duymasına gerek bile kalmadan yerlerde sürünmeye başlamıştı. Yazık.

Bir elini karnına bastıran Kevin yere bakıyor, belli ki yaralarını zihninde hesaplarken derin derin nefes alıyordu. En sonunda bakışlarını yukarı kaldırdığında sinirli ama şaşırtıcı derecede sakin gözüküyordu.

Eğer Marc az önce tek bir yumrukla duvara fırlatılmış olsaydı ağzından tükürükler saçıp kollarını sağa sola savurarak yaklaşırdı. Hatta ben de öyle.

Kevin sanki ben orada değilmişim gibi gözleriyle beni delip geçerek bakışlarını Marc'a daktı. "Biliyorsun, kız arkadaşına para karşılığında kıyafetlerini çıkarmasını söyleyen ben değildim." Fakat aslında yaptığı tam olarak buydu. "Belki öfkeni şu küçük hıyardan çıkarmalıydın."

"O bir insan," diye homurdandı Marc, hâlâ yumrukları sıkılı bir şekilde. "Otomatik geçiş hakkı kazanıyor. Bir kez. Onu tekrar görmeyi planlamadığım için de muhtemelen yaşayacaktır.

Ama ağzından çıkanlara dikkat etmek için bu *senin* son şansın... Tabii köpek dişlerinin ağzında kalmasını istiyorsan."

Arka sokağın karşımızdaki ucundan hafif, sıcak bir rüzgâr esip bir sürü kâğıt parçasını kımıldattı ve beraberinde bariz bir küf kokusu getirdi. Kâğıtlardan bir tanesi gölgelerin içine yerleştiğinde, dikkatim Jeff'in çıktığı kapıya odaklandı. Uzun bir selobant şeridine asılı duran tek bir kâğıt parçası çökük metal kapının üstünde çırpınıyordu.

"Hımm, Marc?" Yasak Meyve'nin arka çıkışına doğru ilerlerken dikkatli bir şekilde kıymıklı bir ahşap kasanın üstünden atlardım. "O küçük hıyarı tekrar görmek zorunda kalacaksın. Yakında."

"Ne?" Marc'ın çizmesi kırık bir şişenin üstüne gelince arkamda bir cam çitirdadı. Yanımda durdu ve parlak pembe kâğıdın üzerine siyah kalemle yazılmış el işi postere takılan gözlerimi takip etti.

Sayfanın ortasında, dudakları ve güzel, kalın kirpikli gözleriyle gülümseyen klişeleşmiş balıketli bir sarışının siyah beyaz fotoğrafı vardı. En üstteki manşet şöyle diyordu: "Beni gördünüz mü?" Fotoğrafın altında "Kellie Tandy" ismi ve nüfus bilgileri vardı. Onun altındaysa poster şöyle diyordu:

KELLIE 11 EYLÜL 2008, PERŞEMBE GÜNÜ YASAK MEYVE'DEKİ MESAİSİ SIRASINDA ORTADAN KAYBOLDU.

KENDİSİNİN NEREDE OLDUĞUNA DAİR HERHANGİ BİR BİLGİNİZ VARSA, LÜTFEN 555-7648'İ ARAYIN.

ONU BULMAMIZA YARDIMCI OLAN HER TÜRLÜ BİLGİ İÇİN \$\$ÖDÜL\$\$ VERİLECEKTİR.

Hâlâ postere bakarak, "Bradley Moore'un cüzdanındaki bir dolarlık desteyi hatırlıyor musun?" diye sordum Marc'a. "O

lanet olası arazinin sekiz kilometre yakınındaki tek bina bir striptiz kulübü. Tesadüflere inanır mısınız?"

Marc yavaşça başını iki yana salladı ve kaşları iyice çatıldığında, benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. "Harper, Cajun Bar ve Izgara'da değildi. Yasak Meyve'deydi."

On İki

11 Eylül. Striptizci perşembeden, Bradley Moore'u Arkansas'ta gömdüğümüz günden beri, yani üç gündür kayıptı. Sonra dün -cumartesi- Parker ve Holden, Robert Harper'ın cesedini kayıp striptizcinin çalıştığı yerin arkasındaki sokakta bulmuştu. Aralarında göze çarpan bir bağlantı görmüyordum ama Marc gibi ben de tesadüflere inanmıyordum.

Kevin, kayıp kızın fotoğrafına odaklandı ve kafası karışarak alını kırıştı. "Bir saniye," dedi kelimeler ağzından çıkarken sesi bir ton yükselerek. "Greg adamlarınızın burada ölü bir serseri bulduklarını söyledi. Harper adında bir adam. O zaman Bradley Moore kim ve bir psikopatın Robby Harper'ı öldürmesiyle ne alakası var? Ve tüm bunların kayıp bir striptizciyle ne alakası var?"

Babam Kevin'a sadece bilmesi gereken bilgiyi vermişti, bu da yabancı dişi kedi veya Arkansas'ta gömdüğümüz ceset hakkında hiçbir şey içermiyordu.

"Robby Harper mı?" diye sordum, ölü serserinin ismini samimi bir şekilde kullandığını kavradığımda kısık gözlerimin arasından Kevin'a bakmak için dönerek. Sorularını kendi lehime görmezden geldim. "Onu tanıyor musun?"

Başını sanki durumu toparlamak istemiş gibi iki yana salladı. "Sadece ismen. O... hımm, Big Easy'de¹⁰ parti yapmak için sık sık sınır çizgisinden gizlice geçirdi. Herhalde Mississippi kırsalında yapacak fazla bir şey yok."

"Elbette sınırı izinsiz geçtiği için onu bildirdin, değil mi?" diye sordum, bildirmemiş olduğunun zaten fazlasıyla bilincinde olarak.

Marc ona doğru tehditkâr bir adım attı ve Kevin omuz silkip yavaşça geri çekildi. "Greg'i rahatsız edecek kadar önemli gelmemişti. Özellikle *seni* kontrol etmekle yaşadığı tüm sıkıntıları düşünecek olursak." İlgisini kendisi için en büyük tehdidi oluşturan –en azından, şu ana kadar *bildiği* kadarıyla– Marc'a yöneltmeden önce bana doğru suçlayıcı bir bakış attı.

Kevin'ın son cümlesi kulaklarımda cınladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. İlk dürtüm yanlış yorumunu yumruğumla düzeltmekti ama yavaş ve derin bir nefes öfkemi yine kontrol altına almamı sağladı. Görüyorsunuz ya, gerçekten büyüyordum. Çoğu zaman.

"Benimle ilgili bir sorun yaşamıyordun," diye tersledim. "Ve Harper, Orta Güney bölgesine *adım* attığı dakikada *senin* bunu bildirmen gerekirdi."

"Haydi ama Faythe." Kevin, arazi ihlalcisini rapor etmedeki başarısızlığını savunamadığı takdirde Marc'ın kendisini sakatlamaya hazırlandığının farkında değilmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hepimiz babanı çaresiz bir duruma soktuğunu biliyoruz. Başka kimsenin anlamadığı bir sebep yüzünden düzgün bir erkek kediyle yuva kuruyorsun ve bunun

¹⁰ (İng.) Büyük rahatlık. New Orleans'ın bir diğer adı. Burada yaşayan caz müzisyenlerinin ve yerel halkın sürdürdüğü tasasız ve sakin yaşam tarzına göndermedir. (ç.n.)

için seni zorlayamaz da, o yüzden sen mantığın sesini dinleyene ve ona birkaç mirasçı verene kadar yapabileceği en iyi şey seni kontrol etmeye çalışmak."

Kulaklarıma bir gıcirtı sesi geldi ve sesin kendi dişlerimin gıcırdaması olduğunu anlamam için uzun bir süre geçmesi gerekti. Öfkemi kontrol altına almaya çabalıyordum ama Kevin kişisel hayatımın, bir ünlünün seks videosu kadar mahrem olduğu gerçeğini gözler önüne sererken bunu yapmak kolay değildi.

"Dedikoduya göre baban *senin* güvende ve tek bir yerde olmanı sağlamak için geçtiğimiz beş yıldır seni gün boyu gözetim altında tutuyormuş. Eğer bu doğruysa, sadece sürekli olarak bir adam eksiği çekmekle kalmadı, bunun yanı sıra üniversite arkadaşlarıyla kampüsün etrafında kısıtarak yürümeni seyretmek üzere birisini göndermek için adamlarından oluşturduğu takımı bozmak zorunda da kaldı. Greg tüm arazi ihlal raporlarını soruşturacak adam gücüne yıllardır sahip değil. *Senin* yüzünden."

Başımı inkâr içinde iki yana salları ve öfke omurgamdan yukarı kızgınlık kıvılcımları gönderirken bile bir parçam onun haklı olup olmadığını merak ediyordu. Babamın işini yapmasına engel mi olmuşum? Bağlılık duygularını benim ile Gurur sürüsünün geri kalanı arasında bölüştürmesi için onu zorlamış mıydım? Onca güçlkle hepimiz için sağlamaya çalıştığı güvenliğe gölge mi düşürmüştüm?

Bunların hiçbirinin olmasını, kararlarımın herkesi bu kadar şiddetli bir şekilde etkilemesini istememiştim. Fakat etkilemişlerdi. Sadece birazcık özgürlük istemiştim ama tüm Gurur sürüsü özgürlüğümün bedelini ödemişti. Eğer Kevin gibi bir işe yaramaz bile bunu görmüşse, ben neden görmemiştim ki?

Neyse ki Kevin savunmasına kendini öyle kaptırmıştı ki ne öfkemi ne de kendimden şüphe ettiğimi fark etti. "Babana

bir iyilik yapıyordum." Tüm bu saçmalıklara kendini inandırmaya kararlıymış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arada sırada sınırdan geçip dolaşan serseriye Greg'i rahatsız etmeden gözetlemeye gücüm yeter. Ortada ciddi bir problem olsaydı ona telefon açardım. Ama yoktu. Durum kontrolüm altındaydı."

Marc öne doğru bir adım daha atınca Kevin aynı anda bir adım geri gitti, çöp konteynerine çarptığında irkilip kollarını çözdü. Marc onu tepeden aşağı süzdü, altın benekli gözleri öfke ve dile getirilmemiş meydan okumayla parlıyordu. "O zaman Harper'ın bir arka sokakta ölmesini nasıl açıklıyorsun?"

Kevin ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarı bakıyordu. "Onunla benim bir ilgim yok. Dün burada yoktum. Onu kimin öldürdüğüne dair bir fikrim yok."

Sersemi dönmüş bir halde Kevin'a kirpiklerimi kırıştırdım ve göz ucuyla Marc'ın gerildiğini gördüm. O da bunu duymuştu. "Dün burada yok muydun?" diye hırladı. "Yani diğer günler burada mıydın? Harper'la beraber?"

Söylediklerini idrak ettiği gözlerinden okunurken Kevin kekeledi. Nihayet, içine battığı yalan çukurunun ne kadar derin olduğunu anlamıştı. Ve kendisini nasıl dışarı çıkaracağına dair bir fikri yoktu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Kevin." Marc, Kevin'ın üstüne atıldığında araya girmek için yerimden kımıldamadım. Zaten kötü polis Marc'tı; benim kötü polislik yapamayacağımdan değil, onun iyi polis olduğuna kimse inanmadığı için. "Sen ve Harper Yasak Meyve'ye beraber mi gidiyordunuz? İkiniz striptiz kulübü arkadaşları mıydınız?"

"Zahmet etme. Cevap çok açık," diye tükürdü Marc sesi nefret içinde sevimsizleşerek. Kevin'ı bir kedinin yemekten çok oynamayı planladığı bir fareyi izlediği şekilde izliyordu. "Anla-

madığım tek şey senin gibi burnu havada küçük bir sümsüğün neden kedi tırnığı hastalığına yakalanmış bir serseriyle takıldığı."

Kevin Marc'ın omzunun üstünden bana baktı, besbelli benim daha hafif bir tehdit oluşturduğuma karar vermişti. Gözünü açmak için hiçbir nedenim yoktu. "Bana para verdi."

Yapmacık bir şaşkınlıkla başımı eğdim. "Onunla takılman için sana para mı verdi? Bu biraz 'ümitsiz okul çocuğu' hali değil mi?"

Kevin bana baktı, alnından aşağı ter damlarken başını salladı. "Çenemi kapalı tutmam için para verdi. Gölü geçmesi ve akşam dokuzda kaldırımları boşalmayan bir şehirde takılmak için izin vermemi istedi."

"Ve onunla birlikte gittin, öyle mi?" diye sordum devam etmesi için teşvik ederek.

"Evet, ona göz kulak olmak için. Hem para almışsam ne olacak? Zaten bana para veren baban olmalıydı."

"Neden dün onunla birlikte değildin?" diye sordu Marc.

Kevin yere baktı, bir ayağıyla kırık bir şişeyi dürtüklüyordu. "Patronum iş için çağırdı o yüzden gidemedim. Dün gece Greg telefon açana kadar öldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu."

Marc ileri atıldı ve yumrukları Kevin'ın başının iki yanında, metalin üstünde iki derin göçük bırakarak çöp konteynerine çarptı. "Eğer yalan söylüyorsan hayatının geri kalanında topallayarak yürürsün."

Kevin tedirgin bir şekilde Marc'a, sonra onun etrafından bana baktı ve sol kaşı seğirmeye başladı. "Doğruyu söylüyorum." Açıkça sinirli olmasına rağmen sesi yüksek perdeli bir inilti gibi çıkmıştı. "Lanet olası çek defterimi görmek ister misin?"

Marc tatmin olmuş halde bir adım geri gitti ve ellerini iki yanından sarkıttı ama o zaman bile daha az tehditkâr görünüyor denilemezdi. Kevin'a tepeden bakıyor ve varlığıyla kendisinden daha kısa adamın gözünü korkutuyordu. "Kellie Tandy'yi tanıyor musun?" Marc'ın sorusu kayıp striptizcinin bir şekilde işe dâhil olduğuna ilişkin kendi kuşkuma inancımı artırdı.

"Sadece görmüşlüğüm var. Seksi birisi." Kevin duraksadı ve Marc'ın omzunun üzerinden bana bakarak omuz silkti. "Pekâlâ, sanırım şimdi ölüdür ama *eskiden* seksiydi."

Kayıp kız için duyduğu merhametsizlik midemi bulandırdı. Diplomasinin canı cehenneme, Kevin geri dönülmez noktamın ötesine geçmekten sadece birkaç santim uzakta duruyordu.

"Robby'nin onu öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu artan öfkemden tamamen bihaber bir şekilde.

Ama sorusu beni duraksattı. Islak saç tellerini yüzümden itip düşünmeye başladım. Onu cevaplamak gibi bir niyetim yoktu ama aslında bir cevabın *olması* güzel olabilirdi. Harper'ın striptizciyi öldürdüğünü düşünüyor muydum? Çünkü eğer Harper ona saldırdıysa, tek muhtemel sonuç kadının ölmesi olurdu.

Tamam, *tek* muhtemel sonuç bu değildi ama kesinlikle en olası sonuçtu. Ama Harper'dan gerçekten şüpheleniyor muydum?

Emin değildim. Kellie Tandy'nin bu işle nasıl bir ilgisi olduğunu hiçbir şekilde anlayamıyordum. En azından şimdilik. Ve eğer Harper onu öldürdüyse, sadece iki gün sonra *kendisinin* de öldürülmüş olması yalnızca bir tesadüf müydü?

"Striptiz kulübünde hiç başka bir kedi gördün mü, serseri veya başka türde?" diye sordu Marc, ben Kevin'ın sorusuna cevap vermekte başarısız olunca.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla bölgede sadece iki tane daha var. Pierce'ın en küçük çocuğu Loyola'ya gidiyor ama üniversiteli çocuklar burada takılmazlar. Ve bir de Baton Rouge yakınında yaşayan Jamey Gardner var ama onu yaklaşık bir yıldır görmedim."

Yasak Meyve'nin arka kapısına doğru başımla işaret ettim. "Jeff bücürünü tanıyor musun?"

"Evet. Barmenlerden birisi. Ağabeyi mekânın sahibidir."

"Harper'ı tanıyor muydu?" diye sordu Marc.

"Jeff'in içimizden herhangi birisini ismen tanıdığını sanmıyorum ama muhtemelen fotoğraftan tanır. Veya tariften."

"İyi." Marc çöp konteynerinden ve Kevin'dan uzaklaşıp sokağın öteki ucunu işaret etti. "Haydi gidip bücürün dün ne gördüğünü öğrenelim."

Yasak Meyve'nin antresinde, tepemizdeki havalandırmadan gelen soğuk hava akımıyla yıkanarak Marc ve Kevin'ın arasında durdum. Yapay rüzgâr omurgamdan aşağı inen teri hızla buz gibi su damlalarına çeviriyordu, memnuniyetle karşıladığım bir değişimdi bu.

Otuz dokuz buçuk derece sıcaklıkta ön kapıya doğru yürüdük, sıcaklık yüzde doksan oranındaki nemle daha kötü hale gelmişti. Muhtemelen çalışanların da arka kapıdan girmeleri mümkün olmadığından şans eseri ön kapı kilitli değildi.

Striptiz kulübünün girişi geniş bir kemerli kapıdan görülebiliyordu, yapış yapış marley zemin, ucuz masalar topluluğu ve salon boyunca uzanan bar -çıplak kadınlar hariç- tam da beklediğim gibiydi. Kulüp aslında on dakika daha kapalıydı, bu yüzden yükseltilmiş dans platformu karanlık ve boştu. Tanrı'ya şükürler olsun. Saçma sapan soruşturmamızın en son ihtiyacı

olan şey hormonların sebep olduğu aptalca bir taşkınlık hali içindeki Kevin'di.

Dansçıların orantılı butlarını sallanmalarına vakit olmasına rağmen Jeff ve ondan daha uzun, aynı göz alıcı pembe tişörtlü diğer adam barın arkasında bardakları kurulayıp kasaları sayarak harıl harıl çalışıyorlardı. Ve pişmiş yemeğin kokusundan anlaşıldığı üzere mutfakta da meşgul birisi vardı. Dışarıdaki tabela tercih edilen bir içki eşliğinde "ateşli kanatlar ve ateşli kızlar" olan bir öğle spesiyalini ilan ediyordu.

Ağzımı bir kum tepciğinden daha kuru hissetmeme rağmen içki tercihim Yasak Meyve'de servis edilmeyen herhangi bir şeydi.

Jeff bücürünün barın üstündeki bir kâseye yer fıstığı koymasını seyrederken kısa boylu, koca göğüslü bir kadın antreden geçti, Kırmızı Başlıklı Kız'ın çok az giysili şıfıntı versiyonuymuş gibi görünüyordu. Eğer kurdu arıyorsa şansı yoktu.

Kırmızı, şehvet dolu bir Cajun aksanıyla, "Üzgünüm çocuklar, henüz açık değiliz," dedi Kevin'la ilişkisini tamamen kesmeden önce bir ağız dolusu küçük ve bembeyaz dişini gösterip tüm ilgisini Marc'a yönlendirerek. Sadece Marc'a. Bana bakmamıştı bile. *Kaltak.*

"Ayrılmanı istemekten nefret ediyorum, şekerim," dedi kırpiklerini benim erkek arkadaşına kırpıştırarak. Elleri kısa ve kıpkırmızı likra eteğinin kalçalarına dayanmıştı. "Ama kural kuraldır. On dakika sonra gel ve sana bir gösteri yapayım. Sonra bana bir içki ısmarlamana izin veririm." Başını yana eğdi ve uzun, kırmızı bir tırnağının ucuyla dolgun alt dudağına hafifçe vurdu. "Ah, boş versene, ben sana bir içki ısmarlarım."

Marc gözlerinin içine baktı ve dudakları yavaş, baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kulağa ne kadar cazip gelirse

gelsin, buraya eğlence için gelmedim. Yalnızca," diye ekledi sanki aklına sonradan gelmiş gibi, "arkadaşım bir iş için Jeff'le görüşmek üzere burada."

Çenem göğüs dekolteme kadar açıldı. Kelimenin tam anlamıyla. Neredeyse çenem yerinden çıkıyordu. Kevin, Marc insan içinde ona vuramayacağı için güvende olduğunu bilerek -ayrıca ikisinin arasında durduğum için- kıs kıs güldü. "Arkadaşım mı?" diye sordu Kırmızı Başlıklı Fahişe, bakışları ilk kez benim olduğum yöne kayarak.

Hızla çenemi kapadım ve yüzümdeki şaşkınlığı silmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Şaşkınlık seve seve uzaklaştı ama öfke onun yerine geçmek için âdeta hücum etti. Bir striptizci olmak için işe başvurmuştum. Robert Harper'a ne olduğunu bulmak için bile bunu yapmayacaktım. Özellikle de çalışanının başına ne geldiği hakkında izahat veremeyen bir kulüpte.

Kırmızı'nın gözleri cesurca vücudumda dolaşırken dişlerimi sıktım. Bildiğim kadarıyla daha önce hiçbir kadın tarafından süzülmemiştim ve nasıl zarif bir tepki vereceğimden emin değildim. Veya bu konuda canımı sıkıp sıkmamam gerektiğinden de.

Nihayet başıyla onayladı, belli ki görünüşümden memnun kalmıştı.

"Onayını aldığım için çok memnunum," dedim, sesim ironiyle kalınlaşmış bir halde. Marc ses tonumu anlayan tek kişiydi ve bundan emin olmamanın tek sebebi, Kırmızı omzunun üstünden bara bakmak için döndüğünde Marc'ın spor ayakkabımı tekmelemesiydi.

"Sana bir şans vermesi için onu ikna etmekte fazla zorlanmayacaksın," dedi benimle konuşmasına rağmen Marc'a bakmak için dönerek. "Zaten şu anda eleman açığımız var."

"Doğru," dedi Marc sanki yeni hatırlamış gibi. "Kayıp dansçınız hakkındaki ilanı gördük." Ön taraftaki pencereye arka kapıdaki posterin aynısından üç tane daha yapıştırılmıştı.

"Evet, bu tuhaftı," dedi Kırmızı, samimi bir endişe gözlerini doldurduğunda sahte aksanı kaybolarak. Duruşu bile değişti. Kollarını kavuşturdu ve bir dizini kırarak tüm ağırlığını kırmızı çivili bir topuğunun üstünde dengeledi.

"Nesi tuhaftı?"

Oldukça büyük, gevşek başlığının altına uzandı ve koyu kahverengi uzun bir saç tutamı çıkarıp ince parmağının etrafına doladı. "Şey..."

"Vite¹¹, Corinne! Beş dakika!"

Belli ki ismi Corinne olan Kırmızı, omzunun üstünden ar- tık iyi aydınlatılmış sahnenin üstünde başka bir pembe tişörtle duran ince uzun adama baktı.

"Je viens!¹²" diye seslendi sonra bize dönerken sessizce, "La- net olası bir dakika izin ver bana," diye mırıldandı. Tabii biz derken Marc'ı kastediyordum. "Tatlım, neden dansımdan sonra biraz daha konuşmuyoruz? Otur, bana yer ayır ve danstan sonra seni bulayım. Qui?¹³"

"Sanırım birkaç dakika ayırabilirim," dedi Marc, göz ka- maştırıcı bir şekilde gülümseyerek.

Kadın aptal ve tehlikeli bir biçimde yüksek topuklularının üstünde döndükten sonra ana salona doğru sallanarak yürü- yüp -evet, *sallanarak*, kalçasını ve geri kalan her şeyi sağa sola sallıyordu- Marc'ı öne doğru çağırmak için omzunun üstünden bir parmağını kıvrırken ellerim yumruk haline geldi.

11 (Fr.) Çabuk. (ç.n.)

12 (Fr.) Geliyorum. (ç.n.)

13 (Fr.) Evet. (ç.n.)

Marc bunu nasıl yapıyor? diye düşündüm, arka duvarın önün- deki bir bölmeye doğru Corinne'i takip ederken. Her nasılsa, Marc'ın sorgulanmak için ona *yalvaran* potansiyel bir tanığı vardı. İçki içerken. Saygınlığını zerre kaybetmeden.

Benimse barmenden birkaç bilgi kırıntısı koparma ihtimaliyle bir oda dolusu yabancı adamın önünde para için kıyafetlerimi çıkarmak istiyormuşum gibi numara yapmam gerekecekti. Zayıf bir ihtimal.

Marc eğimli bölmeye kaydı ve Corinne kulağına bir şey fısıldamak için eğilip elini Marc'ın omzuna yerleştirdi. Fakat herhangi bir şey fısıldamadı. Fısıldamış olsaydı duyardım. O yüzden her ne yaptıysa bu boğazından çok diliyle ilgili bir şey olmak zorundaydı.

Marc'tan gelen bir uyarı bakışı çenemi kapalı tuttu fakat kısa, manikürsüz ama oldukça kullanışlı tırnaklarımın avuç içlerime batmasına engel olamadı.

"Jeff, bu beyefendilere içecek bir şeyler getir," diye seslendi kırmızılı fahişe, pardon, *egzotik dansçı* odanın öteki tarafındaki üstünde 'Sadece Görevliler İçin' yazılı bir kapıya doğru gider- ken. "Ve sanırım yanlarındaki kız seninle *konusmak* istiyor." Her nasılsa, kendisinin zaten yapmakta olduğu iş için başvu- ruyor olmama rağmen bunun kulağa ahlaksız bir şeymiş gibi gelmesini sağlamıştı.

Marc'ı ittim ve memnuniyetsizliğimi sesli bir şekilde ifade etmeye ilişkin karşı konulamaz dürtüyü bastırarak yanına otu- rum. Maalesef insan içindeydik -lafın gelişi- ve Marc'ın benim için uydurduğu hikâyeyi devam ettirmekten başka şansım yoktu. Ama ona ödetecektim. Ah, hem de nasıl.

"Ne vardı?" diye seslendi Jeff, her iki avucunu cilalı yüzeyin üstüne koyup barın üstüne eğilerek.

"Viski ve kola," diye seslendi Marc tek kaşını masanın karşısında oturan Kevin'a kaldırarak. Çalışırken içki içmeye yönelik herhangi bir kuralımız yoktu çünkü bir kedinin muhakeme gücünü veya koordinasyonunu bozmak için ciddi oranda içki gerekirdi. Ve ağzına içki sürmeyen kişilerin bir striptiz kulübündeki -özellikle de bir New Orleans striptiz kulübündeki- kalabalığa karışma ihtimali olmadığını düşünürsek bu oldukça uygundu.

"Michelob," dedi Kevin, siyah boyalı tavanın yakınlarında bir yerde saklanmış hoparlörler hışırdayıp arsız arka plan müziği yüksek sesle başladığı sırada. Ancak müzik başladığında ortamın daha önce sessiz olduğunu fark ettim. Bunun sorumlusu ön kapıdan girdiğimden beri hissettiğim rahatsızlık verici, *teşhir edilmişlik* hissiydi. Pekâlâ, hem o hem de bir striptiz kulübünde olduğum gerçeği.

Çıplaklığın beni rahatsız ettiği yoktu. Ama tamamen yabancı insanlarla seks için yapılan bariz duyuru biraz huzursuz ediyordu ve çıplak dans etmek ile fahişelik arasında fark olduğunu bilsem de, bunun kanuna uygunluğu bana biraz belirsiz geliyordu. Ve o şekilde kalmayı umuyordum.

Müzik başladıktan birkaç saniye sonra ilk gerçek müdavimler ön kapıdan içeri girdiler, birbirinin benzeri asker tıraşları ve temiz sivil kıyafetleriyle, benim yaşlarımda bir erkek sürüsüydü; belli ki yakındaki bir deniz hava üssünden izin almış, ülkenin en iyilerinden seçme bir gruptular. Yükseltilmiş dans platformunun yakınındaki bir masayı seçtiler ve içkilerini sipariş etmesi için bir temsilcilerini bara gönderdiler.

Barmen barın altına bir şişe için uzandığı sırada arka plan müziği sessizliğe gömüldü ve sahnenin ucunda parlak ışıklar belirdi. Birkaç saniye içinde hoparlörlerde bir öncekinden daha

sesli ve daha hızlı yeni bir müzik çalmaya başladı ve iki saniye sonra Corinne ağır, siyah bir perdeyi iterek platformun üstüne zıpladı, kırmızı başlıklı peleriniyle neredeyse tamamen örtünmüştü. Şimdilik.

Bir anda öndeki genç erkekler ıslık çalmaya ve gülmeye başladılar, birbirlerine Küçük Bayan Başlık'ı daha yakına çağrılmaları konusunda meydan okuyorlardı.

"Buyurun bakalım," dedi barmen Jeff, sol omzumun dibinde. Aniden ortaya çıkmasıyla ürküp yerimden sıçradım. Hayatım boyunca gördüğüm tek striptiz gösterisiyle o kadar dikkatim dağılmıştı ki bir *insanın* yaklaştığını fark etmemiştim. Bu çok üzücüydü.

Jeff, Marc'ın önüne koyu sıvıyla dolu kısa bir bardak ve Kevin'ın önüne de köpüren bir bira kupası koydu. "Gösterinin tadını çıkarın çocuklar," dedi sonra dikkatini bana çevirdi. *Tüm* dikkatini. Corinne'in beni görmezden gelmesi gibi, o da Marc ve Kevin'ı görmezden geliyordu. Algıda seçicilik bulaşıcı olmalıydı.

"Şu iş için fikrini mi değiştirdin?"

Sahte iş görüşmesine girmem içi beni zorlamaya niyetli olup olmadığını anlamak için Marc'a baktım. Niyetliydi. Kalçasının pek de nazik olmayan darbesiyle beni bankın yarısından itti.

"Humm, evet," dedim, yere düşmemek için tuhaf bir şekilde dikilerek.

Jeff sırtıttı ve... benim... ee... *vasıflarımı* değerlendirmek için ikinci fırsatı değerlendirdi. Hemen hemen Corinne'in yaptığı gibi başıyla onayladı ve bara doğru işaret etti. "Ofisime geçelim."

Göz ucuyla Marc'ın gerildiğini gördüm ve başka bir odaya girmeyeceğimden emin olmak için masaların arasından gidişimi izleyeceğini anladım. Oyunu oynamak için beni zorlayabilirdi

ama gözünün önünden uzaklaşmama izin vermeyecekti. Veya duyma mesafesinden.

Bara giderken Jeff'i takip ettim ve benim için çektiği arkalıksız tabureye oturdum. Barın arkasına geçeceğine yanımdaki sandalyeye oturdu ve bana doğru döndü; gülümsemesi geniş ve biraz fazla hevesliydi.

"İşimin en iyi tarafı yeni gelecek güzellikleri önceden izlemektir. Çekingen değilsin, değil mi?"

Jeff'e gözlerimi kırptım, sonra Marc'a bakmak için arkaya döndüm; hiç şüphesiz gözlerimde öfke parlıyordu. "Seni öldüreceğim," dedim ses çıkarmadan ama Marc sadece kıkırdadı.

Gülmek ne demekmiş görürsün, diye düşündüm tekrar bara doğru dönerek. Bu işten sonra kıyafetlerimi çıkarmadan önce havaya girmem için uzun bir zaman gerekecek...

On Üç

Cevabımı beklerken Jeff'in gözleri yüzümden aşağıda dolaştı ve çok kızmama rağmen sızlanmayacaktım çünkü vasıflarım işe alım sürecinin meşru bir kısmıydı. O yüzden bakışlarını tekrar yukarı çekmek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Paraya ihtiyacım var."

"O zaman doğru yerdesin. Hımm... Üzgünüm, ismin neydi?"

"Julie." *Jane Smith'ten daha iyi, değil mi?*

"Tamam, Julie..." Jeff bardan bir klipsli kâğıt altlığı aldı ve bir kalemle birlikte bana doğru uzattı. "Haydi evrak işlerini aradan çıkaralım önce."

Evrak işi mi? Striptizciler için mi? Evrakları yerinden çıkarıp bir vergi formu, kişisel yaralanmalara karşı bir feragatname ve müşterilerin ne yapmaya izinli olduklarını belirten resmî görünümlü bir sayfa verdi; müşterilerin izinli olduğu şeylerden bazıları aklımdan dahi geçirmedığım günahlardı ve bunları düşünmekle bile kızardım.

Kedi adam dostlarım arasında geçen bir ömürlük sıradan, seks içermeyen çıplaklıktan sonra -sonuçta ev halkının çoğuyla akrabaydım- vücudumu para için sergileme fikrini... en azından nahoş bulduğumu söyleyebilirdim.

Jeff benim şaşkın yüz ifademi ve kâğıt altlığını sanki metal klips parmaklarımı koparacakmış gibi tutmamdaki garipliği muhtemelen fark etmişti. "İlk sefer mi?" diye sordu alnı endişeyle kırışarak.

Başımınla onayladım, bacak bacak üstüne atmak için bir ayağıma yapış yapış olan zeminin üstünden kaldırdım. Bacak bacak üstüne atma anı gelmiş gibi hissetmiştim.

"Eh, tabii o zaman dans ettiğini de görmem gerekecek. Kendi kostümün var mı?"

Başımı iki yana salladım ve Jeff yüzümdeki afallamış bakışa gülümsedi. "Sorun değil. Baş başa verir ve senin için bir rol buluruz. Tüylere veya çift taraflı bantlara alerjin var mı?"

Boş bakışım kafamın karıştığı konusunda ona ipucu vermiş olmalıydı.

"Biliyorsun, özel yapıştırıcı işte." Gözleri tekrar göğüslerime indi ve bir anda anladım.

Özel yapıştırıcı mı? İyyk! Sandalyemde dönerek odanın karşısından Marc'a öfkeli bir bakış attım ama Marc sadece gülümsedi ve el salladı. *Bunu ödeyeceksin*, dedim sessiz bir şekilde, o ise yeniden güldü, belli ki aşağılanmamdan zevk alıyordu. Ahlaksız hergele.

"Tüylere konusuna hayır demek mi bu?" diye sordu Jeff ve sesimi çıkarmadan başımınla onayladım. "Tamam, kürk kullanabiliriz. Kürk sorun olmaz, değil mi?"

Tek yapabildiğim yüzüne karşı gülmemektir. "Hayır, kürk sorun olmaz ve pençeleri çok severim," dedim Jeff yerine daha çok Marc duysun diye. Kabinde, Marc viskiyi burnundan içip kurtup Kevin'in suratından aşağı püskürttü.

"Pençeler..." diye mırıldandı Jeff, belli ki görmeye hiç niyetimin olmadığı bir kıyafeti hayal ediyordu. "Kedi kostümünün üstüne pençe koymak hiç aklıma gelmedi. Kellie bunu hiç düşünmemişti."

Kellie mi? Sadece kayıp striptizcinin yerine yeni birisini almaya hazırlanmakla kalmadıklarını, bunun yanı sıra kıyafetini de vermeye hazır olduklarını fark edince ürperdim. Bırakın ölü bir kızın kostümüyle etrafta dans etmeyi, onu üstüme dahi geçiremezdim.

Jeff tepkimin farkında olmadan devam etti. "Ama onun uzun tırnakları vardı, pençe gibi. Ama sahte pençeler..." Sol elimi eline aldı ve bakımsız tırnaklarımı inceledi. "Tam sana göre. Tabii fazla uzun veya keskin olmayacak. Müşterileri azdırmak istersin, korkutup kaçırmak değil."

Sen böyle düşünüyorsun...

"Tamam, devam et ve bunları doldur," dedi Jeff kulüpteki artan kalabalığa bakarak. "İşin bittiğinde ağabeyimin ofisine gideceğiz ve böylece sendeki cevheri bize gösterirsin." Sırıttı. "Normalde önce bunu yapardık ama bir erkeğin ilgisini nasıl çekeceğini tam olarak bildiğini düşünüyorum."

Hakikaten biliyordum. Kasıklarından sıkıca bir kavrayış. Bir erkeğin dikkati, özellikle de hayati tehlike altındaysa, asla kasığından uzaklara gitmezdi böylece.

Gülümsememi bastırıp başımınla onayladım ve kalemi elime aldım, Jeff de diğer barmenin içki siparişleri yetiştirmesine yardım etmek için gitti.

Lanet olsun, ne yapacağım şimdi? diye düşündüm kalemi parmaklarımın arasında döndürürken. Marc şimdiye kadar Jeff'in tam adını, rütbesini ve seri numarasını -o da her neyse- öğ-

renirdi. En azından Jeff bir etek giyiyor olsaydı öğrenebilirdi. Veya bir tanga.

Müzikteki değişiklik dikkatimi çekti ve sahneye bakıp Asyalı minicik bir kadının, en iyimser tanımla soyut olarak tarif edilebilecek parlak renkli bir ejderha kostümüyle dans ettiğini gördüm.

Odanın karşısında Marc ve Kevin'ın çoğunluğu transparan, kırmızı bir gecelik giymekte olan Kırmızı Başlıklı Kız'ın iki yanında oturduklarını fark ettim. Kadın yarım daire bölmede yanlamasına oturuyor, tüm dikkatini Marc'a vermek için Kevin'a sırtı dönük duruyordu. Kevin pek umursuyor gibi görünmüyordu. Ejderha kadının kat kat parlak pullarını dökmesini seyrederken birasından yudumluyordu.

Marc dışarıdan bakılınca Corinne'in ilgisini tamamen kendisinde toplamaktan memnun gibi gözüktüyordu ve genel olarak insan kadınlara istek duymadığından emin olmasaydım, muhtemelen gösterisine ben de kanardım. Ne de olsa liderin adamları genellikle şiddet gösteren, öfkeli serserilerle ilgilenirlerdi; güzel ve istekli kadınlarla değil.

Daha önce Marc'ın bir başkasıyla flört ettiğini hiç görmemiştim ama bunu iyi yapıyordu. Çok iyi. Neyse ki kendime ve ilişkimize, onun sadece işini yaptığını bilecek kadar güven duyuyordum. Marc dış görünüşünü –güzel yüzü ve biçimli fiziğini– dişleri ve pençelerini değerlendirdiği şekilde değerlendiriyordu: Şahsi cephaneliği için fazladan iki silah olarak. Ve gerekli olduğuna inanırsa hiçbir silahı kendi yararına kullanmaktan asla çekinmezdi. Bu da ne kadar ileri gitmeye istekli olacağını merak etmemi sağlıyordu...

Ne kadar ileri gitmesi gerekirse, diye konuştu yumuşak ve kalles bir ses kalbimin derinliklerinden. Gurur sürüsü için her şeyi yapar ve sen bunu biliyorsun.

Corinne'in bir eli Marc'ın pazısında, bir ayağı da masanın altından Marc'ın baldırına sarılıydı ve Marc bundan keyif alıyormuş gibi duruyordu. Doğrudan kadının gözlerinin içine bakıyor –striptizcilerin işte ender olarak gördüklerinden oldukça emin olduğum bir nezaket– ve yüksek müzikte onu daha iyi duymak istermiş gibi kadına doğru eğiliyordu. Bu tabii ki numaraydı. Onu mükemmel bir şekilde duyabilirdi. Kahretsin, eğer konsantre olsaydım ben de duyabilirdim. Ama olmuyordum çünkü Marc'ın sadece rol yaptığını, Gurur sürüsünün iyiliği için işini yaptığını bilsem de başka bir kadının erkek arkadaşına ne kadar seksi olduğunu söylemesini duymak için hiçbir isteğim yoktu.

Eğer bilmesini istersem bunu Marc'a kendim söyledim.

Sonra, kalemimi tezgâhın üstüne vurduğum sırada Marc Corinne'i sorgulamaya başladı. Dinlemesem bile o anın geldiğini anladım çünkü Corinne elini Marc'ın kolundan çekti ve gözleri masanın üstündeki parlak kırmızı içkiye kaydı. Konuşurken –muhtemelen Marc'ın sorularını cevaplıyordu– Corinne bir elinin tırnaklarını yemeye başladı, kolları masanın üstünde duruyordu. Yüz ifadesi neşeli ve cilveliden, üzgün ve endişeliye geçmişti. Bu da Marc'ın işini yaptığını gösteriyordu.

Başarısından ilham alıp bir sonraki hamlemi düşünerek önümdeki klasöre baktım. Nasıl oluyordu da ben sadece evrak işlerini alabilmişken, Marc kendi kaynağından bilgi elde edebiliyordu?

Neyse ki, Jeff'e meme kartını oynamak için fazla geç değildi. Elbette cildimin çift taraflı banda alerjisinin olup olmadığını denemektense bu daha kolay olurdu.

Ama bunu yapamazdım. Bilgi karşılığında vücudumu gösteremezdim. Hayatım için, evet. Üç ay önce o yoldan geçmiş ve oraya tekrar dönmek için yemin etmişim. Ve yeminimi sadece bilgi edinmek için bozmaya istekli değildim. Marc'ı görev uğruna flört ettiği için eleştirmiyordum ama ben onun yaptığını yapamazdım. Bu kendimi küçültmek, Jeff'i de kullanmak olurdu ve ikisini de yapamazdım.

Başka bir yol bulmam gerekecekti. Kıyafetlerimi ve kendime olan saygımı yerinde bırakacak bir yol.

Yavaşça, aklımda bir fikir şekillenmeye başladı. Zaten ismini uydurmuştum, neden yeni karakterime uyacak bir hikâye de uydurmuyordum ki? Ya Julie aslında Yasak Meyve'ye bir iş aramak için gelmediyse? Ya başka bir şey için geldiyse?

Koşuşturmaca bitip Jeff geri geldiğinde hazırdım.

"İsminin nasıl yazılacağını mı unuttun?" diye sordu bir şişe suyu önümdeki tezgâhın üstüne yerleştirirken başıyla boş formu işaret ederek.

"Teşekkürler." Kapağı açıp büyük bir yudum alırken şişeye baktım, kasıtlı -ve umarım açıkça görülür- bir şekilde kapağını kapayıp ve tezgâhın üstüne geri koyarken gözlerinden kaçındım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu gözlerime bakmak için başını göz hizama eğerek.

Ona tereddütlü ve utangaç bir şekilde gülümsedim. "Ben... ben aslında buraya iş için gelmedim."

Jeff tek kaşını kaldırdı ve tezgâhın üstündeki bir kâseden avuç dolusu fıstık aldı. Bar tezgâhının doksan derecelik bir açıyla döndüğü köşeye doğru eğilerek fıstıklardan birini ağzına attı. Çiğnerken beni seyretti. "Tamam, ilgimi çekti. Ne istiyorsun?"

Gülümseyerek içten bir rahatlamanın yüzümde belirmesine izin verdim. Merak duygusuna güvenmişim ki bu gerçek bir risk değildi. Pek çok erkek, güzel bir kızla muhabbeti devam ettirmek için her türlü fırsatı değerlendirirdi. Jeff alyans takmıyordu ve kadınlardan hoşlandığını çoktan anlamıştım, o yüzden ilgi göstermesi konusunda bahisler benden yanaydı.

Benim yolum için artı bir puan.

"Bilgi," dedim ve gerçeklik katacak kadar yeterli bir öfkeyle, yüzüm ciddi bir ifadeye geçerken gülümsememin solmasına izin verdim.

"Bilgi mi? Bu yeni bir şey." Ağzına birkaç tane daha fıstık atmak için çiğnemeyi kesti, göz temasını kararlılığını göstermek için bozmadım. "Ne çeşit bir bilgi?" diye sordu ağzı hâlâ yarı doluyken.

"Kocamın kimi becerdiğini öğrenmek istiyorum."

Jeff ağzındakilerden dolayı az kalsın boğuluyordu, boğazını temizlemek için öksürdü. Tekrar nefes alabildiğindeyse yüksek sesle güldü. Gözlerinde hayranlık vardı, umarım bu "kocam" değil, benim içindi. Kalan fıstıkları kâseye geri bıraktı ve sol elime bakarak avuçlarındaki tuzu temizledi. "Alyans takmıyorsun."

"Karın bir başkasıyla yatıyor olsaydı sen takar mıydın?" dedim ciddiyetimi güçlendirmek için göz temasını koruyarak. "Ayrıca, Robby'nin de buradayken kendininkini taktığından şüpheliyim. Kısasa kısas adil bir oyundur, değil mi?" Omuzlarımı silktim ve tekrar içmek için su şişemi kaldırdım.

"Pekâlâ, senin kocan kim ve neden seni aldattığını düşünüyorsun?" diye sordu bir başka avuç dolusu fıstıkla ilgilenmek için geriye yaslanarak.

"Kocam." Uzun bir hikâyeye başlayacakmış gibi iç çektim. "Robby Harper, bilgisayar programcısı ve damızlık olmak isteyen birisi. Evleneli bir yıl olmadı ve adam aperitif olarak ufak tefek bir şeyler aramaya başladı bile." Duraksadım ve acı bir kahkaha patlattım. "Eh, dün gecedен beri sanırım artık sadece aramakla kalmıyor."

"Ve sen bunu biliyorsun çünkü?.."

Sert bir şekilde bakışlarımı kaldırdım ve sesime biraz acı bir ton kattım. "Çünkü eve gelmeden önce duş yapma zahmetine bile girmedim. Üstünden o kaltağın kokusunu alabiliyordum." Hay aksi. "Parfümünü," diye ekledim hızlıca, insanların diğer insanların kişisel kokularını büyük ihtimalle kediler gibi almayacakları aklıma gelince. "Sanırım kadınla burada tanıştı ve onun kim olduğunu bilmek istiyorum." Salonun etrafına bakıyormuş gibi yapıp Jeff'e geri dönmekten önce Prenses Leia bikiniyle sahnede kasıla kasıla yürüyen dansçıyı gözetledim.

Jeff anlayış içinde başıyla onayladı. "Buraya düzenli gelenlerin pek çoğunu ismen tanımam, o yüzden kocanın görünüşünü anlatman gerekecek. Ama sana hemen şimdi onun büyük olasılıkla bizim kızlarımızdan birisiyle olmadığını söyleyebilirim. Ağabeyim burayı kitabına göre işletir ve kuralları çiğneyen kızlar burada fazla duramazlar."

Elimi umursamazca sallayarak fikrini bertaraf ettim. Bir striptizci aramadığımı zaten biliyordum. Ama Julie Harper bilmiyordu. "Yaklaşık bir buçuk metre boyunda, kahverengi kısa saçları ve koyu renk gözleri var. Aslında gözleri neredeyse siyah."

Jeff kaşlarını çatı ve başını salladı. "Genellikle müşterilere göz renklerini fark edecek kadar yaklaşmam ve kaldı ki sen şu anda müdavimlerimizin üçte birini tarif ediyorsun. Onunla ilgili hatırlayabileceğim başka bir şey?"

Düşünürken alt dudagımı çiğnedim. "Evet." Çıplak uyluklarının yapıştığı bar taburesinin üstünde kımıldandım ve Marc ile Kevin'in hâlâ Corinne'le birlikte oturdukları bölme bakacak şekilde döndüm. "Kırmızı Başlıklı Kız'la oturan şu erkekleri görüyor musun?" Jeff'in dönüp loş bir şekilde aydınlatılmış ana salonun içine gözlerini kısarak baktığını gördüm.

"Evet."

"Sol taraftaki Robby'nin bir arkadaşı. Buraya sık sık beraber gelirler. Dün geceye kadar onların atış poligonuna gittiklerini düşünüyordum."

Jeff başıyla onayladı ve başka bir fıstığı ağzına attı. Çiğnedi, ben beklentiyle geçen her saniye biraz daha gergin hale gelirken yuttu. Sonra tekrar başını salladı. "Evet. Kocanı hatırlıyorum. Ayda birkaç kez gelir. Genellikle Ginger'a kucak dansı yaptırır; Hindistan cevizi sütyenli ve çim mini etekli kızıl." Jeff devam ederken "Ginger"ın yerini belirlemeye çalışarak odaya bakındım. "Ama Ginger gündüz mesaisinde çalışmaz ve kocan dün buraya öğle yemeği için gelmişti. Kapının yanındaki ilk masa. Hatırlıyorum çünkü tüm hafta boyunca ağırladığımız tek kadın müşteriyle ayrıldı. Cuma ve cumartesi geceleri kocaları ve erkek arkadaşlarıyla gelen birkaç tane kadın müşteri oluyor ama öğle yemeği için gelen çok nadirdir. Ve neredeyse hiçbir zaman tek başlarına gelmezler."

Kalbim hızla atmaya başladı. Dişi kediyi görmüştü. Ve onu hatırlıyordu. "Robby bu kadınla birlikte mi ayrıldı?"

"Evet. Biz açtıktan aşağı yukarı... bir saat sonra. Öyle bir şey işte."

Barın üstüne eğildim, hevesli gözükmemeye çalışıyordum. "Kadının ismini biliyor musun?"

"Hayır. Onu dünden önce hiç görmemiştim. Bir gazoz içti. Gazozunu gerçekten kalın, seksi bir aksanla sipariş etti. İspanyol'du belki de."

"Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

Sanki az önce ona şekerin tatlı olup olmadığını sormuşum gibi kaşlarını çatı. "Nasıl görüldüğünü *asla* unutamam. Çok ateşliydi."

Gözlerimi devirdim, cevabında bir parça abartıya hazırlıktıydım. Ne de olsa bir striptizci olmam için *bana* iş teklif etmişti. Standartları ne kadar yüksek olabilirdi ki? "Seksi'den daha belirgin bir şey söyleyebilir misin?"

"Evet, üzgünüm." Gerçekten de üzölmüş görünüyordu. Veya en azından mahcup. "Senin boylarında, belki biraz daha kısaydı. Esmer, egzotik ten. Uzun, kıvrırcık saçlar; seninki kadar siyah değil ama yine de oldukça koyu. Soluk gri gözler. Tuhaf bir solukluk ama güzel. *Onun* gözlerini fark etmişim. Ayrıldığını hatırlıyorum çünkü ona müesseseden bir içecek teklif etmek üzereydim, sonra baktım ve onun kapıdan... şey, senin kocanla çıktığını gördüm." Jeff özür dilercesine omuzlarını silkti. "Bu yardımcı oldu mu?"

"Evet. Teşekkürler. Gitmek için dönerek ayağa kalktım.

"Hey, onu bulduğunda ne yapacaksın?"

Ona duyamayacağı bir şekilde cevap verdim. "Dokuz cürnandan birkaçını harcayacağım."

On Dört

Jeff'e yardımından dolayı teşekkür ettim ve odanın karşısından Marc'ın bakışlarını yakaladım. Bana soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı ve ona gitmeye hazır olduğumu anlatmak için başını girişe doğru hareket ettirdim. Beni başının tek bir kısa hareketiyle onayladı ve Kevin'ın omzuna vurdu. Birlikte ayağa kalktılar ve Corinne Marc'ın arkasından kayıp bölmeden çıktı. Marc elini uzattı ama Corinne onun yerine sarılmayı tercih etti, kulağına bir şeyler fısıldamak için parmak uçlarında durdu. Dudakları bu kez gerçekten hareket etti ama ne söylediğini bilmek istemiyordum, bu yüzden döndüm ve kapıya yönelerek düzensiz masaların arasından kendime yol açtım.

Cajun Bar ve Izgara'da öğle yemeği yedik, Kevin'ın araya girmelerini görmezden gelmek için elimizden geleni yapıp baharatlı *jambalaya*¹⁴ eşliğinde Marc'la öğrendiklerimizi paylaştık. Kevin ikimizin de suyuna gitmek için fazla mesai yapıyordu ama nefesini kendine saklasa daha iyi olurdu. Katil dişi kediye elleri bağlı ve ağzında tıkaçla teslim edecek olsa bile onu babama rapor edecektik.

Öğle yemeğinden sonra Kevin bizi Mississippi sınırından geçirip Robert Harper'ın dairesini kolayca bulduğumuz Picayune'a götürdü. İkinci katta yaşıyordu, yan komşusu arkadaş canlısı

¹⁴ Jambon, tavuk, sosis, karides veya istiridyeli bir pirinç yemeği. (ç.n.)

–ve bariz bir şekilde sıkılmış– yaşlı bir vatandaş olan Bayan Grady’ydi. Robby’nin en iyi arkadaşlarına ve küçük kız kardeşi Julie’ye ona yapacakları sürpriz doğum günü partisi için konuk listesini hazırlama konusunda yardım etmekten çok mutlu olmuştu. Maalesef sayısız bayan arkadaşından hiçbirinin adını bilmiyordu.

Bayan Grady’ye göre, yan dairede yaşadığı dört yıl içinde Harper’ın sıklıkla tek gecelik misafirleri olmuştu ama hiçbirisi bir geceden fazla kalmamıştı ve hiçbirisi dişi kedinin tarifiinin yakınından bile geçmiyordu. Belli ki ağabeyim Robby’nin kızıl saçlılara karşı bir zaafı vardı ve birkaç sarışına razı olsa bile asla esmer kadınlara ilgi göstermemişti.

Ancak önceki gün Harper’la görünen kadına ilişkin Jeff’in yaptığı tarife bakılırsa, canlılar saç rengiyle her an oynayabiliyorlardı.

Bayan Grady’den toplayabildiğimiz tüm bilgileri alınca, Kevin’i koridorda parti menüsü için tavsiye dinlerken bırakıp Marc’la birlikte Julie’nin anahtarını –aslında Harper’ın kendi cebinden çıkmış olan anahtarı– kullanıp dairesini kontrol ettik. Dev bir kirli çamaşır yığını ve konserve yemeklere duyduğu sağlıksız ilgi dışında ilginç bir şey bulamadık.

Kevin’i gönülsüzce Bayan Grady’den kurtardık ve bizi eve giden uçağımızı yakalamadan önce *beignet*¹⁵ ve *café au lait*¹⁶ için kısaca durduğumuz New Orleans’a geri götürdü. Havaalanına vardığımızda Kevin arabayı kısa süreli park alanına çekti ve dışarı çıkmadan bagajı açtı. Yolcu tarafından dışarı çıktım ve Marc aşağı indirilmiş sürücü penceresinden Kevin’a son bir

15 Yağda kızartılmış Fransız çöreği. (ç.n.)

16 Bir Fransız kahvesi. (ç.n.)

şey söylemek için diz çökerken küçük çantalarımızı bagajdan almak için arabanın arkasından dolandım.

“Evden ayrılma ve telefonunu yakınında tut.” Marc’ın sesi kısık ve şaşırtıcı derecede profesyoneldi. “Çok yakında sana Greg’den bir telefon gelecek.”

“Hey, böyle olmak zorunda değil,” diye fısıldadı Kevin. “Greg’i bu işe karıştırmaya hiç gerek yok. Eminim sadece ikimiz arasında bir çözüm yolu bulabiliriz.”

“Hayır,” dedi Marc. “Bulamayız.” Ayağa kalktı ve direksiyondaki ahmağa arkasını dönüp ona uzattığım çantayı aldı.

Arabadan metrelerce uzaklaştığımızda Kevin, “Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun,” diye tısladı Marc’a. “Senin burada olmanın tek nedeni, *Faythe*. O olmadan, liderin çizmelerini yalayan bir başka serseri kedisin sadece, yolun yanlış tarafından sadece bir adım uzaktasın.”

“Ne dedi?” diye sordum refakatçi bozuntumuza bakmak için dönerek. Ama onu görebildiğimde Marc çoktan arabanın yanına gitmişti ve açık pencerenin açısı yüzünden, nadiren kullandığı sol yumruğunu sallamaktaydı. Yumruk Kevin’ın burununa çarptı. Direksiyonun, ön camın ve Kevin’ın gömleğinin her yerine kan sıçradı.

Kevin kendi kanını tükürmekle meşgul olduğundan bağır-maya fırsat bulamıyordu. Marc sakince bana döndü, sırt çantasından aldığı ıslak bir mendille yumruğundaki kanı çoktan temizlemeye başlamıştı. Mendili en yakındaki çöp kutusuna attı ve başka söz söylemeden havaalanına yürümeye devam ettik.

Uçağa alınmayı beklerken nihayet cep telefonumun sesini tekrar açmayı ve kapıda sesli postamı kontrol etmeyi akıl ettim. İki tane vardı. Uçak değil, mesaj.

İlki babamdandı, aynı isimsiz muhbir tarafından alınan ikinci ipucunu takip ederek Vic ve Owen'ı başka bir cesedin peşinden gönderdiğini anlatıyordu. Kisatchie Ulusal Orman'ın Calcasieu Korucu Bölgesi'nin batı ucuna yakın küçük bir Louisiana kasabasına, Pickering'e gitmişlerdi. Marc'ın kendi sesli postasında da yine benzer bir mesaj vardı.

İkinci sesli mesajın geldiği numarayı gördüğümde elim titremeye başladı. *Andrew*. Kahretsin. Mesajı dinlemek için Marc giriş kapımızın en yakınındaki erkekler tuvaletine dalana kadar bekledim.

"Mesajını aldım, Faythe. Seni tanımasam..." Konuşması bir dizi hafif patlama sesiyle kesildi, akabinde bir helikopterin pervanelerine benzeyen bıçakların havayı dövmesinin belirgin *pat pat* sesi geldi, sadece buradaki sesler bir helikopterinkine kıyasla daha eski ve daha sarsak geliyordu. Tekrar sessizlik olduğunda, *Andrew* lafı sanki hiç kesilmemiş gibi devam etti. "Beni görmek istemediğini söyledim. Ama ben seni görmek için sabırsızlanıyorum. Fazla uzun sürmez." Sonraki sözleri Marc erkekler tuvaletinden çıkıp dosdoğru bana ilerlerken bir dizi patlama sesiyle daha boğuldu. Gülümseyerek telefonun kapağını kapadım ve Marc sağımdaki havaalanı sandalyesine çökerken cebimden içeri ittim.

Bu iş artık fazla ileri gitmişti. *Andrew*'u hem Marc'a hem de babama söylemek zorunda kalacaktım; artık bundan kurtuluş yoktu. Ama bunu havaalanında veya uçaktayken yapamazdım. Marc bunu iyi karşılamayacaktı ve öğrendiği sırada insan dolu bir uçakta kapalı olmamalıydı.

Ona baş başa olduğumuzda, daha sonra söyleyecektim. Sonrasında da babama.

Bu uzun bir gece olacaktı.

O gece dokuz sularında Marc'la çiftliğe geri dönmüştük. Annem bizim için akşam yemeğini bekletmişti, bu yüzden Vic ve Owen hariç tüm ev halkı iki buçuk metrelik yemek masasının etrafına oturdu ve fırınlanmış pisi balığı yiyip raporumuzu dinledi.

"O zaman Harper dişi kediyle gönüllü olarak ayrıldı, öyle mi?" diye sordu *Jace*, çatalını iki tane kuşkonmaza saplayarak.

"Öyle gözüküyor." Devam ederken çayıma şeker kattım. "Barmen *Jeff*'e göre, herhangi bir adamı en sevdiği striptizcisiinden veya karısından uzaklaştırmak üzere ayartmak için haddinden fazla donanımlıymış. İki ayak üzerinde dolaşan bir siren. *Jeff* ismini bilmiyordu ama bana iyi bir eşkâl verdi. Benim boyumda. Belki biraz daha kısa. Uzun, siyah, kıvrırcık saçlı. Soluk grimsi gözler. Esmer, egzotik bir ten. Ve *Jeff* onun ateşli olduğunu söyledi, ki bence bu onun kıvrımlı hatlara sahip olduğunu ifade ediyor." *Veya suçlarından dolayı cehennemde yarmaya tamamen hazır olduğunu.*

Ethan'ın gözleri parladı ve gözlerimi devirdim. Dişi kedinin en az iki erkek kediyi öldürmüş olması gerçeğinden çok, fiziğiyle ilgileneceğini bilmeliydim. Önceliklerinin tam olarak ne kadar berbat olduğunu düşündüğümü söylememek için balıktan bir lokma alarak ağzımı meşgul ettim. Beni zaten dinlemezdi.

Hormon-güdümlü ağabeyimi dikkate almayarak masanın sonuna, babamın son on beş dakikayı resmî olmayan raporunu dinlerken sessizce yemeğini çiğneyip oturduğu yere baktım. "Senin Venezuelalı bağlantın ne söyledi?"

Çatalını tabağının kenarına yerleştirdi ve ağzını bir kumaş peçeteyle kuruladı. "Henüz bir şey söylemedi ama yakında bir şeyler duymayı bekliyorum. O zamana kadar, elimizde bir tek senin verdiğin eşkâl olacak."

"Harika." Pisi balığıma kaşlarımı çattım.

"Bu bir başlangıç, daha önce sahip olduğumuzdan daha fazlası," dedi Parker çatalının kenarıyla soslu patateslerden bir dilim keserek. "Ama Kevin Mitchell'ın, Harper'ın sınır ihlal ettiğini bildiğine ve bunu rapor etmediğine inanmıyorum. Onun bundan daha akıllı olacağını düşünürdüm."

"Evet, öyle," diye mırıldandım kuşkonmazımı hollandez sosundan oluşan gölcüğün içine iterek. Babama Kevin'in adam eksikimiz için beni suçladığını söylemeye pek hevesli değildim. Neyse ki Marc da bundan bahsetmek için isteksiz görünüyordu. Ona teşekkür etmeyi hatırlamam gerekecekti... Beni bir striptiziye çevirmeye çalıştığı için canını çıkardıktan sonra.

"Bu arada, Kevin'a senden bir telefon beklemesini söyledim, Greg," dedi Marc. "Çok yakında."

"Ah, bir telefonda fazlasını alacak." Babamın eli, çatal ağzına gelmek üzereyken durdu. "Bu işler bittiğinde birisi ona Mississippi sınırına kadar eşlik edecek ve babası onunla ne yapacağına karar verene kadar serbest bölgede bekleme talimatı alacak. Yemeğimiz biter bitmez David Mitchell'la telefonda görüşeceğiz."

Masanın öteki ucundaki annem dikkatimizi çekmek için kibarca boğazını temizledi. "Ya kayıp dansçı?"

"İsmi Kellie Tandy ve yarım bursla Tulane Üniversitesi'ne gidiyor," dedi Marc. "Birkaç yıl önce bursun karşılamadıklarını telafi etmeye yardımcı olması için daha iyi para veren bir iş aramış ve oda arkadaşı onu Yasak Meyve'de gösteri yapması için ikna etmiş."

"Kellie ikinci setinden önce ortadan kaybolduğunda, oda arkadaşı -Ginger- polisi aramış. Birkaç saat sonra kulübe gelmişler ve sorular sorup dosyaları için Kellie'nin bir fotoğrafını almışlar. Ama hepsi bu kadarmış. Kellie'nin birkaç saat sonra

ortaya çıkacağını düşünüyor gibi görünüyorlarmış ve oda arkadaşına dairelerine gidip beklemesini söylemişler."

"Sanırım dairesine hiç dönmemiş, değil mi?" diye sordu Ethan ağzı balıkla doluyken.

"Doğru. Ertesi gün, polisler ellerinden geleni yaptıklarını söylediklerinde oda arkadaşı kendi başına kayıp ilanını hazırlayıp bir ödül olarak sunmak üzere diğer dansçılar ve Yasak Meyve yönetiminden para toplamış."

"Peki ya ailesi?" diye sordu Parker. "Polislere hiç baskı yapmıyor mu?"

"Ailesi yok," diye araya girdim çünkü Marc lokmasını çiğnemekle meşguldü.

Lokmasını yuttu ve boğazını temizlemek için içkisinden yudumladı. "On altı yaşındayken anne babası ölmüş ve geride kalan büyükanne ve büyükbabası onu kabul edemeyecek kadar yaşlı olduklarından lisenin son bir buçuk yılını koruyucu ailenin yanında geçirmiş. Diğer dansçılar arasında çok sevilen birisiymiş."

Marc'ın ifadesi profesyonel bir şekilde tarafsızdı ama yüzünde gördüğüm şeye inanmayacak kadar onu iyi tanıyordum. Kızın ailesi hakkında duydukları, Kellie'nin başına gelenleri öğrenme konusunda Marc'ı hırslandırmıştı. Öksüzler onun zayıf noktasıydı çünkü on dört yaşındayken kendisine enfeksiyon bulaştıran serseri tarafından annesi öldürülmüştü.

"Pekâlâ, her şeyi doğru anlamış mıyım bir bakayım." Babam boş tabağını öne itti ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Kellie Tandy salı, Bradley Moore'un Arkansas'ta öldürülmesiyle aynı gün New Orleans'taki Yasak Meyve'de kayboluyor ama polis onu aramıyor. Cumartesi günü Robert Harper aynı striptiz ku-

lübünden arka sokakta boynunu kıran ve cesedi çöplere gömülü bir halde bırakan kaçak dişi kedi tarafından ayartılıp çıkarılıyor. İki saatten kısa bir süre sonra Parker ve Holden cesedi bulup bize getiriyor." Bir cevap bekleyerek masadakilere bakındı.

"Bana doğru geliyor," dedim.

"Bana da," diye konuştu Jace, diğer herkes başlarıyla onaylarken. Annem dışında. Annem sandalyesini geri itti ve tek kelime etmeden mutfığa gitti. Saniyeler sonra ev yapımı bir çilekli *cheesecake*'le döndü, duvarın önündeki meşe servis masasının üstünde kesmeye başladı.

"O zaman tüm bunların bir tesadüf olduğuna mı inanmamız gerekiyor?" diye sordu Ethan, annemin kendisine uzattığı tatlı tabağını alıp Jace'e ileterek. Jace tabağı Parker'a, Parker da babama uzattı. "Tüm bunların hepsi New Orleans'taki bir striptiz kulübünde oluyor ama aralarında nasıl bir bağ olduğunu çözemiyoruz, tabii eğer varsa. Ama olmak zorunda, değil mi?"

Başka bir tabağı daha elden ele dolaştırmalarını izleyip omuzlarımı silktilim. "Eh, hepsi Yasak Meyve'de olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jace.

Marc tabak altlığıma bir dilim *cheesecake* yerleştirirken benim yerime cevap verdi. "Bradley Moore, Arkansas'taki başka bir striptiz kulübüne sekiz kilometre mesafede öldü. Cüzdanında bir birlik destesi vardı."

Ethan bakışlarını Marc'tan çekip babamıza baktı. "O zaman konu striptiz kulüpleriyle mi alakalı?"

"Hayır." Annem bıçağını ve tatlı spatulasını cam turta tabağının boş yarısına koyup en küçük oğluna, sanki kendisine az önce dünyanın düz olduğunu söylemiş gibi kaşlarını çatı. "Yerin tamamen alakasız olduğuna bahse girerim. En azından

dişi kedi için. Arkansas'ın doğusunda başladı, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla, sonra New Orleans'a indi. Her iki olayda da bir serseriye öldürmek için onu striptiz kulübünden cezbederek çıkartıyor gibi gözüküyor. Ama neden bir striptiz kulübüne girsin ki? Bir kadın neden bir striptiz kulübüne tek başına girer ki? Sadece bir dişi kedi değil, herhangi bir kadın için de soruyorum."

Bakışları masada aşağı yukarı dolaştı, babam dâhil hepimize sırayla baktı. Kimse cevap vermedi ve sessizlik sürerken, dışardan alçak sesli bir araba motoru homurtusu geldi, Owen ve Vic kamyonetle dönmüşlerdi.

"Faythe?" diye sordu annem, gözlerini kısıp dikkatimi yeniden ona çekerek. Neden benimle uğraşıyordu ki? "Sen olsan neden bir striptiz kulübüne giderdin?"

Mantığını takip etmeye çalışıp başarısız olarak kaşlarımı çattım. "Gitmezdim."

"Bugün birine gittin," diye belirtti, sanki ifadesi gerçeğin çarpıtılmış halinden ziyade kusursuz bir şekilde mantıklıymış gibi. Sesi çileden çıkartacak derece gerçekçiydi.

"O sayılmaz. Çalışıyordum. Barmeni sorgulamak için içeri girdim."

Başıyla onayladı, cevabımdan gözle görülür şekilde memnundu ve konuşurken vurgu yapmak için gümüş tatlı spatulasını eline aldı. "Yani striptiz kulübüne bir adam aramak için mi girdin?"

"Öyle değil," diye ısrar ettim. "Kendime bir sevgili aramıyordum."

"Bu adamlar romantizmden mi öldüler?" diye sordu insaf edip dikkatini benden uzaklaştırarak. "Çok fazla şarap ve mum

ışığıyla mı öldürüldüler?" Kimse cevap vermedi ama babam sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu, karısını iş üstünde izlerken yüzü gururla parlıyordu. "Hayır, çünkü dişi kedi de kendisine bir sevgili aramıyordu."

"O da çalışıyordu," dedi Marc. "Birisini arıyordu." İlk anlatan Marc'tı, gerçi babam da onaylarmış gibi başını hareket ettiriyordu. "Belki Moore ve Harper veya bir başkasını. Her halükârda, dişi kedi avlanıyordu."

Avluda ön kapı açılıp gıcırdadı ve Owen'ın çizimleri fayansın üstünde ses çıkardı.

Jace Marc'tan anneme baktı, ucunda hâlâ bir parça *cheesecake* olan çatalını masaya indirdi. "Serserileri mi avlıyor?"

"Özellikle değil," dedi Owen yemek odasının kapısından, eskimiş kovboy şapkası bir yumruğundan sarkarken. Kapı çerçevesine yaslandı ve Vic tam arkasında durdu, yüz ifadesi korkunçtu ve yanakları toz toprakla yol yol olmuştu.

Babam sandalyesini geri itti ve saatine baktı. "Sizi en az bir saatten önce beklemiyordum."

"Bir cesedi gömmeyerek ne kadar vakit kazanabileceğini görmek şaşırtıcı bir şey," dedi Vic, Owen'ı geçip odaya girerek. "Bu kez bizden birisini hakladı. Jamey Gardner. Münasip bir defin için onu geri getirdik."

Yemek odası kendi Gurur sürümünün üyelerinden birisinin cinayetine duyduğumuz hiddeti açığa vururken aniden soru yağmuru ve öfkeli haykırırlarla doldu taşı. Babam bizimle konuşmayı denemekle uğraşmadı. Sadece ayakta durdu ve yemek odasından sakince çıkıp koridorun karşısındaki ofisine doğru ilerledi. Hepimiz onu takip etmek için atılınca masanın etrafındaki curcuna sessizleşti.

Marc ve ben ikili koltuğa çöktük ve diğer herkes etrafımıza geçti. Kimse tek kelime etmiyordu. Ne kadar üzgün olursak olalım, liderimizin ofisinde bağırarak soru sormamayı iyi biliyorduk. Bunun yerine kulak misafiri olduğumuz konuşmanın seyrinin sorularımızın cevaplarıyla alakalı olacağını umarak telefonda konuşurken onu dinledik.

İlk telefon en büyük ağabeyim Michael'a edildi. Michael yaklaşık on bir yıldır liderin adamı olarak çalışmıyordu ama kriz zamanlarında babam onu yardıma çağırma konusunda asla tereddüt etmezdi. Michael organizasyon ve kaynak yönetimi konusunda bir dâhiydi ve çoklu telefon hatlarıyla başa çıkma ve bilgi aramak için interneti tarama konusunda hepimizden çok daha rahattı. Yerel bir hukuk firmasına yeni ortak yapılmış birisi olarak aynı zamanda hukuk camiası içinde de bizim gözümüz ve kulağımızdı.

Michael'la yapılan telefon görüşmesi tahmin edilebileceği gibi kısa ve özdü.

"Sorun ne?" diye sordu ağabeyim selam vermek yerine.

"Patronunu ara ve yarın izne ihtiyacın olduğunu söyle. Sonra buraya gel. Buraya geldiğinde açıklayacağım."

"Bana yarım saat ver."

"Güzel." Babam telefonu ince siyah yuvasına geri bıraktı, ardından çalışma masasının sandalyesine çöktü; çoktan bir sonraki numara için deri ciltli adres defterini karıştırmaya başlamıştı bile. Numarayı tuşlarken Ethan ayağımın dibine kıvrılıp başını dizime yerleştirerek halının yıpranmış ucuyla oynadı. Jace, ağır meşe sehpanın bir ayağına dayanarak Ethan'ın diğer tarafına oturdu.

"Wes, ben Greg." Babam sandalyesinde öne eğildi, telefon yine kulağına yapıştı. Ahizeden yükselen ses onu selamlayıp sağlığını sorarken duraksadı. Wesley Gardner, Jamey'nin ağabeyi ve Great Lakes Gurur sürüsünün lideriydi. "İyiym," dedi babam, alnını ovuştururken masanın üstündeki defterine bakarak. "Ama Jamey hakkında bazı kötü haberlerim var."

Uzun bir süre boyunca sadece sessizlik vardı; sessizlik, hattaki tek tük hışırtı ve Marc'la oturduğumuz koltuğun karşısındaki kanepeye yerleşmiş olan Owen'ın en ufak hareketiyle gıcırdayan deri kaplamanın sesiyle bozuluyordu, Owen'ın şapkası kucağındaydı. Wes nihayet konuştuğunda, sesindeki acı aradaki yüzlerce kilometrelik mesafeye rağmen aşikârdı. "Nasıl oldu?"

Babam iç çekti, hâlâ masasına bakıyordu. İşinin bu kısmından ne kadar nefret ettiğini hepimiz biliyorduk ve bu sorumluluğu içimizden birisine devretmediği için minnettardım. İsim vermek gerekirse, bana.

"Henüz emin değilim. Louisiana'daki Kisatchie Ulusal Ormanı yakınlarındaki bir ceset için isimsiz ihbar aldık. Ceset Jamey'ninmiş. Çok üzgünüm, Wes. O... sorumlu olanı yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Babamın katilin cinsiyetinden, davanın bu zamana kadarki en kayda değer yönünden bahsetmemesine şaşırarak Marc'a baktım. Ama Marc farkına bile varmamış gibi görünüyordu. Devam eden bir soruşturmada bilgileri saklamak standart bir uygulamaydı ama Tanrı aşkına, Wes kurbanın ağabeyiydi, sıradan bir Gurur üyesi değildi ki.

"Definle nasıl ilgilenmemizi istersin?" diye sordu babam.

Wes içini çekti. "Gelip onu alacağız. Rezervasyonları yaptığımızda sana uçuş bilgileriyle geri döneceğim."

"Yapabileceğim herhangi bir şey varsa, söyle."

"Söylerim. Teşekkürler, Greg."

Babam telefonu kapadı ve sandalyesinde geriye yaslandı, elleri karnının üstünde ve gözleri kapalıydı. Kızgın görünüyordu. Ve çok, çok yorgun. "Tamam Vic, Owen, neler olduğunu anlatın bize."

Vic Owen'a bakıp omuzlarını silkti, böylece Owen gözlerini bile açmayan liderimize bakmak için tekrar kanepede kıınıldı. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Ceset, muhbirin olacağını söylediği yerdeydi. Yaprak ve hafif toprakla kaplı olduğundan ilk başta yüzünü göremedik ama onun Jamey olduğunu hemen anladık. Kokusundan." Owen devam etmeden önce tekrar Vic'e baktı. "Dişi kedinin de kokusunu aldık. Bu kez neyi aramız gerektiğini biliyorduk. Ve kokusu tazeydi."

"Ya yaralar?" diye sordu babam gözleri hâlâ kapalı bir şekilde.

Owen şapkasının kenarını iki eliyle kıvırdı. "Kırk bir boyundan başka bir şey yok, tıpkı diğerleri gibi."

Babam bilgiyi kabul ederek başıyla onayladı ama başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, kaliteli kahvenin zengin aroması eşliğinde annemin topuklularının tıkırtıları koridorda duyuldu.

Saniyeler sonra, annem dumanı tüten kupalarla dolu bir gümüş tepsi taşıyarak kapıda belirdi. Tek kelime etmeden odada ilerledi ve tepsiyi babamın masasının bir köşesine yerleştirdi, sonra kupaları dağıtmaya başladı.

Tam da sevdiğim gibi şeker ve vanilyalı sütle dolu bir kupa taze kahveyi aldığım o anda annemi öpebilirdim. Bu önemli toplantıya katılmadan önce mutfağı temizlemeyi bitirmiş olmasına rağmen. İçecekleri çoğunluğu erkek olan bir oda dolusu insana gümüş bir tepside sunmuş olmasına rağmen. Ve bunu

ağırbaşlı bir etek ve beş santimlik topukların üstünde yapmış olmasına rağmen.

O anda kendi kahvemizi alabilecek kadar yetenekli olduğumuzu söyleyerek güzel jestini mahvedemeyecek kadar minnettardım. O yüzden sadece gülümsedim ve teşekkür ettim. Ayrıca annemle tartışıp onun gibi olmak için yetiştirilmediğim gerçeğine sinsice sevinme fırsatını kullanmadığım için zihnimde kendimi sırtımdan sıvazladım.

"Başka bir şey?" diye sordu babam Vic'e, verdiği kupayı alırken anneme teşekkür olarak başını sallayarak. Annem de karşılık olarak başını salladı ve her daim centilmen olan Parker'ın kanepede kendisi için verdiği yere geçti.

Owen, Parker yere, ayaklarının dibine yerleşirken başını olumlu bir tavırla salladı. Babamın koltuğu boştu ama hiçbirimiz oraya oturmaya cüret edemezdik. "Jamey'nin cesedinin üstünde üçüncü bir koku vardı. Bir serseri. Hiçbirimiz onu tanıyamadık." Odaya bakınıp ayrı ayrı tepkilerimizi izledi. "Eminim bu bir şey demek değildir. Büyük ihtimalle bugün içinde bir ara o serseriyle irtibat kurmuştur."

Marc kaşlarını çattı ve kupasını sağındaki sehpanın üstüne yerleştirdi. "Bunun Harper'ın kokusu olmadığına emin misin?" diye sordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Kevin, Robert Harper'ın yersiz davranışlarını rapor etmek yerine bunları gizlemeye ona yardım etmişti ve bunu düşünmekten ne kadar nefret edersem edeyim, Jamey'nin de aynı şeyi yapıyor olduğu ihtimalini göz ardı edemezdik. Belki de babam bu sebepten Jamey'nin ağabeyinden bilgi saklamıştı.

"Eminiz," dedi Vic. "Hepimiz dün gece Harper'ın kokusunu iyice aldık ve bu koku kesinlikle ona ait değildi."

Babam, Michael'ın lastiklerinin ön taraftaki çakılların üstündeki çıkırtılarını dinleyerek doğruldu. Ayağa kalkıp yarısı boş kahve kupasını masasındaki defterin üstüne koyduğu sırada yüzüne karanlık, tehlikeli bir ifade yerleşti. "Bu, dişi kedinin bölgemizde üç gün içinde adam öldürdüğü üçüncü sefer ve şimdi de bir Gurur kedisinin peşine düştüğüne göre artık konsey onun bize bir yarar sağladığını iddia edemez."

Sağ elinin eklemlerini çıtlattı, ortaya çıkan ses tüm odada yankılanmış gibiydi. "Artık ortak bir güç için yeterince oy toplayabilirim. Diğer liderler umursadıklarını ispat etmek için bir şeyler yapmak zorunda kalacaklardır. Ama konsey hareket etmeye zorlandığı için direnecektir ve işleri ağırdan alıp birilerini suçladıkları her dakika, dişi kedinin lehine işleyecektir. Dişi kedi bizim bölgemizde avlanıyor ve konseyin onu bulmasını beklemeye zamanımız yok." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu yüzden... zorunlu olduğumuz için onlara durumu bildireceğiz. Sonra, onlar bir şey yapmadığı sırada, dişi kedinin peşine kendi başımıza düşeceğiz." Duraksadı, her birimize ayrı ayrı baktı, yüzünün her bir çizgisinde kararlılık vardı. "Herkes anladı mı?"

Elbette anlamıştık! Liderimiz düzeni yasa dışı olarak sağlayacaktı. Parmaklarımın uçları heyecanla karıncalanmaya başlarken yıllardır ilk kez, kendimi babamın kızı olarak görmekten gerçekten memnun olduğumu fark ettim.

On Beş

Babam ve Michael dışarıda yan yana, düzenli adımlarla çakıl taşlı araç yolundan aşağı doğru ilerlediler, ay ve yıldızların çoğu kalın bulutlarca gizlendiği için ön verandanın ışığıyla sırtları aydınlanıyordu sadece. Geri kalanlarımız onları arkalarından takip ediyorduk. Evde kalan annem dışında.

Babamız onun için davanın belirli noktalarını gözden geçirirken Michael her zamanki günlük kıyafeti olan hâkî pantolon ve lacivert polo gömleğiyle, tek kelime etmeden dinledi. Temposu hiç yavaşlamadı ve adımları bir kez olsun teklemedi... Jamey Gardner'ı duyana kadar. Jamey'nin ismini duyduğu anda önünde hiçbir şey yokken sendeledi ama bir an sonra her zamanki zarafetini ve duruşunu geri kazanmıştı. Jamey'yle çocukluk arkadaşydılar; tam olarak Jace ve Ethan gibi değillerdi ama sıradan bir tanıdıktan da öteydiler.

"Onun bir kadın olduğundan emin misin?" diye sordu Michael, adımları yeniden düzelmişti ama fark edilir derecede daha hızlı ve daha kararlıydı.

Babam başıyla onayladı. "Elimizde yeterli bir tarif var ama kim olduğuna veya neden bölgemizdeki erkek kedileri hedef aldığına dair bir fikrimiz yok. Veya nereden geldiğine dair, gerçi kokusuna bakarak Güney Amerika'da bir yerden olduğunu tahmin ediyoruz."

Ahır önümüzde, batıdaki arazinin ortasından aşağı doğru uzanan toprak yolun en sonunda yükseliyordu. Çocukluğumda burası benim gizli köşemdi ama iki gün içinde ikinci kez ahır geçici morg olarak kullandığımızdan, artık taze saman kokusunu *Oliver Twist* ve *Jane Eyre*'in eşliğinde geçirdiğim öğleden sonraları yerine, ölüm ve çürümeyle özdeşleştiriyordum.

Metanetli bir iç çekişin ardından babam hiç ses çıkarmadan ahırın büyük iki kapısını çekip açtı. Tekrar. Sonra tekrar arkasından içeri girdik. Ama bu kez Owen ve Vic plastiğe sarılı bohçayı kamyonetin arkasından indirirken babam son sezondan kalan son üç saman balyasını aşağı itmek için tavan arasına koşturan Jace ve Ethan'a talimatlar verdi. Bir Gurur sürüsü üyesinin -çocukken birçok yazını çiftliğimizde geçiren birisinin- bedenini yere koymayacaktık.

Owen plastiğin üzerinden bant şeritlerini dikkatlice soyarken, "En belirgin çıkış noktamız Jamey'nin bedenindeki belirlenemeyen serserinin kokusu," dedi babam lider tonunda. "Bu serserinin isimsiz muhbirimiz olduğuna ve Jamey'yi dişi kedinizle gördüğüne bahse girebilirim. Şansımız varsa, bizim için faydalı birkaç şey biliyordur... Dişi kedinin ismi ve nereye gittiği gibi. Bu yüzden ilk görevin bu serserinin kimliğini belirlemek."

Jamey'nin bedenini saran siyah plastik çarşaf açılınca, onunla birlikte gevşek bir el de düşüp saman balyasının kenarına sürünecek şekilde sarktı. Tıpkı kalitesiz bir korku filmindeki sahnelerden birine benziyordu ve bir o kadar da gerçeküstüydü.

Owen Jamey'nin elini karnının üstüne nazikçe koymak için çizmeleriyle gürültülü bir şekilde ileri yürüdü. Jest ne kadar düşünceli olursa olsun, aslında işe yaramamıştı. Ölü bir dostun görüntüsünü daha kolay sindirebilmek için yapacak çok fazla bir şey yoktu. Özellikle böyle korkunç koşullar altında.

Öne ilk babam çıkarken diğerlerimiz ellerimiz ceplerimizde onu izleyerek ayakta dikildik. Sanki son vedasını edecekmiş gibi sessizce Jamey'nin yanında durdu ama göğsünün inip kalkmasından, kokuyu derince içine çektiğini anlayabiliyordum. Nasıl ki Jamey'nin cesedini yere seremez veya doğanın leşçileri için bir yemek olarak açıkta bırakamazsa, daha fazla eğilip onu açık bir şekilde koklayamazdı da.

En sonunda geri çekildi ve başını iki yana salladı. "Kokuyu tanımıyorum ama bu aslında şaşırtıcı değil. Bir serseriye şahsen gördüğüm son zamanı hatırlayamıyorum bile. En azından canlı bir serseriye."

Keyifle Marc'a baktım ve o da bana gülümsedi. Babam muhtemelen hatasını fark bile etmemişti; gerçekte Marc'ı asla bir serseri olarak görmemişti. Onu oğlu farz ediyordu.

Ardından Michael öne çıktı ve Jamey'nin elini eline aldı. Saniyeler içinde kokuyu tanımadığını anladım çünkü nefes alış veriş normal ritmine döndüğünde bize hiç bilgi vermedi. Yine de neredeyse tam bir dakika boyunca Jamey'yle kaldı, sanki eski bir hatıranın içinde kaybolmuş gibi arkadaşının yüzüne gözlerini ayırmadan baktı.

En sonunda Michael başını salladı ve kapının yakınındaki bir noktaya sessizce geri çekildi. Kimseye bakmamak için, sadece gösteriş amaçlı taktığı tel çerçeveli gözlüğünü temizledi. Marc'la birlikte onun ayrıldığı yere geldik. Marc derince nefes aldı, ben de aynısını yaptım.

Sonra donakaldım.

Tanrı'nın cezası! Parmaklarım Marc'ın parmaklarını kavradı ve birdenbire elinin boğumlarını sıktım. Acı içinde haykırdı ve elini geri çekmeye çalıştı. Ne yaptığımı zar zor fark ettim. Elim gevşediğinde, parmakları tutuşumdan kayıp kurtuldu.

Ağzı kulaklarında bana gülümseyerek çürümüş eklem yerlerini ovuşturdu. O da kime ait olduğunu anlamıştı.

"Kokuyu tanıdın mı?" diye sordu Michael. Sesi keskin ve bariz bir şekilde şüpheliydi.

Başımınla onayladım ve Marc'ın gülümsemesi daha da yayıldı.

Babam gecikmeden dolayı sabırsız bir şekilde kaşlarını çatı. "Evet?"

"Dan Painter," dedim, heyecandan sesim nefessiz bir fısıltı gibi çıkmıştı. Parçalar sonunda anlam kazanmaya başlıyordu. Bazı parçalar, en azından.

Ethan başını iki yana salladı. "Painter'ın kokusunun Jamey Gardner'in üstünde ne işi var?"

Şeytani bir gülümsemenin keyfini çıkardım, bir kez olsun ondan daha bilgili olduğum için heyecanlanmıştım. "Belli ki Painter isimsiz muhbir."

Owen şapkasını başında ileri geri kımıldatarak kaşlarını çatı. "Bu senin düşündüğün kadar net değil, kardeşim," diye ağır ağır konuştu. "En azından benim için."

"Seni destekliyorum." Parker'ın bakışları kararsızca benden Marc'a kaydı.

"Bakayım doğru anlamış mıyım," diye söze girdi Vic, bir kolunu en yakındaki bölmenin kapısının üstüne dayayarak. "Greg'e isimsiz telefonlar geliyordu, hepsi aynı adam tarafından dandı ve kaçak dişi kedinin cinayetlerini ve cesetleri nerede bulacağımızı söylüyordu."

"Şimdilik iyi gidiyorsun." Ardından ona göz kırptım.

"Teşekkürler." Babama baktı, sonra devam etti. "Zannederssem, bu muhbir dişi kediyi takip ediyor, onu izliyor. Ve şimdi siz onun şu Dan Painter dostumuz olduğunu düşünüyorsunuz."

İkinizin Arkansas'ta yakalayıp serbest bıraktığınız serseri. Ne kadar oldu, üç gün mü?"

"Doğru." Marc başıyla onayladı.

Kendimi küçük bir yanlış anlamayı düzeltmeye zorunlu hissettim. "Esasında Painter'ı ben yakaladım. Ben. Tek başıma."

Vic sırttı. "Benim hatam." Özrünü kabul ederek gülümsemem, o da devam etti. "O zaman Painter'ın önce dişi kediyi gözetlediğini, sonra da onun hakkında casusluk yaptığını düşünüyoruz. Peki dişi kedinin kayıp striptizciyle bir ilgisi olduğunu da düşünüyor muyuz?"

"Dişi kedi onu öldürmüş olamaz. Veya kaçırmış ya da her neyse," dedi Jace. "Tandy perşembe gecesi kayboldu, dişi kedinin Bradley Moore'u öldürmekle meşgul olduğu saatlerde. Arkansas'ta. Bildiğimiz kadarıyla dişi kedi New Orleans'a iki gün sonrasına kadar gitmedi."

"O zaman kayıp striptizcinin ölü serserilerle ne ilgisi var? Veya erkek kedilerle?" Ethan saman balyaları üstünde yatan cesede bakarak kaşlarını çatı. "Sanırım artık sadece serseri değiller."

"Belki hiçbir ilgisi yok," dedi babam. "Ama belki de..." Michael'a bakmak üzere döndü, yorgun gözleri konuşulmuş fikirlerle parlıyordu şimdi. "İçeri girdiğimizde Arkansas ve Louisiana'daki kayıp striptizciler için bir araştırma yapmanı istiyorum. Mississippi ve Teksas'takiler için de."

Michael başıyla onayladı. "Sorun değil. New Orleans'taki kızdan başka kayıpların olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz emin değilim ama annenizin haklı olduğunu düşünüyorum. Dişi kedi bir şey arıyor. Birisini. Belki Kellie Tandy'yi her kim kaçırdıysa onu arıyordur."

Marc uzandı ve beni kendisine çekmesine izin verdim. "Bu da Tandy'yi kaçıran her kimse, dışı kedinin neden onun iki gün gerisinde olduğunu açıklar," dedi. "Onun izini sürüyor."

"Mümkün değil." Başımı iki yana salladım ve saçlarımın Marc'ın gömleğine sürtündüğünü hissettim. "Herhangi birisini bu kadar uzağa takip edebilmiş olmasının imkânı yok." Bir kedinin uzun mesafeler boyunca bir diğerinin izini sürmesi inanılmaz derecede zordu. Ormanda bu o kadar zor değildi... Kulaklarımız çok keskindir ve en ufak bir ses yerinizi belli edebilir. Ancak uzun mesafelerde bu esas itibariyle olanaksızdır. Kediler, köpeklerin yaptıkları gibi burunlarıyla iz süremezlerdi. Üstelik bunu yapabilecek olsaydık bile, avımız arabasına bindiği anda izini kaybederdik. "Ayrıca, bu bir haftadan kısa bir süre içinde neden üç erkek kediyi öldürdüğünü açıklamıyor."

Babam ellerini arkasında kenetledi, düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çatı. "Hayır, açıklamıyor ve böylesi uzun mesafeli bir takibin olasılığı çok düşük görünüyor ama devam edebilmemiz için elimizde başka bir bilgi olmadan Kellie Tandy'nin dışı kediyle başka nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlayamıyorum."

"Hay si." diye bağırdı Ethan, liderinin önünde neredeyse küftettiğini fark ettiğini anladığında bir anda ağzını kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu babamız, Ethan'ın yaptığı gafın üstünde durmayarak.

"Marc ve Faythe, Painter'ı serbest bırakmak yerine sorgulamak için beraberlerinde getirmiş olsalardı kaçak dışı kedinin kim olduğunu muhtemelen üç gün önce bileceğimizi fark ettim az önce."

Hay aksi. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ethan haklıydı.

Bahaneler beynimde taklalar attı ve pek çoğu kullanıma hazır bir şekilde hemen spot ışıkların altına zıpladı. Ama babam benden önce davrandı.

"Bu sizin suçunuz değil," dedi hem Marc'a hem de bana bakarak. "Onu serbest bırakmanızı ben söyledim. Doğru şeyi yaptınız."

Başımla onayladım, verdiği güven için müteşekkirdim ama büyük bir hata yapmışım gibi hissetmeden edemiyordum. Başka bir büyük hata. Bu bana ne ona ne de Marc'a açıklayabildiğim hatayı hatırlatıyordu sadece.

"Painter herhangi bir şey söyledi mi?.. Ne bileyim... onu sınırı götürürken söylediği önemli bir şey mesela?" diye sordu Parker.

"Hımm, hayır." Marc beni sıkıca göğsüne yasladı. "Kendinde değildi."

Michael gözlüğünü -kendisini daha akıllı göstermek için taktığından şüpheleniyordum- burnunda yukarı doğru itti. "Kendinde değil miydi? Kendinden geçmesi nasıl mümkün oldu ki?"

"Ben... onu bir nevi nakavt ettim." Michael kaşlarını çatı. "Kabalaştı, bir... kırık parçasını takip ettiğinden bahsetmeye başladı. O yüzden ben de..." Ödüllü sağ kroşemi yaparak kolumu yukarı savurdum. Ama ne söylediğimi en sonunda idrak edince yumruğum havada asılı kaldı ve sözlerim yarıda kesildi.

Bir kırık parçasını kovalamak. Bir kırık parçasını kovaladığını söylemişti.

"Dış kedenin bahsediyordu," diye fısıldadım, normal bir ses tonunda konuşamayacak kadar çok şaşırmıştım. Ama önemli değildi. Hepsi beni duymuştu. "Painter kaçak dışı kediyi kova-

lıyordu ve ondan bahsetmeye fırsat bulamadan kendisini yere serdim."

Dışarıdaki cırcır böcekleri, Marc dışında herkes bana kuşku dolu gözlerle bakarken oluşan sessizliği doldurarak ötüyordu.

Sonra Ethan kahkaha attı. "Ne rezil bir şey, değil mi?" Sırıltıyordu, yüzündeki bakış gerçek kızgınlıktan ziyade bir kara mizah ifadesiydi, sanki ortadaki ironiyi takdir ediyormuş gibi. Ama öfkeyi anlayabilirdim. Ortada bir soruşturma olduğunu bile bilmeden, tüm soruşturmayı berbat etmişim.

"Hayatım üzerine yemin ederim, bu tarz şeyleri kasıtlı olarak yapmıyorum," dedim, başımın Marc'ın omzuna, geriye yaslanmasına izin vererek. Bu sırada o da kollarıyla beni sarıyordu. Gurur üyesi dostlarımla zamanlarının çoğunu hatalarımı temizlemekle harcadıklarını hissetmekten nefret ediyordum. Oysa bundan çok daha iyiydim ve hepsinin bunu bilmesini istiyordum.

"Tabii ki yapmıyorsun," dedi Jace. Sesindeki anlayıştan cesaret alarak ona bakmak için başımı kaldırdım ve gözlerinde sempati görünce daha da rahatladım. "Tüm bu şeylerin gerçekleştiğini bilmene imkân yoktu. Sen hiçbir şeyi yanlış yapmadın."

"Hiçbir şeyi düzgün de yapmadı," diye mırıldandı Michael, çocukluk arkadaşının cesedine gözlerini ayırmadan bakmaya devam ederek. Ona çıkışmak istiyordum ama bu dürtüye karşı koydum. Kızgınlığının asıl kaynağı ben değildim, bu kadarı aşikârdı.

"Jace haklı," dedi babam, Michael'a hiddet yerine şefkatle bakarak. "Bilmesi mümkün değildi." Eğilerek Jamey Gardner'in cesedinin altındaki saman balyalarının üstünden sarkan plastiğe uzandı. Jamey tamamen ve saygıdeğer bir şekilde örtünene kadar önce bir tarafı kaldırdı, sonra diğer tarafı.

Babam doğrularak kapıya ilerleyip Michael'ın kendisine katılmasını işaret etti. "Kayıp striptizciler hakkında bir araştırma yapmak için ofisimdaki bilgisayarı kullanabilirsin. İsimler, yerler, kayboldukları tarihler, yaşlar ve bu konuyla bir ilgisi olabilecek her türlü şeyi istiyorum. Bulabilirsen fotoğraflarını da bul."

Michael sakın ve yavaş bir tempoyla arazinin batı tarafından uzaklaşıp eve ilerledi.

"Ethan, Jace'le birlikte annene şimdiye kadar toparladıklarını anlatın ve işimize yarayabilecek herhangi bir şey annenin aklına geliyor mu, bir bakın bakalım."

Ethan başıyla onayladı ve Michael'ın arkasından Jace'le toprak yolda uzaklaştılar.

Babam sonra bana ve Marc'a döndü, bizi bir başka uçağa daha bindireceğinden korkarak ellerim terlemeye başladı. Neyse ki aklında başka bir şey vardı. "Tekrar duysanız, Dan Painter'ın sesini tanır mısınız?"

"Evet," dedim hiç tereddütsüz. Marc da başıyla onayladığı sırada göğsü sırtımda hafifçe kıtıldı.

"Muhbir aradığı her seferde telesekreteri kullandı, ben de mesajları sakladım." Babam söylemek üzere olduğu şeylerin önemini ifade etmek için gözlerimin içine iyice bakarak duraksadı. "Mesajları dinlemenizi ve telesekreterdeki sesin Dan Painter'a ait olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum. Daha ileri gitmeden önce muhbirin kimliğini doğrulamamız gerekiyor zira eğer muhbir Painter değilse, olaya tamamen yanlış bir yönden bakıyoruz demektir."

"Sorun değil," dedi Marc.

Babam tatmin olmuş bir şekilde başıyla onayladı. "Güzel. Gidin şimdi."

Owen, Vic ve Parker, liderin onlar için ne gibi talimatları olduğunu dinlemek için geride kalırken, Marc'la beraber eve doğru ilerledik. Arsadan geçerken ılık bir yaz esintisi beraberinde yaz buğdayının, toprak ve ağaçların kokusunu getirerek saçlarımın arasında esti. Ve benden sadece bir iki santim ötede olmasına rağmen, rüzgâra karşı durduğu için Marc'ın kokusunu da.

"Jace haklı," dedi muhtemelen bu ifadenin kendisinden çıkmasının kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkında olmayarak. "Hiçbir şeyi yanlış yapmadın. Bu senin suçun değildi."

"Ne demezsin." Belimize kadar yükselen yeşillik araziden yavaş yavaş çıkarken gözlerimi dosdoğru eve dikerek ona bakmayı reddettim. "Painter'ı yere sermemiş olsaydım, hem Jamey hem de Harper şu anda yaşıyor olurdu."

Marc bir anda durdu, ona bakmam için beni omuzlarımdan tutup döndürdü. "Belki. Belki hâlâ yaşıyor olabilirlerdi. Veya dişi kedinin nasıl göründüğünü öğrenmiş olabilirdik ama daha fazlasını değil. Painter'ın onu ele verip vermeyeceğini bilmiyordun. Ve dişi kediye durdurmayı başarıp başaramayacağımızı da bilmiyordun."

Doğru. Bunu kesinlikle bilmiyordum. Ama bunu kalbimin her atışında hissediyordum. İşleri berbat etmişim. Hem de çok fena halde.

Hayatımda çok fazla salakça hata yapmışım –çoğunluğu sadece geçtiğimiz birkaç ay içinde olmak üzere– ama daha önce hiç masum bir kişinin ölümünden sorumlu olmamışım. Dolaylı olarak bile. Robert Harper ve Jamey Gardner'ı kurtarabileceğimi bilmekten doğan suçluluk duygusu midemi altüst ediyor ve ciddi bir şekilde midemi bulandırıyor. Ayrıca inanılmaz derecede tepemi attırıyordu. Şu dişi kediye bulduğumuzda, benden na-

sihatten çok daha fazlasını alacaktı. O güzel, minik boynuna geçireceğim bir yumruk mesela.

Ofiste, Michael babamızın masasında oturuyor, sağ eliyle klavyeyi kullanırken sol eliyle notlar alıyordu. *İki elini de kullarabilen ucube*. İçeri girdiğimizde bizi başıyla selamladı, sonra tekrar çalışmaya başladı.

Marc ikili deri koltuğa yerleşirken ben dosdoğru masif meşe masaya gittim. "Hey, Michael, Holly nerede?" diye sordu Marc her ikimize de bakmak için dönerek.

"İki gün daha Roma'da," diye cevapladı Michael gözlerini ekrandan bile ayırmadan.

"Daha geçen ay orada değil miydi?"

"Orası Venedik'ti, temmuzda."

"Ah." Marc bana göz kırptı. Diğer erkeklerin çoğu, tahmin edilebileceği gibi Michael'ın karısına –dal gibi, ceylan gözlü hakiki bir podyum mankeni– gıpta ederken Marc, Holly gibi bir kadınla ne kadar mutsuz olacağını bana tekrar tekrar belirtmişti. Evde olduğu süreden çok daha fazlasını dışarıda geçiriyordu ve Michael'ın kariyeri karısıyla gezmek için ona nadir olarak özgürlük veriyordu.

Marc beni tam olduğum yerde, Teksas'ta seviyordu. Onunla birlikte. Tüm dünyadan, milyonlarca erkeğin arzulu gözlerinden uzakta.

Bu tarz ifadelerin altta yatan fikrine, yani yerimin evimde, onunla ve –şu ana kadar teoride kalan– müstakbel çocuklarımızın yanında olduğu düşüncesine odaklanmak yerine iltifatı söylendiği şekilde almaya çalışıyordum.

Babamın masasının ucuna tüneyerek göz kırpan kırmızı ışığa odaklanıp tek başına duran telesekreteri kendime doğru

çektim. Biz ahıra gittiğimizden beri birisi aramış ve annem telefona cevap vermemiştir. *Neden ki?*

Sonra cevap önümde belirdi... Geçmiş hatırlayınca bu apaçık. Ormandaydı. Kendi başına. Yine.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Michael, bilgisayar ekranından sessizce bir şeyler okuduğu sırada gözleri hızla sağa sola hareket ederken.

"Babam bizim mesajları dinlememizi ve Painter'ın aradığımız adam olduğundan emin olmamızı istiyor." Bir bacağıma sallayıp masanın yanına çarptım. "Onları dinledin mi hiç?"

"Hayır."

"Pekâlâ, hazır ol." Makinedeki oynat tuşuna bastım; bu aslında kaseti olmayan dijital bir modeldi. İlk başta şaşırdım, sonra minik dâhilî hoparlörden kuzenimin sesinin cıvıladığını duymaktan mutluluk duydum.

"Selam millet, ben Abby." Duraksadı, sonra iç çekip devam etti. "Annem eğer dövüşmeyi öğrenme konusunda ciddiysen, bu işe kendimi gerçekten adamam gerektiğini söyledi, o yüzden sizin ne tür bir kum torbası kullandığınızı sormak için aradım. Büyük, ağır olanları soruyorum. Ve okulun daha yeni açıldığını biliyorum ama birkaç hafta içinde yarıyıl tatiline gireceğiz ve tatilimi sizinle geçirmek gerçekten isterdim, eğer sizin için de uygunsa. Belki Faythe bana şu kendini koruma hareketlerini biraz daha öğretebilirdi. Bir erkeğin tek bir tekmeyle nasıl etkisiz hale getirileceğini gerçekten öğrenmek istiyorum..."

Abby'nin mesajını saklamak için tuşa bastım, sonra eski mesajlardan geriye doğru gitmeye başladım; onları tek tek dinlemeden elemek için arayan numaralara bakıyordum. Vic'in cep telefonundan ve bir tane de Ethan'dan gelen arama vardı. Son-

raki kendi numaramdı; havaalanından babama önceki mesajını aldığı söylemek için aramıştım.

Tuşa bir kez daha bastım ve ekranda dördüncü bir numara belirdi. Zaman ve tarih, muhbirden gelen ikinci mesaj için uygun gözüküyordu. O yüzden oynat tuşuna bastım.

"Tekrar ben. Arkadaş canlısı komşu ispiyoncunuz..."

Dan Painter -bu kesinlikle oydu- bize bir kedi adam cesedini Louisiana'daki Kisatchie Ulusal Ormanı'nın en batı ucunun yakınlarında bulacağımızı anlatırken sessizlik içinde dinledik. "Eğer ilgileniyorsan, bu bilginin geldiği yerde dahası da var. Ama karşılığında bir şey istiyorum, o yüzden bir sonraki sefer kahrolası telefona cevap versen iyi edersin."

Bağlantı kesilirken yumuşak bir klik sesi çıktı ama bundan hemen önce, uzaktan silah sesine benzer tek bir hafif patlama sesi duyuldu. Ve bir pervanenin havayı döven belirgin sesi.

Kanım damarlarında donarken sessizce nefesimi tuttum. O patlamanın gerçek bir silah sesi olduğuna yemin edemezdim ama onu daha önce duymuş olduğuma yemin edebilirdim. Hem de o öğleden sonra, Andrew'un telefonuma bıraktığı mesajda.

Kahretsin.

Bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyledim kendime. Onlar iki farklı silah sesi veya patlayıcı ya da her neyse oydu. Dan Painter ve Andrew'un aynı kasabadan telefon açması mümkün olamazdı. Bu sadece bir tesadüftü.

Ne yazık ki ben tesadüflere inanmıyordum.

"Pekâlâ, artık resmîleşti," dedi Marc. Ani panikatağımın hâlâ farkına varmadığından sesinde hafif bir rahatlama vardı. "Painter aradığımız adam. Fazla mesai yapan, hakir görülen isimsiz özel muhbirimiz. Şimdi sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Hımm," diye mırıldandım hâlâ telesekretere gözlerimi dikip bakarken.

"Sorun ne?" Marc ikili koltuğun ortasından bana dikkatlice baktı.

"Yok bir şey," dedim biraz fazla çabuk bir şekilde. Painter'ın mesajında ne duyduğumdan emin olana kadar ona Andrew'la ilgili bir şey söylemek istemiyordum. "Onu bulmak için en iyi yolun, işe aradığı numarayla başlamak olduğunu düşünüyordum sadece." *Aferin, Faythe. Gerçeğe yapış. En azından mümkün olduğu kadar.*

"Bana alan kodunu oku," dedi Michael, yüzündeki hayal kırıklığı bunu ilk kendisinin düşünmüş olmasını dilediğini açıkça gösteriyordu.

Oturduğum yerden aşağı atladım ve masanın etrafından dönüp ağabeyim internette yeni bir pencere açarak Google arama çubuğuna "numara bulma" yazarken omzunun üstünden onu

seyrettim. Sayfa açıldığında telesekreterin ekranından ona numarayı okudum. Michael rakamları yazdı ve bilgisayar tüm işi yaparken arkasına yaslandı.

"Diğer kayıp striptizcilerden herhangi birisine rastladın mı?" diye sordum bir ilerleme çubuğu ekranı doldurmaya başlarken.

"Evet." Michael iki elini de başının üstüne uzatıp güneşin altında uyuyan bir kedi gibi gerindi. "Bir tane Arkansas'tan ve iki tane de Louisiana'dan." Duraksadı, gereksiz gözlüğünün arkasından ekranda çıkan bilgiye bakmak için başını eğdi. "İşte." Düz ekran monitöre başıyla işaret etti. "Painter, Leesville, Louisiana'daki bir ankesörlü telefonda aramış."

Michael'a hiçbir şey ifade etmemesine rağmen, ekrandaki haritaya göre Leesville, dişi kedinin Jamey'nin cesedini bıraktığı Kuzey Pickering'den on altı kilometreden daha uzak değildi.

"İlk telefon Arkansas'ta bir yerden geldi, değil mi?" diye sordu Marc, bilgisayar başında bize katılmak için sonunda kanepeden ayrılarak.

"Evet. Himm..." Michael huzur kaçırarak şekilde derli toplu olan masanın üzerinden uzanıp dev atlası kendisine doğru çekti. Arkansas sayfası açıktı ve babam iki kasabayı kırmızı tükenmezle daire içine almıştı. Bir tanesi Pine Bluff'ın hemen güneydoğusundaki küçük bir kasaba olan Dumas'tı; benzin için durduğumuzda Dan Painter'ın önce kokusunu aldığım, sonra yerini belirlediğim yerd. Diğer... "White Hall," dedi Michael düşüncelerimi bölerek. "Orası Bradley Moore'u bulduğunuz yer değil mi?"

"Ve gömdüğümüz yer." Marc bir elini kolumdan yukarı dolaştırdı ve gülümsemesine karşılık vermek için kendimi zorladım. "Mantıklı. Moore, White Hall'da öldürüldü ve Painter bunu gördü, bu yüzden de oradan telefon açtı." Ağabeyime

bakmak için Marc'ın kollarında döndüm. "Arkansas'ta kayıp bir striptizciye ait bir rapor bulduğunu mu söylemiştin?.."

"Evet." Michael atlası indirdi ve üstüne notlar aldığı sarı bloknotu kaldırdı. "Amber Cleary. Ay Işığı Kulübü'ndeki meşaisinden sonra çarşamba gecesi kayboldu."

Çarşamba gecesi. Kellie Tandy'nin New Orleans'ta kaybolmasından tam yirmi dört saat önce. "Ay Işığı Kulübü nerede?" diye sordum babamın masasının en üstteki çekmecesini çekerek. Küçük bir kâğıt yığını arasındaki küçük, sarı bir bloknotu aldım ve çekmeceyi itip kapadım. Marc bana masanın üstündeki kavanozdan bir kalem verdi ve Michael kendi notlarını karıştırırken çizgili kâğıt üzerine bir şeyler karalamaya başladım.

"Himm... Pine Bluff, Arkansas."

"Orası nerede?" Kalemimi ve bloknotumu tek elimle tutarak atlası bakmak için masanın üstüne eğildim.

"Orada." Marc, daha ben üstündeki yazıları bile bulamadan haritanın üstündeki bir noktaya hafifçe vurmak için kolumun yanından uzandı.

Elini haritadan ittim ve parmağının kapladığı noktaya odaklandım. Pine Bluff, Arkansas'taki Little Rock şehrinin yetmiş iki kilometre güneyinde ve hafifçe doğusundaydı. Bradley Moore'un öldürüldüğü White Hall'dan en fazla on beş kilometre uzaktaydı.

Hareketlerinde bir düzen görmeye başlıyordum ve bu pek iyi değildi.

"Tamam, şu ana kadar elimde bunlar var," dedim bloknotunun üstünde zorlukla okunan karalamaya bakarak. "Çarşamba günü, Amber Cleary Pine Bluff, Arkansas'taki bir striptiz kulübünde kayboldu. Sonraki gün -perşembe- kaçak dişi kedi maksimum on beş kilometre uzakta Bradley Moore'u öldürdü.

Aynı gün Kellie Tandy New Orleans'ta, Yasak Meyve'de mesaisi sırasında ortadan kayboldu. Sonra, cumartesi günü dişi kedi Robert Harper'ı öldürdüğü Yasak Meyve'de ortaya çıktı."

Başımı kaldırınca her ikisinin de beni izlediğini gördüm. "Herhangi bir şeyi unutuyor muyum?"

"Evet. Öteki kayıp striptizcileri." Marc, kendisini onaylaması için Michael'a baktığı sırada babamın cam büfesine dayandı. "Louisiana'da iki tane daha var dememiş miydin?"

Michael başıyla onayladı, tekrar notlarını karıştırdı. "Melissa Vassey, cumartesi gecesi Pegasus Lounge'daki mesaisinden sonra eve gidemedi. Pegasus Lounge'un nerede olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

"Cumartesi..." dedim, beynim henüz tüm parçalarına sahip olmadığımız bir yapbozu bir araya getirmek için mücadele veriyordu. "Leesville, Louisiana. Veya yakınlardaki başka bir yer."

Michael başıyla onayladı. "İyi tahmin."

"Bunu nasıl bildin ki?" Marc'ın kafası karışmış, bir Michael'a bir bana bakıp duruyordu.

Zaferle sırtıttım. "Düzene uyuyor. Bir striptizci kayboluyor ardından bir gün sonra, dişi kedi ortaya çıkıyor ve bir erkek kediyi öldürüyor. Pazar günü Jamey Gardner'ın cesedini Leesville'e attı, bu da cumartesi günü bir striptizcinin Leesville veya yakınlarında bir yerlerde kaybolduğunu gösteriyor." Kâğıdımı görsün diye çevirdim. "Ama striptizciyi tuzağa düşüren dişi kedi olamaz. Kellie Tandy kaybolduğunda Moore'u öldürmekle meşguldü ve Melissa Vassey Leesville'de kaybolduğu sırada Jamey Gardner'ı öldürüyordu."

"Yani dişi kedinin adam kaçırma konusunda kendisini temize çıkaran gerekçe cinayet mi?" Marc'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm dolaştı. "Savunması iyiymiş."

"Tam olarak temize çıkarmıyor, değil mi?" Omuz silktim. "Ama destekliyor."

"Peki ya cuma günü?" diye sordu Marc bloknotu elimden alarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Tek parmağıyla bloknotun üstündeki boş bir satıra işaret etti. "Cuma boş. Gördün mü? Hiçbir ölü erkek kedi ve kayıp striptizci yok."

"Lanet olsun," babamın masasından indim ve daha yakından tetkik etmek için not defterimi elime aldım. "Teorimde bir delik açtın."

"Sadece küçük bir delik," dedi Michael. "Üçüncü Louisiana striptizcisi cuma gecesi, Lafayette'teki bir bardan kayboldu."

Öğrendiğim bilgiyi işlemeye ve zihnimde şekillenen zaman çizelgesine uydurmaya çalışarak bir an için ağabeyime baktım. Sonra geri döndüm ve masanın uzak köşesinden atlası kaptım. "Lafayette." Parmağımla I-10'dan I-49'a, sonra kuzeye çıktım. "Eğer eyaletler arasındaki başlıca otoyollardan ayrılmazsan Lafayette, New Orleans'tan sonra yol üstünde."

Marc benden haritaya, alelacele çiziktirdiğim notlarıma ve Michael'a baktı. "O zaman cuma günü Lafayette'te kaybolan bir striptizcimiz var ama hiç ölü erkek kedi yok. Neden?"

Michael omuz silkti. "Dişi kedinin striptizcileri kim kaçırıyorsa onu takip ettiğini farz ediyoruz, değil mi?"

Maalesef farkındaydık.

"Bahse girerim cuma günü hiç ceset olmamasının sebebi Lafayette'te bir erkek kedi bulamamasıdır. Bizden o kadar da çok yok ve her benzin istasyonunda bir kedi adama rastlaması mümkün değil."

Gerçi Dan Painter'ın kokusuna tam da bu şekilde rastlamışım.

"Ayrıca Lafayette'in yakınlarında yaşayan bir kedi adam yok, değil mi?" diye sordum Michael son on yılın çoğunluğunda –epey büyük bir kısmında– aramızda bulunmadığından bir yanıt almak için Marc'a bakarak.

"Hayır. En azından izin alarak yaşayan yok."

Avludan gelen yumuşak bir klik sesi ve kuru menteşelerin gıcirtısı, ön kapının açılmakta olduğunu bildirdi.

Babam ofisin kapısından içeri girdi ve bilgisayarının etrafında toplandığımızı fark ettiğinde duraksadı. "Bir saniye bekleyin çocuklar, bakalım Michael ne bulmuş."

Michael kalçamı kaleminin kapaklı ucuyla dürttü ve Vic, Owen ile Parker babamın peşi sıra odanın içine girerken masadan kayıp ayaklarımın üstünde durdum.

"Evet?" Babam iktidar makamına yerleşmek için ileri yürüdü: Masasının sandalyesine.

Michael ayağa kalkıp beni itti ve ben de Marc'ı ikili koltuğa giderken takip ettim, masanın yanından geçerken notlarımı almak için duraksadım.

"Şimdiye kadar üç kayıp striptizci daha buldum."

Lider sandalyesine yerleşti ve Michael detayları incelemeyi bitirdi, sonra bloknotunu gözden kaçırmayacak bir yere, masanın ortasına koydu. "Kayıp striptizciler ile cinayetleri birbirine bağlayan bir düzen belirledik."

Biz mi? diye düşündüm çokbilmiş ağabeyime dik dik bakarak

Marc beni yanındaki ikili koltuğa çekti, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sempatiyle elimi sıktı. Lanet olsun, muhtemelen biliyordu da.

Babam not defterini inceledi, sonra ayağa kalkıp Michael'a yerine geçmesini işaret etti. "Neden özellikle bu kızların kaybolduklarını bilmek istiyorum. Meslekleri dışında ortak noktaları neler? Fotoğrafları var mı? Hepsi öğrenci mi, yoksa Kellie Tandy bir istisna mıydı? Hepsi çıplak mı çalışıyor, yoksa bazıları sadece üstsüz garson mu?"

Babam koltuğa yerleşirken Vic, Owen ve Parker'a döndü. "Şimdi giderseniz, on bir haberlerini yakalayabilirsiniz. Kayıp striptizciler ulusal yayına çıktılarsa şaşırırmam."

Vic başıyla onayladı ve Owen ile Parker'ı kapıdan dışarı, koridor boyunca ve büyük ihtimalle üç farklı televizyonun ve iki bilgisayarın insanlık –ya da bu durumda kediler– adına daha büyük bir iyilik için kullanılmak üzere hizmet ettiği konukevine yönlendirdi.

"Tamam..." Babam bize bakmak için geri döndü. "Şimdi, dişi kediyi ve her kimi kovalıyorsa o kişiyi takip ettik ama kim olduğunu veya her ikisinin de nerede olduğunu bilmiyoruz, değil mi?"

"Doğru," dedi Michael parmakları hiç durmadan klavyenin üstünde tıkırdarken.

Babam gözlerini kapadı, belli ki düşünüyordu. "Öyleyse dişi kedi için bilinen son yer Jamey'nin cesedini bıraktığı Pickering, Louisiana. Peki ya takip ettiği kişi?"

"Leesville, Pickering'ten maksimum on beş kilometre mesafede," dedim notlarıma bakarak. Marc onları daha iyi görmek

için bana iyice yaklaştı. "Orası en son striptizcinin kaybolduğu ve Painter'ın son isimsiz aramasını yaptığı yer."

"O olduğundan hâlâ emin misiniz?" Koltuğunda otururken ikimize de bakmak için gözlerini açtı. "Her iki mesajı da dinlediniz mi?"

"Sadece son mesajı duyduk ama kesinlikle o," dedim. Babam söylediğim şeyi doğrulaması için Marc'a baktığında sinirlendim. Sanki tek başına benim sözlerim yeterince iyi değilmiş gibi.

"O zaman muhbirin kim olduğunu biliyoruz ve elimizde dişi kedinin bir tarifi var. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz tek şey, dişi kedinin kimi takip ettiği."

"Eh, bir şey biliyoruz," dedi Marc dizimin üstündeki not defterime bakarak. "Geçtiğimiz dört gece içinde farklı farklı kasabalardan birer striptizciyi kaçırdı. Eğer düzenini takip etmeye devam ediyorsa, şu sıralarda başka bir kızı kaçırıyor olabilir. Ama o adamın nerede olduğuna dair bir fikrimiz yok."

"Tamam, öyleyse oluşturduğu düzenin izinden gidin." Babam ellerini çenesinin altında kavuşturdu; bu çok bilindik ben-şimdi-düşünüyorum hareketiydi. "Belki buna dayanarak zeki bir tahminde bulunabiliriz."

Belki. Bloknotu tekrar kopya çekmeye ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık Marc'ın kucağına bıraktım ve ayağa kalktım. Babamın bakışları koltuğunun yanından geçerken beni takip etti ve izlemek için döndüğü sırada yayların gıcırdadığını duydum. Dev meşe ağacının önünde durup atlası kendime çevirdim ve yakınımı çektim.

"Tamam. Arkansas'ın güneyinden New Orleans'a kadar ilerledi." Eyaletler arası otoyoldan aşağı, eyalet sınırına ve Louisiana'nın içine parmağımla ilerledim. Ama sonra durup

Louisiana'yı bulmak için atlasın sayfalarını çevirmek zorunda kaldım. "New Orleans'tan Lafayette'e gitmek için muhtemelen I-10'u takip etti, sonra kuzeye, nasıl olduğundan emin değilim ama Leesville'e gitti."

Parmağım Leesville üzerinde oyalandı. "Oradan, 28 numaralı otopan üzerinden doğuya gidebilir veya 171 üzerinden kuzey ya da güneye dönebilirdi."

"Tekrar doğuya döneceğini sanmıyorum," dedi Marc başını kanepenin minderine geri yaslarken gözlerini kapayarak. "Sanki batıya gidiyormuş gibi gözüküyor."

Teksas'a. Andrew'u kapsayan kuşkumu en azından ya doğrulayana ya da bırakana kadar böylesi bir düşünceyi seslendirmeye isteksizdim.

"Belki öyledir." Kalp atışlarımı yavaşlatmak için derince nefes verdim, sonra -tamamen rahat göründüğümü umarak- tek kalçamı babamın masasının kenarına dayadım ve atlası kucağıma çektim. Michael kaşlarını çattı ama ona dilimi çıkardığımda bilgi toplama işine geri döndü.

"Leesville'in güneyinde I-10'a gelene kadar sadece küçük kasabalar ve geniş orman arazileri dışında bir şey yok. Oradan New Orleans'a doğru tekrar doğuya gitmiş olabilir -muhtemelen gitmediği konusunda hemfikir olsak da- veya batıya gitmiştir; bu durumda önce Beaumont'a, sonra Houston'a varacaktır."

Marc bir elini siyah buklelerinin arasında gezdirdi, sonra başını kanepenin arkasına dayadı ve tekrar gözlerini kapadı. Yorgun görünüyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. "İyi, adam ne kadar yakına gelirse bulunması o kadar kolay olacaktır," dedi.

Ah, kahretsin. Striptizcileri kaçırmanın nereye gittiğini bilmiyordum ama bir şekilde Andrew'la bağlantılı olduğundan ciddi bir şekilde şüphelenmeye başlıyordum. Ve Andrew'un tam olarak nereye yöneldiğini biliyordum.

Buraya.

"Şu dansçılar hakkında yeni bir şey var mı, Michael?" diye sordu babam.

Ağabeyim gözlerini ekrandan ayırmadan başıyla onayladı. "Evet. Bir saniye."

Babamın masasından inerek atlası bıraktım ve kapıya yöneldim. "Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam ve arkamdan ayağa kalkarken gıcırdayan yayları duydum.

"Bir kola almak için konukevine." Spor ayakkabılarım fanyasın üstünde hızlı, sinir bozucu bir ritimle gıcırdayordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi Marc. Cevap vermedim. Koridorun sonunda arka kapıyı çekip açtım ve sinekliği önümden ittim. Şimdi nereye gideceğimi merak ederek merdivenlerden hızla inerken sineklik arkamdan çarptı. Konukevi mümkün değildi; Vic, Parker ve Owen haberleri takip ediyorlardı. Ahır da kesinlikle olmazdı; ne kadar ciddi olursa olsun, kendi problemimle Jamey'nin ebedi uykusunu bölmek çok yanlış görünüyordu.

Nereye gideceğimi bilmez bir haldeyken arka verandanın solundaki, evin arka duvarının dibindeki bir çimenliğe razı oldum. Telefonumun kapağını açarken bir baykuş öterek selamlarını bildirdi, kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu. Cevapsız aramalardan aşağı indim, iyi aydınlatılmış LCD ekranıma

müşekkirdim. Andrew'dan gelen sesli mesajı bulmak uzun sürmedi. Havaalanında sonuna kadar dinlemediğim mesajı.

Dinlememek artık bir seçenek değildi. Belki de hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Nefesimi tutarak bir tuşa bastım ve ellerim titreyerek telefonu kulağıma götürdüm. Mesajın başlamasını beklerken önümdeki ağaç sırasına odaklandım.

"Mesajını aldım, Faythe. Seni tanımasam..." Sözleri yine silah ve helikopter pervanelerine benzeyen seslerle kesildi; Painter'ın babama bıraktığı mesajda duyduğumuz seslerin aynısıydı. "... beni görmek istemediğini söyledim. Ama ben seni görmek için sabırsızlanıyorum. Fazla uzun sürmez." Daha fazla patlama ve pervanelerin havayı dövme sesleri. "... yarın bir şeyle ilgilenmem gerekiyor ama sonra tamamen seninin."

Bir dizi silah sesi daha duyuldu; bu kez havayı döven ses bariz olarak bir çeşit helikopterden geliyordu, ses hattın diğer ucunda uzaklaşıp azaldı. O sesler her neyse, Andrew oraya Painter'ın olduğundan daha yakındı.

"... yeni tarzımı göstermek için sabırsızlanıyorum. Sanırım görünüşümü gerçekten beğeneceksin. Zaten nasıl beğenmezsin ki?"

Mesaj statik, kısa bir vızıltıyla sonlandı, sessiz bir klik, sonra sessizlik. Sonra hatta yumuşak bir kadın sesi duyuldu, mesajı saklamak isteyip istemediğimi sordu. Ellerim titrerken evet tuşuna bastım ve telefonun kapağını kapadım.

Hızlı, panik olmuş hareketlerle nefes alıyordum, düşmemek için duvara yaslandım. Sol elimin parmakları arkamdaki sert sıvanın harç çizgilerini takip etti. Sert, kumlu hisse odaklandım ve bunu kendimi uyanık olduğuma ikna etmek için kullandım.

Berbat bir kâbusun ortasında olmadığımı. Korkunç sesli mesaj hayal etmediğime.

Ve etmemiştim de.

Onu terk ettiğimde insan olmasına, kitaplar, tenis kortları ve kesinlikle ölümcül olmayan sütlü kahvelerle sarıp sarmalanmış olmasına rağmen Andrew nasıl olduysa artık bir kedi adamdı. Gerçek, aşağılık, kedi tırmığı hastalığına yakalanmış bir serseriydi.

Ve bana doğru geliyordu.

On Yedi

Hayır. Görecek kimse olmamasına rağmen başımı inkâr edercesine iki yana salladım. *Bu mümkün değil.* Fakat her şeye rağmen doğruydu.

Beni bilmiyorlar bile, değil mi? Onlara hiç söylemedin. Andrew'la yaptığımız son konuşmanın sözleri aklımda geziniyor ve geriye baktıkça söyledikleri çok daha mantıklı geliyordu. İlişkimiz hakkında konuşmuyordu. Kendi yeni türünden bahsediyordu. Neye dönüştüğünü bildiğimi ve bunu ailemden sakladığımı düşünüyor gibi gözüküyordu. Ama bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki?

Teksas'ın sıcak gecesine rağmen, tüylerim diken diken oldu. Bu gerçek olamazdı. Ben kampüsten ayrıldığımda Andrew *insandı*. Kesinlikle, kuşkusuz bir şekilde yüzde yüz insan. Kürksüz. Pençesiz. Köpek dişsiz.

O zaman bu durum ne zaman değişti? Ve kim değiştirdi? Vücudumu tepeden tırnağa saran titremeleri geçirmeye çalışarak bir seferde iki kolumu birden ovuşturdum.

Andrew'un ailesi Orta Batı Gurur sürüsüne ait olan Tennessee'dendi ve bizim bölgemizde bulunan Teksas'taki okula gidiyordu. Bu yüzden son zamanlarda serbest bölgelerden birisine gitmemişse, bir serseriyle tanışma ihtimali oldukça düşüktü.

Böylece geriye son bir olasılık kalıyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret edersem edeyim, bir Gurur kedisi tarafından tırmalanmış *olabilirdi*. Ama ihtimaller düşüktü. Bir serseri yaratmak otomatik olarak ölüm cezası alırdı ve çok az Gurur kedisi böyle bir riski almaya gönüllü olurdu. Çok, çok az.

Üstelik serseriler kaza eseri yaratılamazlardı da. Enfeksiyon bulaştıran bir tırmık veya ısırık sadece kedi formunda etkili olurdu, o yüzden insanlarla sıradan fiziksel temas –ateşli seks veya yumruk kavgası bile– bir serseri yaratmaya neden olamazdı.

Öyleyse Andrew kedi formundaki bir kedi adamla nerede temasta bulunmuş olabilirdi ki? *Herhangi bir kedi adamla?*

Eski erkek arkadaşımın şans eseri hedef alınmış olduğuna inanmayı reddediyordum; bu Lincoln'un yanlış zamanda yanlış tiyatrodaki olduğunu söylemeye benzerdi. Birisi Andrew'u kedi adam işine *kasıtlı* olarak sokmuştu ve o aşağılık her kimse, Andrew'u iyice bir kokladığımızda kaderi çizilecekti. Tıpkı Marc'ın kokusu annesini öldüren ve virüsü ona bulaştıran serserinin kalıcı bir hatırasını taşıdığı gibi, enfeksiyonu bulaştıranın kokusunun özü de –ne kadar hafifçe olsa da– kurbanından sonsuza kadar çıkmazdı.

Bu berbat bir çiftte darbe ve pek çok serserinin yeni kimlikleriyle uyuşamamasının nedeniydi. Ama bu olayda, kokunun takibi Andrew'un insan varlığını sona erdiren iğrenç ahmağı yakalamamızda bize yardım edecekti. Bu noktada biz de onun varlığını sona erdirecektik. Göze göz.

Marc'a onu da görmek istediğimi söyle. Sanırım onunla konuşacak çok fazla şeyimiz var.

Kahretsin. O konuşmanın düşüncesi bende yeni stres dalgaları yarattı. Ve utanç. Ve...

Gözlerimin gerisinde bir sızı başladı ve hızla artıp yakıcı, zonklayıcı bir ağrı ve baskıya dönüştü. Sağ elim telefonumu sıkıca kavradı ve sol elim gözlerimi yoklamak için hızla yukarı çıktı, gözlerim eskisi gibiydi. Birkaç saniye için kör olmuştum, hâlâ kendi bahçemde durduğumu temin eden rüzgârda hışırdayan yapraklara bağımlı bir haldeydim. Panikledim ve birdenbire yükselen klostrofobik hisle, oluşan ani ve neredeyse zifiri karanlık yüzünden dehşete düşüp az daha çılgın atıyordum.

Ama sonra ağrı yatıştı ve görüşüm önemli ölçüde düzeldi. Işık yine hayatıma girdi, hızlıca ama nazikçe. Konukevinin ötesindeki ağaçlara baktım ve her bir yaprağı ince yeşil damarlardan sivri uçlu, tırtıklı kenarlara kadar ürktücü, keskin bir odaklamayla gördüm. Ağaç kabuğundaki sert çatlaklar, pürüzlü yüzeyindeki detaylar gerçeküstüymüş gibi gözüküyordu. Ayaklarımın dibindeki tüm çimenler etrafındakilerle canlı bir zıtlık içinde duruyor, mevcut ışık onlara hafifçe farklı açılardan vururken her biri yeşilin farklı bir tonunu taşıyordu.

Ayın bulut örtüsünün arkasından serbest kaldığını düşünerek bakışlarımı yukarı kaldırdım. Ama öyle değildi. Herhangi bir değişiklik olduysa da bu, sadece birdenbire gelen mevsimsiz güçlü fırtınayı önceki gece tahmin etmiş olan yerel meteoroloji uzmanının öngördüğü gibi bulutların kalınlaşmasından ibaretti. Fakat yine de sanki güneş varmış gibi görebiliyordum, gerçi görüşüm mavi ve yeşilin tonlarıyla bezenmişti.

Gözlerim dönüşüm geçirmişti. Bundan emindim, gerçi yüzümdeki başka herhangi bir farklılığı aynaya bakmadan söyleyemezdim.

Eski efsanelerimizin pek çoğu bu olasılıktan üstü kapalı bahsetse bile resmî olarak kaydedilmiş başka kısmi dönüşümler yoktu ve bildiğim kadarıyla bunu tecrübe eden tek kedi adam

bendim. Daha önce iki kez yapmıştım ve ikisi de çok yoğun stres zamanlarındaydı ama sonuncudan sonra konsantre olduğum pek çok seferde bu başarıyı tekrarlayamamıştım.

Bu yüzden bölge konseyi –Abby ve Marc beni doğrulasa bile– kısmi dönüşümümün çaresiz bir durumdaki çaresiz bir dişi kedinin sanrısı dışında bir şey olduğuna inanmayı reddetmişti.

Eğer şimdi içeri girersem babam beni görür ve hepsi bana inanmak zorunda kalır.

Ama sonra onlara kısmi dönüşümü tetikleyen duygusal stresi açıklamak zorunda kalırdım. Ne yapabildiğimi kanıtlamayı feci bir şekilde istesem de, sırrımı saklamayı daha çok istiyordum. En azından Marc'a Andrew konusunu baş başayken açıklayabilene kadar. En azından bu kadarını hak ediyordu.

Acıdan dişlerimi gıcırdatarak kısmi dönüşümü geri döndürdüm. Görüşüm normale döner dönmez, konukevine doğru bahçeyi salınarak geçtim ve kapıdan içeri girdim. Ben dosdoğru mutfağa giderken Parker salondaki bilgisayarın başından bana el salladı. Sonra elimde altılı soğuk kola paketiyle odayı boydan boya tekrar geçip diğer evin sinekliğinin açıldığını duymak için tam zamanında verandaya çıktım.

Marc arka verandaya çıktığında ona bakmak için bakışlarımı kaldırdım. "Faythe?" diye seslendi, sesindeki endişe Andrew'un sesindeki acı öfkeyle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Nereye gittin?"

Marc nabzımın çılgın bir tempoyla attığını duymadan önce kalp atışlarımı deli gibi düzenlemeye çalışıp kolaları havaya kaldırdım. "Buradayım. Geliyorum." Derin bir nefes aldım, sonra basamaklardan salınarak inip yumuşak yeşil çimlerin üstünden geçtim.

"Bir sorun mu var? Biraz... endişeli kokuyorsun."

"Hayır. Sadece susadım. Ne var ne yok?" diye sordum beni daha fazla sorgulayamadan bahçeyi geçerek.

"Michael striptizcilerin ortak noktasını buldu." Merdivenlerden çıktığım sırada yüzünde gördüğüm korkunç bakıştan, ağabeyim her ne bulmuşsa bundan hoşlanmayacağını anladım.

Ethan'ın babama Jace'le birlikte annemi bulmayı başaramadıklarını söylediğini duymak için ofise tam zamanında girdik. "... ama fazla uzağa gitmiş olamaz. Arabası hâlâ ön tarafta."

"Annem ormanda," dedim paketten bir kola çekip Ethan'a atarken deri kanepenin koluna oturarak.

Babam başıyla onayladı, ifadesi endişeliydi ama şaşırmış değildi. Annemin ormanda tek başına çıktığı yolculukları biliyordu. Tahmin etmeliydim. "Hazır olduğunda geri gelecektir," dedi konuyu açıkça kapatarak. "Faythe, her şey yolunda mı?"

"Mükemmel bir şekilde." Kendi kutumun kapağını açtım ve daha fazla soruya cevap vermekten uzak durmak için –en azından şu an için– kolanın çeyreğini bir yudumda mideye indirdim.

"Güzel. Michael, kaçırılanlar için kayıp kızlar hakkında söylediklerini tekrarla."

"Özel hayatlarıyla ilgili hiçbir düzen bulamadım." Michael sandalyeyi geri itip ayağa kalktı, liderin yanına gitmek için ilerlerken yazıcıdaki kâğıtları alıp dağıttı. "Yaşları yirmi bir ila otuz üç arasında değişiyor. Evli ve tek çocuklu olan Melissa Vassey dışında hepsi bekâr. Ev içindeki huzursuzlukla ilgili bir kayıt buldum ama şu anda bunun kaybolmasıyla bir ilgisi olmadığını düşünüyorum."

"Eğitimle ilgili geçmişleri de farklı farklı. Birisi üniversite mezunu, birisi hâlâ okuyor ve ikisinin lise diploması var. Öğre-

nebildiğim kadarıyla daha önce birbirleriyle hiç tanışmamışlar. Bu yüzden fotoğrafları üzerine bir araştırma yapana kadar ortak noktalarını bulma konusunda tamamen kısır bir noktadaydım."

Michael bana baktı ve gözlerindeki gözlük camlarıyla filtrelenmemiş karanlık korkuyu gördüğümde boğazım düğümlenecek gibi oldu. İlk fotoğrafı kaldırdı; siyah beyaz ve çözünürlüğü düşüktü, daha iyi görmek için gözlerimi kısıp kaşlarımı çattım. Başımı iki yana salladım ve sayfayı almak için elimi uzattım. Michael birincisini bana verdi ve bir diğerini de Marc'a uzattı.

Resim düşük kalitedeydi ama ağabeyimin demek istediğini anlatmak için fazlasıyla yeterliydi. Melissa Vassey –manşetten de anlaşıldığı üzere– tıpkı benimki gibi uzun, siyah saçlıydı. Marc'ın tuttuğu fotoğraftaki Amber Cleary de öyle.

"Bunlara bakarak anlayamazsınız ama ikisinin de yeşil gözleri var. Ve Pam Gilbert'ın da öyle," dedi Michael kalan iki fotoğraftan birini kaldırıp göstererek.

"Vay be," diye fısıldadı Jace gözlerini açık açık üzerime dikerek. "Sana çok benziyorlar."

O kadar da değil. Söz konusu üç kadından ikisi benden biraz daha güzeldi –özellikle de Melissa Vassey– ve birisiyle de burnum aynı değildi. Ama Michael'ın ne demek istediğini anlıyordum. Hepimizin uzun, siyah saçları ve yeşil gözleri vardı. Bu özelliklerin bir araya geldiği çok görülmezdi.

Bir şey anlatmaya çalışıyor, diye düşündüm dilim tutularak. Gözlerimi Melissa Vassey'in yüzünden çekmeyi başaramayarak kanepenin kolundan minderlerden birinin üstüne kaydım. Fakat ne söylemeye çalıştığını biliyorsam ne olayım.

Benim bildiğim Andrew asla şu striptizcileri kaçırmazdı. Ama o telefonları da asla etmezdi. *Kafayı sıyırdı, diye düşündüm.*

ne yaptığının farkına varmadan başımı iki yana sallayarak. *Kedi tırmığı hastalığı bütün devrelerini yakmış. Yoksa neden Amber'i, Kellie'yi ve... Bekle. Hızla başımı kaldırdım ve Michael'a kaşlarımı çattım.*

"Kellie Tandy bunlara uymuyor. O sarışın."

Michael başıyla onayladı. "Ayrıca kahverengi gözlü."

"O zaman o bunun bir parçası değil mi?" diye sordum kaşlarım iyice çatılarak. "Ama dişi kedinin Yasak Meyve'de olduğunu biliyoruz."

"Göster ona," dedi babam.

Önce babama, sonra yazıcıdaki son kâğıdı gösterirken Michael'a baktım. "Yasak Meyve'nin bir internet sitesi var, burada dansçıların fotoğraflarını da içeren bir 'oyuncu listesi' var. Kostümleriyle." Bana sayfayı uzattı, ne göreceğimden korkarak uzanıp aldım. "Sondan üçüncü."

Ama onu çoktan bulmuştum. İkinci sıradaydı ve belden yukarısı görünüyordu. Geniş göğüs dekoltesi, Halle Berry tarzında siyah deri kedi kıyafetinin içinde gözler önüne serilmişti. Ancak en önemli ve onu diğerleriyle birleştiren kısım saçlarıydı. Bir peruk takıyordu... İki tarafından yukarı uzanan dikilmiş kedi kulaklarıyla, bir yığın düz siyah saç. Ayrıca kusursuz minik insan burnunun yanlarına, yüzüne yapıştırılmış olan beyaz plastik bıyıklar da vardı. Sahici görünen kedi gözlerinin altında.

Temsili lenslerdi. Öyle olmalıydılar. Ama ürkütücü bir şekilde eksiksizdiler, fotoğrafta gri olmalarına rağmen gerçek hayatta yeşilin çeşitli tonlarında olduğundan emin olduğum irislerindeki çizgilere kadar.

Marc elimi tuttu, beni teselli etmek istercesine başparmağıyla elimi okşadı. Keşke bunun o an için başarılmaması ne kadar zor bir

görev olduğunu bilebilseydi. "Dişi kedinin kim olduğunu veya bu psikopatı neden kulüpten kulübe takip ettiğini hâlâ bilmiyoruz. Ama *adamın* kim olduğunu artık bulabileceğiz. Ya da en azından şüpheli listemizi 'ülkedeki tüm kediler'den, 'Faythe'in tanıdığı birisi'ne daraltabileceğiz."

"Bu çok zor olmasa gerek." Ethan gülümseyerek benimle Marc'ın karşısındaki ikili koltuğa oturdu. "O kadar çok serseri tanıyor olamaz. Geçtiğimiz beş yıl okuldaydı ve etrafta dolaşmaması gereken birisi olsaydı bilirdik."

"Ya Faythe'in tanıdığı değil de Faythe'i tanıyan birisiyse?" diye sordu Jace kanepenin diğer yanındaki koluna yerleşerek. "Veya tanıdığını düşünen birisi."

"Aynı şey," diye ısrar etti Ethan. "Her iki durumda da, eğer kampüste başka bir kedi adam olsaydı bilirdik."

Ethan haklıydı. Okulda babamın adamları tarafından sürekli gözetim altındaydım ve başka bir kedi adam ortaya çıkmış olsaydı, ben zavallı pislik yüzünden daha tırnağımı bile kırmaya fırsat bulamadan onu haklardı. Ama onlarla dalga geçiliyordu çünkü söz konusu kedi adam biz kampüsteyken bir kedi adam bile değildi. Matematik okuyan normal bir insandı.

"Yeter," dedi babam. "Faythe, Marc'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Söz konusu erkek kedi seni tanıyor gibi gözüküyor. En azından nasıl görüldüğünü biliyor. Onun bir erkek kedi olduğunu varsayarak şu noktada hiçbir şeyi göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum."

Pekâlâ, buna ne dersiniz? Babamı cinsiyetlerin eşit olduğu yirmi birinci yüzyıla sokmak için sadece dişi bir seri katil yetmişti. Bense tam ölçekli bir savaş gerekeceğini düşünüyordum.

Gözlerimi kapatarak uzun, yavaş bir nefes alıp dört nala koşan kalp atışlarımı görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda herkes bana bakıyordu. "Sizi fazla zahmetten kurtarayım. Striptizcileri kimin kaçırdığını biliyorum."

"Ne?" Bana bakmak için Marc kanepede yer değiştirdi ama ona bakamıyordum. Onun yerine geriye kalan son şeyi söylerken babamı izledim.

"Andrew Wallace."

Duyurumu sessizlik takip etti. Odanın içindeki nefes sesleri dışında tam ve bütün bir sessizlik. Üstelik Marc'ın bu seslerin arasında bile olmayabilirdi. Sanırım gerçekten nefes almayı bırakmıştı.

İkili koltuğun kolunda tünediği yerden ilk konuşan Michael'dı, aslında bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Andrew mu? Geçtiğimiz baharda yattığın şu sıska çocuk mu?"

"Lanet olsun, Michael!" Marc yanımdaki minderin üstünde gerilirken halının öteki tarafından ona dik dik baktım. "Lütfen bu durumu olduğundan daha zor bir hale getirme."

Omuzlarını silkip pırıl pırıl polo yaka tişörtünün üstünde kollarını şişirip kavuşturdu. "Sadece olgularımı açıklıyorum. Bu durumda... okuldaki son sömestirinin çoğunda bir seri katili becerdiğini mi söylüyorsun?" Ardından ben öfkeden köpürürken babama bakmak için döndü. "Bana sorarsan okul harcı iyi bir şekilde harcanmış derim."

"Michael..." dedi babam, sesi ikazla kalınlaşmış bir şekilde.

"Ne? Buradaki sorun *ben* değilim. O." Bana bakmak için döndü, yüzünde öfke ve düş kırıklığı seçiliyordu. "Faythe nereye gitse, bela da peşinden gidiyor ve her zamanki gibi pisliğini temizlemek bize düşüyor."

"Seni piç kurusu!" Ellerimi yumruk yaptım ve öne doğru eğildiğimi hissettim, stresimin ve hayal kırıklığımın bir kısmını Michael'ın yüzünde atmaya hem hazır hem de çok istekliydim. "Ethan Teksas eyaletinin yarısıyla yattı ama bunu bir kez bile onun suratına çarpmadın..."

"Hey!" diye bağırdı Ethan, karşımdaki kanepede dimdik oturup gözleri büyüyerek. "Konuyu bana bulaştırmayın."

"Ama benim bir tane eski erkek arkadaşım var ve sen beni ülkenin en ahlaksız kişisi ilan ediyorsun." Kanım kulaklarımda pompalanıyordu ve parmaklarım öfkeyle karıncalanıyor, bir şeyleri dövmek veya parçalamak için kaşınıyordu. Kanepeden fırladım, insan parmaklarımı sanki pençelermiş gibi öne doğru uzattım. Michael dişlerinin arasından bana tıslayarak ikili koltuktan kalktı.

Marc iki kolunu da belime sararak beni havada yakaladı. Tek bir rahat, akıcı hareketle döndürdü ve kanepenin ortasına hiç de nazik olmayan bir şekilde bıraktı. "Kımıldama," diye emretti, gözlerinde kafa karışıklığı ve şüpheli öfke parıltılarıyla beni izleyerek.

"Ethan, dışarı." Babam hâlâ ayaktaydı, kolları iki yanında gergin bir şekilde duruyordu ve yumrukları sıkılmıştı.

"Ama..." Ethan tartışmak için döndü ama lider başını iki yana salladı.

"Git. Ve Jace'i de beraberinde götür..."

Jace ayağa kalktı ve en iyi arkadaşını arkadan itti. Kapı kapanıp tüm gözler bana döndüğünde korkuyla yerime sindim.

"Michael haklı mı?" diye sordu Marc hâlâ halının ortasında durarak. "Senin Andrew'undan mı bahsediyoruz?"

"Şey, ona tam olarak benim Andrew'um demezdim..."

"Faythe..." dedi babam yine beni uyararak. Kendisini sakinleştirmek için bariz bir çaba harcıyordu ve bunu başarırken ona yardımcı olmak için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya istekliydim.

Başımınla onayladım. "Evet, bu o."

Marc'ın gözleri kapandı ve alnı kırıştı. "O zaman bir insanın peşindeyiz. Dişi kedi bir insanı mı kovalıyor?"

Başımı iki yana salladım. Bunu yüksek sesle dile getiremezdim.

"O bir serseri," dedi babam, kalın ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle. Kendisini sakinleştirme çabası belli ki işe yaramıyordu; daha önce onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Evet." Yanlış hiçbir şey yapmadığımı kendime hatırlatarak gözlerine baktım. Telefon konuşmalarını saklamak sayılmazdı. Andrew'un striptizciler ve dişi kediyle alakasının olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Marc bana sırtını dönüp odanın uzak tarafındaki, masanın karşısında kalan içki dolabına ilerledi. "Nasıl?" diye sordu. Göremediğim bir şeyi dolaptan çıkarırken cam şingirdadı.

"Bilmiyorum."

"Haydi, Faythe. Şu anda bu konuda yalan söyleyemeyecek kadar batmış vaziyettesin," dedi Michael.

"Kahretsin," diye çıktım. "Doğruyu söylüyorum!"

"Marc, benimkini duble yap," dedi babam ve Marc'ın kendisine bir bardak viski koyduğunu gördüm. Sek.

Marc başıyla onayladı ve başka bir bardak daha çıkardı. "Michael?" diye sordu ve ağabeyim hayır anlamında başını salladı. Bana hiçbir şey ikram etmedi.

Babam sağ elini soluna dayayarak çıtlattı. Bu açıkça agresif bir hareketti ve beni fazlasıyla tedirgin ediyordu. "Ne kadardır biliyorsun?"

"Daha yeni çözdüm. Belki on dakika önce. Dışarıda."

"Nasıl?"

"Painter'dan gelen mesaj."

Marc bu kez elinde iki kısa viski bardağı taşıyarak odada ilerledi. Viskiyle *ağızına kadar* dolu iki bardak.

Babam birini aldı ve bardağın kenarından beni izleyerek içkisinden yudumladı. "Mesaja ne olmuş?"

Ellerim kucağımda kenetlendi, Marc'ın yanımdaki yerine geçmek yerine karşımdaki ikili koltuğa oturmasını seyrettim. Deliye dönmüştü. Ve işler daha da kötüye gitmek üzereydi.

"Andrew beni arıyordu."

"Ne?" Marc hızla dimdik oturdu, viskiyi neredeyse kucağına boca ediyordu. "Neden söylemedin..."

"Bitirmesine izin ver," diye emretti babam kaldırdığı eliyle Marc'ın lafını keserek. Devam etmem için başıyla bana işaret etti.

Derin bir nefes aldım. Sonra yavaşça bıraktım. "Painter'ın telefonunun sonundaki şu patlama ve bir helikopter pervanesine benzeyen ses var ya? Onlar Andrew'dan gelen son mesajda da vardı. O ve Painter aynı yerdeler."

Marc içkiyi başına dikti ve daha fazla doldurmak için ayağa kalktı.

"Ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu Michael, tam da babam, "Enfeksiyon kaptığından sana bahsetti mi?" derken.

"Evet. Ve hayır." Ellerime bakıp bir içkiyi tutmuş olmalarını diledim ama Marc'tan benim için bir tane hazırlamasını iste-

meyecek kadar akıllıydım. "Kesinlikle benim hakkımdakileri biliyor. Hepimiz hakkındakileri. Ama nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim yok. Ve hayır, bana hiçbir zaman enfeksiyon kap- tığını söylemedi, zaten bu yüzden hastalandığını anlamam bu kadar uzun sürdü. Ayrıca yemin ederim, nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Babam bana inandığını söylemek istercesine başını salladı. Ama bunu yüksek sesle dile getirmediğini fark etmeden edemedim.

"Ne zamandır?" diye sordu Marc, ikinci kadeh viskisinden yudumlarken. "Seni ne zamandır arıyordu?"

Acı ve derin bir öfke görmeyi bekleyerek gözlerine baktım. Hayal kırıklığına uğramadım. "Cuma öğleden sonradan beri günde bir kez."

"Üç gündür mü?" Marc bardağını tezgâha çarptı ve ağır ağır yürüyüp halının ortasında bana tepeden bakmak için durdu. Michael ayağa kalktı, bariz bir şekilde Marc kadar kızgın olsa bile araya girmeye hazırdı ama babamın başını hafifçe iki yana sallaması onu geride tutmaya yetti. "Seni üç gündür arıyordu ve bana söylemedin mi? Neden?"

"Çünkü böyle olacağını biliyordum." Ayağa kalkarsam bir kavganın kaçınılmaz olacağını bilerek kendimi oturur konumda kalmaya zorladım. Sakin ve oturur pozisyonda kalırsam o da sakinleşebilirdi. "Neler olduğunu bilmiyordum ama telefonlarının seni üzeceğini ve bununla 'ilgilenmek' isteyeceğini biliyordum. Benim problemlerimle senin ilgilenmeni istemiyorum. Onlarla kendim başa çıkabilirim."

"Belli." Marc sanki bir baş ağrısını geçiştirmek istercesine tek eliyle alnını ovuşturdu. "O kadar harika bir şekilde başa

çıktın ki, Andrew şimdi bölgemizin her yerinde dolanıp seni hafifçe andıran striptizcileri kaçırıyor. Bravo!”

“Bunların herhangi biriyle bir ilgisinin olduğunu bilmiyordum! Ben sadece... tam olarak, *bundan* kaçınmaya çalışıyordum! Her zaman böyle yapıyorsun. Önemsiz bir şeyi, seni gerçekten alakadar etmeyen bir şeyi alıyor ve sanki kötü bir şey yapmışım gibi göstermek için evirip çeviriyorsun. Ama bu kez yapmadım. Sana herhangi bir şey söylemek gibi bir zorunluluğum yoktu.”

Öfkeyle parlayan gözlerinin üstündeki kaşları kalktı. “Bunun önemsiz olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Pekâlâ, belli ki adama kaçırma kısmı değil,” diye kabul ettim omuzlarımı silkerek. “Ama telefon konuşmalarının hiçbir önemi yoktu, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ve onun bu işle bir ilgisinin olduğunu anlayana kadar, Andrew seni ilgilendirmezdi.”

Odanın içinde olağan dışı bir şekilde alçak sesli ve kalın bir hırıltı duyuldu. Ağzı hiç kıvıldamamıştı ama bunun Marc’in sesi olduğunu biliyordum. Duygularını ve gururunu incitmiştim. Ve onu kızdırmıştım.

Yenilgi içinde iç çekerek kucığımda duran ellerime baktım.

“Pekâlâ, senin işlerine burnumu sokmam konusunda artık endişelenmene gerek yok.”

Göz ucuyla sağ tarafımda bir hareket olduğunu fark ettim. İçgüdüsel olarak o tarafa döndüm. Marc gitmişti. Onun koridorda kaybolmasını seyretmek için koltuğumda döndüm, gömleği kapı eşiğinin ötesinde gözden kaybolan siyah bir lekeydi.

Bir an sonra ayağa kalkmış, peşinden koşuyordum. Babam bir anda kapının önünde belirip yolumu kesti. Ondan kurtulmak için eğildim. Demir sertliğindeki kolu belime dolandı. Beni geriye

çektii. Tekme attım ve dövuştüm, bacaklarım havayı dövüyordu. “Ona söylemek zorundayım...”

“Gitmesine izin ver, Faythe. Öyle demek istemedi. Ona biraz zaman ver, üstesinden gelecektir.”

“Hayır!”

“Evet.” Ama bu kadardı. Babam, beni hayal edebileceğim en ağırbaşlı olmayan pozisyona getirip tek kolunun altına sıkıştırdı. Kapıyı çerçevesinin içinde titretecek kadar sertçe kapadı, sonra Michael’in şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış gözlerle beklediği, koltukların olduğu yere çekerek geri taşıdı.

Babam beni halıda ayaklarımın üstüne bıraktı ve kanepeye oturmam için eliyle işaret etti.

Oturdum. Başka ne yapabilirdim ki?

Ağabeyim beni sessizlik içinde izlerken babam bir süre viskisinden yudumladı. Sonra, nihayet babam ağzını açıp... bardağından bir yudum daha aldı. Bu kez küçük bir yudum değil. Çok daha büyük bir yudum. Tekrar gözlerime baktığında, dudaklarının katı çizgisine kararlılık yerleşmişti. “Üzgün olduğunu biliyorum ama buna devam etmek zorundayız. Sana bazı sorular sormak zorundayım. Hazır mısın?”

Başım la onayladım. Tabii ki hazırdım. Sevgilisiyle kavga etmiş bir yetişkindim, travma geçirmiş bir çocuk değil.

“Andrew’un önünde hiç dönüşüm geçirdin mi veya hiç kedi formunda ona temas ettin mi?”

Ağzım açık kaldı. Kelimenin tam manasıyla. Ağzım açıldı ve babama salyaları akan bir aptal gibi gözlerimi dikip baktım. Böylesi ciddi ve hakaret dolu soru yüzünden dilim tutulmuştu; sadece gururum zedelenmemiş, kalbim de kırılmıştı. Esaslı bir soru beklemiştim ama bunu değil. Bunu asla beklememişim.

Babam beni resmen Andrew'a enfeksiyon bulaştırmakla suçluyordu. Ölüm cezası gerektiren bir suçu işlemekle... Bildiğimiz en ciddi suçlardan birini işlemekle. Suçu kabul ettiğim takdirde, konseyin kanunu babamın beni öldürmesini gerektirirdi. Hapse atılmamı değil. Pençesiz bırakılmamı değil. Kedi adam dostlarımızın önünde göğsümde kırmızı bir A¹⁷ harfiyle sergilenmemi değil.

İdam edilmemi.

Böyle bir düşüncüyü kafasında nasıl şekillendirebilirdi ki? Öz babamın beni bu kadar az tanıması, beni birisine virüs bulaştırmakla suçlayabilmesi şaşkınlığımı öfkeye dönüştürdü. Bırakın bir zamanlar değer verdiğim birisini, *herhangi birisine* bunu yaptığımı düşünebilmesi beni çıldırtmıştı.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdım hiddet damarlarımda kandan bin kat daha sıcak bir şekilde pompalanırken ayağa kalkarak.

Babam –hayır, *liderim*– başıyla Michael'a işaret etti ve Michael sakın bir şekilde durdu, kalın kollarını geniş göğsünün üstünde kavuşturdu. "Yerine otur," dedi Michael. Dilime dikkat etmemi söylemedi, bu şimdiye kadar ümit edebildiğimden daha fazla şey ifade ediyordu.

Tereddüt ettim, oturmak –ne kadar küçük olursa olsun– yenilgiyi kabul etmek olacağından ayakta durdum.

"Otur, Faythe ve öfkeni kontrol altına al," dedi babam. Bardağını tamamen bitirdi ve kanepenin benim tarafımdaki masanın üstüne koymak için öne eğildi. Geriye yaslandığında

17 İngilizcede zina kelimesinin karşılığı *adultery* olup *Kırmızı Leke* adlı filmdeki ana karakter Hester Prynne'in zina yaptığı gerekçesiyle halk tarafından göğsünde bir 'A' harfi taşımaya mahkûm edilmesine gönderme yapıyor. (ed.n.)

gözleri sakın ve hâlâ kararlıydı. "Sormak zorundayım. Bunu biliyorsun. O yüzden sadece soruya cevap ver."

"İyi, ama oturmayacağım."

Omuzlarını silktiler. "Keyfin bilir."

Lanet olsun. Onun izniyle ayakta durmak, bana hakaret etmesinin karşılığında onu kızdırmak için duyduğum büyük ihtiyacı tatmin etmiyordu. *Aptal ters psikoloji.* Kanepeye geri oturdum ve Michael da aynısını yaptı.

"Tabii ki hayır, Andrew'un önünde asla dönüşüm geçirmedi. Ve beni asla kedi formunda da görmedi. Bildiğim kadarıyla hiçbir insan beni..." Yalan söylemek üzere olduğumu anladığımda sesim azalarak kesildi. Kazayla olmuştu ama elbette bu önemli değildi.

Bir insan beni bir kez kedi formunda görmüştü. Bir avcı, üç ay önce. Yerel kanallarda çıkan Koca Ayak tarzı haberler dışında hiçbir sorun olmamıştı ama *suçlanmamış* olduğum bir şeyi gündeme getirmeyecektim. Bela aramanın bir mantığı yoktu, değil mi? Ayrıca çocuklardan bazılarının da başı benimle birlikte belaya girebilirdi. Ethan, Jace ve Parker, Marc'a söylemeyecekleri konusunda yemin etmişlerdi.

"Hayır, beni asla bir kedi formunda görmedi," diye bitirdim zarif bir şekilde, ifademe güvenilirlik katmak ve dikkatini neredeyse ağzımdan kaçıracağım şeyden çekmek için babamın gözlerine baktım.

Gözleri kısıldı ama herhangi bir şeyden kuşkulandıysa bile, ya peşini bırakmaya ya da bununla sonra ilgilenmeye karar vermişti çünkü söylediklerimi sorgulamadı. "Peki bildiğin kadarıyla Andrew başka bir kedi adamla temas etti mi hiç?"

"Evet," dedim hiç düşünmeden. Cevap bana oldukça net gözüküyordu ama Michael'ın yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa ifademün üstünde iyice çalışmam gerekiyordu. "Bir kediyle temas etmiş olduğu açık, değil mi?" diye cümlemi düzelttim. "Artık 'virüs' havayla bulaşıyorsa ayrı tabii, bu durumda toplumsal panik kaçınılmaz görünüyor."

Babam tekrar başını yukarı aşağı salladı, bu kez yüzünde gizli bir tebessüm vardı. O gizli tebessüm -ağzının bir köşesinden yukarı doğru çıkan o minik kıvrım- hiçbir içkinin tek başına yapamayacağı bir şekilde beni rahatlattı. Babam kendi kızını öldürmeyi planlıyorsa kesinlikle gülümsemezdi.

"Evet, bir kediyle temas etmiş olduğu açık. Kedinin kimliğini bilip bilmediğini sormak istemişim."

"Hayır." Omuzlarımı silkip artan gerginliğin bir kısmını atmak için boynumu çevirdim. "Hiçbir fikrim yok. Ve işleri hızlandırmak için söyleyeyim, sizden kasıtlı olarak bilgi saklamıyordum. Pekâlâ, en azından bu olayla ilgili herhangi bir bilgi," diye düzelttim kendimi. Yüzünde yine o minik tebessüm vardı. "Ona kimin hastalığı bulaştırdığını bilmiyorum. Veya bunun ne zaman ya da nasıl olduğunu. Ya da ne kadar zaman önce."

"Sana üç kez telefon mu açtı?"

Rahat görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Evet. Gerçekten çok kızgındı, bunu şimdi anlıyorum. Ve enfeksiyon kapıldığını çoktan bildiğimi düşünüyor gibiydi fakat niye böyle düşündüğüne dair..." Kelimeler boğazımda tıkanırken elim huzla ağzıma gidip sözlerimi kesti. Aniden bir şeyi elektrik şoku gibi fark etmemle birlikte kalbim göğüs kafesimde çırpınmaya, sahip olduğumu bile bilmediğim acı sensörleri devreye girmeye başladı. Derim karıncalandı. Başım ağrıdı. Midem kalktı. Tam

sindirilmemiş pisi balığını ve elma dilimli patatesleri çıkarmak için dişlerimi birbirine bastırdım.

Andrew'a kimin enfeksiyon bulaştırdığını biliyordum. Nasıl olduğunu bile biliyordum. Andrew sadece bir tane kedi adamla temas etmişti.

Benimle.

On Sekiz

"Sorun nedir?" Michael kanepeden düştüğüm takdirde beni yakalamak istermiş gibi öne eğildi. Onu zar zor duyuyordum. Andrew'un sözlerini hatırlamakla fazla meşguldüm.

Onlara benden bahsetmedin. Andrew'un sözleri beynimde çınladı, sesi korkutucu bir kesinlikle tekrarlandı. *Bana borçlusun, Faythe.*

Babama söylemiş olduğum şeyler doğruduydu, çoğu kısmı. Andrew'un önünde kasıtlı olarak veya bilerek dönüşüm geçirmemiştim. Ama gözlerimin de bir saat önce dönüşmesini istememiştim. Ve gözlerim yüzümde beklenmedik bir kısmı dönüşüm geçiren tek kısım değildi.

Dişlerim de geçirmişti.

Okulu terk ettiğim gün, Marc bahçede ortaya çıkmadan en fazla iki saat önce Andrew'un kulağını ısırmıştım. Tenini kesmiştim. Sadece birazcık, tek bir damla kan çıkarmaya yetecek kadar. Ama belli ki bu yeterliydi.

Ona enfeksiyon bulaştırmıştım. Bunu isteyerek yapmamıştım. Bunu yapmış olduğumu bile bilmiyordum. Veya bunun mümkün olduğunu. Fakat kaza eseri onu bizden birisi yapmış, sonra terk etmiş, geçiş süresi boyunca acı ve korkuyla baş başa bırakmış, uyum sağlama ve alışma yeteneğinden aciz kalmasına neden olmuşum. Kurtulmuş olması bile mucizeydi.

*Hah. Şu işe bak, diye düşündüm ustura keskinliğindeki his-
terinin kenarında sendeleyerek. Gerçekten de ölüm cezası gerektiren
bir suç işlemişim. Andrew'un beni öldürmek istemesine şaşmamak
gerekirdi. Gerçekten onu suçlayamazdım.*

"Faythe, bir şey söyle," diye üsteledi Michael ve tamamen
sessizleşmiş olduğumu anlamam bir dakikamı aldı. "Eğer açık-
lamaya başlamazsan, babamız kendi sonuçlarını çıkarmaya baş-
layacak."

"Çok geç." Babam bana korkutucu bir yoğunlukla bakıyordu,
oturduğum yerde kıvrınmamak için var gücümle dayanmaya
çalışıyordum.

"Andrew'a kimin hastalık bulaştırdığını sanırım biliyorum,"
diye fısıldadım. Elimden bu kadarı geliyordu.

Lider sandalyesinde daha da dik oturdu, gözleri kuşku içinde
kısıldı. Tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyor olsa da oldukça iyi
tahmin etmiş olmalıydı. Ve artık bunu duymaya hevesli değildi.
"Ne oldu?" dedi en sonunda. "Kelimelerini çok dikkatlice seç."

Aniden ses geçirmez odadaki sessizlik tehlikeli ve yanlış
gelmeye başladı. Sessizliği pat diye yapılmış bir itirafla, aka-
binde gelen özürler ve acıklı açıklamalarla doldurmaya kendimi
zorunlu hissettim. Ama yapmadım. Liderin bir adamı olmadan
önce böyle bir gösteriyle kendimi utandırmazdım ve elbette
şimdi de bunu yapmayacaktım.

Ama bir şey söylemek zorundaydım.

Son bir kez daha duraksadım. Babamı sayabileceğimden çok
daha fazla kez hayal kırıklığına uğratmıştım ama bu koskoca
Bir hayal kırıklığıydı. Bu aşağılama, hüsrana ve düş kırıklığının
birlikte paketlenip büyük ve kırmızı bir utanç fiyonguyla bağ-
lanmasıydı. Yumurtlamaya devam eden bir hediye idi.

"Bir kazaydı," dedim babam araya girme fırsatı bulmadan
önce sözlerime sakın ama hızla devam ederek. "Ne olduğunu
az önceye kadar anlamamıştım."

Michael devam etmem için ısrar ederek başıyla onayladı.
Gerçekten devam etmemi isteyen tek kişi o gibi görünüyordu.

Kalbim acı verecek şekilde atıyordu, ellerim kucağımda
birleşmişti ve parmaklarım birbirlerinin etrafında acımasız bir
şekilde dönüp duruyordu.

"Onu ısırdım. Yanlışlıkla." Son kısmı belirtmeden duramadım.

"Onu ısırdın mı? Yanlışlıkla mı?" Babamın yeşil gözleri sert-
leşti. Bu bakışı biliyordum. Lider gelmişti ve kızgındı. "Ne demek
istediğini izah et. Hemen."

Başımı yukarı aşağı salladım, gözlerindeki öfkeye rağmen
sunduğu fırsata müteşekkirdim. "İnsan formundaydım. Güvenli
olmak zorundaydı. Size yemin ederim, neler olduğunu bilmiyor-
dum." Ellerim çılgınca hareket ediyor, her bir cümleden sonra
duruyordu ve buna engel olamıyor gibiydim. "O zamanlarda
bunun mümkün olduğuna dair en ufak bir ipucum dahi yoktu
ama artık dişlerimin dönüşüm geçirdiğini düşünüyorum. Fazla
değişmiş olamazlar. Çünkü ne ben ne de Andrew fark ettik.
Ama bunun olabilmesinin tek yolu bu."

Çaresiz, anlaşılmaz sözlerim sessizliğe karıştı, babam hâlâ
bana bakıyordu. Michael da öyle. Michael'ın gözleri savunmamın
içinden geçip dosdoğru gerçeği görerek benimkilerden ayrıl-
mıyordu. Babamızın açık bir şekilde anlamadığı tüm gerçeği.

"Onu insan formunda mı ısırdın?" Uzun, acı veren bir an
boyunca liderin yüz ifadesindeki öfkenin yerini akıl karışıklığı
aldı. "Neden? Onu neden ısırdın ki?"

Hay lanet. Bana söylettirecekti. Bu babamla yapmak istediğim bir konuşma değil. Asla. Ama geri çekilmek için çok geçti, o yüzden derin bir nefes aldım ve dipsiz kuyulara doğru daldım. Melodramatik mi? Ben mi? Hem de nasıl.

"Biz... bilirsin. Birlikteydik."

"Anlıyorum," dedi uzun, gergin bir sessizlikten sonra. Ama kuşkularım vardı. Anlamışa benzemiyordu.

Babam bardağını sehpanın üstünden alarak ayağa kalktı ve odayı geçip masasına gitti. Ben kanepeye iyice gömülürken alt çekmecesini açtı ve yarısı boş bir viski şişesi çıkardı. Kaliteli olanından.

Artık oturmuştu, kehribar renkli içkiden beş santim kadar bardağına doldurdu, duraksadı, sonra yarısı kadar daha ekledi.

Babamın içki içmesini seyrederken vermek üzere olduğum ifadenin bir kamikazenin son uçuşuna benzediğini anladım. Mide bulandırıcı bir şekilde hızlı ve heyecan verici bir dalış olacak, daha büyük bir iyiliğe hizmet etsin diye yapılacaktı. Ve esas itibariyle sonunda ölüm olması garantiydi. Benimki.

Dışarıdaki birisine göre şehitlik her zaman cesaret ve yiğitlik isteyen bir şeymiş gibi görünürdü ama kamikaze uçağının kokpitindeki görüntü –yeryüzünün seninle karşılaşmak için yukarı doğru koşturması– berbattı.

Babam şişenin kapağını kapadı ve şişeyi çekmeceye geri koydu. Çekmeceyi kapadı ve bir yudum daha içti. Sonra bana doğru, sanki gergin veya acı içindeymiş gibi yavaşça yürüdü. Derin, bezgin bir iç çekişle koltuğuna geri oturdu. Bakışlarını benimkilere bakmak için kaldırdı, gözleri tamamen boştu. Boş.

Kahretsin, işinde çok iyiydi.

Neredeyse tam bir dakika boyunca, babam bardağından yudumlayıp bana baktı. Sessizlik etrafımı kuşattı, gözlerimi babamın gözlerinden kaçırmak istedim ama yapamadım. Eğer göz temasını bozarsam, bir şeyler sakladığımı düşünebilirdi ve doğruyu söylediğime inanmasına ümitsizce ihtiyacım vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla. Böylece kımıldamadan, ses çıkarmadan ve Michael'ı umursamadan oturduk.

En sonunda konuştu. "Bize söylediğin şeyi tekrar düşünmen için sana bir şans vereceğim. Dünyadaki başka bir kedi için yapmayacağım bir şey bu. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Başım la onayladım. Kendimi kurtarmam için bir şans veriyordu bana. Az önce söylediğim şeyi geri almak için. Bir hata yaptığımı, Andrew'a hastalık bulaştırmadığımı karar vermem için. Hayatımı kurtarmak için haklı bir mazeret bulmaya çalışıyordu, en azından beni idam etmeyi reddederse resmî soruşturmadan sonra konseyin bunu talep edeceği zamana kadar. Bunun için iyi bir nedeni olacaktı... Tabii yalan söylemek istersem.

Ama istemiyordum. Söyleyemezdim. Yapmış olduğum şey hakkında yalan söylemek, Andrew'un zaten olduğumu düşündüğü o bencil, kalpsiz canavara dönüşmek anlamına gelirdi. Onu dönüştüğü şeye çevirmiş olan, sonra ölmesi için onu terk eden canavara.

"İfademi... yeniden... vermek istiyor musun?" diye sordu babam. "Kayıtlar için."

Yavaşça, üzülerek başımı iki yana salladım. Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Hayatım için dövüşmekten daha zordu. Yıllar önce Marc'ı terk etmekten de zordu. Eve dönmekten de.

Ama doğru olan buydu. Kalbimin her bir şiddetli atışında bunu biliyordum. Ruhumun her bir karanlık köşesinde.

Saygıdeğer olanı yapıyordum. Tıpkı liderimin bana öğretmiş olduğu gibi.

"Faythe..." Babamın sesi öfke ve... *korkuyla* titredi. Korkuyordu. Hayatımda ilk kez babamın yüzünde korku gördüm; alnını kaplıyor, gözlerini parlatıyordu.

"Bunu yapamam, babacığım. Doğruyu söylüyorum. Onu dişledim ama enfeksiyon bir kazaydı. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu şekilde mümkün olmamalıydı."

Babam bardağını odanın öteki ucuna fırlattı. Hareket gözlemin takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Bardak duvarda parçalanana ve keskin viski kokusu odaya yayılana kadar ne olduğunu anlamadım. Yerimden sıçradım, meşe kaplama boyunca duran ıslak lekeyi görmek için döndüm.

Babam koltuğundan fırladı. Koltuk geriye düşüp parke zeminine çarptı. "Kendini kurtarman için sana fırsat sunuyorum ve sen bana kısmi dönüşüm saçmalığını mı sunuyorsun? Tekrar hem de!" Yüzü kızarmıştı, gözleri alev alevdi.

"Gerçek bu." Ayaklarımı kanepenin üstüne çekip korunaklı bir top hali alıncaya kadar kıvrılma isteğiyle mücadele ettim. "Zor olsa bile doğruyu söylemeyi, doğru olanı yapmakla gurur duymayı bana *sen* öğrettin. Ve şimdi daha *kolay* olduğu için yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Ne pahasına olursa olsun, kendini *kurtarmanı* istiyorum!" Önümde dizlerinin üstüne düştü, bileklerimi ellerine aldı. Onu dinlemem için yalvararak birkaç santim öteden gözlerimin içine baktı. Anlamam için. "Senin *hayatından* bahsediyoruz, Faythe. *Geleceğimizden*. Kriket topunu kimin kaybettiğinden ya da antika vazoyu kimin kırdığından değil. Artık sekiz yaşında değilsin, o yüzden bana onurdan bahsetme. Sen öldükten sonra onur nedir ki?"

Yutkundum. "Eğer sadece önemi olmadığında kullanırsan gerçek neye yarar ki?"

Gözleri gözlerimden ayrılmadı. "*Kahretsin, Faythe!*" Kollarımı bırakarak ayağa kalktı, seyretmekten başka bir şey yapamayan şaşkın Michael'in yanından fırtına gibi geçti. "Hepimiz senin o bodrumda korkunç bir şeyler yaşadığını biliyoruz ve Eric'i öldürmekle başa çıkabilmen için sana neyin faydası varsa ona inanmaya hakkın var. Ama artık fazla ileri gidiyorsun. Bu bir oyun değil. Terapi değil. Doğruluk ya da cesaret oyunu değil. Bu senin *hayatın*."

İstedikini yapabilmeyi dileyerek, "Biliyorum," diye fısıldadım acınası bir halde. Bunun o kadar kolay olmasını diledim. Ama değildi.

"Bildikini sanmıyorum!" Odanın karşısından bana döndü. "Lider olarak görevim Gurur sürüsünü her türlü tehlikeden kurtarmak. Ama bir baba olarak görevim, seni ne pahasına olursa olsun korumak. Tehlike *senken* ne yapmam gerekiyor? Neden seni korumam için işleri bu kadar zorlaştırıyorsun? Bana çok az bir şey vermen yeterli, Faythe. Benimle uzlaşmak zorundasın."

"Son kez söylüyorum babacığım, doğruyu söylüyorum. Kısmi dönüşüm gerçek. Abby gördü. Lanet olsun, Marc gördü. Bunu biliyorsun."

Başını iki yana sallayıp düşmüş koltuğun önünde ileri geri yürüdü. "Abby ne gördüğünü bilmiyor. İçerisi karanlıktı, üzgün ve kafası karıştı. Bağırmasının nedeninin gölgelerin kendisini korkutması olduğunu söyledi."

Kuzenimin ne kadar güvenilmez bir tanık olduğunu anladığımda avuçlarım terlemeye başladı. Konsey aslında ona inanmazlık etmiyordu. Onun kısmi dönüşümümü gördüğünü düşündüğüne inanıyorlardı. Ama aynı zamanda travma geçirmiş

ve etkilenebilir genç bir zihne bu inancı yerleştirmekten ötürü benim suçlu olduğuma da inanıyorlardı.

Zihnim lunaparktaki ahtapotun kolları gibi dönüyor, ihtimaller onları yakalayamayacağım bir hızla uçup gidiyorlardı. "Peki ya Marc?" diye sordum en sonunda, sahip olduğum diğer tanığa tutunarak. "O bunu gördü. Sor ona." Elbette ki lider kendi sağ kolundan şüphe etmeyecekti.

Babam şaşkınlık içinde bana bakmak için yürüyüşünü kesti. "Marc seni korumak için her şeyi söyler," dedi sanki bunu çoktan bilmeliymişim gibi. "Sara'nın ölümünden dolayı yıkıldığın için senin tarafını tutuyordu ve bu kez de hayatını kurtarmak için yalan söyler. Onu suçladığım yok ama konsey ona asla inanmaz. O bir serseri. Konseyin yarısı Marc'ın sözünün değersiz olduğunu düşünüyor zaten. Eğer böyle bir hikâyeyle seni desteklemesini istersen, güvenilirliği ebediyen zarar görür. Seninki de. Bu Gurur sürüsü, seni kaybetmenin yanı sıra güvenirdiğinin zarar görmesini de kaldıramaz."

Hayır. Konseyin Marc'a inanmayacağını reddederek başımı iki yana salladım. Bu doğru değildi. Olamazdı. Hem öyleyse bile, babam -liderim- bana inandığı sürece konseyin de inanması gerekirdi. Değil mi?

İşte o zaman bunun fark etmeyeceğini anladım. Bunların hiçbirini fark etmezdi, çünkü babam bana *inanmıyordu*.

Başım yenilgiyle aşağı düştü. Eğer kendi babam bile bana inanmıyorsa, kim inanırdı ki? "Benden ne istiyorsun?" diye sordum kucağımda gevşek bir şekilde duran ellerime bakarak. "Yalan söylememi mi?"

Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan babam önümde dikildi. Öne eğildi, burnu benimkinden birkaç santim ötedeydi. Alnı kırmızı ve kıvrış kıvrıştı, koyu renkli kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Uzaklaşmaya çalıştım. Çenemi tutup başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkı. Çeneme acı saplandı. Bir anda gözyaşları gözlerimi doldurdu, görüşümü bulanıklaştırdı. Benimkinden bile daha parlak olan yeşil havuzlar, gözlük camlarıyla büyümüş gözler tam önümde yüzüyordu. İnledim, kendi güçsüzlüğümün sesinden utanamayacak kadar fazla korkmuştum.

"Baba..." diye başladı Michael.

"Kanıt istiyorum," diye kükredi babam. Bana doğru gerçekten kükredi. Birkaç santim öteden. Hassas kulaklarım yüksek ses yüzünden çınlıyordu. Ellerim istemsizce titriyordu. Viski kokan nefesi yüzüme geldiğinde gözlerimi kırptım. Onu hiç bu kadar delirmiş görmemiştim. Bu kadar korkmuş. Bu kadar *korku verici*.

Kısmi dönüşümü talep üzerine yapamıyordum. Tekrar tekrar denemiştim ama rahat ve sakinken asla işe yaramamıştı, dolayısıyla şu anda yarı histerik ve altıma edecek kadar korkmuşken yapabilme şansım ne kadardı ki?

"Yap şunu," diye emretti babam, çenemdeki tutuşuyla beni sertçe sarsarak.

Beynim kafatasımın içinde sallandı. Gözlerimi kırptırdım ve yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı.

"Göster bana," diye tısladı. "Yoksa yemin ediyorum, konseyi zahmetten kurtarmak için senin pençelerini kendim koparırım."

Çenem hâlâ babamın tutuşuyla kısıtılmışken gözlerimi kapadım. Gözyaşları tekrar boşanıp yanaklarımdan aşağı süzöldü. Ciddi olamazdı. Kendi kızının pençelerini sökmezdi. Belki de *yapardı*, özellikle de bunun konseyi mutlu edeceğini ve beni rahat bırakacaklarını düşünürse.

Ama pençelerimi *kaybedemezdim*. Onlar olmadan kendimi savunamazdım. Hayatımın geri kalanında babama ve adamlarına

bağlı kalırdım. Ve deforme olmuş, tırnaksız insan parmaklarıyla kesinlikle okula geri dönemezdim.

Boğazımın gerisinde panik yükseliyor, nefesimi tıkiyordu. Kalbim son hızla atıyor ve daha fazla tiksindirici gözyaşı yümünden aşağı inip babamın eline damlıyordu. Böyle bir zararlı yaşayamazdım. Bununla *yaşamazdım*.

Çenemde birdenbire yeni bir acı dalgasının ilkin hissederken gözlerimi sımsıkı kapadım. Ne olduğunu hemen anladım; besbelli kısmi bir dönüşümü tetikleyebilen duygular listesinde akılları donduran panik de vardı.

Kulaklarıma çatırtı sesleri doldu, kemiklerim patlayan şekerler gibi çatırdıyordu. Babam nefesini tuttu ve elini yüzümünden çekti. Gözlerimi açtığımda babamın dizlerinin üstünde benden uzaklaştığını gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları şaşkınlık –ve şok– içinde iyice havaya kalkmıştı.

Diş etlerim zonklamaya ve yanmaya başladı. Dilim kaşınmaya başladı. Bir elimle ağzımı kapadım ama acı şiddetlenince inledim. Damağım şekil değiştirmiş gibiydi ve acıya rağmen dişlerimi sıkmaya çalıştım. Ama dişlerim artık birbirinin üstüne düzgün bir şekilde kapanmıyordu.

Michael ikili koltuğun üstünden eğildi ve beni daha iyi görmek için bir masa lambası yaktı. Sonunda acı azalmaya, fazlasıyla keskin okları yok olup tek tük sancıyan sıradan bir sızıya dönüşmeye başladı. Her şey bittiğinde, kısmi dönüşümüm tamamlandığında ellerimi yüzümünden çektim.

Canavar gibi göründüğümü anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu. Babamın nefesini hızla içine çekişi, görünüşüm hakkında sözcüklerin yapabileceğinden daha fazlasını söylemişti ve kısa süreli, tamamen sıradışı bir anda, saklamadığı yüz ifadesi hayal gücümü çalıştırmam için tüm nedenleri ortadan

kaldırdı. Michael'ın boğulurcasına çıkardığı sesse sadece konunun altını çizdi.

Sonra babamın korkusu gidip yerine profesyonel bir boş bakış geçti, çabalarım ödül olarak bir parça hayret ve şaşkınlığı memnuniyetle karşılayabilecekken o anda bu durum son derece sinir bozucuydu. En azından biraz profesyonel merak olabilirdi.

Ama babam içler acısı kontrol kaybını telafi ettiğini düşünene kadar bunların hiçbirini elde edemeyecektim. En azından babamdan. Bununla birlikte Michael inkâr edilemez bir şekilde etkilenmişti. Veya rahatsız olmuştu. Ne olursa olsun, işe yaramayan gözlüğünü çıkarmıştı ve bana çıplak gözlerini kısarak bakıyordu. Ama daha yakına gelmek gibi bir hamlede bulunmamıştı. Hatta, biraz uzağa bile kaçmış olabilirdi ki bu tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Babamın tepkisinin aksine.

"Evet? Bir şey söyle," dedim. Ya da böyle demeye çalıştım. Ağzımdan çıkan şey benim anlamam için bile fazla garip olan bir dizi bozulmuş ünlü ile tiz sesli ünsüz harfti, o yüzden babam hiçbir şey anlamamış olmalıydı. Ama yine de anlamışa benziyordu.

Bana daha iyi bakmak için gözlerini kıstı. "Vay... canına!"

On Dokuz

Babamın ağzını bozduğunu duymuş olduğum zamanlar bir elimin parmaklarını geçmezdi ve şimdi yarım saat içinde bunu iki kez yapmıştı. Yüzünde görmeyi umduğum şaşkınlığın sesine yansımaları beni mutlu etmişti. Fakat ödümü kopardığı için hâlâ pişman değildi.

Babamdan korkmaktan utanmıyordum. Korku, bir liderin öfkesine mükemmelen uyacak bir tepkiydi. Hatta beklenendi. Benden daha güçlü kediler, bir liderin tepesi attığında altlarına etmişlerdi. Korku normaldi. Ve bu kez üretken de olmuştu.

Ayağa kalktı, bana doğru süzülüyor gibi görünüyordu. Yıllardır göstermediği bir rahatlık ve zarafetle dizlerinin üstüne çöktü. Çenemi bu kez nazikçe eline aldı ve yüzümü ışığa doğru çevirdi. Dişlerime daha iyi bakmak için başparmağıyla alt dudaklarımı aşağı çekti, ağzımın zaten kapanmayacağını düşünecek olursak bu açıkça gereksizdi.

Belki de bir açık artırma platformunun üstündeki bir at gibi incelenmekten dolayı gücenmişim. Özellikle de teşhir edilmek istenen bir sirk ucubesi gibi davranmaya zorlandıktan sonra.

"Memnun oldun mu?" diye sordum neredeyse parmaklarından birini kopararak.

"Bu kesinlikle bu zamana kadar gördüğüm en... hayret verici şey."

"Himm... evet," diye kekeleydi Michael. "Bu... gerçekten önemli bir şey."

Konuşamayacak kadar şaşırmış olmasını dileyerek ona gözlerimi devirdim. Evet, klasik bir güzel olan model karısıyla karşılaştırıncı hiç kuşkusuzki iğrençtim. Ama Holly'nin resmen beş para etmez porselen kaplamalarıyla birisinin gırtlığını sökmelerini görmek isterdim.

"O halde şimdi bana inanıyor musun?" diye sordum tekrar babama dönerek.

"Biraz daha sola dön." Sorumu dikkate almayarak itaat etmemi beklemeden başımı çevirdi. Belki beni anlamamıştı. Gerçi anlamış olsa bile pek bir değişiklik olmayacaktı.

Ağzımı daha geniş açmak veya kendi dişlerimle kendimi kesme riskine girmek zorunda kalana kadar yanaklarımı sıktı. "Çene kemiklerin daha uzun ve dişlerin kesinlikle kedilere özgü," dedi sanki bir tanı koyuyormuş gibi. "Dilin de sert ama dudakların hâlâ insani ve kürke ilişkin herhangi bir işaret görmüyorum."

"Özet için teşekkürler," diye mırıldandım tutuşundan kurtularak. Ayağa kalktım ve ağzıma yapılan müdahaleden sonra kişisel bir alan için yanıp tutuşarak babamın yanından geçmeye çalıştım. Ama daha bir adım bile atmadan, gümüş çerçeveli duvar aynasındaki hareketli ve bulanık görüntü beni yerime çiviledi. Kanepeye geri çöktüm, titremesin diye ellerimi yumruk yaptım.

O tek, bulanık görüntü yeterdi de artardı. Neye benzediğimi bilmek istemiyordum. Dilimle birlikte dişlerimi de hissetmek, durumu olduğu gibi kabul edebileceğimden daha fazla bilgi

veriyordu. Bir kısmı dönüşüm seni ele geçiren birisinin boğazını koparmak veya karanlıkta görmek istersen harikaydı. Ama babama hatalı olduğunu ispat etmek yeniliğini kaybetmişti ve kendimden memnun olma durumum hızla kendimden tiksine doğru gidiyordu. Bir canavar gibi görünmekten nefret ediyordum. Küçük bir kız gibi görünmekten nefret ettiğim kadar değildi ama oldukça yakındı.

"Eğer tatmin olduysan, şimdi geri dönüşeceğim," dedim peltekçe, babam kanepede yanıma otururken. Nihayet etkilenmiş gözüküyordu.

Aferin ona. Geri dönüşüyordum. Ama onlar beni seyrederken olmazdı.

Şiddetli itirazına rağmen tekrar ayağa kalktım, düşen koltuğun etrafından dolanırken aynaya bakmamaya dikkat ettim. Sırtımı babama ve ağabeyime dönerek süreci geri çevirdim ki bu kaçınılmaz olarak ilk değişimden daha kolaydı. Tıpkı bir yerden eve dönmenin, oraya giderken eziyet edercesine yavaş geçen yolculuktan daha kısa sürmüş gibi gözükmesine benziyordu.

Her şey normale döndüğünde ve tekrar rahatça konuşabildiğimde, kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup masaya yaslandım. "Tatmin oldun mu şimdi?"

Kısık sesle güldü. "Tatmin olmak ne demek! Sevinçten uçuyorum. Hayrete düştüm. Rahatladım." Konuşmayı kesti ve beklemeye devam ettim. Devamının gelmesi gerekiyordu. Ama yoktu. Bitirmişti.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Babam kaşlarını düşünceyle çatı, belli ki eksik bir şey vardı diye zihnini kontrol ediyordu. "Ne?"

Michael cebinden çıkardığı beyaz bir bezle gözlüğünü sildi. "Sanırım bir özür istiyor."

"Elbette istiyorum. Bir özrü *hak ediyorum!*" diye ısrar ettim. Babamın kaşları şaşkınlık içinde havaya kalktı ve gözlerim inanmazlık içinde kocaman açıldı. "Bana inanmadığın için üzgün değil misin?"

"Olağanüstü yeni yeteneğini göstermekte sorun yaşadığın için kesinlikle üzgünüm ama bu kadar olağanüstü bir şeye kanıt olmadan inanmam aptallık olurdu."

Kenetlediğim dişlerimin arasından konuştum. "Senin söylediğin her kelimeye inanıyorum. Neden aynı nezaketi bana gösteremiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Senin güvenini kazandım ben. Daha önce sana bir kez bile yalan söylemedim."

"Ben sana ne zaman yalan söyledim ki?" Beynimde tehlike çanları çalıyordu ama soruyu geri almak için artık çok geçti.

"Yarım saat önce, avcının seni kedi formunda gördüğünden bahsetmediğinde eksik bilgi vererek yalan söyledin."

Michael kıkırdadı, zihnim nasıl cevap vereceğimi bulmak için hızla çalışırken Michael'a ters ters baktım.

Ah, kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Teknik olarak bu bir yalan değildi," diye mırıldandım, konuyu fazla kurcalamamış olmayı dileyerek. Neden sadece bir kez olsun içinden çıkılması için fazla derinleşmeden kendi mezarımı kazmayı bırakamıyordum ki?

Babam kaşlarını iyice çattı ve bir nasihat geleceğini hissettirdi. "Önemli olan kanun hükmü değildir, Faythe. Niyettir."

Vesaire, vesaire, vesaire. Kanun hükmü, yaratıcı yoruma yer bıraksa, karışıklığı -ve yasalardaki boşlukları- önlemek adına

yeniden isimlendirilmesi gerektiğini düşünüyordum. Avukatlar ve hesap uzmanları yasa boşluklarını bulduklarında cezalandırılmak yerine ödüllendiriliyorlardı, o zaman ben neden ödüllendirilmeyecektim ki?

Çünkü hükümet veya Bay X için çalışmıyordum. Babam için çalışıyordum.

"Ne kadar zamandır biliyordun?" diye sordum, gerçekte ne kadarını bildiğini anlamak için suçu en az kabullenici yolu deneyerek.

"Olayın olmasından bir saat sonra," dedi. Ağzımı açtım ama kendi kendimi küçük düşürmeden babam lafımı kesti. Ona teşekkür etmeliydim. "Endişelenme, hiçbiri seni gammazlamadı. Marc'la bu konuda tartıştığınızı duydum. Siz ikiniz pek sessiz değilsiniz, biliyorsun."

Lanet olsun. Rezilliklerimi örtbas etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başımı belaya sokan her zaman kendi ağzım oluyordu. Andrew'un olayındaysa kelimenin tam anlamıyla böyle olmuştu.

"Eğer ne olduğunu ve çocukların beni koruduklarını biliyorsan, o zaman neden herhangi bir şey söylemedin?"

Babam bana bakmak için zarıfçe kanepeden kalktı. Dudakları komplocu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, sanki büyük bir sırrı bilmeme izin vermek üzereymiş gibiydi. Sürekli yapmacık ilgisizlik göstermeme rağmen meraklı birisiydim.

"Bunu düşündüm," dedi en sonunda. "Hepinize sadakat ve itaatle ilgili bir ders vermeyi düşündüm. Ama sonra Ethan, Jace ve Parker'ın sen ve Marc'a sadakat gösterirlerken bile bana sadakatsizlik etmediklerini fark ettim. Onlara para vermiyor olmanıza ve size herhangi bir söz vermemiş olmalarına rağmen

ikinizi, muhtemel büyük bir bedel pahasına koruma konusundaki isteklilikleri, kendilerini size ne kadar adadıklarını gösteriyordu. İnsanın kendisini böyle adamasını kimseye öğretemem ve bunu kesinlikle cezalandıracak değilim. Özellikle gazetede bir Koca Ayak hikâyesi ve zavallı avcıyı sarhoş bir aptal gibi gösteren birkaç yerel televizyon haberi dışında zarar verici bir şey olmamışken."

Duyduklarıma inanamayarak babama baktım. Bize kızmamıştı ve beklediğim gibi ağzından köpükler çıkmıyordu, ayrıca bilgi saklamadaki gizli anlaşmamızdan gerçekten *memnun* olmuştu.

Bazen kötü adamları babamı anladığımdan daha iyi anlamam beni korkutuyordu.

"Öyleyse bana kızmadın, öyle mi?" *Hazır başlamışken, bunu yazılı olarak almak iyi bir fikir olabilir.*

"Bu kez değil." Yüzü sertleşip gözleri kısıldığında, gözlerim dışında hiçbir şey görmediği izlenimi uyandırdı. "Ama önemli herhangi bir şeyi benden saklamaya bir kez daha karar vermeden önce, bodrum katında ikinci bir kafesin kurulması konusundaki istekliliğimi hatırla. Sadece sana özel."

Sırıttım. "Bunu aklımda tutacağım." Tekrar samimi blededeydik. Tehditler savurmuştu ve ben de onları görmezden gelmişim. Bu kadarıyla başa çıkabilirdim. Artık daha rahat olduğum için işe geri koyulmanın vakti gelmişti. "Öyleyse, Andrew konusunda..."

"Pekâlâ, bu kadar çok sorun çıkaran serseriye enfeksiyonu kızımın bulaştırdığını öğrenmekten belli ki mutlu değilim. Ama en azından artık bir çıkış noktamız var."

Pekâlâ, bu olaya farklı bir bakış açıydı ve olası bir ölüm cezasına ne kadar yaklaşmış olduğumu düşünecek olursak bu konuda şikâyet edecek değildim.

"Michael, gidip çocukları bul."

Ağabeyim başıyla onayladı, çoktan kapıya doğru ilerlemişti. "Pekâlâ, ne bulduğuma bakın," dedi eli hâlâ kapı tokmağıyla tokmağında, eşikte dikilirken. Arkasındaki koridorda, kapının açılmasını beklerken yere oturduğu anlaşılan Owen vardı. Yalnız değildi. Vic, Parker ve Jace arkasında sıralanmışlardı, Ethan en arkadaydı. Marc yoktu.

Babam koltuğundan kıs kıs güldü. "Siz hepiniz merakın şu meşhur kediye ne yaptığının güzel örneklerisiniz, değil mi?" Parker omuzlarını silkti, sadece Owen utanmış gibi gözükme nezaketine sahipti. Liderimiz öne çıkmaları için eliyle işaret etti. "Gelip oturun. Ciddi bir ipucumuz var artık ve yapacak çok fazla işimiz var. Haberlerde herhangi bir şey var mıydı?"

"Evet. İşte." Vic ikili koltuğa ilerlerken ona zımbalı, ince bir deste kâğıt verdi, sonra Parker'ın yanına oturdu.

"Marc'ı getirmemi ister misin?" diye sordu Michael, ben kanepeye oturduğumda.

Babam başını raporlardan kaldırdı ve gözleri bana odaklandı.

"Hayır, ona biraz daha zaman verelim." İlk sayfayı inceledi, sonra çevirip ikincisini inceledi. Sonra üçüncü ve sonuncusunu. "Bu kadar mı?" diye sordu ön sayfaya geri dönerek.

"Evet." Parker bir elini güre, kır saçlarının içinden geçirdi. "Diğer birkaç haber sitesinde bunun farklı versiyonları var ama hepsi aynı bilgiyi içeriyor. Yani fazla bir şey yok."

"Tamam." Babam öne eğilerek kâğıtları kanepenin benim tarafımdaki masanın üstüne itti, sonra koltuğunda geriye yas-

lanıp hepimize hitap etti. "Tahmin ettiğim gibi Louisiana polisi kendi eyaletindeki kayıp striptizci davaları arasındaki bağlantıyı çözdü ve ulusal haber kanalları hikâyeyi ele aldılar. Neyse ki henüz kimse Arkansas striptizcisinin bağlantılı olduğunu anlamadı. Ama özellikle başkaları da kaybolursa, bunu anlamaları uzun sürmeyecektir. Maalesef..." Bileğindeki saate bakmak için kolunu çevirdi. "Bulduğumuz düzen doğruysa bu çoktan gerçekleşmiş olabilir."

Jace kaşlarını çatı. "O zaman lehimize olan tek şey, kim-senin ölü erkek kedileri bilmiyor oluşu. Bunun da tek sebebi onları gömüyor olmamız."

Babam bakışını Jace'ten bana, sonra tekrar Jace'e kaydırırken tek parmağını çıtlattı. "Doğru ama lehimize olan tek şey bu değil. Faythe, bunu kendi cümleleriyle onlara anlatmak ister misin?"

Hımm, hayır. Sözlerim bir gece için yeteri kadar zarar ver-mişti. Omuzlarımı silktim. "Seni tutmayayım."

Odadaki tüm gözler benden babama döndü. Ofisin hemen dışında oturmuş olmalarına rağmen birçok kez gıpta ettiğim o bir parça kıymetli mahremiyeti babama sağlayan sağlam meşe kapı ve beton kaplı duvarlar sayesinde içeride söylenen tek bir sözü duymamışlardı.

"Pekâlâ, öyle gözüküyor ki Faythe'in eski insan erkek arkadaş -her iki bakımdan da eski- bir şekilde striptizci kayıplarının patlak vermesi işine karışmış."

Ne tür bir tepki beklediğimi bilmiyordum. Belki solukların kesilmesi ve şaşırma nidaları. Ama gerçek oldukça umut kırıcıydı.

"Ah, Ethan bize o kısmı çoktan anlattı," dedi Vic bana doğru anlayışlı bir bakış atarak.

"Bir dakika," dedi Jace ve gözlerinin ferinin çekildiğini gördüm. Gerçekten dinleyen tek kişi oydu çünkü diğerlerinin hepsi eski haberi duymayı bekliyordu. "Her iki bakımdan da eski' mi dedin? Yani artık insan değil mi?"

Sessizce başımla onayladım.

Ve sonra beklenen drama geldi...

"Lanet olası ne?.."

"Bu nasıl mümkün ola..."

"Yani bizi bili..."

Ama hedefi on ikiden vuran Parker'dı. "Bu bir tesadüf için çok fazla. Bir kedi adamla çıkıyordu ve üç ay sonra kedi adam olarak mı ortaya çıktı?" Diğerleri teker teker sustu, şimdi Parker'ı dinliyorlardı. "Bunu kimin yaptığını biliyor muyuz? Faythe'le bağlantısı olan birisi olmalı. Tek ortak noktası o."

Çocukların aslında ne kadar zeki olduklarını unutmuştum.

"Evet, bunu kimin yaptığını biliyoruz." Babam bana bakarak durdu. "Faythe."

Herkes dönüp bana beklenti içinde bakmaya başladı. Babamın üçüncü sınıf öğretmeni gibi soruyu cevaplamam için bana seslendiğini düşünmüşlerdi. Ama öyle değildi ve ilk başta kimse anlamamış gibiydi. Bu kez ilk kapan Ethan oldu.

"Faythe mi?" Jace'in yanından, halının üstündeki yerinden yüzü inanmazlık içinde bana baktı. Sonra yerine kafa karışıklığı yerleşti. "Ona sen mi enfeksiyon bulaştırdın?"

"Bu karışık bir durum ve şu anda düzgün bir şekilde açıklamaya vaktimiz yok," diye başladı babam. "O yüzden bunun bir kaza olduğunu söylememe izin verin ve konuyu kurcalamayın."

"Bir kaza mı?" Ethan'ın -diğer herkes gibi- daha çok sorusunun olduğu belliydi ama liderinki son sözdü, o yüzden ağzını kapadı ve kaşlarını çattı. Baş başayken bana detayları soracağından hiç kuşku yoktu.

Michael babamın koltuğunun sırtına bir elini koyarak tartışmayı üstlenip konuyu tekrar takibe getirdi. "Andrew'un kayıp kişilerden *sorumlu* olduğunu farz ediyoruz, sadece işe karıştığını değil. Ve hazır en kötü durum senaryolarının altını çiziyorken, tüm kadınların öldüğünü tahmin etmeye cüret edeceğim."

Vic de onun sakin ve profesyonel ruh haline katılarak, "Peki," dedi. "Plan nedir?"

"Andrew'u buluruz. Onu tutuklar, yatırır ve dişi kedi hakkında herhangi bir şey biliyorsa ortaya çıkarırız. Eğer hiçbir şey *bilmiyorsa*, Andrew'un gittiği son striptiz kulübünü izler ve dişi kedinin ortaya çıkmasını bekleriz. Sonra onu ele geçiririz. Dava kapanır."

"Sanırım çapkın genç nereye doğru gittiğini söylememiştir, değil mi?" diye sordu Jace, oturduğu halının kenarından yıpranmış bir püskülü çekiştirerek.

"Aslına bakacak olursan..." Tereddüt ederek gülümsedim ve odadaki tüm kuşkucu gözler benim üstüme odaklandı. "Buraya geliyor."

"Ne için?" diye sordu Ethan, tam da Parker, "İntihara eğilimi mi var?" diye bağırırken.

"Bilmiyorum." Omuzlarımı silktilim. "Muhtemelen benimle bir çeşit yüzleşme istiyordur. Bir teyit." Oldukça tuhaf bir şekilde bunu anlıyordum. "Gerçi fark etmez. Tek yapmamız gereken arkamıza yaslanıp onu beklemek. Haksız mıyım?"

"Söz konusu bile olamaz," dedi babam ve sesindeki sakin kesinlik beni şaşırttı. "Bu pisliğin kapımıza gelmesine izin *vermeyeceğiz*. Ne insan yetkililerin ne de konseyin geri kalanının dikkatini çekmeyi göze alabiliriz. Onu buraya gelmeden önce yakalamamız gerek."

Kahretsin. Kolay yolun sonu.

Vic kaşlarını çattı. "Tamam, o zaman nereden başlayacağız?"

"Telefon aramalarıyla," dedim ve babam da yüzünde gururlu bir tebessümün iziyle beni onayladı. "Andrew ve Dan Painter'ın bu öğleden sonra aynı yerden telefon açtıklarını biliyoruz."

"Biliyor muyuz?" diye araya girdi Ethan.

"Evet. Her iki mesajda da silah ve helikopter pervanesine benzeyen sesler vardı." Etrafımdaki kafası karışmış bakışları önemsemeden sözüme devam ettim. "Ayrıca Andrew'un son striptizciyi kaçırdığı Leesville, Louisiana'dan buraya doğru geldiğini biliyoruz. Bu yüzden o, Painter -ve tahminen dişi kedi- burası ile bir dizi silah sesi ve helikopterin olduğu yer arasında bir yerdeler." diye bitirdim sesim soru sorarmış gibi yükselirken. "Hastane helikopterleri olabilir mi? Haberlerde patlamalarla ilgili herhangi bir şey gördünüz mü?"

Vic, Owen ve Parker kaşlarını iki yana salladılar.

Hızlı soru cevap konuşması sessizliğe dönüştü. "Bir dakika verin bana..." dedi Michael. Başımı kaldırıp bakınca tekrar klavyesinin üstüne kapandığını, babamın on yedi inç düz ekran monitörünün arkasından başının zar zor görüldüğünü fark ettim. "Şansımız yaver giderse, yakında sizin için bir konum belirleyeceğim..." Fare kliklemelerinin sesi artarken sustu.

Michael bilgisayarını çalıştırırken babam dönüp hepimize baktı. Bir şey düşünüyormuş gibi gözüdürken bakışları önce

Ethan'ın üstüne odaklandı. Sonra başını iki yana salladı ve sağındaki Owen'a döndü. "Sen ve Parker hazırlanın. Andrew'un bilinen son konumunu belirler belirlemez keşif yapmak ve hâlâ orada olup olmadığını görmek için buradan ayrılın."

"Kamyoneti alıyor muyuz?" diye sordu Owen, elinde tozlu kovboy şapkasıyla kapıya giden yolu yarılamışken.

"Evet. Ve yanınıza bagaj versiyonunu değil, tam teşekküllü acil durum kitini alın."

Andrew'u bulduklarında acil durum kitini ne için kullanacaklarını hayal etmeye isteksiz olarak yutkundum. Evet, tüm belirtiler artık onun bir zamanlar tanıdığım tatlı, sessiz matematik bölümü öğrencisi olmadığını gösteriyordu. Ama başına başka her ne geldiyse bu benim suçumdur. Birden midem bulandı.

"Faythe?" dedi babam ve gözlerine isteksizce baktım, benden her ne isteyecekse şimdiden dehşete düşmüştüm. "Aradığıma göre Andrew'un telefon numarası sende vardır sanırım." Başımı onayladım ve babam devam etti. "Michael onu bulamazsa onu aramanı ve buranın dışında bir yerde bir buluşma ayarlamayı istiyorum. İsteddiği her şeyi kabul et. Eğer gerçekten seninle yüzleşmek istiyorsa, bu fırsat eline geçtiği için hevesli olacaktır."

"Nerede buluşmamızı istersin?" diye sordum parmaklarımı kucağımda düğüm haline gelecek şekilde bükülürken. Andrew'u yeniden görmek için can atmıyordum.

"Bir parkta veya kamp alanında. Açık ve kırsal görünen ama gerçekte ona kaçacak hiçbir yer bırakmayan bir yer olsun. Ve diğerlerinizi gizleyecek bir yer," dedi Vic, Ethan ve Jace'e bakarak. "Bana bir dakika verin ve size bir yer seçeyim. Bu sırada... Vic gidip biraz kahve hazırla."

Babamın şaka yaptığını farz ederek gülmeye başladım. Ama sonra Ethan ve Jace bir kere dahi gülümsemeden Vic'in peşinden mutfığa gittiler. Belli ki "biraz kahve hazırla" liderin, "bu gece uzun olacak, millet" için kullandığı bir ifadeydi.

"Marc'ın burada olması gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum birkaç dakika sonra, şortumun ucundaki gevşemiş bir ipliği çekerek. Şu anki sevgilimin insanları takip eden bir psikopata dönmüş eski sevgilim hakkında konuşurken yanımda olması ne kadar garip olacaksa olsun, burada olmaması daha kötü olacaktı.

Michael'ın tıkırtıları bir an için durdu ve babam son birkaç dakikadır Doğu Teksas'ın bölgesel bir haritasına göz attığı atlardan başını kaldırdı. "Onu daha sonra bilgilendirebiliriz. Ona biraz zaman vermen gerekecek, Faythe. Bununla başa çıkması Marc için çok zor olacak. Bazı kısımları imkânsız olacak. Bunu biliyorsun. Onu tanıyorsun."

Başımla onayladım. Marc'ı tanıyordum. Sorun buydu.

"Kahve!" Vic koridorun sonundaki mutfaktan bağırırdı. "Hâlâ sıcakken gelip alın!"

Babam açık kapı aralığına bakarak iyice kaşlarını çatı. "En azından bizim için bardaklara koyabilirdi."

Güldüm, içine kaliteli *amaretto*¹⁸ katılmış kahve kokusunun havayı doldurmasıyla ağzım çoktan sulanmaya başlamıştı. "Sanırım onu annemle karıştırıyorsun. Kahve makinesinin nasıl kullanıldığını bildiği için bile şanslı sayılırız."

"Tüm erkekler nasıl kahve yapılacağını bilir," diye ısrar etti babam, odadan geçerken beni takip etmek için ayağa kalkarak. "Bu, hayatta kalma içgüdüsüdür. Annemin sonraki dört

¹⁸ Badem veya kayısı çekirdeği aromalı tatlı İtalyan likörü. (ed.n.)

yıl boyunca içmeme izin vermemesine rağmen ilk kahvemi on iki yaşındayken hazırlamıştım."

Önümden mutfığa girmiş olan Ethan ve Jace'in yanından sessizce geçtim ve babam kaşıkları dolaptan tezgâhın üstüne çıkarırken iki tane büyük boy kahve kupasını almak için parmak uçlarımda durdum. Bir kupayı babamın önüne yerleştirdim ve diğerini kendime ayırdım, sonra ikisini de doldurdum.

"Hey, Vic, eğer Marc'a kahve koyarsam benim için götürür müsün?" Normalde Marc'a lanet kahvesini gelip almasını söyledim ama adam öldüren psikopat eski sevgilimle gizli bir bağlantım olduğunu yeni öğrendiğini düşünecek olursak, en azından basit bir kahve kupası sunarak özür dileyebileceğimi düşündüm. İki şeker, sütsüz.

"Bir saat önce çıktı," dedi Ethan, ekmek kutusundan bir somun ekmek çıkararak.

"Nereye gitti?"

Vic buzdolabından elinde bir kutu vanilyalı Fransız kremasıyla ayrılıp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapadı. "Bilmiyorum. Sanırım sadece bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Endişelenme. Geri dönecektir."

Kremayı kahveme döktüm ve Vic'in verdiği güvenceden biraz bile rahatlamamış olarak bardağı karıştırdım.

"Hey, Faythe," diye seslendi Jace ve başımı kaldırdığımda tezgâhın öteki ucundaki bir sandalyenin üstünden beni izlediğini gördüm. "Andrew hakkımızda ne kadar şey biliyor? Kendi hakkında ne kadar şey biliyor?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım, soruyu düşünürken kahvemi yudumladım. "Epey biliyor gibi görünüyor." Bunu son konuşmalarımızı tekrar düşünüp geçmişe bakınca fark etmiştim.

"Ne olduğumuzu ve nerede yaşadığımızı kesinlikle biliyor. Ve ailemin ona hastalık bulaştırmamdan mutlu olmayacağını da biliyor gibiydi." Gerçi o zamanlar neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Bu nasıl olabilir ki?" Jace taburesini geri itip ayağa kalktı, hemen hemen boşalmış olan kahve makinesine doğru gitti. "Nasıl enfeksiyon kap্তığını bildiğini anlıyorum. Sanırım bu durum kendi kendisini oldukça iyi açıklıyor. Ama eğer onun önünde hiç dönüşüm geçirmediysen –ve ona hiçbirimizden bahsetmediğini biliyorum– senin ona enfeksiyon bulaştırdığını nasıl bilebiliyor? Ya da diğerlerimizin de kedi adam olduğunu? Veya insanlara hastalık bulaştırmanın kabul edilemez bir şey olduğunu?"

"Aslında, bunların herhangi birini nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok." Ethan'ın tezgâhın üstüne çıkardığı sandviç malzemelerinin arasından bir dilim jambon kaptım. "Ama eğer telefona cevap verirse bu ona soracağım ilk şey olacak."

"Pekâlâ, ilk aklıma gelen ona birisinin söylemiş olduğu." Vic dikkatli bir şekilde Atlanta Braves¹⁹ kupasının içine üfledi. "Ama bunun doğru olamayacak kadar basit bir açıklama olduğundan eminim."

Babam kahveden bir yudum daha aldı. "Tam tersine, genellikle en basit ihtimal doğru cevaptır ve Andrew'un geçtiğimiz birkaç ayda başka bir kedi adamla temasa geçmiş olması akla yatkın. Baştaki hastalığı ve ilk dönüşümünü kendi başına atlatılabildiğine göre oldukça güçlü olmalı. Ve pek mümkün olmasa da bir serserinin onu kovalaması ya da saldırmasından ziyade ona acımış olması çok da uzak bir ihtimal değil."

Babamın yanıtı Andrew'un sözlerinden birini aklıma getirdi. *Kahretsin, yalan söylüyorsun ve biz bunu çok iyi biliyoruz. Biz.*

¹⁹ Atlanta'daki profesyonel bir beyzbol takımı. (ç.n.)

"Lanet olsun, işte bu!" Kaşığı kupamın içine attım ve kahve damlacıkları tezgâha sıçradı ama bunu güçlkle fark ettim.

"Ne?" Jace bir parça ekmeğin üstüne serdiği jambon, peynir ve turşu dilimlerinden başını kaldırdı.

"Andrew bu işte yalnız değil." Tabağından bir turşu kaptım ve konuşurken elimdeki turşuyu salladım. "Yeni serseriler, ilk baştaki geçişlerinden Andrew'un yaptığı birinci liglere yarasır tarzdaki kötülükleri gerçekleştirebilmek için zihnen veya fiziksel olarak yeterince güçlü çıkmazlar. En azından kendi başlarına."

"Biriyle birlikte çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu babam, yeşil gözleri yeni olasılıkla ıslı ıslıldı.

"Evet." Turşuyu ağzıma attım ve çiğnerken konuşmaya devam ettim. "En başından beri birisiyle birlikte olduğuna inanıyorum. İlk dönüşümünü geçirmesini sağlayan ve ona bir serseri olarak nasıl hayatta kalınacağını öğreten kişiyle."

Ethan bir eliyle devasa sandvicini bastırıp onu dümdüz yaptı. "Dişi kedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "O olamaz. *Dişi kedi, Andrew'u* kovalıyor, Andrew onu değil."

Vic kaşlarını çattı. "O zaman belki dişi kedi ona yardım ediyordu ve Andrew delirip kendi başına hareket etmeye başladı ve şimdi dişi kedi onu yakalayıp durdurmaya çalışıyordu."

"Ama dişi kedi bir katil. Neden bir katil bir diğerini durdurmaya çalışsın ki?" diye itiraz etti Jace, kesinlikle hepimizin aklında olan bir düşünceyi yüksek sesle dile getirerek... Hiç kimse o striptizcileri canlı bulacağımıza inanmıyordu.

"Andrew'un oyununun herhangi bir kısmında yer almak istediğini düşünmüyorum," dedim yüksek sesle düşünüp tek-rar kahvemi karıştırırken. "Kesinlikle bir aziz değil ama erkek

kedileri öldürüş şekline bakın. Yara açmak ve ısırarak yok. Şu boyun kırma şeyi dışında herhangi bir türde şiddet belirtisi yok. Onları neden öldürdüğünü bilmiyorum ama bunu gözü döndüğü için yaptığını sanmıyorum. Öte yandan, Andrew kesinlikle kudurmuş ve şu kayıp striptizciler her neredeseler bunun kanıtını taşıdıklarına dair bahse girebilirim."

Durdum ve kahvemden içtim. "Ve Andrew'un neden böyle bir U dönüşü yaptığına dair bir teorim var. Neden bir anda bu kadar öfkeli ve sert olduğuna dair."

"Evet." Ethan omuzlarını silkti. "O bir serseri."

"Ama Marc da bir serseri ve o hiçbir zaman birisini kaçırmadı. Kendisini bütünüyle bu Gurur sürüsüne adadı. Mantığın ötesinde sadık. Haftanın herhangi bir günü, içimizden herhangi birisini kurtarmak için hayatını verir."

"Evet." Babam başıyla kararlı bir şekilde onayladı. Gurur duyarak. "Verir."

Ona gülümsedim. "Anladığım kadarıyla Marc ve Andrew arasındaki fark, Marc'ın bize sahip olması. Marc'ın bugün olduğu insan olmasının nedeni hasta, yaralı ve yeni öksüzken sen ve annemin onu eve almanız. Onu bizden birisi yapmanız ve bir şans vermeniz. Eğer Gurur sürüsünün hayatının bu kadar kritik bir aşamasında, ilk geçişinde Marc üzerinde böylesi derin bir etkisi varsa, birisinin de Andrew üzerinde eşit derecede güçlü bir etkisinin olması akla yatkın değil mi?"

"Kötü bir etki demek istiyorsun," dedi Jace, Ethan'ın tabağındaki fazladan bir dilim jambonu kaparak.

"Pekâlâ, evet." Hepsini görebileceğim şekilde tezgâha geri yaslandım. "Sanırım kedi tırmığı hastalığı süresince ona her kim yardım etmişse -ve hakkımızda bildiklerini anlatmışsa- o,

Andrew'u şu anda olduğu kişi haline dönüştürmüştür. Ve bu kişinin dişi kedi olduğunu sanmıyorum. Serserileri öldürme yöntemine dayanarak, onun böylesi bir hiddete muktedir olduğunu düşünmüyorum."

Teorim açıklanmış, fikrim söylenmişti; kendime yeni bir fincan kahve koydum ve birisinin konuşmasını bekledim.

Babam etkilenmişti ama aynı zamanda da endişeli gözüküyordu. "Yani sen Andrew'un hâlâ kendisini kötü yönde etkileyen şu kişiyle -o kişi her kimse- onunla birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?" Başım la onayladım ve babam bir seferde birden fazla parmağını çıtlattı. Sonra boş kupasını lavaboya koydu ve mutfaktan sessizce çıkıp koridordan geçerek onu takip etmemiz için hepimizi arkada bıraktı.

Ofiste, kupamı en yakın sehpanın üstündeki bir bardakaltığının üstüne koydum ve kanepeye çöktüm. Jace kendini yanıma attı ve Ethan da yarısı yenmiş sandvicini tutarak onun yanına oturdu. Vic karşımızdaki ikili koltuğa yerleşti.

Masada, Michael hâlâ fareyi tıklatıyordu. Arkama yaslanıp ona baktım ve çalışırken alt dudağını ısırıldığını keşfettim. Bu da sinirli olduğunu gösteriyordu. Belli ki seslerin izini sürmede şansı yaver gitmemişti.

"Andrew'u aramam için hazır mısınız?" diye sordum babama. Onu aramaktan hâlâ korkmama rağmen, artık bundan kurtulmak için hevesliydim.

"Bu konuda sonradan aklıma gelen bazı düşüncelerim var." Kaşlarını çatı, ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Eğer Andrew gerçekten bir başkasıyla çalışıyorsa, aslında kiminle karşı karşıya geleceğimizi bilene kadar ona bu yüzleşmeyi sağlamak istediğimden emin değilim."

"Faythe'in Andrew'a hastalık bulaştırdığını bilen birisi olmalı," dedi Ethan, ağzında jambonlu sandviçten bir lokma varken. "Aksi takdirde Andrew bunu da bilemezdi. O zaman... Onu ısırıldığını kim biliyor?"

"Kimse," dedim, babamdan en genç ağabeyime bakmak için dönerek. "Ben bile bu geceye kadar ne olduğunu anlamamıştım. Ama onu koklayan herhangi birisi ona kimin hastalık bulaştırdığını bilir; koklayan kişinin Andrew'un kokusundan yayılan kokumu tanıyacağını farz ediyorum. Dolayısıyla konu yine beni bilen birisine çıkıyor. Veya en azından kokumu."

"Kesinlikle," dedi babam, belli ki yeni gelişmelerden memnun değildi. "Sanırım şu telefon konuşmasından bir süre vazgeçmeliyiz, onun kiminle birlikte ve nerede olduğuna dair elimizde daha iyi bir fikir..."

"Henderson," diye araya girdi Michael, tuşlara hummalı vuruş fırtınasının ortasında. "Andrew, Henderson, Teksas'ta. En azından bu öğleden sonra oradaymış."

"Emin misin?" Babam arkasındaki masada duran Michael'a bakmak için ayağa kalkıp döndü.

"Fazlasıyla eminim." Michael başıyla onayladı, gözlüğünü burnunun üstünde yukarı itti. "Faythe'in duyduğu pervane sesleri helikopterlerden gelmiyordu. Onlar İkinci Dünya Savaşı gösteri takımının bu öğleden sonra kasabanın yüzüncü yıl kutlamasının bir parçası olarak Henderson'da yaptığı büyük gösteriye ait klasik model hava taşıtlarıydı. Program havai fişek gösterisiyle birlikte son bulmuş, bu da hiç kuşkusuz 'silah sesi'ni açıklıyor."

"Pekâlâ, bu Andrew'u bulmayı oldukça kolay hale getirecektir," dedi Vic. Gerçi zihnimde çalışan çarkların gıcırdamasından dolayı onu zorlukla duyabiliyordum. "Henderson çiftlikten sadece

bir saat mesafede. Şu anda çiftlik kapısının dışında oturuyor bile olabilir.”

Sandvicinin son lokması Ethan’ın boğazında kaldı ve Jace sırtına vurdu. Ağabeyim boğazındakini çıkardığında, “Bizi saatlerdir izliyor bile olabilir,” dedi.

“Burada değil,” dedim, kendi sesimin gerçekte hissettiğim panikle çelişki yaratacak kadar fazla sakin çıktığını duymaktan ötürü şaşırıyordum. “Henüz değil. Önce halletmesi gereken bir şey daha olduğundan bahsetmişti. Belli ki şu sıralarda onun öncelikli işi ben değilim.”

Evin önünden gelen bir motor homurtusunun sesini duydum ve umut içinde kapıya döndüm. Ama sonra sesi Owen’in kamyoneti olarak tanımladım. *Owen nereye gitti ki?* Gelenin Marc olacağını ummuştum. Midemin derinliklerine yerleşen endişeyi rahatlatmak için yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Telefon konuşmalarını ona söylememem konusunda beni affettiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Ve Andrew’la her ne yaşanırsa yaşansın, Marc’la ilişkimizin iyi olacağını. Eski sevgilime virüs bulaştırdığını hâlâ bilmediğini düşünecek olursak, bizim için işlerin iyi gideceğinin garantisi çok çok düşük bir ihtimaldi.

Ön kapı açıldı ve döşemenin üstünde ayak sesleri duyuldu. Owen her nereye gitmişse dönmüştü.

“Bunun için hepinizin bana bağırırmaya başlayacağını biliyorum...” diye başladı Vic odanın geneline şöyle bir bakarak. “Ama konseyi planlarımıza dâhil etmek için bu iyi bir zaman olabilir. Artık elimizde yeterince bilgi olduğundan vakit kaybetmeyi göze alamayacaklardır. Onlar...”

“Kesinlikle olmaz!” Halının karşısından ona baktım, ardından beni hemen desteklemeyince babama bakmak için döndüm. Elleri çenesinin altına yerleşmiş bir şekilde kederli gözlerle

oturduğunu görünce dehşete düştüm; belli ki Vic’in önerisini değerlendiriyordu.

“Ne söyleyeceğiz?” diye sordum, diğer liderlerin yüzlerindeki şok ifadelerini şimdiden kafamda canlandırarak. “Konsey başkanının kızı bir öğle vakti hararetle bir sevişme sırasında kazayla insan erkek arkadaşına enfeksiyon bulaştırdı; sonra çocuk kendine geldiğinde kızı evine kadar takip edip yol üstünde de kayıp bir stripcizciler sürüsü bıraktı.”

Babam yorgun ve sıkkın bir nefes verdi. “Faythe, bilmeye hakları var. Ve yardımcı olabilirler. Daha çok adamımız olursa Andrew ile dişi kediye daha hızlı bulabiliriz ve tüm bu karışıklıklarla işimiz biter.”

Deri kanepenin kolunu kavradım, kalbim hızlı hızlı atıyordu. “Baba, olmaz! Bununla kendi başımıza ilgilenmek zorundayız. Andrew’u kontrol altına almadan konseyi işin içine sokarsak başımı bir mızrağa geçirilmiş halde ön bahçemizde isteyeceklerdir.”

Arkamda, ayak sesleri durdu. Son sözlerim ağır, ızdıraplı bir sessizliğe karışırken arkamı dönmeye başladım ama koridordaki ayak seslerinin kovboy çizmelerinden gelmemiş olduğunu çok geç fark etmişim.

Marc, iki kolu kahverengi kâğıt torbalara sarılı bir halde eşikte duruyordu. Gözlerimiz karşılaştı. Gözlerindeki acıyı hafızama kaydetmek için bir saniyem vardı. Sonra torbalar parke zemine çarptı. Marc gitmişti.

Yirmi

Jace ve Vic, düşmüş torbaların üstünden atlayarak Marc'ın peşinden koridora çıktılar. İkisi de bana bakmak için durmadı.

Sessiz bir keder çığlığı kafatasımı ikiye bölerken kanepeden atladım. Önümde, yerde iki litrelik üç çeşit çikolata parçalı dondurma paketleri parkeye yuvarlandı, spor ayakkabımın ucuna çarptıklarında durdular. En sevdiğim çeşit. Marc, özür dileyip aramızı düzeltmek için dondurma almaya çıkmıştı.

Kahretsin!

Karton kutunun üstünden geçtim, babam arkamdan seslendi. Onu duymazdan geldim ve diğerleriyle birlikte odadan ayrıldım, her biri farklı çeşitteki dört dondurma kutusunun daha üstünden atladım. Koridorda bir dondurma külâhı kutusuna takıldım ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Başımı kaldırdığımda Vic arka kapıdan çıkıp kaybolmuştu, Jace ve Marc onun önünde idiler.

Koridorda spor ayakkabılarım zemini döverek çocukların peşinden koşturdum. Marc'a seslendim, ruhumu zedeleyen bir çaresizlikle ismini haykırdım. Beni duyabildiğini biliyordum ama cevap vermedi.

Arka kapıya ulaşmama sadece birkaç adım kalmıştı ki birisi arkamdan kolumu yakaladı. Ethan beni geri çekti ve önüme

geçip tamamen yolumu kapadı. "Yoldan çekil!" diye çığlık attım, onu kenara çarpmaya ve yanından koşarak geçmeye çalışırken. Ama yerinden bile kıpırdatamadım.

"Faythe..."

"Çekil!"

Ethan, elleri nazikçe omuzlarımda, gözleri tuhaf bir şekilde yalvarırcasına bakarak beni geride tuttu. "Ona biraz zaman ver."

"Hayır! Son ihtiyacı olan şey kara kara düşünmek ve daha da çıldırmak. Duyduklarını anlamıyor. Açıklamak zorundayım." Onu göğsünden ittim ama ancak kısa bir süre sonra daha da yaklaştı ve elleriyle kollarımın üst kısmını sardı.

"Durumu sadece daha kötü yapacaksın."

Gözyaşlarıyla savaşıırken kıvrılıp kollarından kurtuldum. "Eğer canın yansın istemiyorsan, yolumdan çekil."

"Sana yardım etmeye ç..."

"Üzgünüm." Sağ yumruğumu havalandırdım. Çenesine isabet etti.

Ethan duvara doğru geri tökezledi. "İyi, git işleri daha kötü yap!" diye bağırdı eliyle yüzündeki kırmızı lekeyi kapayarak.

Arka verandaya ulaştığım sırada çocuklar gitmiş, erkeksiliğin olmazsa olmazlarıyla –bira, dünden kalan pizza ve yığınla kirli çorap– sarılı, etrafını yabani ot sarmış yatakhanelerinde gizlenmişlerdi.

Çimene adım attığım anda gökyüzünde şimşek çaktı. Bir an için tüm arka bahçeyi ışık ve gölgeler oluşacak şekilde aydınlatmıştı. Gökğürültüsü göğü inletir, hiç değişmeyen ezeli sel kapakları çatırdatarak açılırken arka bahçenin görüntüsü hâlâ retinamda kazılıydı. Yağmur Teksas'ın –hatta Doğu Teksas'ın

bile– görmediği bir hızla bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Daha beş adım atmadan baştan aşağı sıılsıklam olmuşum.

Islak saçları yüzümden iterek bahçeden yavaş tempoda koşarak geçtim, ön basamaklardan çıktım ve sinekliği koparırcasına açtım. Sineklik yan tarafa hızla çarptı. Verandaya su damlatacak ön kapının kolunu kavradım, çevirdiğim sırada çoktan öne doğru itiyordum. Hiçbir şey olmadı. Pekâlâ, neredeyse hiçbir şey. Açılmasını bekleyerek kapının üstüne yürümüşüm ve içeri girmek yerine az kalsın kendi burnumu kırıyordum.

Hayatım boyunca konukevinin kilitli olduğunu görmemiştim. Her zaman hoş karşılanmışım. Her zaman. Ve şimdi Marc beni kapı dışarı etmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

Bunu iyi karşılamadım.

"Açın şu lanet kapıyı!" diye bağırdım yumruklarımınla ahşabı döverek.

"Babam bana kızgın değil!" diye bağırdım, fırtınada sesimi duyurmak için kendimi zorlayarak. "Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Cevap yoktu. Omzumun üstünden bakıp annemin gölgesinin Ethan'ın yatak odası penceresinde belirdiğini gördüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş, karışmak için hiçbir girişimde bulunmadan beni izliyordu.

"Gidip bir anahtar alabilirim!" diye bağırdım, konukevinin kapısına geri dönerek. "Beni sonsuza kadar dışarıda tutamazsın. Kahretsin, önümüzdeki iki dakika içinde kapıyı açmazsan ben tekmeyle açacağım." Her iki elimi de tamamen zedeleyerek ahşabı bir kez daha iyice yumrukladım, sonra tekrar durup kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Bu kez bazı şeyler duydum:

Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri. Peki ben durup sabırla bekledim mi?

Asla. O anda sabır kelimesinin anlamını unutmuştum. Tek düşünebildiğim, iş işten geçmeden Marc'a gerçekte neler olduğunu anlatabilmektir.

"Sesinizi duyuyorum. Ben lanet kapıyı kırmadan önce gelip açın şunu."

"Kes şunu, Faythe." Bu kapının öteki tarafından sakince konuşan Vic'ti. Hâlâ sinir bozucu bir şekilde *kapalı* olan kapının öteki tarafından. "Yan çiftlikteki insanları uyandırıyor sun."

"Beni içeri al da onunla konuşabileyim." Yağmur suları, içimde büyüyen korkunun sırasını takip ederek yavaşça tişörtümün altından, omurgamdan aşağı süzüldü. Marc'ın anlamasını sağlamak zorundaydım. İlişkimiz böyle bitemezdi. Böyle olmazdı. "Düzeltebilirim," diye bağırdım, paniğin sınırında dolaşan sesimi duymaktan ötürü perişan olmuştum. "Yemin ederim, düzeltebilirim."

"Üzgünüm. Canlı canlı derimi yüzer. Ona atlatması için biraz süre ver en iyisi."

"Konu da bu zaten." Tekrar ahşabı yumrukladım ve Vic küfredip geriye sıçradı. Kapıya yaslandığını anlamam için çok geçti. "Eğer ona açıklamam için beni içeri almazsan, bunu *atlatamayacak*. Duyduklarını anlamıyor."

"Üzgünüm, Faythe," dedi tekrar. "Seni görmek istemiyor işte."

Bu mümkün değil, diye düşündüm atkuyruğumdaki yağmur sularını sıkarak. Elbette Marc daha önce de bana kızmıştı. Ondan ayrılmamı takip eden beş yıl boyunca bana deli gibi öfkeliydi. Ama benimle konuşmayı hiçbir zaman reddetmemişti. Beni asla dışarıda bırakmamıştı. Dur durak bilmeyen çabalarından kaçmak

için tatillerimi Sammi ve ailesiyle geçirirdim ve üç yıl boyunca beni haftada en az bir kez arayıp kalbim paramparça olmadan dinleyemediğim acı dolu bir sesle ruhunu telesekreterime açardı.

En nihayetinde aramayı kestiğinde, sessizlik tuhaf gelmişti. Marc sustuğunda tüm dünya susmuş gibi geldi, sanki insanların ağızlarının hareket ettiğini görebiliyordum ama ne söylediklerini duyamıyordum. Sanki sağır olmuş gibiydim.

Duygusal sessizlik, Marc benim için okula gelene kadar bozulmamıştı. Ön verandasında dikilirken üstüme yine bu duygu hücum etti. Tek duyabildiğim yağmurdu, sanki cennet ikimiz için ağlıyordu.

Tekrar anneme baktım ama tek görebildiğim pencereden uzaklaşmasıydı. Dönüp bir kez daha baktı ve başını iki yana salladı. Sonra gitti. Kararlılığım annemin yüzündeki vazgeçmiş ifadeyi görmekle güçlendi. Ne yapmış olduğumu biliyor ya da bilmiyor olabilir ama Marc'ı temelli kaybettiğime inanıyordu. Ona geri dönmem için yıllarca başımın etini yedikten sonra bizden ümidini kesmişti, sonsuza kadar.

Ama ben kesmemiştim.

Basamaklardan aşağı indim, yeniden yağmur altına çıktığımda ön kapıyı karşıma aldım. Damlalar yanaklarıma ve alnıma gevşek saç tutamlarını yeniden yapıştırarak düştü. İki elimle yüzümü sildim, kapıyı incelerken gözlerimdeki yağmur damlalarını ve gözyaşlarını kırıştırdım. Yaşına rağmen sağlam ve güçlüydü. Ama ben de gençliğime rağmen güçlüydüm.

Üstelik çerçeve meşe panelden çok önce kırılırdı.

Saçlarımı bir kez daha geriye itip basamakları koşarak çıktım. Verandaya çıktığımda dengemi sağlamak için tırabzanı tuttum ve darbemi kapı kolunun hemen altına odaklayarak kapıya var

gücümle tekme attım. Tahta çatladı, memnuniyet içinde gülümsedim. Kapı kolunu tuttum ve iki elimle sarstım. Hiçbir şey olmadı. Kimildamadı bile.

Lanet olsun!

Pencerede parmaklar belirdi, ucuz beyaz jaluziyi bir kenara itip bir çift lacivert göz ve bir tutam kahverengi saç ortaya çıkardı. Jace, "Faythe, ne yapıyorsun?" diye bağırdı camın arkasından. Yüzü kayboldu ve kapının kilidini çevirmeye çalışırken çelik zincir tıngırdadı. Ama sonra ağır bir şey kapıya vurdu, muhtemelen başka birisinin eliydi bu.

Vic kahkaha attı. "Kapıdaki Faythe değil," dedi. "Üç Küçük Domuzcuk'taki kurt hepimizi öldürmeye geldi."

"Bir şekilde içeri girecek zaten," dedi Jace.

Vic tekrar güldü. "Girmeyi deneyecek."

"Emin ol deneyeceğim," diye bağırdım ve tekrar tahtayı tekmeledim. Bu kez daha çok çatladı ama kapı hâlâ yerinden kimildamıyordu. Ancak bu kez sorun kapının değil, öteki tarafta kapıyı yerinde tutan çocukların gücündeydi.

Bir an için hiç kimse konuşmadı. Arka kapıdan çıkıp gittiklerini düşünmek üzereyken Parker, "Tamam." dedi.

"Ne? Hayır!" diye ısrar etti Vic. "Marc onu görmek istemiyor ve bu onun seçimi."

"Suçu ben üstlenirim," dedi Parker ve zincir tekrar tıngırdadı. "Yoldan çekil." Sürgü geri çekildi ve kapı yüzünü görmeye yetecek kadar açıldı. Parker'ın gözleri sertti, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni içeri sadece tek bir şartla alacağım."

"Tamam. Ne olursa." İçeri girmek için uslu durmaya son derece istekliydim. Kapıyı kırabilirdim ama onların kapıyı yerinde tutmalarına engel olamazdım. Pencereden içeri girersem

de Marc'a ulaşmadan önce kan kaybından ölmezsem şanslı sayılırdım.

"Seni kapıyı kırmana engel olmak için içeri alıyorum, içeri girip evdeki diğer her şeyi kırabilesin diye değil. Zarar vermek yok. Bizim eşyalarımıza. Onun eşyalarına. Ve ona. Git ve işleri düzelt, durumu daha da kötüleştirme."

"Tek istediğim bu. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır." Ama gözlerinde bunu anlamadığını gördüm. Marc'ı incitmeme konusunda bana güvenmiyordu. Sonuçta bunu daha önce yapmıştım.

Gözlerimi kapadım ve içeri girmeden önce hem fiziksel hem de duygusal olarak kendime gelmeye çalışarak saçlarımı geri attım.

Parker kapıyı çekip açtı. Eşikten içeri girip çizik parke zeminin üstüne yağmur suyu damlattım. Jace ve Vic merdivenin altında iki yanda ayakta duruyor, yolumu kapatıyorlardı. Kolları göğüslerinde kavuşturulmuştu; fiziki bir engel, devirmek için bir duvar daha oluşturuyorlardı.

Yapamayacaktım. Bunu daha fazla sürdüremeyecektim. Dışarıda gücüm vardı, gerekirse Marc'a ulaşmak için tüm evi yerle bir etmeye hazırdım. Ama şimdi sonuca neredeyse ulaşmıştım ve bitkindim. Ettiğim kavgalar yüzünden daha şimdiden kötü hissediyordum ve daha ringe varmamıştım bile.

"Haydi ama çocuklar," dedim onlara yaklaşırken. "Bana biraz şans tanıyın. Lütfen."

Jace'in yüzündeki çelişkiyi görmek tam bir işkenceydi. Benim için ne hissettiğini biliyordum ama onu korumaya ne kadar istekli olduğunu görene kadar Marc için ne hissettiğini gerçek anlamda düşünmemiştim. Benden korumaya. Benden

bile. Yapabilseydi, Jace beni Marc'tan uzaklaştırırdı. Ama onu incitmeme izin vermezdi.

Kobalt mavisi gözlerine baktım ve başıyla onayladı. O anda acısını ve durumun tuhaflığını anlamak elimden gelenin en iyisiydi. Belli ki bu yeterliydi çünkü kenara çekildi.

Vic çekilmedi. Yanından geçip basamaklardan çıkarken omzum pazısına değdi, üstümden hâlâ sular damlıyordu ve şimdi sırlıklam olmuş tenimdeki serinlemiş esintiden ötürü bir de titriyordum.

Aşağı katta ışıklar açıldı ama üst kat karanlıktı. Arka pencerede parlak bir şimşek belirmeseydi merdivenlerin başındaki kilime takılabilirdim. Bu durumda bir elim tırazdayken banyoyu ve Jace ile Vic'in paylaştığı ilk yatak odasını geçerken yolumu el yordamıyla bulmam gerekiyordu. Karşı duvarı elimle takip ederek Marc'ın kapısının yerini belirleyene kadar ilerledim.

Elim kapı kolunu bulduğunda tereddüt ettim. Gözlerimi kapadım ve yağmur sesini dinleyip Marc'ın beni dinlemesini nasıl sağlayacağımı merak ederken başımı geriye attım. Sonunda, gözlerimi açtım –gerçi bir şey fark ettiği yoktu, en ufak bir şey göremiyordum– ve kapı kolunu bıraktım. Onun yerine kapıyı çaldım. Nezaketsizlik ve saldırganlıkla başladığım takdirde Marc da benzer bir şekilde tepki verirdi sadece.

Elbette nazik olmaktan kastım, içeri girmem için bana izin vermeme şansını ona tanımaktı. Ya da şimdi tam olarak yaptığı gibi, beni hiçbir şekilde dikkate almama şansını.

"Marc?" diye seslendim tekrar kapıyı çalarak. Hiç cevap vermedi ama odasında bir ışık yandı ve kapısının altındaki boşluktan süzülen ışık ıslanmış spor ayakkabılarımı aydınlattı. "Lütfen içeri gelebilir miyim? Sana bir özür ve açıklama borçluyum ve bunları sana yüz yüze söylemek isterim. Lütfen."

Kapının öteki tarafında ahşap ahşabın üzerinde hareket etti: Şifonyer çekmecelerinin açılması. "İyi," dedi. "Benim de sana açıklamam gereken bir şey var."

Nabzım hızlandı. Bu iyi bir şey olamazdı.

Yavaşça kapıyı açtım, ilk fark ettiğim şey kokusuydu. Tüm oda Marc gibi kokuyordu ve bu gerçekten kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına neden oldu. Yutkundum ve kokusunu içime çekerken gözlerimdeki yaşları kırıştırdım. Marc her yerdeydi. O anda çekip gidebilirdi ama kokusu on yıl sonra da hâlâ orada olurdu.

Marc kollarında bir kıyafet yığınıyla odanın içinde ilerledi, eşikte durmuş odasına bakarken hareketi gözüme çarptı. Bir yarısı yastıkla, diğer yarısı kıvrılmış örtü yığınıyla dengelenen yapılmamış yatağın üstündeki açık bir bavulun içine giysilerini attı.

"Ne..." Sesim çatladı, o yüzden yutkundum ve tekrar dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Valiz hazırlıyorum. Bunun açık olduğunu düşünmüştüm." Bana bir an bile bakmadan şifonyerine geri yürüdü. "Biraz izne çıkıyorum."

"İzin mi?" Kendi sesim kulaklarıma gelince beyinsiz bir papağan gibi konuşmuş olduğum gerçeğinden pişmanlık duydum ama bunu durduramayacak kadar acizdim. Babam için çalıştığı aşağı yukarı on bir yıl boyunca Marc tek bir gün bile izin almamıştı. Bir gün bile. Bu da muhtemelen Marc'ın pek çok izin...

Derin bir nefes alıp sözlerime hazırlandım. Fikrini değiştirmek için. "Bunu o şekilde duyduğun için üzgünüm." Marc'ın gözlerine bakmaya çalıştım ama ne eşyalarını toplamayı bırakacak

ne de bana bakacak gibi görünüyordu. Boğazımı temizledim ve odanın içindeki hareketini ileri geri takip ederek söze yeniden başladım. "Ama ne olduğunu anlayacak kadar duymadın."

"Yeterince duydum."

"Bu bir kaz..." Yanımdan kolunun altındaki başka bir gömlek yığını geçerken bileğini tuttum. Olduğu yerde kaldı. Yavaşça başını döndürdü ve nihayet gözlerimiz buluştu. Marc'ın gözleri boştu. Bomboş. Kolunu elimden kurtardı ve yatağa doğru devam etti. "Marc, lütfen bana bakabilir misin? Bu durum sen valizini hazırlamıyorken de... yeterince zor."

"Pekâlâ, o zaman bırak bunu senin için daha kolay bir hale getireyim." Gömlekleri valizin içindeki yığının tepesine attı ve bana baktı. "Ben. Yeterince. Duydum. Andrew'a enfeksiyon bulaştırdın. Dikkatsizliğin -ve oynadığın garip, kürklü oyun her neyse- kız arkadaşımı becermesinden başka suçu olmayan bir adamı yalnızlık ve şiddet içeren bir hayata mahkûm etti. Dahası, şu ana kadar yapmış olduğu her şeyden sen sorumlusun. Şu kayıp kadınlar *senin* vicdanını sızlatmalı. Bilmem gerekenler bunlar." Deri çantanın üstünü kapatmaya çalıştı ama fermuar direndi.

Kürklü oyun mu? Ciddi miydi?

"Bilmen gerekenler yalnızca bunlar değil. Beni..." Hiddetle valizinin tutacağını kavradım ve Marc'tan çekip aldım. Zaten limitlerini zorlayan fermuar, geri kaydı ve valiz pat diye açılarak pamuktan bir volkan patlamış gibi yatağın ve odanın her tarafına çorap ve iç çamaşırı püskürttü. Marc homurdandı ve bir gömlek almak için eğildi. Elinden kaptım ve arkama sakladım. "Bir dakika için giysileri unutup beni dinler misin? Lütfen."

"Tamam." Top yapılmış bir çift çorabı kenara tekmeledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Açıklamak mı istiyorsun? Dinliyorum. Bana üniversitedeki erkek arkadaşına enfeksiyon

bulaştırdığını geçtiğimiz üç ay boyunca söylemeyi bir şekilde nasıl unuttuğunu açıkla. Öfkesini senden ve siyah saçları ile yeşil gözleri olacak kadar şansız diğer kadınlardan çıkarmaya başlamadan önce bunu bana söylemek için yeterince önemli bulmadığını açıkla. Sinirden köpürdüğü için onu suçlamıyorum. *Bunun* nasıl hissettirdiğini gayet iyi biliyorum!"

Marc artık fermuarı bozuk durumdaki çantasını aldı ve odanın öteki tarafına fırlattı. Valiz pencerenin yanındaki duvara çarpıp yere eskimiş deri ve kırışmış giysiler yığını halinde düşerken ürküp geri çekildim. "Beni *lanet olası düşünlümüzde* ektin ve dönmeyi için sana yalvardım. Ülkedeki tüm kediler arkamdan gelse bile başımı başka tarafa çevirdim ve bunu kabullendim. Ama belli ki tamamen aşağılanmam seni memnun etmeye yetmedi. Bu yüzden neden benim yerime, hazırlıkta okuyan, kendini savunmanın püf noktaları yerine daha çok buzlu kahvesi için sırada beklemeye alışık, hâkî renkli kıyafetler giyen üniversiteli o çocuk gibi birisini yarattığını tüm kedi adam camiası öğrendiğinde nasıl davranmamı beklediğini açıklamıyorsun? Bana sadece bunu yaparken ne düşündüğünü açıkla, Faythe," diye bağırды ve aşağılama içeren her bir iğneleyici sözcüğüyle irkildim. "Sanırım artık bunu duymaya hazırım."

Derin bir nefes alıp sakın kalmak ve bağırılmamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ne de olsa haklı birkaç noktası vardı. "Onu senin yerine koymaya çalışmıyordum. Ve sana söylememin nedeni, ne yapmış olduğumu bilmememdi. Bu geceye kadar bunu anlamamıştım. *Andrew'u* ısırdım ama bu bir kazaydı. Yani enfeksiyon bir kazaydı," dedim, sözümü geri alırken kelimelerim birbirine giriyordu. "Onu kasıtlı olarak ısırdım. Bir nevi." Son kelimeler ağzımdan çıkarken ürküp geri çekildim, duruma yardımcı olmadığının tatsız bir şekilde farkındaydım.

Marc bana bakıp gözlerini kırpıstırdı, yüz ifadesi mümkün olduğunu bile düşünmediğim bir şekilde daha fazla sertleşti. "Onu neden ısırdığını bilmek dahi ister miyim?"

Yanaklarıma ateş bastı. "Muhtemelen, hayır."

Dışarıda, ani ve şiddetli bir rüzgâr pencereyi yağmurla dövmeye başlayıp Marc'ın dikkatini benden uzaklaştırdı. Tekrar gözlerime baktığında, gözleri taze öfkeyle kor gibi yanıyordu. "Pekâlâ, en azından *bunun* için üniversiteli çocuğun hakkını vermeliyim," dedi, ses tonundan parke zemini delip geçecek kadar asit akıyordu. "Vic'in bana verdiği tariftten yola çıkarak onun bir kürk-ve-pençe aksiyonuna yanaşacak cesareti olduğunu düşünmemiştim; özellikle *insan* dişlerin ve tırnaklarıyla bile ne kadar zarar verebileceğini düşünecek olursak. Ve bıçak gibi dilinle."

Keskin dillerden bahsetmişken... İç çektim. Durum iyiye gitmiyordu. "Dönüşüm geçirmemişim, Marc."

"Ne?" Kızgınca kaşlarını çatmadan önce yüzünde kısa bir an akıl karışıklığı dolaştı. "O zaman ona nasıl enfeksiyon bulaştırdın? Bakmıyorken içkisine mi tükürdün? Uyurken kanından mı enjekte ettin?"

"Ha, ha." Yatağının ayak ucuna tünedim, yorganının üstüne yağmur suyu damlatırken yumruklama yastığının yanımda olmasını diledim. Ne yazık ki şansıma odada Parker'a verdiğim sözü bozmadan vurabileceğim bir şey yoktu. Marc yatağın başına bana dönük şekilde oturdu. Yorganını kavrayış şeklime bir kez baktı ve bana yastıklarından birini fırlattı.

Bu küçük hareket beni afallattı.

Marc incinmiş, aşagılanmış ve tepesi atmıştı. Daha önce hiç görmediğim kadar kızgındı ve beni konsey ya da Andrew

yüzünden kaybetmekten korkuyordu. Ve bunların üstüne bir de bariz bir şekilde boynuzlanmanın en üst noktası olarak gördüğü şeyden ötürü yerin dibine geçtiğini hissediyordu. Fakat neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bir an dahi tereddüt etmeden veya farkında bile olmadan bana ihtiyacı olan şeyi veriyordu.

Marc her zaman yanımdaydı, benden ayrılmak için valizini hazırladığında bile. Benden doğruyu duymayı hak ediyordu ama daha çok hak ettiği şey, bunu duymak *zorunda* kalmamasıydı.

"Ben bitirene kadar dinleyeceğine söz verirsen, hiçbir şeyi atlamayacağıma yemin ederim. Ama lütfen ben bitirmeden gitme çünkü duydukların mı, yoksa duymadıkların yüzünden mi beni terk ettiğini merak etmek istemiyorum."

Başını eğdi, kuşku ve dehşetle kısıtıldığı gözlerinin arasından beni izledi. "Bu, Andrew'u bir çeşit kürklü ucube festivaliyle bir serseriye çevirdiğin hikâyesinden daha fazlası olduğu anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, gereksiz detayları atlamak konusunda kendini rahat hissedebilirsin."

Buna bir parça gülümsedim. Kendime engel olamadım. "Hımm, evet. Ondan biraz daha fazlası var. Yine de daha önce sandığından çok daha *azı* var. Kürklü ucube festivali yoktu Marc. Sadece normal, hatta ortalama bir seksti."

Garip bir şekilde, bir başkasıyla yaşadığım seksi "ortalama" olarak nitelendirmemi duymaktan memnun olmuşa benziyordu ve bundan şikâyetçi değildim. Beni dinlemek için Marc'ın daha açık olmasını her ne sağlayacaksa bana uyardı.

"Konuş. Diğer herkesin ne hakkında fısıldaştığını ben de bilebilirim belki." Her iki bacağını da yatağın üstüne çekti ve o ebatlardaki bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede kolay incinir görünerek bağdaş kurdu.

Marc'ın yeni savunmasız duruşu, dilimin altındakileri çikarmamı istememde pek yardımcı olmadı. Ama açıklamak için söz vermişim ve şansımı boşa harcamayacaktım.

"Andrew'u ısırdığımda insan formundaydım," dedim, ayaklarımı onun duruşunu kopya ederek çektim. "Dişlerim... işlerin heyecanından... kısmen dönüşmüş olmalı. Tam bir dönüşüm olmamalı çünkü hatırladığım hiçbir acı yok ve farklı herhangi bir şey de fark etmedim." Utanmış bir halde kucığımdaki yastığa baktım ve onu büküp biraz şekilsiz bir tüy torbasına çevirmiş olduğumu fark ettim. "Pekâlâ, en azından benim için hiç acı yoktu. Andrew kulağını ısırdığımda ciyaklamıştı ama çok az kan çıktı. Sadece birkaç damla."

Marc kaşlarını çatı. "Yani tenini kestir, öyle mi?"

"Evet."

Kolu gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti ve başka bir yastık pencereye çarpıp bozuk valizin üstüne düştü. *Onun bir tuğla olmaması iyi oldu*, diye düşündüm içimden saçma bir şekilde.

"Bir insanla yatmayı bile nasıl düşünebildin ki?" diye sordu Marc ve gözlerimi isteksizce yastıktan çekip tekrar ona bakmak için döndüm. "Sahip olduğumuz kurallara sahip olmamızın bir nedeni var ve görünen o ki bu sebep sensin."

Ağzım açık ona baktım, kendini yanlış ifade ettiğini fark etmesi için bekledim. Bir tepki olmaksızın geçen her bir saniyede öfkem arttı. "İnsanlarla yatmak için herhangi bir kuralımız yok," dedim dişlerimi çenemi ağrıtabilecek kadar sıkarak. "Çocuklar bunu sürekli yapıyorlar. Çoğu, yattıkları kişilerin sayısını uzun süre önce unuttu. Kahretsin, Ethan artık isimlerini öğrenme zahmetine bile girmiyor." Yastığı ona attım, tek eliyle yakaladı. "Ama nihayet kendi hayatım olduğunda -ve bunun karşılıklı ve tek

eşli bir ilişki olduğunu da aklında tut- herkes en esaslı günahı işlemişim gibi davranıyor."

Sarf ettiğim her kelimeyle birlikte sesim bir parça yükseldi, bitirdiğim sırada dizlerimin üstünde yatağının ayak ucunda duruyor ve ona bağıryordum.

"Sorun insanlarla çıkmış olman değil, Faythe," dedi yastığı bir kenara atarak. "Sorun onlara enfeksiyon bulaştırıyor olman."

Sadece bir tanesine, diye düşündüm ama bunu sesli söylemeyecek kadar akıllıydım. "Bunun mümkün olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye bağırdım yatağından kalkıp yere basarak. "Erkeklerin hiçbirisi insan formunda herhangi birisine asla enfeksiyon bulaştırmadı, o zaman benim bulaştırabileceğimi nasıl bilebilirdim ki?"

"Bu aynı şey değil, Faythe. İnsan kadınlarına hastalık bulaştırılamayacağını biliyorsun."

Aslında bunu ne ben ne de o kesin olarak biliyorduk. Ama bu tamamen farklı bir tartışma konusuydu.

"Kısmi dönüşümü bilmiyordum, Marc. Bunun olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer bir fikrim olsaydı, Andrew'un ya da bir başkasının yanına asla yaklaşmazdım."

"Eh, artık pişmanlıklar için çok geç," dedi Marc, kollarını iki yana açarak. "Konsey yasalarının üstünde olduğunu düşünüyormuşsun gibi durduğuna göre hatırlamıyorsan söyleyeyim: Bir serseri yaratmak ölüm cezası gerektiren bir suç. Konsey bunun için senin hayatını isteyecek. Ve bunu onlar adına benim yapmamı isteyecekler. O yüzden bu kahrolası durumla nasıl başa çıkmam gerektiğini bana sen söyle."

Yirmi Bir

Demek Marc'ın sorunu buydu. Beni öldürmek zorunda kalacağını düşünüyordu.

Pekâlâ, onu rahatsız eden *tek* şeyin bu olmadığı açıktı ama en sonunda üstesinden gelemediği kısma ulaşabilmiştik.

"Marc, bu bir kazaydı," dedim kırışmış yorganın üstünde beceriksizce kımıldanarak. "Konsey beni bir kaza yüzünden mahkûm etmez."

"Kendin söyledin, Faythe. Başını mızrağa geçirilmiş bir halde ön bahçeye dikmek isteyecekler."

"O mübağalaydı. Dişi bir kediyi *cinayet*ten idam edeceklerini düşünmüyor gibiydiniz, o zaman beni neden kazara olan bir enfeksiyondan idam etsinler ki?" Koluna dokunmak için uzandım ama sanki onu yakmışım gibi geri çekildi.

Gözlerim yaşardı ve gözyaşlarını kırıştıtarak engellemeye çalışırken sırtımı ona dönüp aradan geçen her saniye bana dokunacağını umdum. Kendini benden çektiğine pişman olduğunu bilmemi sağlayacak bir kucaklama veya sadece bir sırt sıvazlaması istiyordum. Bir özrü bile kabul edebilirdim. Ama bana hiçbirini vermedi. Gerçi onu suçlayamazdım.

Odasının ortasında durup ona bakmak için döndüğümde, gözlerinden kaçındım. Ne düşündüğünü bilmek istemiyordum

ama daha kötüsü, bilmemek de istemiyordum. Poker yüzüyle bana baktığını görmeyi hiç istemiyordum. O yüzden bakmadım.

"Senin sözünü öylece kabul etmeyecekler, Faythe," dedi. "Bunun bir kaza olduğuna dair kanıt isteyecekler ve bildiğim kadarıyla bunu onlara veremiyordun."

Gözlerinden kaçınmaya devam ederek odada ilerledim ve valizini sert, sinirli bir hareketle düzelttim. "Eh, pekâlâ bunu deneyebilirim." Yere çömelerek gömleklerinden birini sinirli, sarsak hareketlerle katladım. Valizin içine düzgün bir şekilde bırakıp toparlanmasına yardımcı olduğumun rahatsız bir şekilde farkında olarak yerdeki bir başka gömleği kaptım. Ama ellerimle bir şeyler yapmalıydım. "Ve emir üstüne yapamasam bile bunu babama çoktan kanıtladım ve o da benim adıma konuşacak." Gömleği katlarken durup bir saniye tereddüt ettim. "Eğer çok istekli olsaydın sen de aynısını yapabilirdin."

"Ah, haydi ama Faythe." Karşımdaki duvara düşen Marc'ın gölgesi öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. Dikkatimi tekrar kıyafetlere verip bana sinirli hareketler yaptığı için gölgesine de bakmamaya içimden yemin ettim. "Babana inanmama sebeplerinin aynısı yüzünden bana da inanmayacaklar. İkimizin de seni kurtarmak için yalan söylediğimizi düşünecekler."

Kahretsin, Marc ve babam aynı beyni mi kullanıyorlardı? Yoksa sadece haklılar mıydı?

Kot pantolonlarından birini salladım, bakışlarım parmaklarımın altındaki eskitilmiş kumaşa odaklanmıştı. Eğer işler yolunda olsaydı, ıslanmış kıyafetlerimi çıkarıp onun kurularından giyerdim ama şu anda Marc'ın kıyafetlerinin üstüne kokumun sinmesini isteyeceğine dair ciddi şüphelerim vardı.

"Peki ya Andrew?" diye sordum pantolonunu hâlâ elimde tutarken. "Onu bulacağız ve ifade verdireceğiz. Onun beni ko-

rumak için herhangi bir nedeni olacağını kesinlikle düşünmeyeceklerdir. İsteddiği bir şey varsa, o da ölmem."

Marc yatağının ucundan dolanıp yanımda diz çöktü. "Ne söyledi?"

Cevap vermediğimde, pantolonu ellerimden kaptı. Sinirlenerek düşünmeden gözlerine baktım ve anında pişman oldum. Pek çok geçerli nedeni olsa da bana güvenmemesinden nefret ediyordum.

"İyi yaşanmış bir hayattan ötürü beni tebrik etti," dedim sesimde ağır bir alaycılıkla. Marc bana dik dik bakınca omuzlarımı silktilim. "Pekâlâ, ne söylediğini düşünüyorsun ki? Ona enfeksiyon bulaştırdığım ve sonra da terk ettiğim için bana öfkeli. Yarın halletmesi gereken bir şeyler olduğundan, sonrasında yeniden görüşmemiz için buraya geleceğinden bahsetti."

"Senin ısırtığından kurtulması şaşırtıcı, biliyorsun. Pek çok serseri hastalandıktan sonra birkaç gün içinde ölür. Ailen benimle ilgilenmeseydi kendi geçişimden kurtulabilmiş olacağımı sanmıyorum. Tırmıklandığımı bile hatırlamıyorum," diye ekledi. Benmerkezci korkuma rağmen kulaklarımın dikildiğini neredeyse hissedebiliyordum. Hatıralarını, tıpkı bir leprikonun²⁰ altınlarını koruması gibi koruyarak uğradığı saldırıdan bana hiç bahsetmemişti. "Sadece annemi gördüğümü ve..."

Ansızın durdu ve başımın gerisindeki pencereden dışarı baktı, ağzı sıkı bir şekilde kapalıydı.

"Tırmıklandıktan sonra hatırladığın ilk şey nedir?" diye sordum, eğer yeterince yumuşak bir şekilde sorarsam sorumu kafasındaki bir düşünceyle karıştırabileceğini umarak. Böyle bir ihtimal yoktu.

²⁰ İrlanda folkloründe gökkuşağının bittiği yerde bir çanak altın saklayan peri. (ç.n.)

Marc bana bakmak için başını pencereden çevirdi, dudaklarının kenarlarında bir tebessümün gölgesi vardı. "İlk hatırladığım şey sensin."

"Ben mi?" Kaşlarımı çattım, elbette ki yanlış duymuştum.

"Evet. Uyandım ve bana şu kocaman yeşil gözlerinle bakarak kapıda durduğunu gördüm. Tek kolunun altında başı kopmuş oyuncak bir bebek vardı ve alnın toz toprakla lekelenmişti. Tek düşünebildiğim senin ne kadar güzel bir çocuk olduğundu."

Dışarıda şimşek çaktı ve Marc parlak ışık yüzünden gözlerini kırptırdı. İşte böylece büyü bozulmuştu. "Sonra yine kendimden geçtim ve uyandığımda annen elinde bir çorbayla bekliyordu." Omuzlarını silkti, konuşmayı bitirdiğini biliyordum. En azından geçmişi hakkındakini.

"Marc, üzgünüm. Çok, çok üzgünüm." Son yağmur damlaları pencereyi döverken gözlerimi kapatıp pişmanlığımı en iyi nasıl ifade edebileceğime karar vermeye çalıştım. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Gerçekten, hakikaten istemedim. Ama artık hiçbir şeyi değiştiremem ve hâlâ gitmek istiyorsan seni anlarım..."

Yenilgiyi kabullenmiş gibi, yavaşça başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Zaten Greg bir soruşturmanın ortasında gitmeme izin vermezdi."

"Gerçekten mi?" Marc'a bir çıkış yolu önerirken yüzüne bakamayarak hâlâ ıslak olan yıpranmış şortumun kenarlarıyla oyalandım. Benden en azından bu kadarını hak ediyordu. "Çünkü ısrar edersen babam muhtemelen gitmene izin verir. Zaten her zaman benden çok senden yana olmuştur."

"Beni ayrılmam için ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken ona bakmak için yüzümü kaldırdım. "Hayır. Kesinlikle hayır. Ama kalırsan neye bulaşacağını anlamamı istiyorum. İşler bu noktadan daha da kötüye gidecek, iyiye değil. Andrew'u bulmak zorundayız, bu da senin eninde sonunda onunla aynı odada bulunmak mecburiyetinde kalacağın anlamına geliyor. Ve konseyle konuşacağı konusunda en ufak umudum olursa onu öldürmemen gerekir."

Marc acı bir şekilde güldü. "Zorunda kalmazsam onu incitemem. Seninle yatmasını sağlayarak onu yeterince cezalandırdın zaten."

Yumruklarım kalçamda ona dik dik baktım. "Sana daha kaç kez bunun bir kaza olduğunu söylemem gerekecek? Denesem bile muhtemelen tekrarlayamayacağım tuhaf bir kaza."

Ellerini sanki bir esintiyi önlemek istermiş gibi kaldırdı. "Tek söylediğim senden beklediğinden daha fazlasını almış olduğu."

"Ben de ondan beklediğimden fazlasını aldım. Çok daha fazlasını. Şu anda tamamen farklı olduğunu biliyorum ama bir insanken gerçekten kibar ve komik birisiydi. Ama belli ki davranışları geçiş sürecinden sağ çıkmadı."

Marc gülümsedi. "Evet, seninkiler de ergenlikten sağ çıkmadı, o yüzden bu konuda konuşamazsın."

Aksini ispat etmek için ağzımı açtım ama Ethan aşağı kattan bizi çağırarak buna engel oldu. Belki yağmur fazla gürültülü olduğu için konukevine geldiğini duymamıştım. Ama sebebi büyük ihtimalle onun gelişini fark edemeyecek kadar Marc'la birbirimize bağırarak meşgul olmamızdı. "Eğer bir çeşit ateş-kese vardıysanız, babam ikinizle de ofisinde görüşmek istiyor. Tabii bu sizin için de uygunsa."

Güldüm. Babamın bizim uygun olup olmadığımızdan bahsetmesinin imkânı yoktu. Ethan'la bir mesaj göndermek, şu komik aynalardan birine bakmak gibiydi. Her şeyin biçimini bozuyordu.

"Geliyoruz," diye seslendi Marc, Ethan'ın olduğu tarafa doğru. Bana sağ elini uzattı. "Barıştık mı?"

"Kesinlikle." Elini tuttum ve sıktım, beni çekip kucaklamasını bekliyordum. Ama yapmadı. Odadan dışarı çıkarken benim için kapıyı tuttu. Ama önünden geçip giderken kalçamı kavramadı. Ve nedenini anlasam da, merdivenlerden inerken birkaç basamak arkamda kalmasından ötürü incinmeden edemedim. Kırılmış ama şaşırmamıştım. İşlerin öyle bir anda eski haline dönmelerini gerçekten bekleyemezdim. Tabii ben ve Marc için "normal" göreceli bir kavramdı ya, neyse.

Marc'la uçlarda yaşamaya meyilli olduğumuzu söylemek, Kuzey Kutbu'nun biraz serin olduğunu söylemeye benzerdi. Marc'ın bu yeni kayıtsızlığıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum. Tüm dikkatimden azıyla yetindiğini hiç görmemişim ve bu kibar, saygılı tavrı tanıımıyordum. Fazla mesafeli, fazla soğuktu. Sanki yabancıymışız gibi davranıyordu. Veya daha kötüsü, *sadece arkadaşmışız* gibi.

Aşağı katta, Parker bana tereddütlü bir şekilde gülümsedi, Vic ve Jace bakışlarımdan tam anlamıyla kaçındılar. Ama Ethan asla ince birisi olmamıştı. Veya nazik. "Eee, ayrıldınız mı, ne yaptınız?" diye sordu mutfak tezgâhındaki bir kutu kolanın tepesine vurarak.

Marc bana tek kaşını kaldırıp alaycı bir tebessümle baktı. Omuzlarımı silktim. Bu sorunun cevabını ben de bilmek isterdim.

"Daha dikkatli dinlemeliymişsin gibi geldi bana," dedi Marc ellerini kotunun cebine sokarak.

Ethan sakın bir şekilde sırtıttı. "Jace beni sonra bilgilendirir." Her zamanki gibi belden yukarısı çıplaktı ve yağmurdan ıslanmıştı.

İkisini de dikkate almayarak ön kapıyı açtım ve arkamdan gelen birisi olup olmadığını umursamayarak yağmurdan kayganlaşmış verandaya adım attım.

Ethan verandaya kola sıçratıp temizleme zahmetine girmeden peşimden yavaş yavaş yürüdü. "Haydi, Faythe," dedi, sırlıslıkla çimlerin arasından ağır ağır yürürken tek kolunu atıp belimi sararak. Yeniden ıslanan saçlarım daha şimdiden suratıma yapışuyordu.

Sağ kroşemin çenesine temas etmesinden dolayı bana hâlâ öfkeli olmadığı belliydi. "Buna yirmi papel yatırdım. Seni affetti mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kolunu bileğinden tutup yukarı kaldırdım ve altından geçtim. İri damlalar üstümüze şıp şıp damlarken arkasına geçtim, parmak uçları kürek kemiğine değene kadar kolunu geriye ve yukarı doğru kıvrıdım.

Ethan'ın acıyla inlemesi yüzümde bir memnuniyet tebessümü oluşturdu. Yarım saat içinde hakkından iki defa geldiğim için en azından biraz suçluluk hissetmem gerekirdi muhtemelen. Ama hissetmiyordum. Hâlâ çocukluğumdan kalma birkaç darbe borcum vardı ona.

"Hey, teşekkürler," dedi Marc, geçtiği sırada Ethan'ın boşta kalan elinden yarısı dolu kolayı kaparak. Kutuyu bitirdi, sonra avucunun içinde ezdi. Eve doğru ilerlerken ağabeyime sırtıtmayı ihmal etmeyip yağmurda önümüzden gitti.

"Lanet olsun, Faythe, seni incitmek istemiyorum," dedi Ethan gıcırdattığı dişlerinin arasından, kolunu kurtarmak için çekiştirerek.

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Kiminle bahse girdin?" diye sordum, ya yürümeye başlayacak ya da ıslak çimlere yüzüstü düşecek şekilde onu hızla öne iterek. "Jace'le mi?"

"Hayır. Beni konunun dışında bırakın," diye mırıldandı Jace solumdan geçerken. "Onun kara parasıyla hiçbir şey yapmak istemedim." Diğer Vic'ti.

Vic'e baktım, omuzlarını silkti.

"İkiniz de pisliksiniz." Ethan'ın kolunu bıraktım ve onu bir kez daha sert bir şekilde ittim. "Özel hayatımıza burnunuzu sokmaya hiç hakkınız yok."

"Buralarda özel diye bir şey yok." Vic elleri kotunun ceplerinde, yağmurda yavaş yavaş ilerledi.

Parker bizim için kapıyı açık tuttu ve arka koridorun döşemesinde su ve kırık çimen parçaları bırakarak tek tek eve girdik. Babamın ofisine giderken, kuru kıyafet giymek ve ıslak saçlarımı havluyla kurutmak için yatak odama daldım. Sonra tekrar koridordan aşağı ilerledim.

Mutfakta, Marc dışındaki çocukların hepsi iki litrelik dondurma kutularının etrafına toplanmış, kaşıklarıyla gelişi güzel yiyorlardı. Onlara gülümsedim, sonra ofise doğru döndüm. Parmaklarım tam kapı tokmağını tutmuştu ki tokmak kendiliğinden döndü.

Kapı açıldı ve Marc dışarı çıktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu ve gözlerinden alevler çıkıyordu. Gözlerime bakacak kadar durdu, sonra yanımdan geçip koridordan aşağı yürüyerek arka kapıdan dışarı çıktı.

Mutfaktaki tüm karmaşa durdu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra ilk konuşan Ethan oldu. Her zamanki gibi. "Derdi ne şimdi bunun?"

Babam ofisinde, masasından başını kaldırıp Ethan'a baktı. Ama gözleri benim üstüme odaklandı. "Kapıda durmanın bir mantığı yok, Faythe. İçeri gir ve otur." Omzumun gerisine, koridorun karşısındaki mutfakta duran çocuklara baktı. "Siz de dondurmayı kaldırın ve buraya gelin."

Ona en yakın kanepenin ucuna kendimi pat diye atıp ayaklarımı altına toplarken, babam ayağa kalktı ve emirlerinin uygulanıp uygulanmadığını görmek için beklemeden odada ilerleyip koltuğuna oturdu. Hâlâ takım elbisesinin ceketi üstündeydi ama gömleğinin üst düğmesi açıktı ve kravatını da çıkarmıştı. Kravat boş sandalyesinin arkasından sarkıyordu.

Babamın -ofise üstünde ipek pijamaları ve uygun bir rop-döşambırda geldiği- yatma saatinden sonra nadir olarak ortaya çıkan acil durumlar dışında, takım elbisesini eksiksiz giymeden çalıştığını gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Huzur kaçırcı bir durumdu. Ve biraz kafa karıştırıcı.

"Marc'ın nesi var?" diye sordum babama kuşkuyla bakarak.

Dudakları sıkı, düz bir çizgi halindeyken beni uzun bir süre izledi. "İkinizi ayırdım." Tepkimi bekleyerek bacak bacak üstüne attı. Üzgün değildi.

Doğrudum, topuklarım istediğimden biraz daha sert bir şekilde haliye çarptı. "Sen ne yaptın?"

"Sevgili olarak değil," dedi sakince, ellerini kucağında kavuşturarak. "Saha partneri olarak."

Bu en sonunda Marc'ın tatile çıkacağı anlamına mı geliyordu? Kanepenin kıvrık koluna ellerimi sardım, parmaklarımı serin, pürüzsüz deriye batırdım. "Neden? Beraber iyi çalışıyoruz."

"Bu görevde değil. Sen açıkça Andrew'u bulma ve sorgulamada çocuklardan daha donanımlısın ama Marc'ın onun yanına yaklaşmasını istemiyorum. Andrew'a canlı ihtiyacımız var ve bu sadece konseyin önünde enfeksiyonu konusunda ifade verebilecek veya bunu isteyecek olması ihtimali için değil. Kayıp striptizcilere ne olduğunu, nerede olduklarını bilmemiz gerekiyor ve bu yüzden ona ihtiyacımız var. Maalesef Marc'ın onu bize sağ salim teslim edebileceğinden emin değilim."

"Bunu yapacağına söz verdi."

"Ve bunu içinden gelerek söylediğinden şüphe duymuyorum. Ama işin aslı, söz vermesine ihtiyaç duyman sana bir şey anlatmalı. Andrew konusunda yanlışlıkla fazla ileri gitmesini göze alamayız."

"Yapmayacaktır..."

"Konu kapanmıştır."

Lanet olsun. Ama Marc'ın ayrılmış olmamıza üzülmesinin iyiye işaret olduğunu düşünmeden edemedim. Eğer bunu normal karşılasaydı endişelenirdim.

Jace kanepede yanıma oturdu ve Owen da ikili koltuğa yerleşti ama ikisinin de pek farkında değildim. Görünen o ki babam da değildi. "Bütün bunlar bittiğinde konuya yeniden değineceğiz."

"Bununla ilgili pazarlık yapma şansım var mı?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile umutsuz ve bitkin geliyordu.

"Hayır." Gülümsememişti bile ve neredeyse acı bir keyifle, tartışmaktan yorulduğumu fark ettim. En azından bugün için.

Marc'la ben birbirimiz olmadan bir görevin hakkından gelebilirdik muhtemelen. Ne de olsa sevdiklerimizden ayrı kalınca duygularımızın gücü artardı, öyle değil mi?

Yoksa doğru söz gözden uzak, gönülden uzak mıydı?

Yirmi İki

“O zaman plan nedir?” diye sordum babama, Vic ve Parker odaya girdiklerinde. Elllerinde bir sürü kola kutusu vardı.

“Michael, Jamey’nin cenazesine gitmek istiyor,” dedi babam, Parker’ın kendisine uzattığı kutuyu eliyle kibarca reddederek. “Bu yüzden, Owen, bana yardımcı olman için seni burada tutuyorum.”

Vic’in kendisine verdiği kutunun kapağını açarken Owen başıyla onayladı.

“Michael’ı konuk odasında uyuması için gönderdim. Wes Gardner sabah ilk iş burada olacak, Michael ve Ethan cenaze töreni için ona eve kadar eşlik edecekler.” Bir Gurur kedisi öldüğünde uygulanan standart uygulamaydı bu. Yaratabileceği rahatsızlığa bakmadan, hem Gurur sürüsünü hem de aileyi temsil etmesi için her liderden kendi oğullarını göndermesi beklenirdi. “Duydun mu Ethan?” diye sordu babam sesini yükseltmeden.

“Anladım,” diye seslendi en genç ağabeyim oyalandığı mutfaktan.

“Faythe, Andrew’u bulduğumuzda, Jace ve Vic’i sizinle dışarı göndereceğim.”

Jace'e baktım, en son beraber olduğumuz zamandan sonra babamın bizi eşleştirmesine şaşırmıştım. Ama bu kez baş başa olmayacaktık. Vic ve Marc, ben liderin adamlarından birisi olmadan önce aşağı yukarı on yıl süresince partnerdiler, dolayısıyla benim Marc'la çalışmama izin vermiyorsa neden onları bir araya getirmemişti ki?

"Teşekkürler," dedim Parker'ın uzattığı kolalardan birini kabul ederek. Ama babamın mantığını sorgulayamadan önce Ethan bir kupa kahve taşıyarak içeri girdi. "Buyur, baba," dedi kupayı uzatarak. Babam kupayı aldı ve Ethan'a teşekkür edencesine başını salladı.

Birisi kesinlikle lidere yaranmaya çalışıyordu.

"Ethan, senin yatağa gitmeni istiyorum. Dikkatli olamayacak kadar yorgun olduğun için sahadan çekilmeni kaldıramayız."

Ethan kaşlarını çatıp çıplak omzunu kaşıdı. "Şimdi mi uyumamı istiyorsun?"

Babam duvar saatini işaret etti. "Neredeyse sabahın üçü."

"Evet ama..." Sessizce diğer çocuklara yalvararak odanın etrafına baktı. Kimse konuşmadı. En sonunda bana baktığında kolamın kapağını açtım, ona gülümsedim ve sonra büyük, yavaş bir yudum aldım. "İyi," diye mırıldandı ve ayaklarını sürüyerek koridora gitti. Saniyeler sonra yatak odasının kapısını çarptı ve gülümsemem genişledi.

Babamla rutin olarak tartışan tek kişi bendim ama Marc'ın beni terk edeceğine yirmi dolarına bahse giren bir ağabey için kendimi zor duruma sokmayacaktım.

"Michael, Teksas, Louisiana, Mississippi veya Arkansas'ın herhangi bir yerinde bu gece kaybolan herhangi bir kadından -stiprizci veya başka türlü- bahsedildiğine rastlamamış. Bu

yüzden Andrew ve her kiminle çalışıyorsa ona ait elimizdeki son konum Henderson, Teksas. *Onun hâlâ orada olduğundan şüpheliyim ama dişi kedi henüz orada değilse bile, yakında olacağını varsaymamızın yerinde olduğunu düşünüyorum.* O yüzden Marc ve Parker'ı yarın ilk iş etrafa bakmaları ve bir şey bulup bulamayacaklarını görmek için Henderson'a gönderiyorum."

Babam konuşurken Parker'a bakıyordu, sonraki sözcüklerini vurgulamak için öne eğildi. "Dişi kediyi canlı ve zarar vermeden getireceksiniz. Henüz onun kimin kızı olduğundan emin değiliz ve her ne yapmış olursa olsun, hiç dinlemeden ona kötü davranarak Güney Amerika'ya ait Gurur sürülerini kızdırma riskine girmeyeceğiz. Kırılğanmış gibi davranın. Anladınız mı?"

Parker başıyla onayladı. Hepimiz onayladık. Kaçak bir dişi kediyi tutuklamak, ister istemez kaçak bir erkek kediyi tutuklamaktan farklı olacaktı. Akla yatkındı. Yine de liderimiz sanki demek istediğini daha iyi anlatmak istermiş gibi Parker'a bakmaya devam etti. "Marc'a da aynı şeyi söyledim ama ona bunu hatırlatmak konusunda çekinme."

Babam kahvesinden büyük bir yudum aldı, sonra tüm odaya seslendi. "Yarını Andrew'un izini sürmekle geçireceğiz. Sabah Faythe onu arayıp kiminle birlikte olduğunu, nerede olduklarını ve yarın için ne planladığını öğrenmeye çalışacak. Herhangi bir sorusu olan?"

Hiçbir el havaya kalkmadı ve hiçbir ağız açılmadı.

"İyi. Herkes gidip biraz uyuşun. Ama alarmlarınızı kurun. Erken bir başlangıç yapacağız."

Başta babam olmak üzere, oda hızlı bir şekilde boşaldı. Babam kahvesini yanına aldı ve yatak odasına girip gözden kayboldu.

Bir sersemlik hali içinde, bana sürtünüp geçen geniş omuzlardan ve klimanın yarattığı esintinin umutsuz bir şekilde karışmış saçlarımı yüzümden geriye doğru üflemesinden bihaber olarak koridorda ağır ağır yürüdüm. Nihayet çok uzun bir günün sonuna gelmişim ve tüm bu yaşananlardan ne çıkarmam gerektiğinden tam olarak emin değildim.

O sabah iyi adamlardan birisiydim, katilini bulmak için ölü bir adamın son saatini yeniden canlandırmak üzere New Orleans'a yolculuk ediyordum. Hayatımdan nispeten mutluydum ve yaptığım işten gurur duyuyordum.

On altı saat sonra, büyük bir suçu itiraf etmiş ve kendi yarattığım psikozlu bir canavarın takıntılı hedefi haline gelmişim.

Ama en kötüsü, Marc ve ben... Biz ne yapmıştık? Kavga etmiştik, tabii ki. Fakat bu zamana kadar yaptığımız en kötü kavga değildi kesinlikle. Kırık mobilya ve kan yoktu. Hatta hâlâ birbirimizle konuşuyorduk. O zaman sorunun neydi? Neden yatak odamın kapısını açıp onu düşük belli bir pantolonun içinde, düğmelerini açıp pantolonun haliya düşmesini sağlamamı beklerken CD'lerimi karıştırdığını görmediğim için bu kadar üzgündüm?

Her gece beraber kalmıyorduk ki. O zaman neden bu kez yatağa tek başına gitmekten korkuyordum?

Kıyafetlerimi kirli sepetime atarken cevap tıpkı mideme inen bir yumruk gibi geldi ve ciğerlerimdeki havayı boşattı. On altı yaşından beri ilk kez Marc'la olan bağlantım belirsizdi. Nerede durduğumuza dair bir fikrim yoktu. Ayrılmamıştık ama tam olarak beraber de değildik. Artık kızgın değildi ama *burada* da değildi.

Hızlı bir duş aldım, Andrew'la yapacağım telefon konuşmasını planlayarak Marc'a dair düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım. İşe

yaramadı. Paspasın üstüne adım attığım sırada, işleri daha iyi bir şekilde bitirmek için söylemiş olabileceğim daha sağlam bir şeyler bulmaya kararlı olarak zihnimde Marc'la yaptığım kavgayı yeniden canlandırıyordum. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Tekrar odamdaydım, esnek bir siyah şort külot ve siyah kolsuz atlet giydim, gözde pijamalarımı. Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılırken fırçayla hâlâ ıslak saçlarımı tarıyordum.

Dönüp Marc'ın kara kara düşünen gözler ve kasvetli bir yüzle beni izlediğini gördüm. Üstünde dar bir kot pantolon dışında hiçbir şey yokken eşikte duruyordu. Çıplak ayakları ıslaktı ve üzerine ince, kısa çimen parçaları yapışmıştı. Göğsü, tahminen arka bahçe boyunca yaptığı çılgın bir koşu yüzünden inip kalkıyordu. Yağmur damlaları gür, siyah buklelerinden vücuduna düşüyor, omuzlarının güzel, biçimli hatlarından ve göğsündeki pençe izlerinden inerek kotunun belini ıslatmadan önce baklavalarından süzülüyordu.

"Marc? Sorun ne?" Marc odayı birkaç uzun, kararlı adımla geçerken fırça parmaklarımdan yere düştü. Sol eli belimi kavradı ve sağ eli yüzüne bakmam için nemli saçlarımın içine girip yüzümü havaya kaldırdı.

Tek kelime etmeden beni öptü, dudakları sert ve talepkardı. Umutsuzca dudaklarımı aradı, âdeta ruhumu içti. Çıplak uyluklarım önleri yıpranmış yumuşak kotuna sürtündü ve alttaki teninin sıcaklığını hissettim. Parmak uçlarım ayaklarının arasındaki haliya hemen hemen hiç değmiyordu.

Birdenbire Marc beni bıraktı ve sitem edercesine başını iki yana salladı. İnkâr edercesine.

Göğsüm inip kalktı, her bir nefes daha sert ve hızlı geliyordu. Gözlerimiz buluştu ve gözlerindeki katıksız acıdan nefesim kesildi. "Marc..."

Marc vahşice, sahiplenici bir şekilde hırladı. Her iki elini belime sardı ve beni kaldırırken pazıları şişti. Bacaklarım beline sarıldı. Kollarını belime dolayıp beni yukarı kaldırdı. Yakınında duruyordum. Kollarım boynuna dolandı.

Sol eli saçlarımın içinden geçip başımı tuttu. Beni aşağı çekti ve tekrar, açlıkla öptü. Aceleyle. Her yerime dokunmak, elleriyle bedenimi, gözleriyle kalbimi, ihtiyacıyla ruhumu sahiplenmek için çıldırıyor gibiydi.

Bizi odanın ucuna götürdü. Sırtım duvara çarptı. Şaşkınlıkla sızlandım ama dudakları yine oradaydı, içten olmayan itirazımı başka bir hırslı öpücükle kesiyordu.

Artık boş olan sağ eli esnek atletimin kenarındaki siyah danteli yukarı itti. Parmaklarım yaralarında gezindi. Eli, sol göğsümü avuçlayıp sıktı. Parmaklarım göğsünden karnına, oradan da göbeğinin altındaki ince, siyah tüy çizgisine indi. Marc başını eğip göğsümü kaldırdı. Dişleri göğüs ucumu sıyırdı.

Artık nefes nefeseydim, sırtımı geriye büküp ona sürtdüm. Beni daha sert bir şekilde duvara itti ve ağzı göğsümün üstüne kapandı. Tenimin üstündeki dudakları sıcaktı, diliyse daha sıcak. Başım duvara yaslandı, dudaklarım aralandı. Parmaklarım Marc'ın buklelerinde gezinip parlak ve kısa lülelere dolandı. Yumuşak, ipeksi tutamlar çenemi gıcıkladı. *Lanet olsun*, saçlarını seviyordum.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına daha sıkı sararken dilimi boynunda gezdirdim. Daha fazlası için yanıp tutuşarak kıyafetlerimizin üstünden kendimi ona bastırdım.

Marc göğüs ucumun üstünde inledi, benimle karşılaşmak için kendini yukarı itti. "Marc..." diye inledim, sesim ihtiyaçla boğuklaşmıştı. Ağzı sol göğsümünden çekildi ve bana bakmak

için başını kaldırdı. Gülümsemiyor... sadece seyrediyordu. Elleri kalçalarımın üstünde bekliyordu.

"Lütfen..." Ellerim kot pantolonunun belinde beceriksizce dolaştı. Parmaklarım düğmenin etrafındaki kotu çekiştirdi. Düğme delikten ayrıldı.

Marc tekrar hırladı, sabırsızlığı dalgalanan, kısık sesli gürültüsünden belliydi. Şort külotumun beline dokundu. Parmakları esnek, siyah dantelin etrafında kıvrıldı.

Bir kez çekti. Sertçe.

Kumaş tenimden ayrıldı. Dikişler yırtıldı. Lastik fırladı. Nefesim kesildi. "Hey..."

Marc geri çekildi ve beni ayaklarımın üstüne bıraktı. Ani harekettten dolayı şaşırıp duvara doğru sendeledim. Dantel bacaklarımdan kayıp halının üstüne düştü. Marc kot pantolonunu belinden indirdi ve pantolon, içindeki siyah ipek *boxer*'la yere düştü.

Pantolonunun içinden çıktı, kalçamı kavramak için eğilmişti. İki eliyle beni kaldırır, rahatça beni desteklerken bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Sırtım duvarda yukarı doğru kaydı. Kollarım boynuna dolandı. Dudakları tekrar dudaklarımı buldu, dili ağzımın içine daldı. Beni yavaşça aşağı indirip enfes bir şekilde santim santim içime kaydı.

Uzun bir süre boyunca, ikimiz de kımıldamadık. Dudaklarımdan çekildi ve bana bakmak için kafasını geriye çekti. İki insanın mümkün olabileceği en yakın şekilde birleştiğimizi birleştirerek birbirimizi seyrediyorduk. O anda, korkutucu derecede kısa ve mükemmel anda diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Andrew, kaçak dişi kedi ve konsey yoktu. Sadece içimde, derinlerde zonklayan Marc vardı.

Gözlerini kapadı ve nefesini bıraktı.

Ve böylece yaşadığımız an bitmiş, gözü dönmürlük geri gelmişti. İçimden hızlı bir şekilde çıkarak beni göğsüyle duvara yapıştırdı. Sonra yeniden içime girdi, beni tekrar tekrar duvara itti. Ona tutunmaktan, üstüne oturmaktan ve bunun asla bitmemesini ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Marc'ın parmakları yan taraflarımda gezindi, dokunduğu yerlerin peşinden soğuk ve karıncalanan bir ürperti takip ediyordu. Elleri beni yönlendirip bana şekil verirken kalçalarımı kavradı, parmakları tenime battı.

İnledim ve omuzlarını kavrayıp dayanılmaz, inkâr edilmez bir ihtirasın etkisiyle onu cesaretlendirdim.

Eğilerek köprücük kemiğimin üzerini dişlerinin arasına aldı, sonra daha aşağı indi. Göğsümün üst kıvrımını ısırdı. Onu bacaklarımla daha derine iterek nefesimi tuttum. İnledi ve içime daha hızlı girdi. Vuruşları artık çılgıncaydı. Kontrolsüzdü.

Omurgamı duvara çarparak tekrar tekrar içime girdi. Kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaştı. Beni kaldırıp aşağı indirir, kendisine tekrar tekrar bastırırken tırnakları tenimi deldi.

Nefesim kesildi, ortak ihtiyacımızla sürüklenip zevkin doruklarına tırmanırken Marc'ın etrafında kasıldım.

Gözleri kapandı ve daha sert bir şekilde, daha derinlere girdi; eş zamanlı gelen acı ve zevkle beni inletti. "Marc..." Bu kadarı çok fazlaydı. Dayanamayacaktım.

Anlaşılmaz itirazımı duymazdan geldi. Şükürler olsun.

Marc titredi ve beni parçalayarak, parmak uçlarımda dolaşp tüm düşünceleri alıp götürerek vücudum aradığı rahatlamaya kavuştu. Görüşüm karardı. Parmaklarım pazılarının etrafında kıvrıldı. Bacaklarım sırtına kenetlendi. Marc'ın etrafında titredim.

Çılgık atıp tüm evi uyandırmamak için çenemi sımsıkı kapadım.

Marc gözlerini açtı. Hâlâ içimde gidip gelirken kollarımı kavradı ve duvara yapıştırdı. "Neden, Faythe?" diye sordu, gözleri korku ve öfkeyle dolmuşken. "Neden?"

Şiddetli keyiften sonra ürpererek başımı iki yana salladım. Anlamıyordum. Neden olduğunu *bilmiyordum*. Her zamanki gibi.

Marc son bir kez titredi ve göğsü ile duvar arasında beni ezerek üstüme çöktü. Hâlâ içimdeydi. Hâlâ ona kenetlenmiş duruyordum, isimlendiremeyeceğim bir sebeple dehşete düşmüştüm. Bir şeyler yanılttı. Bu günün kâbusundan başka bir şey.

Nefes alıp yaz yağmurunun, taze terin, seksin ve Marc'ın her şeyini içime çektim.

Beni üstünden kaldırıp nazikçe yere koyarak uzaklaştı. Bacaklarım titredi. Kendimi boş hissettim.

Dipsiz bir kuyu gibi.

Kayıp.

Marc arkasını dönüp pantolonunu üstüne geçirdi, şaşırdım ve kafam karıştı. Pantolonu yukarı çekti, fermuarı kapadı; hayatımda hiç bu kadar berbat, korkutucu bir final sesi duymamıştım.

Giyindiği için ben de ona uydum. Atletimi göğüslerimin üstünden aşağı çektim ve bir dakikadan kısa bir süre önce beni yapıştırmış olduğu duvara yaslanarak yere oturduğunu gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, her ne söyleyecektiyse gitmişti. "Seni incittim."

"Hayır." Başımı sallayarak artık önemi kalmadığı için gerçeği reddettim.

"Kanıyorsun." Bir elini uzatıp kalçama, gri şortumun belinin hemen üstüne dokundu. Parmakları kanla lekелendi.

Kalçamın üstünde dört tane kısa, derin çizik gördüm ve aynısından bir de öteki tarafta vardı. "Sorun değil." Odamda ilerleyip şifonyerime gidip bir mendil kaptım ve gözlerimden kaçınmak için yeni izlerime bastırdım. "Bana hâlâ kızsın," dedim, bunu tamamen inkâr etmesini bekleyerek.

"Evet." Yanıtı beni öyle hazırlıksız yakaladı ki dengemi korumak için şifonyerin kenarını kavradım. Aynadan Marc'ın konuşurken alnını ovuşturup bir anlığına gözlerinin görünmesine engel olduğunu gördüm, kalbim durmak üzereydi. "O kadar kızsın ki sana güç bela bakabiliyorum."

Elim mendili kavradı ve nabzım deli gibi atmaya başladı. "O zaman bu neydi?" Dönüp hâlâ terimle ıslak olan duvan gösterdim sinirli bir şekilde. "Kin düzüşmesi miydi? Yol için fazladan bir tane daha mı?"

Eli aşağı düştü ve gözleri yeniden benimkileri bulup ruhumu bir dağlama demiri gibi kavurdu. "Yapmış olduğun şey için kaç tane kediye idam ettiğimi biliyor musun? O görevleri sadece baban yapmamı söylediği için mi üstlendiğimi düşünüyordun?"

Nasıl yanıtlayacağımdan emin olamadığımdan hiçbir şey söylemedim; yürüyüp yatağımın karyola direğinin bulunduğu ayak ucuna gittim ve destek almak için yaslandım.

"Ölümün bir serseri yaratmak için gerekli bir ceza olduğuna inanıyorum. Kimse bir kişinin insanlığını çalıp yakayı sıyırmamalı. Jose zaten ölü olmasaydı onu kendim öldürürdüm, sadece anneme değil, bana yaptıkları yüzünden de. Beni dönüştürdüğü şey yüzünden."

"Marc, ben..."

"Kapa çeneni." Dirsekleri dizlerinin üstünde öne doğru eğildi. "Ona enfeksiyon bulaştırmak istemediğini biliyorum ve yaptığını geri alamayacağını da biliyorum, o yüzden nefesini boşa harcama." İç çekti ve yavaşça ayağa kalktı. "Sana kızgın olmaya hiç hakkımın olmadığını biliyorum ama böyle hissetmeye engel olamıyorum. Bir yanım Andrew'un parmaklarını tek tek koparmak istiyor, sadece sana dokundukları için bile."

"Marc..."

"Ama diğer yanım Faythe'in ölüm tehlikesinden ucuz kurtulduğu için onu tebrik etmek istiyor." Sesi soğumaya, kelimeleri keskin bir öfkeyle kesilmeye başladı. "Topallamadan yanından uzaklaşan herhangi bir adam şanslıdır. Ryan'a sor. Veya Eric ve Miguel'e."

Sersemleşip karyola direğine dayanarak yatağımın ucuna çöktüm. Vicdansızca bir saldırıydı. Kendimi ve Abby'yi kurtarmak için Eric'in boğazını ısırarak zorunda kalmıştım. Kendimi Miguel'den sadece korumuştum. Ve bu ifade Marc'tan geldiğinde ikiye bölünmüş bir şekilde gitmiş oluyordu. Marc kendi adalet hizmetiyle cezalandırmıştı Miguel'i.

Ve ne ölü ne de topal olduğuna göre, Ryan'ın kendisiyle ilgilenmemle ilgili şikâyet edecek pek az nedeni vardı.

"Yapmak istediğin şey bu mu?" diye sordum Marc'ın gözlerindeki altın benekleri seyrederken ellerim ahşap sütunu sıkiyordu. "Benden uzaklaşmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Sanki bir tokat atmış gibi irkildim ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Cevaplanmasını istemediğim bir soruyu sormayacak kadar akıllı olmam gerekirdi.

"Ben aptal değilim, Faythe." Marc bir elini buklelerinin arasından geçirip ayağa kalktı. "Kendim için yapabileceğim en iyi şeyin odandan şu anda çıkıp Meksika'ya kadar gitmek olduğunu biliyorum. Ama bunu yapamıyorum. Beş yıl önce de yapamıyordum şimdi de yapamıyorum. Ve neden olduğunu bilmiyorum."

Marc dönüp sandalyemi odanın öteki ucuna, şifonyere doğru tekmelediğinde beynim hareketi güçlülkle algıladı. Çarpma sesi başımın içinde yankılanırken yerimde sıçradım. Sandalye yere düştü, mucizevi bir şekilde kırılmamıştı. Marc masama dayanıp bana bakmak için döndü.

"Bana karşı bir şey hissettiğini herhangi birisinin önünde asla itiraf etmedin. Kahretsin, burada olmanın sebebi bile bana bir söz vermiş olman. Bu olmasaydı şimdiye kadar okula geri dönmüş ve Andrew veya iş işten geçene kadar ne kadar tehlikeli olduğundan habersiz olacak zavallı başka bir çocukla birlikte olurdu.

"Yine de tüm bunları, Greg'e söz verdiğin süreden bir gün bile fazla burada kalmayacağını bilmeme rağmen -konseyin seni hapse atmayacağını farz ediyorum- öylece çekip gidemiyorum. Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum." Dönerek yumruğunu kapıya çarptı, kapı çerçevesinde takırdarken yine yerimden sıçradım. "Sana, benden bu kadar, cehenneme kadar yolun var diyecek kadar erkek olmadığım için kendimden nefret ettiriyorsun."

Her şeyi düzeltmek adına söyleyecek bir şeyler bulmak için delicesine kıvranarak dilim tutulmuş bir halde ona bakakaldım. Söylemiş olduklarını silmek ve yapmış olduklarımı geri almak için. İmkânsız başarmak için.

"Bir şey söyle, Faythe," diye buyurdu Marc.

Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ah, şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok tabii." Birkaç uzun adım atarak odamda ilerledi, gözümü bile kırpmaya fırsat bulamadan yüz yüze gelmiştik. Eğilerek kalçalarımın iki yanına, örtülerin üstüne birer yumruğunu yerleştirip kasıtlı olarak kişisel alanımı ihlal etti. "Yanıldığımı söyle," dedi, acısına son vermem için gözleriyle bana yalvararak. Belki de bunu yapmam için bana meydan okuyordu. "Yatağını ısıtacak ve gerçek dünyadan sürül-müşken seni eğlendirecek uygun bir bedenden fazlası olduğumu söyle. Burada sadece zorunda olduğun için kalmadığını söyle. Birlikte bir geleceğimiz olduğunu söyle. Kahretsin, Faythe, bana bir şey söyle!" dedi benden nefret içinde uzaklaşarak.

"Marc, ben... ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Yalan söylemeden onu mutlu edecek bir şey bulmak için hummalı bir şekilde zihnimi araştırarak ayağa kalktım. Çünkü işin aslı ben de üstünde anlaştığım iki buçuk senenin sonrasında kalıp kalmayacağımı bilmiyordum. Marc'la bir geleceğimiz olup olmadığını bilmiyordum çünkü Gurur sürüsüyle bir geleceğim olup olmayacağını bilmiyordum ve yeniden ayrıldığım takdirde Marc'ın benimle gelmeyeceğini biliyordum. Buradan daha önce de geçmiştik ve bu yol beni on sekizime bastığım yaz, düğünümünden önceki gece çiftlikten kaçmaya götürmüştü.

Bunu ona tekrar yapamazdım. Veya kendime.

"Sen sadece uygun, sıcak bir beden değilsin," dedim kollarım açık bir şekilde ona doğru ilerlerken. Kuşku içinde kaşlarını çatı ama kollarımın onu sarmasına ve başımın göğsüne yaslanmasına izin verdi. Ellerimi vücudunda dolaştırdım, teninin kokusu ve ona dokunmanın hissettirdikleriyle sakinleştim. Bir parça gevşedi ve çenesini şakağıma sürterek kucaklamama yanıt verdi. "Tek istediğim bu olsaydı, birlikte olmak için..." diye mırıldandım.

Marc kollarımda gerildi ve donup kaldım, içimden kendime lanet okuyordum. Sadece *çenemi kapamayı* neden öğrenemiyordum ki?

Benden uzaklaştı, gözlerinde mesafeli, sert bir soğukluk vardı. Kollarımı çürütürcesine kavradı. "Ne istiyorsun, Faythe?" diye hırladı, yüzündeki tüm sıcaklık izleri kaybolmuştu. Şimdi sadece kızgınlık vardı. "Sadece bu kez, benden tam olarak ne istediğini söyle."

"Şu anda sahip olduğumuz şeyi istiyorum," dedim tutuşunun canımı yaktığını belli etmemeye kararlı olarak.

"Bu kadar mı?" Kollarımı indirip bana kuşku ve taze acıyla bakakaldı. "Şu anda sahip olduğumuz şeyi mi istiyorsun?" Gizli anlamlarını tahlil edermiş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde sözlerimi tekrarladı. "Peki ya şu anki durum benim için yeterli değilse? Ya ben daha fazlasını istiyorsam?"

"Olduğumuz halde harikayız." Gözlerinin içine bakarak ona uzandım. "Neden herhangi bir şeyi değiştirelim?"

Bileğimi yakaladı ve parmaklarımı sertçe yüzünden çekti. "Hayat bir şeyleri değiştirir, Faythe. *Sen* istememiş bile olsan, Andrew'a enfeksiyon bulaştırmakla bir şeyler değiştirdin. Zamanın sabit kalmasını bekleyemeyeceğin gibi, bizim de aynı şekilde kalmamızı bekleyemezsin. Ya değişikliklere uyum sağlar ve zamanla birlikte ilerlersin ya da geride bırakılırsın. O halde hangisi olacak? Evrimleşmemize izin verecek misin, yoksa bizi geride mi bırakacaksın?"

Durumu netleştirmeye çalışarak başımı salladım. "Ne sorduğunu anlamıyorum."

"Lanet olsun Faythe, tabii ki anlıyorsun!" Elimi bıraktı ve dönüp sandalyeyi yerden almak için eğildi. Ellerinin altında

ahşap gıcırdadı ve sanki söylemeye hazırlandığı şeyle mücadele ediyormuş gibi sırtındaki kasların gerilip bir araya gelmesini izledim. En sonunda kollarımı beline sardım ve tüm bedenimle ona sarıldım.

Sandalyeyi bıraktı, döndüğünde yüzündeki ifade öfke, umut ve kararlılığın tuhaf bir karışımıydı. "Bir çeşit güvence olmadan Jace'le eşleşmene izin veremem."

Gözlerimi kırptım. "Bana *izin* veremez misin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Evet biliyordum ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Andrew'u hayatımıza soktuğum için zaten özür dilemiştim. Ve bir parça kendine güvensiz hisseden Marc'ı seve seve pohpohlardım. Bunların hiçbirinin Jace'le bir ilgisi yoktu. "Bana güvenmiyor musun?"

Tek kaşını kaldırdı. "*Sen* kendine güvenir miydin?"

Tamam, bu konuda haklıydı. Onu kilise mihrabında bırakmıştım. Belli ki bunu ona asla unutturamayacaktım. "Ne çeşit bir güvence istiyorsun?"

"Bir söz." Gözleri kırılganlıkla dolmuştu, elini sağ cebine daldırdı ve bir yüzük çıkardı. "Evlen benimle, Faythe. Benimle evleneceğini söyle."

Yirmi Üç

Gözlerimi yüzüğe diktiğimde kalbim panik içinde güm güm atmaya başladı. O kadar hızlı geri adım attım ki yatağın yanına kıcıstı düştüm ve buna rağmen başparmağı ile işaret parmağının arasındaki parlak gümüş halkadan, sanki o şey Marc'ın kalbine değil de bir el bombasının pimine bağlıymış gibi sürünerek geri çekildim.

İkisi de birbirinden tehlikeliydi.

"Aşırı tepki veriyorsun, Faythe." Marc beni tek koluyla yukarı çekerken kaşlarını çattı. Yatağımın bir kenarına oturdu ve beni yanına çekti, bacaklarımız dizlerimizden kalçalarımıza kadar birbirine değiyordu. "Bu nişan yüzüğü değil. Gördün mü?" Benim incelemem için yüzüğü ışığa kaldırdı. "Bu altın değil, gümüş. Ve hiç taş yok. Böylece kimse bilmek zorunda değil."

Baktım. Ve baktım. Ama korkum geri çekilmeyi hâlâ reddediyordu. "Anlamıyorum."

Marc gülümsedi, gözlerinde öyle çok umut ve öyle çok kalp kırıcı, ruh zedeleyici bir beklenti vardı ki. "Bu gösteriş amaçlı değil. Sadece bana özel bir söz. Yüzük parmağına göre yapıldı çünkü ölçüsünü bildiğim tek parmağın oydu ama istersen sağ eline de takabilirsin. Veya boynunda bir zincirle taşıyabilirsin. Yerini önemsemiyorum. Ve kimseye söylemek zorunda değil."

liz. Babana bile. Sadece bu konuda –bizim hakkımızda– ciddi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

“Marc...” Hâlâ yüzüğe bakıyor, halka boyunca uzanan zarif sarmaşık oymalarını fark etmemeye çalışıyordum. Kabul etmekten ne kadar feci bir şekilde nefret edersem edeyim, yüzük... güzeldi.

Lanet olsun.

İç çekti. “Benimle yarın evlenmeni istemiyorum. Veya seneye bile. Sadece bana bunun *bir gün* gerçekleşeceğini söylemeni istiyorum. Zamanımı harcayıp durmadığıma dair yemin et bana. Göster bana. Lütfen.”

“Sana bir yüzük takmadan da buna dair söz verebilirim,” diye belirttim, bana kesinlikle kusursuz gözüken bir mantıkla.

Yüz ifadesi sertleşti ve parmakları yüzüğü sarıp kapandı.

Onu incitmeden anlamasını nasıl sağlayacağımı bilemez bir halde kaşlarımı çattım. Tekrar incitmeden. “Birkaç gün ayrı çalışmak bana seni unutturmayacak. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum ve hiçbir yere gitmek istemiyorum. Ama evlenmek de istemiyorum. Daha yirmi üç yaşımdayım. Bunun için hazır değilim. Bunun hakkında *düşünmeye* bile hazır değilim. Bunu biliyorsun.”

Yavaşça nefesini bıraktı, sonra ayağa kalkıp odanın içinde uzun adımlarla gezindi. “Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama buna ihtiyacım var, Faythe. Lütfen.”

Gözlerimi kapadım, kalbim yavaş ve ızdırap verici bir artışla kırılmaktaydı. Ardından doğru sözlerin gelmesi için dua ederek gözlerimi açtım. “Seni seviyorum, Marc. Her zaman seveceğim. Sana bunun üstüne yemin ediyor ve bana güvenmeni istiyorum. Bir sembol veya zorunluluk olmadan. Yüzük senin için ne ifade ediyorsa, yeminim de bana aynı şeyi ifade ediyor. Şu an için

sana bunu sunabilirim.” Durup ona içimden yalvardım. Sonra sesli bir şekilde. “Lütfen bana bunun yeterli olduğunu söyle.”

Marc bana perişanlık ile hayal kırıklığı içindeki gözlerini dikti ve o anda, daha önce hiç olmadığı kadar sözümünden dönmeye yaklaştım. Dikkatim Marc’ın suratı ile yüzüğü kapayan yumruğu arasında gidip gelirken kararım da tereddüte düştü. Benim yüzümünden bu kadar acı içinde olduğunu görmeye dayanamıyordum.

“Bu yeterli değil,” diye fısıldadı kenetlediği dişlerinin arasından, çenesindeki kaslar belirerek. “Birlikte bir geleceğimizin olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Burada, Gurur sürüsüyle. Ait olduğumuz yerde.”

“Marc. Yapmam...” Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım ama Marc geri adım attı.

Hayal kırıklığı yüz hatlarından korkutucu bir hızla çekilip yerini öfkeye bıraktı. Fazlasıyla tanıdık bir öfkeye. “Teşekkür ederim, Faythe.” Yüzüğü cebine soktu ve sesindeki şiddetli öfke omurgamdan yukarı ürpertiler gönderirken titredim. “Az önce bana cesaretimi iade ettin ve yıllar önce yapmış olmam gereken şeyi yapmak için azim verdin.”

Tek bir şiddetli hareketle, kapı kolunu çevirme zahmetine bile girmeden kapıyı çekti. Hassas kapı paneli kırılıp menteşeler yerinden çıkarken ahşap çerçeve parçalandı. İçi boş panel beraberinde ince bir ahşap çubuk çekerek öne düştü. Çubuk halıma çarptı ve Marc kapıyı yoldan kaldırıp duvarıma dayadı. Sonra bana tek bir bakış atmadan koridorda sola döndü.

Saniyeler sonra arka kapı arkasından çarpılıp kapandı, irkildim.

Marc gitmişti.

Marc gittikten sonra uyuyamadım. Kapı çerçevesinin kırık parçasına tutunarak odamın ortasında durmaktan başka bir şey yapamadım. Hangi yöne dönersem döneyim hâlâ onun kokusunu alıyordum ve kokunun benden geldiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Her yerim onun gibi kokuyordu.

Uyuşmuş bir halde, yatağımın ayak ucunda yere çöktüm, dizlerim göğsüme çekik bir halde yatağıma yaslandım. Marc'ın kokusunu içime çekerken gözyaşlarını durdurmaya çalışarak ellerimle yüzümü örttüm.

Bir şey ayağımı dürttü ve hâlâ sinirli olmasına rağmen Marc'ı görmeyi umarak başımı kaldırdım. Gelen Ethan'dı. Bana gülümsemedi ve hiçbir şey söylemedi. Sadece yaşlardan ıslanmış ellerimden tutup beni yukarı çekti ve kollarını etrafıma doladı.

Sonunda hıçkırmadan nefes alabildiğimde sırtıma iki kere hafifçe vurdu ve beni bıraktı. "Sana bir şey getirdim," dedi ve yatağıma doğru elini sallayarak oturmamı işaret etti. Yatak başına dayanıp oturdum ve buruşmuş yorganımla yüzümü silip yumruklama yastığımı kucağıma aldım.

Ethan şifonyerimde sırtını bana dönüp her ne yapıyorsa görmemi engelledi. Bir kapağın çevrilip açılması gibi hafif bir sürtünme sesi duydum, sonra da bir sıvının döküldüğünü. Önünü döndüğünde, bir elinde küçük bir kâğıt bardak ve diğerinde de annemin günlük tabaklarından bir tanesi vardı. Tabakta dev bir *brownie* duruyordu. Görüldüğü kadarıyla çift çikolatalı, kalın bir parçaydı.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum, büyük porsiyon moral yemeğini yakına getirirken son bir kez daha koklayarak.

"Angela yaptı. Veya belki de Andrea."

"Vay be. Teşekkürler."

"Lafı mı olur." Tek dirseğinin üstüne yaslanmak üzere yatakta yanıma oturdu. "Tabii bunlar Jace'in ve tatlılarından aşırıldığını öğrenirse, bu benim sonum olur."

"Anladım." Bir elimle *brownie*'yi kaldırdım ve büyük bir ısınk aldım; mükemmel, pastamsı dokuyu ve pürüzsüz, kaliteli çikolatanın tadını çıkarırken gözlerimi kapadım. *Brownie* Marc konusunda daha iyi hissetmemi sağlamamış ama onun tadını ağzımdan silmişti. Her şey göz önüne alındığında, bu bir lütuftu.

"Kahretsin, şu kızlar gerçekten yemek yapabiliyorlar," dedim ağzım dolu bir şekilde.

Ethan başıyla onaylayıp güldü. "Ev ekonomisi okuyorlar. Veya bunun gibi bir halt işte."

Hah. Annemiz onları muhtemelen severdi.

"Aranız düzelecek biliyorsun," dedi Ethan, kâğıt bardağı elime bastırarak. Şüpheyile, ne olduğunu sormayı düşünmeden içtim ve az kalsın viskiyle boğuluyordum.

"Bu babamın mı?" diye sordum, Scoresby şişesini şifonyerimin üstünde gördüğüm sırada.

"Canıma susadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Ethan. "Bu benim. Ve alıp alabileceğin de bu kadar."

"Yeter de artar bile, teşekkürler," dedim bardağımın dibinde kalan beş santimlik içkiye göz atarak. Bir yudum daha aldım ve Ethan'ın gözlerine bakarken minik bardağı ellerimle sardım. "Sanırım benden ayrıldı."

"Sanırım haklısın." *Brownie*'min köşesinden bir parça kopardı. "Gerçi ne bekliyordun? Bir erkekle kaç kez evlenmeyebilir ve buna rağmen etrafında takılmasını bekleyebilirsin ki?"

"Bizi duydun mu?"

Omuzlarını silkti. "Uyuyamadım. Ve siz de pek fısıldaşmıyordunuz."

Kâğıt bardağı komodininin üstüne koydum ve başka bir ısırik için *brownie*'me uzandım. Tabii ki duymuştu. "Gerçekten geri geleceğini düşünüyor musun?"

"Şey, ben *bunu* demedim. Ama terk edilmek ölümcül bir şey değil."

Çiğnerken ona baktım. "Tabii, sanki sen bilirsin de."

"Eski sevgililerimin hiçbirisinin bu yüzden ölmediğinden oldukça eminim," dedi. Ona daha sert bir bakış attım ve Ethan şefkatle gülümsedi. "Üzgünüm, Faythe ama bunu bir nevi hak ettiğini kabul etmelisin. Adamı kendi düşününde *ektin*."

"Bu beş yıl önceydi! Hem sen kimin tarafındasın?" diye çıktım kâğıt bardağa uzanarak. İçindekini tek bir yakıcı yudumda içtim ve Ethan onaylama içinde başını salladı. Ve bir parça da eğlenerek.

"Tutulacak bir taraf yok," dedi ve ona dirsek attım. Belli belirsiz gülümseyip doğruldu. "Bak, seninle bir araya gelmeyi tekrar kabul etmeyeceğini söylemiyorum. Sadece o karar verene kadar onu kendi haline bırakmanın seni öldürmeyeceğini söylüyorum."

"Teşekkürler, Ethan. Çok yardımcı oldun."

"Sorun değil." Kâğıt bardağı ezdi ve odanın karşısına, masamın yanındaki çöp tenekesinin içine attı.

Antredeki sarkaçlı saat dört kez vurdu ve doğruluğundan emin olmak için radyomdaki saate göz attım. Gerçekten saat sabahın dördüydü ve daha gözümü bile kırpmamıştım. Harika.

"Fırsatın varken gidip biraz uyusan iyi edersin," dedim, Michael'in günün çoğunda arabayı Ethan'a kullanıracaklığının fazlasıyla bilincinde olarak.

"Evet, sanırım." Ayağa kalktı, kırık kapıma doğru geri geri gitti ve benimkilerden daha koyu olan yeşil gözleriyle beni izledi. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedim yatak örtümü düzeltirken. "Bunu hak ettim, hatırladın mı?"

Ethan sırtıttı. "Evet, sen şeytanın dölüsün. Gerçekten, şeytan çıkartan birisini çağırmadığı için şanslısın."

Yumruklama yastığımı ona fırlattım, Ethan güldü ve poduk pembe füze başını kıl payı kaçırıp parçalanmış kapı çerçevesinden sekerek hızla koridora kaçtı. Aniden bitkin düştüm, ayağa kalkıp kapımı yerine taktım, kendi başına duramadığı için arkasına sandalyemi dayadım. Yastığı almak için eğildim ve kalktığımda, gözüm şifonyerin aynasındaki yansıma takıldı.

Yüzüm ağlamaktan kızarık ve şişti, saçlarım bir omzumun arkasından sırtıma dökülüyor, boynumdan yukarı çıkan hilal şeklindeki yara izlerini -bu izleri aldığım günden beri kâbuslarımın giren orman kedisi Miguel'le yaşadığım mücadelenin kalıcı hatırası- çerçeveliyordu. Miguel, Marc dışında bizzat gördüğüm ilk serseriydi, benzer görünüşleri ve bana İspanyolca küfretme eğilimleri dışında neredeyse hiçbir ortak yanları yoktu.

Bir saniye... Karşılaştığım ilk serseri Miguel değildi. Luiz'di. Onunla kampüste kavga etmiş ve burnunu kırarak onu başımdan defetmiştim. Bu, insan erkek arkadaşımı ısırmamdan sadece saatler sonrasına denk geliyordu. Eğer Marc benim için gelmemiş olsaydı, Andrew'a ne olduğunu o gece çözebilirdim. Onunla ilgilenebilirdim. Andrew'u benden önce bulan psikozlu kedi her kimse, Andrew'u onun merhametine asla bırakmazdım...

Ah, lanet olsun. Gözlerim kapandı ve aynadaki görüntüm kendi kişisel karanlığım tarafından yutuldu.

Luiz. Kampüste veya Kuzey Teksas Üniversite'sinin yakınlarında başka kedi yoktu. Olsaydı bilirdik. Ama Luiz oradaydı. Beni yakalamak üzere gönderilmişti ve Miguel onun bu başarısızlığından mutlu olmamıştı. Luiz'i ikinci bir deneme için göndermiş bile olabilirdi. Neyse ki oradan çoktan ayrılmıştım. Ama Andrew ayrılmamıştı. Hastaydı ve o sıralarda muhtemelen benim kokumu yaymaktaydı.

Andrew, Luiz'le birlikte. Bu düşünce aklıma geldiği anda, doğru olduğunu biliyordum. Bana benzeyen striptizcileri hedef almalarına şaşırılmamalıydı. İkisi de benden nefret ediyordu.

Yeni teorim bana oldukça mantıklı geliyordu ama kimse Luiz'in canlı olduğuna inanmayacağı gibi, bunca zamandır bizim bölgemizde bulunduğu da inanmayacaktı. Hiç fark edilmeden. Otuzdan fazla kedisi bulunan bir Gurur sürüsünden, doksan günden fazla süredir saklanabilmesinin tek yolu gizlenmek ve tek bir yerde kalmaktı. Ama bu Luiz'in tarzı değildi. Üç ay önce, Miguel'in verdiği bir çeşit görevle üniversiteli kızları öldürüyor ve cesetlerini ortada bırakıyordu. Eğer bu küçük projesine devam etmiş olsaydı, onu bulabilirdik. Kahretsin, polis bile onu eninde sonunda yakalardı ki bu bir felaket olurdu.

Ama Luiz'in kıcını Kuzey Teksas Üniversitesi'nde tekmelediğim geceden beri öldürülmüş tek bir üniversiteli genç kız bulmamıştık. Veya striptizciler kaybolmaya başlayana kadar Luiz'e ait başka herhangi bir iz de bulamamıştık. Henüz kimse onun bu olaya dâhil olduğundan haberdar değildi ama benim hiç kuşum yoktu. Luiz "işini" yeni bir dizi kurbanla mı devam ettiriyordu? Öyleyse, neden Missouri'den başka bir yere gitmişti? Ve aradaki üç aylık boşluk nedendi?

Üç ay. Pofuduk pembe yastığı şifonyerimden aldım ve kafamdaki bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken ellerimde kıvırdım. Aradaki boşluk Andrew'un iyileşme süreciydi. Öyle olmak zorundaydı. Luiz, kedi tırmığı hastalığı boyunca eski sevgilime bakmak için küçük hobisine ara vermişti.

Ama bu bir orman kedisi için garip bir fedakârlık demekti. Bir serserinin daha kurtulup kurtulmamasına neden önem versindi ki?

Çünkü Andrew'a ben enfeksiyon bulaştırmıştım. Luiz muhtemelen eski sevgilimi beni kendine çekmek için kullanabileceğini düşünmüştü. Benim yüzümdendi. Okuldan ayrıldıktan sonra muhtemelen Andrew'u beni bulmaya çalışarak takip etmiş ve ne yaptığımı tesadüfen öğrenmişti.

Andrew'a sadece enfeksiyon bulaştırmakla kalmamış, Luiz'i doğrudan ona yönlendirmiştim.

Örkeyle yastığı yatak başıma attım, yorganın üstüne zararsız bir şekilde düşmesine sinirlendim. Andrew'a virüs bulaştırdığımı fark etmiş olsaydım, tüm bu karışıklık -kayıp striptizciler, ölü kediler, Marc'ın... meseleleri- asla gerçekleşmemiş olurdu.

Babama Luiz'i anlatmak zorundaydım. Düşüncelerimi bir araya getirmeden çok önce koridordaydım ve çıplak ayaklarım soğuk döşemeye değiyordu. Babamı daha iki saat bile uyumamışken önseziye dayalı bir teori hakkında konuşmak için uyarıdım. Aksini gösteremediğim takdirde liderin fazlasıyla deneyimsiz bir adamının yalnızca içgüdüleri sayılacak bir şeyi meşru kılmak için kanıtı ihtiyacım vardı.

Ryan. Korkak Aslan'ın kendisiyle konuşmak zorundaydım. Miguel'in planları ve suç ortaklarıyla ilgili tahminimi doğrulayabilecek bir şey bilebilirdi. Bir topuğumun üstünde dönerek koridordan mutfığa koştum, antredeki sarkaçlı saate bakmak için

duraksadım. Ön pencerelerden sadece soluk ay ışığı giriyor olsa bile saati net bir şekilde okuyabiliyordum. Sabah dördü yirmi iki geçiyordu. Muhtemelen şafaktan önce yatağımı tekrar göremeyecektim. Bu da bir sorun değildi çünkü zaten uyuyamazdım.

Mutfakta gördüğüm, uzun, beyaz tezgâhın üstünde bekleyen şeyi beynim algılamadan önce bodruma doğru giderken esnedim. Orada, duvarın yanında, çocukların belli ki dondurmaları için kendilerine yer açmak amacıyla kenara ittikleri gümüş, parlak bir tepsi, üstünde soğuk, katılaşmış hollandez sosuyla kaplı pişmiş pisi balığı, elma dilim patatesler ve birkaç kuşkonmazla dolu olan bir yemek tabağı duruyordu. Yemek tabağının yanında bir kumaş peçete, bir yemek çatalı, bir tatlı çatalı ve pasta yapımında kullanılan krakerin kabukları ile bir çilek lekesi dışında boş olan bir tatlı tabağı vardı. Ve içindeki buzun uzun zaman önce eridiği bir buzlu çay bardağı.

Ryan'ın akşam yemeği. Kimse bunu ona götürme zahmetine girmemişti. Yarı utanç ve öfkeyle başımı iki yana salladım. Tepsinin tezgâhın üstünde fark edilmeden durması annemin tüm akşamını ormanda geçirdiğini gösteriyordu. Mutfak temizlerken her akşam ona bir tepsi hazırlardı ama kararlı bir şekilde bunu ona götürmeyi reddetmişti, babam ısrar etse bile. Birimizin bunu yapması gerekiyordu ama herkesin en sevmediği angarya, akşamki keşiflerin heyecanı ile belli ki ihmal edilmmişti.

Elbette dondurma ihmal edilmemişti ve birisi açık bir şekilde Ryan'ın *cheesecake*'ini yemek için de vakit bulmuştu.

Harika, diye düşündüm. *Bu gece konuşmak için hiç havasında olmayacak. Uyanıksa tabii. Sinirle suratımı asarak, boş tatlı tabağını ve çatalı tezgâhın üstüne koydum, sonra tepsiyi aldım. Bodrum kapısını çekerken tepsiyi bir elimin üstünde dengeledim, sonra*

yolumu aydınlatmak için bodrum ışığının hâlâ açık olmasına memnun bir şekilde merdivenlerden aşağı indim.

Merdivenin yarısında, burnuma sifonu çekilmemiş bir tuvalet kokusu çarptı, hiç şüphe yok ki şafak öncesi saatlerde bile boğucu olan sıcakla koku daha kötü bir hale gelmişti.

Ryan bir selam vermek yerine şiltesinin üstünde oturup, "Tam zamanı," diye çıkıştı. "Aşağıda yaşadığımı unuttunuz mu? Yoksa babam buna bir çare bulmaya mı karar verdi?"

"Bunu ummaktan vazgeçmiyoruz." Ona bakmak için kafesin birkaç metre ötesinde durdum. "Ve gecikmeden dolayı beni suçlama. Günümün çoğunu New Orleans'ta geçirdim."

Bir an için gözleri merakla aydınlandı. Ama sonra her zamanki asık suratı geri döndü ve konuşmayı en sevdiği konuya çevirdi: Ryan Sanders. "Evet, pekâlâ, birisi en azından lanet olası kahve bardağını boşaltabilir ve biraz akşam yemeği getirebilirdi. Yoksa gün ışığını son kez gördüğümünden beri temel insan ihtiyaçlarının listesi değişti mi?"

Kaşlarımı çatarak tepsiyi kafesin yanındaki deri sırtlı bir sandalyenin üstüne yerleştirdim. "Bana yaşattığın cehenneme kıyasla krallar gibi yaşıyorsun, o yüzden bununla birlikte akşam yemeğini de tuvalete boşaltıp sifonu çekmeden önce kapa çeneni." Kafesinin demirlerinin hemen dışına koyduğu berbat kokulu kahve bardağını homurdanarak aldım, bodrumun diğer ucuna, ağırlık seti ile boş ağırlıkların durduğu platformun arkasındaki banyoya götürdüm. "Hem sen neden uyanıksın?"

"Karnımın gurultusu beni uyutmadı."

Bardağı lavaboda durularken dişlerimi kenetledim. "Kuzeninin tecavüze uğradıktan sonra sızana kadar ağlamasının sesiyle uyumayı dene bir de." Artık iyice kızgın bir halde, ayaklarımı

yere vura vura hücrelerine geri döndüm ve kutuyu ulaşabileceği bir yere bırakıp ellerimi yıkamak üzere banyoya döndüm.

Parmaklıklara dönüp Ryan'ın tabağını hollandez sosunu bir kenara sıçratarak aldım ve çatalını elma dilim patateslerinin ortasına bıraktım. "Uzaktaki duvara git ve ellerini başının üstüne, avuç içlerin tuğlalara değecek şekilde koy."

"Haydi, Faythe. Bu gerçekten gerekli mi?" diye sızlandı, sanki çok umurumdaymış gibi bana dudaklarını bükerek. Umursamıyordum. Beni Miguel'in bodrumunda onurumu -ve hayatımı- korumak için iki tecavüzcüyle baş etmek üzere kilitli bıraktığı gece Ryan'a duyduğum her türlü ailevi sevgiyi bitirmiştım.

Ona ilgisizce yapmacık bir omuz silktim. "İyi. Yiyip yemen umurumda değil."

"Tamam, tamam." Ryan döndü ve yüzünün yanını tuğla duvara bastırdı, her gün üç kere aldığı pozisyonun aynısını aldı. En azından bugüne kadar her gün. Memnun bir şekilde kafesin altındaki küçük çelik kapağın önünde diz çöküp akşam yemeği tabağını ve peçetesini içeri ittim. Sonra tabağının yanına çay bardağını koymak için parmaklıkların arasından uzandım.

Ahşap sandalyeye yerleşirken Ryan bir eliyle tabağını, diğer eliyle bardağını almak için ileri doğru ayaklarını sürüdü, peçeteyi tamamen görmezden gelerek oturabileceği ve yemek yiyebileceği tek yer olan şiltesine geri yürüdü.

Kollarımı göğsümde kavuşturup çatalının sapındaki tereyağı ve donmuş yağı yalarken tiksinti içinde yüzümü buruşturdum. "Orada oturup beni mi izleyeceksin?" diye sordu. Sorusuna cevap veremeden, sanki duvarların üstünde bir şey arıyormuş gibi bodruma bakındı. "Hem saat kaç?"

"Sabah dört otuz."

Çatalını bir parça soğuk balığa sapladı. "Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

"Bu kadar geç," diye düzelttim.

"Yatağa gitmedin mi hâlâ?" diye sordu Ryan, ağzını kapama zahmetine girmeden. Annem görse dehşete düşerdi. Belki Ryan'ın kötüleşen terbiyesi onu görmeye gelmemesinin asıl nedeniydi. "Öyleyse herkesin kafesteki zavallı çocuğu beslemeyi unutmasını sağlayacak kadar önemli şey neydi?"

Ryan'ın anlayış hak ettiğini düşündüğü belliydi ama ben aynı fikirde olmasam da ağzımı açmadım. Onu ne kadar çok kızdırırsam, bana bilmek istediğimi söyleme olasılığı o kadar azalırdı. "Çok olaylı bir akşam geçirdik." Onunla göz teması kurmak için öne eğildim ve bunu yaparken, geçtiğimiz üç ay boyunca yüzünün ne kadar toparladığını fark ettim ilk defa. Güneş ışığı ile temiz havanın eksikliğine ve son zamanlarda atladığı öğünlere rağmen, onun yerinde bulunduğum haziran ayındaki halinden çok daha sağlıklı gözüküyordu.

Çatal ağzından birkaç santim ötede durdu, ucunda bir kuşkonmaz sapı vardı. "Ne oldu?"

"Sana bunu söyleyebilmem için önce lideri sana yeniden erişim izni sağlaması konusunda ikna etmelisin." İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk ama ondaki bilgilere ihtiyaç duyduğum için, yüz ifadesindeki hayal kırıklığına gülme dürtüsüyle savaştım. "Ancak, birkaç ekstra puan kazanman için sana bir şans veriyorum."

Kuşkonmazın ucunu ısırды, gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ne istiyorsun?"

"Bilgi."

Ryan ağzındakileri çiğnerken pis pis sırttı. "Ne çeşit bir bilgi ve bunu ne kadar ciddi bir şekilde istiyorsun?"

"Konuşmaya başlamazsan yarın sana yemek verilmemesini sağlayacak kadar ciddi bir şekilde. Hemen," diye ekledim, sırtışı öfkeli bir kaş çatmaya dönerken yüzüm dikkatli bir şekilde ifadesizleşerek. "Luiz hakkında bildiğin her şeyi duymaya ihtiyacım var."

Yirmi Dört

"Luiz mi?" Ryan görünür bir şekilde gevşeyip çatalına birçok elma dilim patates saplarken tuğla duvara kaydıldı. "Onun hakkında ne bilmek istiyorsun? O öldü."

"Nereden biliyorsun?" Bir anda, bir defter getirip not alabilmeyi diledim. Ya da en azından ellerimle yapacak bir şeyimin olmasını.

Ağabeyim kaşlarını çatı. Lokmasını yuttu ve cevap vermeden önce artık o kadar da buzlu olmayan buzlu çaydan büyük bir yudum aldı. "Pekâlâ, sanırım diğer herkes gibi onun öldüğünü farz ettim. Neden? Ortaya mı çıktı?"

Sorusunu duymazdan gelip kolumla alnımdaki terleri sil-dim. *Kahretsin, bodrumlardan nefret ediyorum.*

"Luiz'le hiç tanışmadın, değil mi?" diye sordum ve Ryan başını iki yana sallarken ıslak, tel tel olmuş saçları kııldadı. "Onunla hiç telefonda konuştun mu? Ya da Eric veya Miguel'in onunla konuştuğunu duydun mu?"

Başıyla onaylayıp başka bir kuşkonmazın ucunu hollandez sosu havuzunda dolaştırdı. "Seni getirmelerinden birkaç gün önce Miguel ve Luiz'in telefonda tartıştıklarını duydum."

"Hangi konuda tartışıyorlardı?"

"Bunu nereden bileyim?" Ryan lokmasını ağzına tıktı, ardından yerken konuştu. "Portekizce konuşuyorlardı. Birkaç kelimedenden fazlasını anlamama yetecek kadar İspanyolcaya benzemiyor."

Kulaklarım dikildi, neredeyse kelimenin tam manasıyla dikilmişlerdi. "Hangi birkaç kelimeyi tanıdın?"

"Tanrım, Faythe," dedi kirli tabanlı çıplak bir ayağını şiltesinin üstüne çekerek. "Bu aylar önceydi ve dikkatimi vermiyordum. Televizyondaki programı duyabileyim diye seslerini kesmelerini istiyordum."

"Sadece bir dakika için düşün," diye ısrar ettim. Suratını astı ama konsantrasyon içinde gözlerini kapadı.

"Mujer gibi bir şey dediler, bu..."

"Kadın demek. Biliyorum." Açıklamasını elimle geçiştirdim. "Başka?"

"Bana bir dakika ver!" Daha fazla çiğnemek ve daha fazla düşünmek... Hangisinin onun için daha zor olduğundan emin olamadım. "Himm. Birkaç defa *humano*²¹ dediklerini duydum. Ve belki de *mordedura*... ısırma. Ve *mate* gibi bir şey duyduğumu biliyorum, İspanyolcada 'öldürmek' demek, beni öldürmeyi tartışıyor olabileceklerini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü. Ama ikisi de ismimi söylemedi, dolayısıyla sonuçta bunu demek istememiş olabilirler."

Sertçe başımla onayladım, onun haklı olduğundan neredeyse emindim, yine de yapılacaklar listelerinin bir yerinde Ryan'ın öldürülmesi olmalıydı. Bana evcil hayvan projeleri hakkında tartışıyorlarmış gibi geliyordu.

21 (Port.) İnsan. (ç.n.)

Antredeki sarkaçlı saat beş kez çaldı, üst kata çıktığımda biraz kahve yapmayı aklıma not edip elimle ağzımı kapayarak esnedim. "Başka bir şey?"

"Evet. Luiz birisinin burnu hakkında bir şey söyledi. Nariz. Sonra Miguel bir üniversite hakkında bir şeyler söylemeye devam etti. *Universidad*. Çok ısrarcı gibiydi ve Luiz hayır deyip duruyordu. Okula gitmek istemiyormuş gibi bağırıyordu. Miguel'in onun gidip biraz İngilizce öğrenmesini istemiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra Miguel senin peşinden gittiklerini söylediğinde, seni okuldan nasıl kaçıracakları konusunda tartışmış olabileceklerini fark ettim."

Ryan "burun" dedikten sonra söylediklerinin bir kelimesini bile zar zor duymuştum çünkü bu, Luiz ortadan kaybolmadan önce söylediği son şeylerle ilgili bilmek istediğim her şeyi söylüyordu. Kulağa Miguel'in Luiz'den beni bir kez daha yakalamayı denemesini istemiş gibi geliyordu ama Luiz bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Burnunu kırdığım için, onu gerçekten suçlayamıyordum.

"Tam olarak ne zaman bu tartışmayı yaptılar?" diye sordum, kafesinin önünde volta atmak için sandalyemden kalkarak. "Hangi gündü?"

"Kahretsin Faythe, bilmiyorum." Soğuk pisi balığının son lokmasını ağzına atmadan önce havada tutup lokmasına bakarak suratını ekşitti.

"İyi o zaman biraz düşünsene!" diye ısrar ettim, parmaklıkları sarsma içgüdüüne direnerek. "Tartışmaları ile beni getirdikleri gün arasında ne kadar süre vardı?"

"Birkaç gün. Miguel ve Eric'in, Abby'nin peşine düşmelerinden hemen önceydi." Balığını ısırıp rengi birdenbire tadı

kötüymüş gibi attı. Ama sorunun soğuk, lastiğe benzeyen balık kadar, eski ve acı hatıralarla da ilgili olduğunu biliyordum.

Dişlerimi kenetledim ve Abby'nin parmaklıklar arkasındaki görüntüsü zihnimde parlarken ellerim iki yanımda yumruk oldu. Onu ilk kez orada gördüğümde her tarafı çürükler içinde ve şoktaydı, birbirine karışmış kızıl buklelerden oluşan bir perdenin arkasına saklanıyordu. Yukarıdaki evden gelen her sesle yerinden sıçırıyordu ve zamanının çoğunu hücresinin bir köşesindeki çıplak şiltenin üstüne kıvrılarak geçiriyordu.

Onu serbest bırakmak veya babamıza onu nerede bulacağına dair isimsiz bir ipucu göndermek yerine, Ryan onun –ve sonra da benim– bodrumdaki hapishanede geçirdiğimiz her saniyeyi dehşet içinde geçirmemize göz yummuştu.

"Eğer Miguel benimle şansını bir kez daha denemesi için onu ertesi gün kampüse gönderdiyse, Luiz kolaylıkla Andrew'a kedi tırmığı hastalığının pençesindeyken rastlamış olabilirdi," diye mırıldandım.

"Andrew kim?" diye sordu Ryan. Ona dik dik baktım, sesli bir şekilde düşündüğüm için sinirlenmiştim. Ama o anki yorgunluğum göz önüne alınırsa düşünebiliyor olmam bile bir mucizeydi.

"O tabakla işin bitti mi?" diye sordum, nemlenmiş tenime yapışan atletimin kenarını çekiştirerek.

"Evet." Bardağındaki sulanmış çayın sonunu içti. "Bunu da alabilirsin. Ama gitmeden önce suyumı tekrar doldurabilir misin?"

Plastik bardağını parmaklıkların arasından uzatıp istediğinde su alabilmesi için kafesine yakın konan ofis tipi su sebine

baktım. Bidon boştu ve bunun farkına varmak, bodrumun ne kadar sıcak olduğunu yeniden idrak etmemi sağladı.

"İyi." Baş aşağı duran bidonu yerinden çıkardım ve banyodaki derin lavaboda doldurdum, sonra yerde sürüyerek taşıdım ve tekrar yerine taktım. Sonra ağabeyimin paslanmaz çelik kapaktan ittiği annemin tabaklarını aldım ve gitmek için döndüm.

"Yukarıda neler oluyor, Faythe?" Ben merdivenlere doğru giderken Ryan parmaklıkların izin verdiği ölçüde beni takip etti. "Günlerdir kimse ne ağırlık kaldırmaya ne de atışmaya geliyor ve şimdi de beni aç bırakıyorlar. Ve sen Luiz'i soruyorsun. Onu buldular mı?"

Bir elim idareten yapılmış tırabzandayken –merdivenler boyunca uzanan sekiz santimlik demir boru– omzumun üstünden ona baktım. "Hayır. Bildiğim kadarıyla kimse aramıyor bile."

"Haydi ama Faythe!" diye bağırdı Ryan ben merdivenlere sıçrarken. "En azından ben seni bilgilendiriyordum. Seni asla habersiz bırakmadım."

"Aslında..." Basamakların en başında durdum, parmağım çoktan elektrik düğmesinin üstünde durmaktaydı. "Yaptığın tam olarak buydu." Düğmeyi kapadım ve mutfaka adım atıp bodrum kapısını sıcaklığın, kokunun ve Ryan'ın itirazlarının üstüne kapadım.

Tabakları lavaboda durulayıp bir demlik dolusu kahve hazırlamaya başlarken suçluluk hissetmem gerekirdi ama hissetmiyordum. Sadece yorgun hissediyordum. Ve çok aç.

Annem ayakta olsaydı krep, omlet veya içeriği bunlar kadar karışık bir şeyler yapardı. Ama sabahın köründe bir grup çiğ malzemeyi karıştırmak veya doğramak için fazla tembeldim, özellikle uyumamış veya kahvemi içmemiş olduğumu göz önüne

alırsak. O yüzden yumurtalı ekmeğe razı oldum. Bunu minimum gayretle ben bile yapabiliyordum.

Kahvem filtreden geçerek sadece güzel kokusuyla bile beni ayakta tutarken, iki yumurtayı büyük bir cam kâsede çırpım sonra yoğun kremayı, vanilyayı ve şekeri ekleyip biraz daha çırpım. Aslında kremamsı karışımı gerektiğinden biraz daha uzun süre çırpım, çünkü üzerimde iyileştirici bir etki yaratmıştı. Bir şeylerin canını çıkartırcasına vurmaya ihtiyacım vardı ve Ryan'ın parmaklıklarının arkasına geçemediğime göre yumurtalar sabahın beşinde tek seçeneğimmiş gibi görünüyordu.

İşin başında *ben* olsaydım, işlediği suçlar yüzünden Ryan'ı nasıl disipline edeceğimi sessizce mırıldanarak, tezgâhın altındaki dolapta, annemin paslanmaz çeliği veya teflon kaplaması yüzünden aldığı her bir tavayı veya saplı tencereyi tıngırdatarak yanları yüksek düz bir tava aradım.

"Günaydın," dedi babam tezgâhın öteki ucundan, beni o kadar korkutmuştu ki başımı dolaba çarpım. Kendi gürültüm babamın yaklaşan ayak seslerini bastırmıştı.

"Baba, ödümü bo... hımm... patlattın." Başımdaki yeni şişliği ovuşturarak tavayı tezgâhın üstüne, aramıza koydum. "Odaya girdiğin bir dahaki sefer biraz daha fazla ses yapabilir misin acaba?"

Tezgâhın etrafından dolaştı ve tepedeki dolaptan iki kahve kupası aldı. "Annenin kap kacağına işkence etmeye karar verdiğin bir sonraki sefer biraz daha az ses yapabilir misin acaba?"

"Üzgünüm." Dolabın kapısını tekmeleyip kapadım ve bir dilim tost ekmeği almak için ekmek kutusuna uzandım.

"Zaten kalkmam gerekiyordu." Her iki kupaya kahve doldurdu. "Wesley'in uçağı bir saat içinde iniyor."

Ekmek dilimlerini kâseye dizerken babama baktım. "Anlıyorum." Hâlâ siyah plastik örtüye sarılı bir şekilde ahırda duran Jamey Gardner'ın düşüncesiyle omuzlarıma sanki gerçek ağırlıklar binmiş gibi bir yorgunluk yerleşti.

Ekmek tavadaki yumurta bulamacını emerken, tavayı ısıttım.

Babam tezgâhın üstüne, önüme bir kupa koydu. "Neden bu kadar erken saatte ayaktasın?" diye sordu kahve kremasının kapağını açarken. "Ve sakın bana içinden herkese kahvaltı hazırlamak geldiğini söyleme."

"Aslında henüz yatağa gidemedim," diye itiraf ettim ve babam kaşlarını çattı. Bağırmaya başlamak için ağzını açtı ama gerçek bir tutarlılıkla kendimi savunmadan önce o ilk yudum kahveye deli gibi ihtiyaç duyduğum için onu kesmek üzere elimi kaldırdım.

Kafeinin ilk belirtileri sistemime girer ve içime bitkin bir huzur yerleşirken gülümsedim. "Sanırım Andrew'a kimin yardım ettiğini buldum."

Babam sessiz bir şekilde kupasından yudumladı, sakince devam etmemi bekliyordu.

Lanet olsun. Tüm gece ayakta kalmış ve muhtemelen Marc'ı sonsuza kadar kaybetmişim, fakat babam bu kısım boyunca -neyse ki- uyumuş gibi gözüküyordu. Liderimden en azından biraz heyecan görmeyi hak ediyordum, özellikle araştırdığım bilginin bana atadığı işe ait olduğunu düşünecek olursak.

Ters ters bakarak ona sırtımı döndüm ve vıcık vıcık ilk dört ekmek dilimini tavaya koydum. Tereyağı ile vanilya kokusu tüm mutfağı sarıp tost ekmeği cızıldarken karnım guruldadı.

"Luiz," dedim sinirli bir şekilde ekmeği dürterek. Ona hâlâ dargın olduğumdan dönmeye zahmet etmedim ama şaş-

kınlıktan kahve babamın boğazına takıldığında kararımın pişmanlık duyduğum.

Arkamı dönüp babamı koyu mavi parlak ropdöşambırının önündeki hiç de vakur olmayan bir kahve lekesini silerken gördüm. Asık suratımın gerisinde sinsi bir tebessüm belirdi ama babam baktığında kupamla bunu hızlı bir şekilde gizledim.

"Bu fikir aklına nereden geldi ki?" diye sordu her zamanki sükûnetine hemen kavuşarak.

"Bir önsezi." İlk ekmek dilimini çevirdim. "Ve bunu daha önce düşünmediğim için biraz şaşkınım. Durum şu: Kuzey Teksas Üniversitesi yakınlarında bir yerde başka kedi yoktu. Ama Luiz'in orada olduğunu *biliyoruz*, tam da Andrew'u ısırdığım gün. Muhtemelen ikimizi beraber gördü. Peki ya Luiz ertesi gün geri gelip de beni bulamazsa ne olurdu?"

Babam kupasından yudumladı, beni seyrederken cevapsız kalıyordu.

Gözlerimi devirip konuşurken elimdeki spatulayı da kullandım. "Andrew'u takip ederdi! Değil mi? Bana ulaşmak için. Ama ben çoktan gitmiştim ve erkek arkadaşım daha yeni hastalanmıştı. Andrew'un üstünden -kanından- benim kokumu alabiliyor olmalıydı. Bunu fark edememesi oldukça zor olurdu."

Kaşlarını çattı ve verdiği tepkiye duyduğum hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. Bunu anlamayacağını bilmem gerekirdi. Gerçekler üzerine kararlar verirdi; ne kadar güzel kurulmuş olurlarsa olsunlar, mantığın olağanüstü kurgulamaları üzerine değil.

"Faythe, korkunç sayıda varsayım var ve hiç gerçek kanıt yok." Babam kupasını tezgâhın üstüne koydu, seramiğin seramiğe değip ses çıkarması her nasılsa şüphesini ifade etmeyi

başardı. "Tüm belirtilere göre birkaç aydır ölü olan birisinden şüphelenmem için somut bir şey gerekecek."

"O ölü değil." Yüzümden saçlarımı çektim ve ilk ekmek dilimini tavadan alıp bir servis tabağına koydum. "Herkes onun öldüğünü *varsayıyor* çünkü bir süredir ortaya çıkmadı. Ama *hepimizi* aptal yerine koyuyorlar çünkü o ölmedi. Sadece Andrew'un kedi tırmığı hastalığından kurtulmasını sağlamakla meşguldü."

"Bekle," dedi babam ve ne söyleyeceğini kesin olarak bildiğimden, korkuyla gözlerimi kapadım. "Sen Luiz'in, seri katil olan bir orman kedisinin, eski erkek arkadaşını sağlığına kavuşturabilmek için üniversiteli kızları katletmeyi kestiğini mi söylüyorsun? Bunun kulağa ne kadar... *saçma* geldiğini anlıyorsun musun?"

Spatulayı sımsıkı kavradım. "Evet. İnan bana, biliyorum."

"Ve sen onu defettikten sonra Luiz'in gerçekten geri dönüp dönmediğini bilmek gibi bir imkânımız yok."

Son ekmeği tavadan alırken kendi kendime gülümsedim. *Güvenirlik kartını oynama zamanı geldi.* "Aslında, kaynağımdan aldığım bilgiye dayanarak söylüyorum ki böyle yaptığına fazlasıyla eminim."

Tek kaşını kaldırdı. "Ve kaynağın..."

"Ryan."

Babam gözlerini kırptırınca sırttım. "Ryan tam olarak ne söyledi?"

Ryan gerçekte yarı yarıya hatırladığı birkaç Portekizce sözcükten başka bir şey söylememiş olduğu için detayları daha güçlendirmek adına onları biraz süslemeyi gerçekten ama gerçekten isterdim. Ama babam güvenilirmez ağabeyimden öğrendiğimi iddia ettiğim her şeyi gidip kendisi de doğrulayacağından,

hayatım-üzerine-yemin-ederim, pençelerimin-sökülsün-ki-doğ-
ruyu-söylüyorum şeklindeki gerçekleri anlattım. "Luiz'in kız
kaçıran kışını tekmelediğim gün Miguel ve Luiz'in aralarındaki
bir tartışmadan anladıklarını anlattı."

Babamın her zamanki anlaşılabilir yüz ifadesinde bir te-
bessüm belirdi, o yüzden cesaretlenerek devam ettim. "Miguel,
benim için Luiz'in geri dönmesini istemiş ve Luiz ise burnunu
kırdığım için gitmek istememiş." Ocağa döndüm ve tavaya yeni
bir dilim koydum, yanlılıkla yumurta bulamacını temiz ocağın
üstüne döküp saçtım. "Marc ve ben eve geldikten sonraki sa-
bah Andrew'la telefonda konuşmuştum ve çoktan hastalanmaya
başlamıştı. Keşke o zamanlarda bunun kedi tırmığı hastalığı
olduğunu anlasaydım. Ama anlamadım."

"Hiç nedenin yoktu ki," dedi babam ve bu sözler üzerine
bir minnet dalgası hissettim.

"Teşekkürler. Her neyse, eğer Luiz o gün benim için git-
mişse, benim yerine Andrew'u bulacaktı."

"Ama kesin olarak Kuzey Teksas Üniversitesi'ne gidip git-
mediğini bilmiyorsun."

Tabağını önüne bir akçaağaç şurup şişesiyle birlikte koyarken
babama tatlı tatlı gülümsedim. "Hayır. Ama sen de gitmediğini
bilmiyorsun."

Babam söylemiş olduğum her şeyi düşünürken sessizce ekmekle-
rimizi çiğneyip tezgâhta yan yana yedik. Altıya on kala Michael
mutfağa girdi, çoktan kot pantolonunu ve kasvetli, polo yaka
lacivert tişörtünü giymişti, yasta olan bir adamın seyahat dostu
giysi fikrinin bu olduğundan şüphe yoktu.

Beş dakika sonra Ethan geldi, sadece belinden sıkıca tuttu-
rulmuş gri bir eşofman giyyordu. Gür siyah saçları hâlâ uyku
dağınıklığındaydı ve yanağında yastık izi vardı. Dosdoğru kahve
demliğine gitti, muhtemelen burnunu takip ediyordu çünkü yarı
kapalı gözlerinden herhangi bir şey görmesi mümkün değildi.

Yine de tezgâhın yanından geçerken tabağımdaki son yarım
dilim ekmeği kapacak kadar uyanıktı.

"Kendine başka yap," diye çıkıştım ama önceki gece -yani
üç saat önce- beni teselli etmek için o kadar uğraşmasından
sonra içimde gerçek bir öfke uyandırmayı başaramadım.

Yanlılıkla kaptığı bir çay fincanının içine kalan kahveyi
dökerken, "Yemek yapmadığımı biliyorsun," diye mırıldandı,
ağzı benim kahvaltıyla dolu bir şekilde.

"Uyan, Ethan," dedi babam önündeki tezgâha bir kutu mısır
gevreği koyarak. Michael iki kâse ve yarısı dolu bir kutu süt
ilave etti, sonra çatal bıçak çekmecesinden iki kaşık çıkardı.

Ethan bardağındakileri bitirdi, sonra üzerinde Cowboys ya-
zan kendi kocaman kupası yerine annemin gül desenli porselen
çay fincanının eline nasıl geldiğini bariz bir şekilde anlamaya
çalışarak fincana gözlerini dikip baktı. "Uyanığım," dedi çe-
nesindeki koyu renkli kirli sakalını ovuşturarak. Kâsesine bir
tepecik halinde Cheerios döktü, sonra üzerinde süt boşalttı ve
doksan kiloluk bir kedinin iştahıyla kâseye yumuldu. Ki öyleydi.

"Wes hepinizi araba kiralama yerine yapılacak bir geziden
kurtarmak için havaalanından buraya arabayla kendisi gelmekte
ısrar etti, o yüzden bir saatten kısa süre içinde burada olabilir.
Çantalarınızı hazırladığınızdan ve gitmeye hazır olduğunuzdan
emin olun. Cep telefonlarınızı şarj edin ve her ihtimale karşılık
fazladan bir batarya alın. Ve Ethan, biraz kahve yap."

Sabaha bir emirler listesiyle başlayan liderimiz bodrum kapısını açtı, elektrik düğmesini çevirdi, sonra tek kelime etmeden eğreti hapishaneye doğru indi.

Annem uçuk gri rengi ipek sabahlığıyla sessizce içeri geldiğinde tabağımı bulaşık makinesine koydum. Ethan, ben ve Marc hakkındaki haberleri yayarken oluşacak sempati dolu bakışlarından kaçınmak için koridordan odama doğru ağır adımlarla ilerledim. Yatağımın üstüne, buruşuk örtülerimin tepesine yüzüstü yığıldım ve saniyeler içinde uykuya daldım.

Yirmi Beş

Dokuzda on kala, neredeyse üç saatlik bir uykunun sonrasında, birisinin kapı çerçevesini yumruklamasıyla uyandım. "Uyandım," diye mırıldandım, yüzümü sesimi duyulabilecek kadar yastıktan kaldırarak. Jace bana koridordan seslenene kadar pek kalkmaya niyetim yoktu.

"Peki o zaman, haydi dışarı gel. Baban seni görmek istiyor."

Sırtüstü dönüp tavana gözlerimi diktim. "Giyinmem için bana bir dakika ver."

"Giyinik değil misin?"

Sıkıntıma rağmen şakasındaki neşeli tınıya gülümsedim. Kırk kapım hareket etmeye başlayana kadar. "Jace!" diye bağırdım, yataktan fırlayıp onu durdurmak için mücadele ederken gülmemeye çalışıyordum. Ciddi bir şekilde göz ucuyla bakmaya çalışmıyordu, aksi takdirde en başta hiç ses çıkarmazdı. Ama bugün bir şakayla paçayı kurtarmasına izin verirsem, yarın gerçeği için gelirdi.

Ben kapıyı elinden çekip tekrar çerçevesine dayarken Jace ciyakladı. Sonra surat astı, gözleri atletim ile şortumu görecektik kadar aşağılarda dolaştı. "Yalancı!" diye suçladı, gözlerindeki tebessüm yüzündeki somurtkan ifadeyi bozuyordu. "Çıplak değilsin."

"Kıyafetimi değiştirmek istediğimi kastetmiştim."

Sırıttı. "Peki, devam et."

"Güzel deneme." Sol yanağını okşadım, tıraş makinesiyle son buluşmasından dolayı teni pürüzsüzdü. Jace'in eski uysal davranışlarının geri dönmesi bana iki şeyi kesin olarak söylüyordu: Marc'ın beni terk ettiğini biliyordu ve Marc şu anda çiftlikte değildi. Eğer bunlardan herhangi biri yanlış olsaydı, Jace asla böyle rahat ve anlamsız bir şaka yapmazdı. En azından önceki gecenin felaketinden iyi *bir* şey çıkmıştı.

"Babama beş dakika sonra orada olacağımı söyle."

Kısa ve dar bir şort ile kırmızı, dar bir tişört giydim çabucak. Dişlerimi fırçaladıktan ve saçlarımı hızlıca atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra, cep telefonumu kaptım ve Andrew'la yaklaşmakta olan telefon konuşmamdan şimdiden korkarak ofise doğru ilerledim.

Ben vardığımda babam telefonda idi, o yüzden Jace'in yanına, ikili koltuğa oturdum. Kanepede tek başına oturan Vic ve babamın masasında önünde duran Owen dışında oda boştu. "Herkes nerede?" diye fısıldadım Jace'e, etrafa bakarak.

"Michael ve Ethan bir saat kadar önce Wes Gardner'la ayrıldılar," dedi kulağıma fısıldamak için eğilerek. Nefesi tüylerimi diken diken etti ama aynı zamanda aklıma Marc'ı ve biz, şey... yaparken kulağıma İspanyolca fısıldamaktan hoşlanmasını da getirmişti.

Babam boğazını temizledi ve bakışlarımı kaldırıncı onun telefonu yerine koyduğunu gördüm. "Marc ve Parker yirmi dakika önce Henderson'a vardılar. Dişi kediye ait izleri araştırıyorlar."

Marc'la olan kavgamdan bahsetmedi ve bunu ne kadar çok istesem de ben de söylemedim. Bu zamana kadar neler olduğunu kesinlikle duymuştu. Birileri ona mutlaka söylemişti.

Masasının köşesine oturdu ve bana sert bir bakışla odaklandı. "Kapına ne oldu?"

Belki de söylememişlerdi.

"Marc."

"Ah." Babam başıyla onayladı ve bu kadardı. Başka soru yoktu, en azından şu an için. "Birkaç dakika içinde Andrew'u arayacak, bulunduğu yeri ve şu anki ortağının kim olduğunu bulmaya çalışacaksın. Ama önce, Ryan'dan almış olduğun bilgiyi doğruladığımı söylememe izin ver ve sanırım Luiz'le ilgili teorinde haklı olabilirsin."

Babam koltuğuna oturdu. Şakaklarındaki beyaz izler onu yorgun ve biraz *yaşlı* gösteriyordu.

"Telefondaki kimdi?" diye sordum, babamın gelecekte bir zaman emekli olmaya hazır olup olmayacağı düşüncesinden rahatsız olarak. Hayatımdaki en güçlü, en istikrarlı şeydi... özellikle de şimdi Marc hayatımdan çekilmişken.

"Eğer sen ve Jace fısıldaşmasaydınız..." Sesi onaylamazlıkla kalınlaşmıştı. "Venezuela'daki kaynağımla konuşmakta olduğumu çoktan bilirdiniz."

Jace'le birlikte yapmaya alışık olduğum davranışımızın pek gizli olmayan kınamasına rağmen neşeli göründüm. "Adam ne dedi?"

"Kadının bize yardımcı olabilecek veya olamayacak bazı ilginç haberleri vardı." Haber kaynağının cinsiyetinden duyduğum şaşkınlığımı tadını çıkarmak için bir süre durdu, sonra devam etti. "Camilla yakın zamanda kaybolan hiçbir dişi kedi

tanımıyor ama dört buçuk yıl önce bölgede bir dizi kaybolma olduğundan bahsetti."

"Tüm dişi kediler mi?" diye sordu Vic ve kımıldarsam cevabın bir kısmını kaçıracağım da korkarak tamamen hareketsiz kaldım.

Babam başıyla onayladı. "Altı aylık bir süre içinde, dört farklı ülkeden tek tek kaybolmuşlar. Liderler çoğunlukla birbirleriyle iyi ilişkiler içinde değillerdi ve iş iştenden geçene kadar akıllarına birbirlerinden yardım istemek veya komşularını uyarmak bile gelmemiş."

"Kaç tane kaçırmışlar?" diye sordum, midemde şekillenmeye başlayan düğümü gevşetmeye çalışırken yumruğumu karnıma bastırarak. Bağlantı çok barizdi. Luiz, Miguel ve elemanları biz onları yakalayamadan önce üç Amerikalı dişi kediyi -ben dâhil- kaçırmıştı. Dünyanın kendi köşelerinde buradakine bire bir benzeyen başka bir komploya karışmama ihtimalleri neredeyse sıfırdı.

"Dört." Babam iş maskesini takınmıştı, bu da yeni bilgilerden ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Bir dişi kediyi Kolombiya'dan, diğerini Ekvator'dan, üçüncüsünü Peru'dan ve sonuncusunu da Venezuela'dan kaçırmışlar." Beni dikkatli bir şekilde izleyerek duraksadı. "Kızların hiçbirisi asla bulunamamış."

Bir an için kimse konuşmadı ve benim gibi herkesin korku ve öfkeyle donakaldığını düşündüm. Dört kız alınmıştı ve hiçbirisi dört yıldan uzun bir süredir bulunamamıştı. Hâlâ hayatta olabilirler miydi? Ve hayattalarsa, kendilerini esir eden kişilerden ne çeşit cehennem azapları çekmişlerdi?

Hepimizin düşündüğünden emin olduğum soruları seslendirecek gücü bulamadım. Beynimde anafor halinde dönen

karanlık sisin, akıl ve mantığı karartan bir hiddet ve öfke bulutunun ötesini göremedim.

Jace boğazını temizledi ve ses tüm şaşkınlığımı dağıttı. "Tamam, eğer Faythe haklıysa ve Luiz hâlâ hayattaysa, artık dişi kedileri değil, insan kadınları kaçırmasına rağmen Camilla'nın verdiği bu bilgi oldukça önemli olabilir. Ama tüm bunların peşinde olduğumuz dişi kediyle ne alakası var? Bağlantıyı göremiyorum."

Ben de göremiyordum ama sis incelmeye başlarken zihnimde bir görüntü şekillenmeye başlıyordu. Hâlâ pusluydu, önemli kısımları sinir edici bir detay eksikliğiyle çizilmişti. Ama resmin bir kısmı netti. "Luiz," dedim, düşüncelerimi toparlamaya çalıştığım sırada boş boş haliye bakarken. "Nasıl ve neden olduğundan emin değilim ama bağlantı o. Dişi kedi onu takip ediyor ve yolunun üstündeki erkek kedileri öldürüyor. Luiz'in peşinde olmalı çünkü dişi kedi ile Andrew arasında herhangi bir bağlantı göremiyorum ama Luiz'le yeryüzünün aynı bölgesinden geliyorlar."

Tamam, bu en iyi ihtimalle uyduruk sayılabilecek bir bağlantıydı; sadece aynı *kıtadan* olmaları, birbirlerine bir kez bile baktıkları anlamına gelmiyordu. Sonuçta ben kaç tane Kanaçalı kediyle tanışmıştım ki? Ama şu anda uçan kuştan medet umacak durumdaydım.

"Belki kayıp dişi kedilerden birisinin intikam peşindeki annesidir," diye önerdim.

Vic güldü. "Evet, şu kaçak annelere dikkat etmen gerekir. Onlar en kötülerini."

Ona dik dik baktım. "Sen hiç 'eli maşalı' deyimini duydun mu?"

"Elimizdeki konuya odaklanalım, lütfen," dedi babam.

"Üzgünüm." Vic gülümsemesini durdurmaya çalıştı ama tam olarak beceremedi.

"Evin fazla yakınında sorun çıkarmadan Andrew'u bulmamız gerek. Onu aramanın zamanı geldi." Babam kaşlarını çattı, dikkati benim üstümde toplanıyordu ve artan bitkinliğime rağmen konsantre olmaya çabaladım.

Babam dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Ne söyleyeceğini biliyor musun?"

"Evet." Tek elimle telefonumu sıkı sıkı tuttum. "Gerçekte nasıl hastalandığını anlatacağım ve özür dilediğimi söyleyeceğim. Eğer eski Andrew'dan herhangi bir şey kaldıysa içinde, buna saygı duyacaktır." Açıkçası başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Eğer onun hakkındakileri bize anlattığını hâlâ bilmiyorsa, onu aydınlatma. Seni tek başına yakalayabileceğini düşünürse istediğimiz gibi davranmaya daha hevesli olur," dedi babam. Başım la onayladım ve babam telefonuma doğru eliyle bir işaret yaptı. "Ara."

Baskı yok, diye düşündüm, liderin bir adamı olarak gelişmeye başlayan yeteneklerimi yargılamaya hazır olan, üstümdeki tüm gözlerin açıkça farkında olarak. Tuşlara basarken parmaklarım titriyordu. Nefesimi tutarak son tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Telefon çoktan yıpranmış sinirlerimi törpüleyen bir sesle çaldı.

Bir klik sesi duydum, sonra Andrew telefonuna cevap verdiğinde hatta oluşan yumuşak hışırtıyı. "Riske girip beni tekrar görmek konusunda endişelendiğini söyleyeceğim."

Bu tipik bir Andrew tarzı selamlamaydı, bir merhaba bile yoktu. Ama tanımış olduğum adama ait o küçücük belirti, bana

orada eski Andrew'a ait daha çok şey kalmış olabileceği umudunu verdi. "Endişelenmeli miyim?"

"Mütevazı tahminime göre... evet."

Karşımdaki koltuğun üstünde, Andrew'un kibrinden etkilenmeyen Vic gözlerini devirdi.

"Neden?" diye sordum şortumdan sarkan bir ipliği çekerek.

Hattın ucunda kıyafet hışırtıları duyuldu. "Küçük toplantımız için özel bir şeyler planladık."

"Biz mi? Yanında kim var?" Kuşkumu dile getirmek için ses çıkarmadan iznini isteyerek babama baktım. Başıyla onayladı, ben de devam ettim. "Luiz mi?"

Nefesimi tuttum, Andrew'un Luiz'le birlikte *olmaması* durumunda, neden bahsettiğime dair hiçbir fikri olmayacağını tamamen farkındaydım. Ama ani sessizliği neredeyse kesinlikle haklı olduğumu söylüyordu.

"Bunu nasıl bildin?" diye homurdandı Andrew.

Kalp atışlarım hızlandı ve daha dik oturdum, tahminimin doğrulanmasından dolayı hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüştüm. "Şu anda seninle birlikte mi?"

Telefonun ucunda bir şeyler parçalandı, sanki bir ahşabın kırılması gibi bir sestti. "Onu nereden bilebildin ki, lanet olasıca?" diye ısrar etti Andrew ve tanımış olduğum kibar, nazik adama ait tüm belirtiler kayboldu.

Oturamayacak kadar gergin olduğumdan, ikili koltuktan fırladım ve volta atmaya başladım, babamın da hızlı bir şekilde düşünmeye ihtiyaç duyduğunda aynı şeyi yaptığının tatsız bir şekilde farkındaydım. "Andrew, beni dinle. Ondan kurtulman gerek."

"Neden? Böylece beni tasmalı bir evcil hayvana dönüştürebilesin diye mi? Onlardan sende bir tane yok mu zaten?"

Bir anda kararsız kalarak, yürümeyi kesip babama bana rehberlik etmesi için baktım. "Bir şey söyle," dedi dudaklarını oynatarak ve göz ucuyla Vic'in babamın emrini vurgulamak için elini konuşan bir kukla gibi kullandığını gördüm.

"Andrew, bana güvenmek zorundasın." Tekrar volta atmaya başladım, artık hızlıydım, çıplak ayaklarım halının üstünde hışırdıyordu. "Sana her ne söylüyorsa, doğru değil. Yalan söylüyor."

"Ne, senin yaptığın gibi mi?" Ses tonu öfkeyle tizleşmişti sonra sesi, daha fazla mobilya kırılması gibi gelen seslerin altında gömülüp hepten kesildi. "Bir canavara dönüştürülüp sonra ölüme terk edildim. Benim hayatımı o kurtardı. Bana... her şeyi öğretti."

"Hayır." Beni göremiyor olsa da başımı iki yana salladım. "Seni kullanıyor. Seni kazara ısırdım ama ne olduğunu dün geceye kadar anlamadım. Bunun için hayatımın üstüne yemin ederim. Asla seni incitmek istemedim. Ama o seni tüm bu süre boyunca kullandı, yalan söyledi ve istediği şeyi sana yaptırmak için gerçeği çarpıttı."

"Birisine enfeksiyon bulaştırmak için kedi formunda olman gerek," diye çıkıştı Andrew, kelimeleri hiddetle kesiliyordu.

Tamam, bu doğrudu. Ama...

"Yani bunu kasıtlı olarak yaptın."

"Hayır!" diye bağırdım, o zamana kadar odadaki herkesi unutmıştım. "Bu konuda bildiğinden daha fazlası var. Sadece beni bir sani..."

"Söyleyeceklerini söylemek için bir şansın vardı ama konuşmak yerine bana bir veda bile etmeden gittin. Neden söyleyeceğin tek bir kelimeye bile inanayım şimdi?"

"Çünkü sana yardım edebilirim. Sana yardım etmek istiyorum." Hayatımda hiçbir zaman daha doğru bir şey söylememiştim. Andrew'un... delirmiş olması benim suçumdu. Ve muhtemelen öldürmeye eğilimli olması da.

"Senin lanet olası yardımını istemiyorum!" diye bağırdı kulağımın içine. Acımasızlık sesini bir zamanlardaki halinin sadece bir gölgesi haline dönüştürüyordu.

Taktik değiştirmenin zamanı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Neredesin Andrew? İzin ver gelip seni alayım. Tek başıma geleceğim." Volta atarken babam için parmaklarımı çapraz yapıp başımın üstünde tuttum. Andrew ve Luiz'in yakınına tek başıma gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ama onlar bunu bilmiyorlardı.

"Nerede miyim?" diye güldü ve o nahoş, kötü niyetli çarpık neşede, eski Andrew'dan hatırladığım tatlı, sevinç dolu kahkahanın küçük bir zerresini duydum. Nazik gözleri ve yavaş, sabırlı elleri olan adamın. Oralarda bir yerlerdeydi hâlâ. Olmak zorundaydı. "Cehennemin dibindeyim, Faythe. Ve sen de bana eşlik edeceksin."

Keder, gizli bir umutsuzluk dalgası halinde beni vurdu. Andrew'a ve daha önce olduğu kişi için duyduğum keder. Babamın masasının önünde durup masaya yaslandım, omuzlarım üzüntü ve suçlulukla düştü. Geçiş süresi boyunca Andrew'la ilgilenmiş olsaydım, iyi olabilirdi. Marc'a çok benzeyen birisi haline gelebilirdi. Ama onunla ilgilenmemiştim. Onu Luiz'in bulması için terk etmişim ve şimdi benim Andrew'umdan geriye kalan tek şey kahkahasının boş yankısındaki aşına olduğum sesti.

Ben ne yapmıştım? Ve bunu nasıl tersine çevirebilirdim?

"Çok üzgünüm," dedim tekrar, pişmanlığımın kalbindeki buzları eritebileceğimi umarak. "Bunu değiştirmek için her şeyi verirdim. Sana hayatını geri vermek için. Ama yapamam." Tekrar volta atmaya başlayarak babamın masasının köşesine ulaştım ve döndüm. "Ama şu anda sahip olduğun hayatı nasıl yaşayacağını gösterebilirim. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Siktir git, Faythe! Yakında sana yardım etmem için bana yalvarıyor olacaksın."

Böyle aleni bir tehdit karşısında nefesim kesildi ve neredeyse sinirli olduğu kadar endişeli gözükken babama baktım. "Andrew, sana bunun bir kaza..."

"Bunu Aziz Peter'a açıklayabilirsin," diye kaba ve öfkeli bir şekilde kulağımın içinde söylendi, eskiden insan, nazik ve tatlı olan erkek arkadaşım. "Onu gördüğünde benden selam söyle." Hat sesi kesildi ve telefonu yüzüme tutup şimdi üzerinde konuşma bitti yazan minik, renkli ekrana baktım.

"Kahretsin!" Plastik şeyi sıkıca kavradım, onu kırmadan tutmak için yeterli kontrolü sağlamak adına pek çok derin, sakın nefes almam gerekti.

"Vay anasını!" dedi Vic, iki ön dişiyle ıslık çalarak. "Ne kadar öfkeli küçük bir serseriydi o öyle."

"İki öfkeli küçük serseri," diye düzelttim. Andrew'un bu hale gelmesinden benim kadar sorumlu tutulabilecek olan Luiz'i düşündüm. "Luiz'i bulduğumuzda, şu kızlara sürdüğü her bir parmak ve Andrew'u doldurduğu her bir yalan için cezasını çekecek." Gerçi o anda beni en çok rahatsız eden, Andrew'a söylediği gerçeklerdi. Muhtemelen gerçekten Andrew'a bilerek virüs bulaştırdığımı düşünüyordu.

"Aynen öyle," dedi babam koltuğundan ve bir an için zihnimi okuduğunu düşündüm. "Eh, en azından beraber olduğu kişi konusunda haklı olduğunu biliyoruz."

Fakat diğer her şeyi düşününce bunu çok küçük bir teselli olarak görüyordum.

İlerleyen saatler bir parça hareketsiz geçti. Marc ve Parker, kaçak dişi kediye ilişkin hiçbir iz görmediler ve Luiz ile Andrew'u nerede bulacağımıza dair hâlâ hiç fikrimiz yoktu. Babam görünüşte gergin enerjilerinin bir kısmını harcamaları ve yaklaşmakta olan karşılaşma için kafalarını toplamaları için Owen, Jace ve Vic'i ormanda bir koşuya göndermişti. Ama bence onları kürkünden, huzur ve sükûnet dolu bir saat için atmaya çalışıyordu.

Hissettiğim katıksız bitkinlik yüzünden evde kaldım. Gerek uykusuzluk gerek Andrew'la yaptığım duygusal yönden tüketici telefon konuşması olsun, çocuklar ofisten teker teker çıktıkları sırada başımı güçlükle dik tutabiliyordum. O yüzden kısa bir şekerleme için, tıpkı çocukken yaptığım gibi deri kanepeye uzandım; babam kafasını rahatlatmak için çizim yaparken kâğıdın üstündeki kaleminin karalama sesleriyle yatışıp uyudum.

Bir süre sonra -duvar saatine göre yaklaşık bir buçuk saat sonra- çocuklar geçit törenindeki bir fil sürüsü gibi teker teker ofise girdiklerinde beni uyandırdılar. Jace ayaklarımı kaldırdı ve altına oturdu, Vic ve Owen karşımızdaki ikili koltuğa oturdular. Ofis telefonu geçici sakinlikte ürkütücü bir şekilde çaldığında hâlâ gözlerimi ovuşturuyordum. Telefonu babam açtı ve arayan kişi konuştuğu anda dimdik oturdum, bir anda tamamen uyanmıştım. Arayan Marc'tı.

"Henüz dişi kediye ait hiçbir iz yok," dedi kısa bir selamlaşmadan sonra. "Ama burada Dan Painter var ve seninle konuşmak istiyor. Aradığımız serseriler hakkında herhangi bir şey biliyor gibi görünmüyor..." Andrew ve Luiz'den bahsediyordu tabii ki. "Ama dişi kediye şahsen tanıyor. Ve sadece işin başındaki adamla konuşacakmış."

Yirmi Altı

Telefon kulağındayken babam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve kalemini masasına bıraktı. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet!" Painter'ın sesi telefona olan uzaklığından yumuşak ve duyduğu stresten dolayı tizdi ama hâlâ kolaylıkla tanınabiliyordu. "Tanrı'nın belası neredeyse çenemi kırdı ama onlara sadece asıl adamla konuşacağımı söyledim."

"O kişi liderdir," dedi Parker hattın öteki tarafında bir yerden. "Ve liderin önünde küfredilmez."

Evet, ben hâlâ bu konuda çalışıyordum.

Painter, "Üzgünüm," diye mırıldanırken Marc, "Telefonu ona vereyim mi?" diye sordu.

Babam teklifi değerlendirirken gözlerini kapadı. Sonra gözlerini açtı ve, "Lütfen," dedi. Telefon el değiştirirken hisşirtılar oldu, sonra babam doğrudan muhbirle konuşmaya başladı. "Bay Painter? Bana verilecek bazı bilgileriniz olduğunu sanıyorum."

"Evet ama önce bir ricam var. İçeri girmek istiyorum."

Babam kaşlarını çatı. "İçeri mi?"

"Evet, içeri. Sürüye veya her nasıl isimlendiriyorsanız, oraya. Gruba. Başkalarına kapalı olan grubun içine."

Liseye ait görüntüler aklıma davetsizce gelirken gülümsemdim, babam da gülmenin eşiğinde gözüküyordu. "Bay Painter,

biz ona Gurur deriz. Ve Gurur kedileri bir ödül beklentisiyle hareket etmezler. Onurla hareket ederler. Ne söylediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, anlıyorum." Parker her nerede oturuyorsa, kımıldandığında telefonun diğer ucundan yayların gıcırdama sesi geldi. "Beleşe konuşmamı istiyorsunuz."

"Karakterinizin Gurur kedilerim için aradığım standartlara uyup uymadığından emin olmak istiyorum ve bilgiyi gönüllü olarak vermekle, bana bunu gösterme konusunda epey yol alacaksınız."

Kahretsin, babam epey iyiydi. Jace'le birbirimize anlamlı bir şekilde gülümsedik.

"Evet, ne söylediğini anlıyorum," dedi Painter. "Size ne bildiğimi anlatacağım, siz de sizin dışınızda kimsenin bilmediği oyunlara katılmama izin vereceksiniz."

"Eğer bize bu konuda yardım edersen, size bize ait olduğunu ispatlama şansı vereceğime dair söz veriyorum. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Painter teklifi düşünürken birkaç saniye için telefonun öteki ucunda sessizlik oldu. Sonra iç çekti. "Tamam. Kadın hakkındakileri bilmek istiyorsunuz, değil mi? Onlara dişi kediler mi diyorsunuz?"

"Evet. Onu nereden tanıyorsun?" Babam kalemini eline aldı ve Painter konuşurken yazmaya başladı.

"Onunla yaklaşık bir hafta önce Mississippi'deki bir kulüpte karşılaştım. Gördüğüm ilk kız-kediydi ve iki ayağı üstünde yürümesine rağmen onun ne olduğunu hemen anladım." Painter kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibiydi ki gülümsemek zorunda kaldım.

Babam yazarken başıyla onayladı. "Onu takip mi ediyordun?"

"Saçmala... hımm, tabii ki hayır. *Onunla* seyahat ediyordum. Ona eşlik ediyordum. Gerçi insanları öldürdüğünü bilmiyordum. Geçen güne, sizi ilk kez aradığım zamana kadar bunu bilmediğime yemin ederim."

"Nasıl anladın?"

"Onu takip ettim. Gün içinde araba kullanıyoruz sonra bir otele giriyoruz. Her gece dışarı çıkıyor. Tek başına. Bir gece onu takip ettim. Sanırım orada olduğumu biliyordu ama yine de onu takip etmeme izin verdi. Bir striptiz kulübüne gitti ve bir saat sonra herifin tekiyle çıktı. Başka bir kedi. Onu arkaya götürdü ve bir an sonra cesedinin üstünde dikiliyordu. Neredeyse altıma yapacaktım, biliyor musunuz? Ama onu adamın arabasına çekti ve bagaja attı. Sonra arabayla onu kuş uçmaz kervan geçmez bir yere götürdü ve cesedi bir araziye attı. Bunu size anlatmıştım. Hatırladınız mı? Sonra şu lane... yani buradaki koca çocukla ve başka bir hatunla karşılaştım ve kız benim ağzıma... canıma okudu. İlk kez bir kızdan dayak yedim."

Jace bana dirsek attı ve neler olduğunu bize anlatamadan en büyük oyuncumuzu susturduğum için utanarak kaşlarını çatırdı.

"Yani bu dişi kediyle yolculuk ediyordun..." diye devam etti babam. "Nereye gidiyor?"

"Adamım, bilmiyorum. Her gece yeni bir yere. Sanırım birisini takip ediyor. Kendisine aksanlı bir adamdan telefonlar geliyor. Adam sadece kasabanın adını söylüyor, sonra kapatıyor."

Lanet olsun! Ona da telefonlar geliyordu. Ancak onunkilerin Andrew yerine Luiz'den geldiğine bahse girerdim. Neler karıştırıyorlardı?

"Şu halde ona bir telefon geliyor, ikiniz onun dışarı çıkıp birilerini öldürdüğü yeni bir kasabaya gidiyorsunuz. Sonra bizi arıyor ve cinayeti mi bildiriyorsun?" diye sordu babam, kalemi kâğıdın üstünde hareketsiz bir şekilde dururken. "Neden bunu yapasın ki?"

"Fıstıkların sizler için değerli olduklarını duydum. Kız kedilerin. Bu kediyle ilgilenebileceğinizi düşündüm. Ayrıca sizin bölgenizde karışıklık çıkarıyor. Bu bilginin sizin için değerli olabileceğini düşündüm."

İki farklı şeyi aynı anda istiyordu. Seksi, genç dişi kediyle vakit geçirmekten hoşlanıyordu ama tüm bu zaman boyunca onu bize ispiyonlayarak Gurur sürüsüne katılmak için bir davet alacağını umuyordu. Bir aptalın çifte ajanlık versiyonu.

Babam tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "Bu dişi kedinin ismi nedir?"

"Kendisine Manx²² diyor. Bana bundan daha fazlasını anlatmıyor."

"Şu anda nerede?" Not defterinin üstüne kaleminin silgi tarafını hafifçe vuruyordu.

"Buradaki çocuklara da söylediğim gibi, bilmiyorum. Onların kokusunu aldı ve kaçtı gitti!"

Bir saniye sonra yine Marc hattaydı. "Pekâlâ, onunla ne yapacağız?"

"Painter'ın orada bir arabası var mı?"

"Evet." Marc kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Şu anda içinde oturuyoruz, kaldığı otelin parkındayız."

²² Omurgasında doğal bir mutasyon olan kedi türü. Kuyrukları normalden kısadır ya da hiç yoktur. (ç.n.)

"Güzel. Takviye gönderiyorum. Diğerleri oraya ulaştığında onu kelepçeleyin ve Owen'la birlikte geri gönderin."

"Sorun değil," dedi Marc.

Babam telefonu kapadı ve ayağa kalkıp kanepelerde toplanan dördümüze baktı. "Gidin. Şimdi. Marc ve Parker'la buluşun. Owen, Painter'ı tek parça halinde getir. Ona sorulacak daha pek çok sorum var. Kalanlarınız takımlar halinde Henderson'ı kontrol edin. Kimse tek başına çalışmayacak. Eğer hızlıca bir göz atarak hiçbir şey bulamazsanız, takımlardan birinin dişi kedi için yerel striptiz kulübünü -Michael sadece bir tane olduğunu söyledi- gözlemesini istiyorum. Geri kalanınız kasabaya bakmaya devam etsin. Bilhassa motelleri, restoranları ve marketleri gözlesin. Bir yerlerde yemek ve uyumak zorundalar."

Jace gitmeye hazır bir şekilde çoktan kapıdaydı. Vic kanepe-
nin önünde onun kadar hevesli bir şekilde duruyordu.

"Benimle ve Marc'la iletişim halinde olun," dedi babam özellikle bana bakarak. "Ve eğer mümkünse Luiz ile Andrew'a canlı ihtiyacımız var."

Vic kaşlarını çattı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "İki sine de mi? Neden?"

"Andrew'un Faythe'e yardım etmesi için küçük bir ihtimal var. Aslında kendisine enfeksiyon bulaştırıldığını muhtemelen hatırlamıyordur ama kısmi dönüşüm için tanıklık etmesi ihtimaline karşı, Faythe'in lehindeki en önemli tanığı idam etmek istemiyorum."

"Ya Luiz?" diye sordu Jace arkamdan.

"Kayıp dişi kediler," diye cevapladım babam adına, sonunda ikimizin aynı şeyi düşünmesinden memnundum. "Hâlâ can-

lılarsa, nerede olduklarını biliyordur. Ve aileleri ona iki çift laf etmek isteyecektir."

Babam başıyla onayladı.

"Sorun değil." Vic cebinden anahtarlarını çıkardı. "Haydi gidelim. Ben kullanıyorum."

"Sen gidip arabadaki klimayı çalıştır," dedim başımı eğip kendime bakarak. "İş kıyafetlerimi giymem gerekiyor."

Vic dar tişörtümü ve şortumu hızlıca süzdü, sonra omuzlarını silkip koridora geçti. Jace ve Owen onu arabaya kadar takip ettiler. Annemin arabasının ön tarafa yanaştığını duyduğumda neredeyse hiç durmadan odama doğru koşturdum.

Yatak odamın kapısını tuttum ve yerine takmadan önce arasındaki boşluktan geçtim. Kapımı bizzat Marc'ın tamir etmesi konusunda ısrar edecektim. Böyle bir karışıklık yarattığı için bu ona bir ders olurdu ve... şey, zararı tamir etmek için şahsen yanıma gelmek zorunda kalacaktı.

Üstümü değiştirdikten sonra annemle koridorda karşılaştık, beyaz pantolon ve yanaklarındaki pembelikle aynı tonda giydiği bluzla mükemmel bir uyum içinde gözüküyordu. Bir elinde geniş, beyaz bir deri çanta taşıyordu ve diğer kolunun üstünde de bir Afgan battaniyesi vardı.

"Bu kadar erken nereye gittin?" diye sordum, alnımdaki bir saç tutamını kenara itmek için durduğunda kaşlarımı çatarak.

"Bayan Jennings ve kızıyla kahvaltı yaptık. Yazılı açık artırma için Natalie'nin yaptığına baksana." Çantasını kolundan aşağı kaydırıp ve kırmızı ve altın renkli Afgan battaniyesini silkeledi. "Güzel bir şey, öyle değil mi?"

"Çok sevimli," dedim daha iyi bir cevap aklıma gelmeyince.

"Şu karışık desene baksana," diye ısrar etti annem, battaniyenin bir köşesini yüzümün yakınına getirerek. Baktım ama bir... ilmiği diğerinden ayırt edemiyordum. Ve bu koku neydi? Biraz tanıdık. Afgan battaniyesine doğru eğildim, derince içime çektim. *Natalie'nin kokusu olmalı.*

Koku yumuşak, kadınsı ve... doluydu. Veya bunun gibi bir şey. Ve kesinlikle insandı, o yüzden tanıdık gelmesini hayal ediyor olmalıydım.

"Biliyorsun, Natalie ikincisini bekliyor."

Konudaki değişikliği takip edemeyerek anneme kaşlarımı kaldırarak baktım. "İkinci ne?" Ev kredisi? Mahkûmiyet? Yeni bir hayat şansı?

"Bebek, tabii ki. İkinci bebeğini. Doktor bu seferkinin kız olduğunu söylüyor."

Güldüm, annemin bunun bu kadar açık olduğunu düşünmesi çok komiğime gitmişti. "Evet, şey, bahse girerim Natalie bir serseriye etkili bir sağ kroşeyle yere seremez."

"Bu durumda olmaz." Annem kaşlarını çatıp battaniyeyi düzenli, kabarık bir kare şeklinde katladı. "Bazen senin için endişeleniyorum, Faythe."

"Ben de senin için, anne." Etrafından dolaştım, çoğu uykusuz geçen geceme rağmen gidecek yerlerim ve yakalayacak kedi adamlarım olduğu için minnettardım.

Annem dilini şaklatarak beni ayıpladı ama ben durakladım bile. Lamaze yöntemi ve bebek bezleri uğruna adrenalin ve talimlerden vazgeçmem için annemin kınamasından daha fazlası gerekiyordu. Çok çok daha fazlası.

Ben ön basamaklardan aşağı yavaşça koştüğüm sırada Vic bana bir kez daha göz attı ve simsiyah Wrangler Jeep'ine yöneldi. Kaşlarını çattı, kıyafetlerimden memnun olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Jace kulaklıkları kulağındayken arka koltuğa yerleşti. Owen yanına oturdu, şimdiden yarı uyukluyordu, o yüzden ön yolcu koltuğuna geçtim.

"Streç film giysen de olurdu," diye geveledi Vic birinci vitese takıp yuvarlak park alanından çıkarak uzun, düz yola koyulurken.

"Ve sen de ağzını yormamak için alnına çatık kaşlar çizebilirdin," diye çıkıştım, pencereden bakmak için kapiya doğru dönerek. Kot pantolonum biraz dar olsa da kıyafetim son derece uygundu. Vic kışımı öpebilirdi. Küstahça davranıyordu çünkü Marc'ın en iyi arkadaşıydı. Ama ben de bir o kadar küstah olabiliyordum.

Trafik seslerini, Owen'ın horlamasını ve Jace'in kulaklıklarından sızan bas gürültüsünü dinlediğim yarım saatten sonra sıkışmıştım ve uyanık kalmak için mücadele ediyordum. Henderson'a mahmur ve kafası karışık bir halde varmayı göze alamazdım, aksi takdirde kelepçelerimi Luiz'e verebilir ve yüzümü yumruğuna çarpabilirdim.

Sonunda, gözlerimi güçlkle açık tutarak kendimi eğlendirecek bir şey arayışıyla torpido gözünü açtım. Okuyacak bir şey bulma umuduyla.

"Hey!" diye çıkıştı Vic, gözlerini hızlı bir şekilde yol ile torpidosuna bileğime kadar gömülü olan ellerim arasında gezdirerek. "Eşyalarımı karıştırmaz mısın, lütfen?"

"Pardon. Sadece bakacak bir harita arıyordum." Torpido gözünü sert bir klik sesiyle kapadım ve Vic sinir içinde suratını astı. Elleri direksiyona kenetlendi. "Oraya nasıl gidileceğini biliyorum."

Ona kaşlarımı çatmak için koltuğumda döndüm. "Neyin var? Bütün sabah mızımız bir ruh hali içindeydin."

İç çekerek önce bana, sonra tekrar yola baktı, yüzü sinirle değil ama kederle gerildi. Bir şeyler mi kaçırmıştım?

"Benim neyim mi var? Bir aptal gibi davranıyorsun, sorun bu. Bencil, şımarık bir aptal."

"Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?" Hissettiğim kafa karışıklığı kızgınlığımdan fazlaydı, bu da muhtemelen ne kadar yorgun olduğum hakkında çok şey anlatıyordu.

Vic sanki önemli bir şey söylemeye hazırlanmış gibi derin bir nefes aldı. Korktuğu bir şey söylemeye hazırlanmış gibi. *Harika*. "Luiz'in geri dönüşüyle Sara ve Anthony'yi düşünmeden edemiyor, onlara ne olduğuna bir anlam vermeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Hiç anlamlı *gelmiyor*."

Ahh. Ona katılarak sempati içinde başımı salladım. Miguel önce Sara'yı kaçırmış, sonra tecavüz etmiş ve öldürmüştü. Anthony ise kız kardeşinin katilini yakalamaya çalıştığımızda öldürülmüştü. Vic haklıydı. Kardeşlerinin ölümünde veya herhangi bir şiddet eyleminde hiçbir mantık yoktu. Ama yaşadığımız dünya buydu ve bunu değiştirebilecek olsak bile, Sara ve Anthony'yi geri getiremezdik.

"Sanırım sorunum bu," diye devam etti, yola dönmeden önce bana bakarak. "Hayat hiç mantıklı değil, ölüm de öyle. Kimse onların bu kadar genç ölmelerini beklemiyordu ama bu

herkesin başına her an gelebilir ve buna hazırlanmak için hiçbir yol yok."

Pekâlâ, biraz kaderci konuşmaya başlamıştı. Bu beni endişelendiriyordu. Vic yakın bir zamanda ölecek değildi ki. Yani ben bu konuda bir şeyler yapabilirsem böyle bir şey olmayacaktı.

"Öldüklerinden beri, her zaman yapacağımı söylediğim şeyleri yapmaya çalışıyorum. Gerçekten yaşamaya çalışıyorum, anlarsın ya." Gözleri kararlılıkla parlıyordu, sanki hayatın anahtarını bulmuştu ve birileri kilidi değiştirmeden ve onu dışarda, kapıyı yumrukla bir halde bırakmadan önce bu anahtarı kullanmaya kararlı gibiydi. "Liseden beri sahip olduğum bir yığın kitabı okudum," dedi konuşurken gözlerini yola dikerek. "Her zaman onları okumayı planlamıştım ama daha önce hiç zaman bulamıyor gibiydim. Şimdi zaman yaratıyorum. Kardeşlerimi daha sık arıyorum. Ve annem ile babamı. Tuhaf yeni yemekler bile deniyorum, suşi ve çikolata kaplı karınca gibi."

"Birlikte değildir, umarım."

Vic yersiz şakama gülümsedi. Bir parça.

"Ufkunu genişletiyor olmana sevindim, Vic." Altımızdaki pürüzsüz asfalt yol, yerini çok daha eski ve sert yüzeyli bir yola bıraktı. "Ama bunun bana kızgın olmanla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Sinirle iç çekti, sanki bunun aşikâr olması gerekmiş gibi. "Artık bir kız kardeşim yok, Faythe. Ama on üç yaşına bastığından beri seni tanıyorum ve şimdi seni bir nevi kız kardeş gibi görüyorum. Özellikle de Sara öldüğünden beri."

Neler olduğunu algılamam bir süngerin suyu çekmesi gibi içime işleyip beni ağır bir ızdırap içinde bıraktı. Yutkundum

ve yaşarmasın diye gözlerimi kırıştırdım. Artık lafı nereye getirdiğini biliyordum ve bu kalbimi kırıyordu.

"Sara'nın tecrübe etmek için yeterince uzun yaşayamadığı şeylerin hepsine senin sahip olmanı istiyorum. Uzun beyaz bir elbise ve bir yığın yakışıklı sağdıçla bir düğünün olsun istiyorum." Kendi şakasına güldü ve özellikle de o deneyimi çoktan reddettiğini ona hatırlatmamak için dudağını ısırıldı.

"Ve tropikal bir yerde balayı," diye devam etti, rahatsızlığımdan bihaber. "Ve kendine ait bir aile. Marc'la." Vic gözlerini bana dikip neredeyse fiziksel bir güçle beni olduğum yerde tutmak için gözlerini yoldan ayırdı. Konunun özü buydu. "Marc, benim için kendi kardeşlerim kadar bir kardeş. Anthony'nin olduğu kadar."

Havayı yumuşatmayı umarak sııttım. "O zaman ikimiz birlikte enstest ilişki yaşamış olacağız, öyle değil mi?"

Vic gülümsemedi bile, yine de bir yol yapım çalışmasının çevresine dizilen bir dizi turuncu külâhın etrafından tam zamanında direksiyon kırmak için yola döndü. "Ben ciddiym, Faythe. Sen ve Marc birbirinize aitsiniz ve sanki aranızda bir şey yokmuş gibi birbirinizden uzaklaşmanız beni öldürüyor."

Evet, sen de kulübe katıl. Gözlerinden kaçınmak için pence-remden dışarı baktım. Vic'in endişesini takdir etsem de, Marc ve ben onu ilgilendirmedik. Kendi başımıza mükemmel bir şekilde ilişkimizin içine edebilirdik.

"Eski sevgilini ısırıldığını öğrendiğimde, sen ve Marc için her şeyin bittiğini düşündüm. Ayrılmış olsanız bile bunu ona yapabilmiş olmana inanmadım. O bunların hiçbirini hak etmiyor." Yol çalışması sona erdi ve Vic tekrar sağ şeride geçti. "Çiftlikte olmadığın her gün cehennem azabı çekti ve şimdi tekrar geri

döndüğüne göre mutlu olmalıydı. Ama değil. Yalnız ve perişan fakat sen, Jace sana sanki kahrolası ayı sen asmışsın gibi bakarken onunla birlikte –süslenmiş püslenmiş bir halde– işte buradasın. Marc'ın ikizin yanında Parker yerine beni göndermesi için Greg'i ikna etmesine şaşmamak gerek."

Ah, demek böyle olmuştu. Marc, bana ve Jace'e göz kulak olması ve bu sefil görevdeki her bir garip anı yaratması için Vic'e güvenebileceğini biliyordu, oysa Orta Güney Gurur sürüsünün İsviçresi olan Parker olsa, işimize karışmamak için dikkatli olacaktı.

Dikiz aynasından Jace'in başının geride, gözlerinin kapalı, kulaklıklarının hâlâ yerinde olduğunu gördüm. Neyse ki.

"Jace için giyinmedim," diye ısrar ettim, bluzumun önündeki fazla derin dekolteye bakarak. Aslında Marc için süslenmişim ve Marc'ın bunu sonradan duymasını istemiyorsam, bu durumu asla yüksek sesle kabul edemezdim. Ve duymasını istemiyordum.

"Hem oldukça önemli bir şeyi kaçıyorsun." Sırtımın alt kısmına batan kapı kolunu dikkate almayarak Vic'e bakmak için yan döndüm. "Beni Marc terk etti. Ben onu terk etmedim. Eğer tekrar birlikte olmamızı istiyorsan, onunla konuş."

"Çoktan konuştum." Sola sinyal verdi ve yavaş giden bir VW Beetle'ı geçmek için şerit değiştirmeden önce arkaya baktı. "Marc senin için her şeyi yapar, Faythe ama bunu anladığını sanmıyorum."

"Elbette anlıy..."

Lafımı keserek direksiyonu sağ şeride kırdı. "İstesene senin için ölür bile. Ama bu senin için yeterince iyi değil. Ona kendi şartlarıyla sahip olmalısın. Hiçbir bağ, hiçbir söz olmadan. Ama

onun için bu güvensizlik demek. Tekrar çekip gitmeyeceğinin bir garantisi yok demek."

"Bu adil değil." Sol elim koltuğun başlığını buldu ve sinirle sıkı. "Onu sadece benimle gelmeyeceği için terk ettim. Gurur sürüsünden ayrılmayacaktı."

"Ondan asla böyle bir şey istememeliydin. Ona Sophie'nin seçimini sundun, sonra da bununla yaşamasını istedin. Bu adil değil. Ve şimdi bunu tekrar yapıyorsun."

İleri baktım ve başımın başlığa düşmesine izin verdim. "Hiçbir yere gitmiyorum, Vic."

"Ama o bunu bilmiyor. Kesin olarak bilmiyor. Ve Marc'ın emin olmaya ihtiyacı var." Duraksadı, bir an için etrafta sadece yolun üstündeki tekerleklerimizin sesi ve uykudaki Jace'in arka koltuktan gelen nefes alıp verişinin düzenli ritmi vardı. "Kevin'ın söylediği şeyi anlattı bana."

"Ne hak..." Sonra hatırladım. *Senin burada olmanın tek nedeni, Faythe. O olmadan, liderin çizmelerini yalayan bir başka serseri kedisin sadece, yolun yanlış tarafından sadece bir adım uzaktasın.*

"Piç kurusu!" diye homurdandım sessizce. Sonra yüksek sesle, "Marc buna inanmış olamaz. Hiçbir zaman bir araya gelmeyecek bile olsak, babam asla onu kapı dışarı etmez. Marc'ı oğlu gibi seviyor," dedim.

"Evet ama ya baban yetkili olmadığında ne olacak?" Vic havalandırma deliğini ayarlamak için öne eğildi. "Ya başka birisiyle evlenirsen? Yeni lider, Marc'ın etrafta dolaşmasını istemeyecektir ve o istese bile Marc asla burada kalıp senin başka bir erkek kediyle birlikte olmanı seyredemeyecektir. Ya o zaman nereye gitmesi gerekiyor? Başka hangi lider bir serseriye kendi Gurur sürüsünde ister ki?"

Ne kadar şaşırdığımı görmemesi için pencereden dışarı baktım. Marc'ın geleceğini bir kez olsun bensiz düşünmemiştim. Kahretsin, babama borçlu olduğum iki buçuk yılın sonrasındaki kendi geleceğimi bile güç bela düşünüyordum.

Owen uykusunda kımıldanırken arka koltuk gıcırdadı, bu yüzden Owen ve Jace'in tüm konuşmayı kaçırmış olduklarını umarak fısıldadım. "Bunun olmasına asla izin vermem. Her zaman burada bir evi olacak."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama birkaç yıl içinde çok şey değişebilir." Vic tekrar bana baktı, gözleri parlak, ifadesi samimiydi. "Onu mutlu et, Faythe. Lanet olası yüzüğünü kabul et ve ihtiyacı olan şeyi ona bir gün vereceğine söz ver. Eninde sonunda bunun olacağını bilmek onun için yeterli olacaktır."

"Vic, ben..."

Fırsatım olsaydı nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum. Ama buna şansım olmadı çünkü o sırada Vic'in cep telefonu çaldı.

"Bekle," dedi telefonu cebinden çıkarıp ekranı kontrol ederek. "Bu Marc." Minik siyah telefondaki bir tuşa bastı ve kulağına götürdü. "Hey, n'aber?"

Konuşmalarını duymamayı dileyerek pencereye döndüm. Vic'ten duyduğum şeylerden sonra, ikisinin benim ne kadar kalpsiz bir kaltak olduğum dışında bir şey konuştuğundan şüpheliydim. Ve bunu Marc'ta duymak, Vic'ten duymaktan bir milyon kat daha kötü olurdu.

Ama dinlememeye ne kadar çok çalışırsam çalışayım, Marc'ın ilk cümlesi dikkatimi çekti. "Henderson'ın hemen dışındaki striptiz kulübünde dişi kedinin yerini tespit ettik."

Yirmi Yedi

Vic önümüzdeki yavaş araca vurmamak için frene bastı ve Owen ileri uçarak omzunu -veya belki de başını- koltuğunun arkasına çarptı. "Ahh..."

"Onu gerçekten gördün mü?" dedi Vic telefona, Jace arkasından küfrederken.

"Ben değil, barmen." Marc'ın sesi biraz uzaktan ve huşurtlu geliyordu. "Açtıklarında orada olduğunu ve biz varmadan yirmi dakika önce ayrıldığını söyledi. Yani hâlâ buralarda bir yerlerde."

Vic trafikte makas yaparken kendimi dik tutmak için gösterge paneline tutundum. Marc, "... kadar?" diye soruyordu.

"En fazla on dakika." Vic solumuzdaki iri yapılı bir kamyonu korna çaldı. "Neredeyse vardık."

"İyi," diye homurdandı Marc. "Sizinle 259 numaralı otolunun çıkışındaki Motel 6'nın otoparkında buluşuruz."

Sekiz dakika sonra, otoparkta Marc ve Parker'ın üzerine yaslandıkları babamın eski kamyonetinin yanına yanaştık. Ön koltukta Dan Painter oturuyordu, çenesinde, üç gün önce benim oluşturduğum morluğun hemen altında yeni bir çürük vardı.

"Adamımız bu mu?" Vic'in Jeep'inden inerken Owen başıyla Painter'ı işaret etti.

Marc, Painter'ı -elleri arkasında kelepçeli bir halde- kamyonetten çıkarırken başımla onayladım.

"Ah, hayatta olmaz!" diye bağırdı Painter ve Parker onu kamyonetin yanına çarptırarak kadar sertçe omzundan yumrukladığında sesini alçalttı. "O kaltağın yanına gitmiyorum."

Gülümsemeden edemedim. Marc koca ağzını açana kadar. "Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca bir katille birlikte yaşıyordun ve şimdi *ondan* mı korkuyorsun?" Bulduğum tarafa beni hafife aldığını gösteren bir el hareketiyle işaret etti. Belli ki hâlâ kızgındı.

"Adamım, Manx onu kendi haline bıraktığınız sürece bir kedi yavrusu kadar evcildir. Ellenilmekten hoşlanmaz. Diğer ahbapların sıçtıkları nokta buydu."

Painter'ın dişi kediye dokunmadığını duyunca şaşırıp Owen'la birbirimize tek kaşlarımızı kaldırarak baktık. İşin tuhafı yine de ona inanıyordum. Ryan gibi, Painter da kendi selametinin her şeyden üstün olduğunu düşünen birisi gibi gelmişti bana... Kendi hormonlarından bile...

"O zaman planımız nedir?" diye sordu Jace, Jeep'in etrafından dolaşp yanımdaki yolcu kapısına dayanarak. *Tam* yanımdaki. Kolu benimkine sürtündü. İki defa.

Alnımı ovuşturdum, büyük bir baş ağrısının başlangıcıyla mücadele ettim. Durum parlak gözüküyordu.

"Pekâlâ, benim çiftliğe geri dönmem lazım," dedi Owen kovboy şapkasını başında bir ileri bir geri kıvıldatarak. "Ve Painter benimle geliyor."

"Arabası şurada." Marc kamyonetin etrafından dolaşp hemen yanında park etmiş olan kirli beyaz bir Dodge Daytona'ya kadar yolu gösterdi. Parker, Painter'ı arabasına çekti ve ön kol-

tuğa soktu. Sonra kelepçelerini cebinden çıkardı ve Painter'ın kelepçeli ellerini kapısının koluna bağladı.

"Tek parmağını oynatırsan Owen seni doğduğuna pişman eder," diye uyardı Marc.

Painter gözlerini devirdi ve başıyla onayladı. "Onu anlamıştım zaten."

İki dakika sonra Owen Painter'ın arabasında otoyola geri çıktı, araba görüş alanından çıkarken egzoztan dumanlar tütüyor, motor homurdanıyordu.

Marc geri kalanımıza baktı. "Hızlı bir öğle yemeği yiyeceğiz, sonra iki grup halinde ana caddeleri kontrol edeceğiz. Parker ve ben çoktan güney tarafına baktık, bu yüzden Main Caddesi'nin doğusunu alın, biz de batısını alacağız."

Vic, Marc'ın ona verdiği haritadan bakışlarını kaldırdı. "Arabayla mı yoksa yayan mı?"

"Yayan olarak." Marc cüzdanını çıkardı. "Umut edelim ki her iki serserinin de tanıyacağı tek kişi Faythe olsun, hiçbir koku alamayacağımız araba alternatifine kıyasla yayan olmak göze alabileceğimiz bir risk." Cüzdanından iki yirmilik çıkardı ve Jace'e verdi. "Yan tarafa koş, bir düzine *corn dog*²³ ve biraz içecek al. Ve çabuk ol."

Jace surat astı. Ama kendisine söyleneni yaptı çünkü Marc rütbece ondan üstündü. Ve açıkça görülüyordu ki Jace'i ben-den uzaklaştırmak için otoritesini kullanmayacak kadar yüce gönüllü değildi.

Bu iş sıkıcı olacak.

²³ Mısırlı ekmek hamuruna sarılarak kızartılan ve genellikle bir çubukla servis edilen baharatlı Alman sosisi. (ç.n.)

"Öyleyse dişi kedi gerçekten striptiz kulübünün içinde miydi?" diye sordu Vic, bir ayağı ön çamurluğunun altındaki kaldırıma dayalıydı. Ona gülümsedim, birisinin gerginliği dağıtmaya istekli olmasından dolayı minnet duyuyordum.

"Evet." Parker başıyla onayladı, kırçıl renkli saçları ılık rüzgârda dalgalanıyordu. "Barmen, dişi kedinin etrafta dolaşp her şeyi, her iki lavabo da dâhil olmak üzere kontrol ettiğini, sonra hiçbir şey sipariş etmeden, hatta sahneye bile bakmadan çıkıp gittiğini söyledi. Barmen birisini aradığını düşünmüş."

"Kokusunu alabildin mi?" diye sordum, kendine has kokusunun tazeyken daha güçlü olup olmadığını merak ediyordum.

"Sadece bayanlar tuvaletinin kapı kolunda," dedi Marc ve banyo kapısını koklamak için eğildiğinde ne kadar garip bir görüntü sergilemiş olacağını kafamda canlandırdım. "Oradayken başka bir şeye dokunduğunu sanmıyorum."

Eh, bunun için dişi kediyi suçlayamazdım.

Ardından Jace küçük marketten iki şişkin beyaz plastik poşetle çıkana kadar birkaç dakika sessizce ayakta dikildik ve Jace'in gelmesiyle rahatlayıp sesli şekilde iç çektim. Bir dakika daha geç kalsaydı, peşinden kendim gidecektim.

Marc'la kavga etmekten daha kötü olan tek şey, ona söyleyecek hiçbir şeyimin olmamasıydı. Veya söyleyecek çok fazla şey olması ama bunları söyleyememek.

"İşte." Jace bana plastik poşetlerden birini verdi. İçinde yarım litrelik çeşitli gazozlar ve beş şişe su buldum. Jace *corn dog*'ları dağıtırken her birine birer şişe su ve gazoz uzattım.

"Tamam." Marc kamyonetin sürücü kapısını açtı. "Main Caddesi'nin doğusundan sağa dönün ve arabayı oradaki işyerle-

rinden birine park edin. Sonra yürümeye başlayın. Telefonlarınızı ve gözlerinizi açık tutun. Ve aptalca bir şey yapmamaya çalışın."

İsim vermedi ama son kısım için bana bakıyordu. Kızgın olduğunu biliyordum ve anlıyordum. Ama bu konuda bu kadar pislik olmak zorunda değildi. Beni kızdırmaya mı çalışıyordu?

Tabii ki.

Vic, Main Caddesi'ni bulduğu sırada ilk *corn dog*'umu bitirmiş ve Doğu Main'de değil de Güney Main'de olduğumuzu fark etmeden önce de Pepsi şişemin yarısını kafaya dikmişim. "Neden her kasabanın dört tane Main Caddesi'ne ihtiyacı vardır ki zaten?" diye homurdandı ağzı doluyken.

"Sadece iki tane var," dedi Jace, ön koltukta suyunun kapığını çevirip açarken. "Yönler caddeler kesiştiğinde değişir."

Vic, Dr. Pepper'ından içti ve yerel bir marketin otoparkına doğru sağa saptı. "Aynı şey. Hazır mısınız?"

Sonraki saat boyunca, Doğu Main Caddesi'nin iki buçuk kilometrelik alanını yürüdük, sonra Marc ve Parker'ı aramak için durduk. Bizi yarım saat önce aramışlardı, bir haber yoktu ve ikinci telefon konuşmasında da birbirimize rapor edeceğimiz bir şey olmamıştı.

"Geri dönün ve tekrar arabaya binin, sonra da Kuzey Marshal'a ilerleyin," dedi Marc yanından geçen bir araba motoru gürültüsünün üstünden. "Biz Van Buren'i alacağız, sonra da bir gelişme olmazsa bir şeyler daha yemek için bir araya geliriz."

Bu kulağıma hoş geldi. Birkaç *corn dog*, üç kilometrelik bir yürüyüş için hiçbirimizin yakıtını doldurmaya yetmemişti.

Dönüş yolumuza başladıktan bir kilometre kadar sonra, Oak Sokağı üzerindeki bir yaya geçidinde durduk. Yeşil ışık yandığında, yayaların oluşturduğu küçük grup ilerlemeye baş-

ladı. Ama ben donup kaldım, yakaladığım anlık bir kokuyla afallayıp taş kesildim.

"Faythe?" Jace kaşlarını çatı, yüzümü gördüğünde derhâl alarına geçti. "Sorun nedir?"

"O burada." Bakışlarım uzun, yanık tenli bacaklar ve aşına olduğum açık kahverengi saçları ararken çılgınca kaldırımında gezindi. Göze çarpmamaya çalışıyordum ama Jace'in yüzündeki ifadeye bakacak olursam, bu işe yaramıyordu.

"Kokusunu mu alıyorsun?" diye fısıldadı Vic, insan kalabalığına rahat bir tavırla bakarak.

Başım ile onayladım. Andrew'un kokusunu almıştım... ama daha önce kokladığım gibi değildi. Kokusu... farklıydı. Hâlâ kendisinin kiydi ama artık kısmen benimkiydi de. Bir kedi adamın kokusuydu. Andrew bir serseri idi.

Zihnimde gerçeği biliyordum. Sesini dahi telefonda duymuştum. Ama serseri kokusunu şahsen koklayana kadar aslında bunu anladığımı -buna gerçekten *inandığımı*- sanmıyordum.

"Nerede?" Jace de kaldırımını artık bizimle birlikte taniyordu, burun delikleri havayı koklarken genişliyordu.

"Bilmiyorum." Kediler, köpeklerin yaptığı gibi kokuyla avlanmazlar. Tüm ekipman oradadır ama içgüdü yoktur. Bizler ses ve görüntüyle avlanı, o yüzden kokladığımız kokunun kime ait olduğunu belirlemekten daha karışık sayılan her şey çok zordu. Ve Andrew yanından geçtiği her posta kutusuna işemek için durmuyorsa onu takip edemezdik. Bu yüzden köşede etrafa dağıldık; mağazaların pencerelerinden bakıyor ve kaldırımında yavaşça geziniyor, ilk başta hafifçe aldığım kokuyu ararken göze çarpmamaya çalışıyorduk.

En sonunda, gün ortasında tek bir köşede oyalanma konusunda tam garip hissetmeye başladığım sırada Jace ismimi fısıldadı. Döndüğümde onu köşedeki posta kutusuna yaslanırken gördüm, görünüşte ışığın değişmesini bekliyor gibi görünüyordu ama aslında beni ve Vic'i bekliyordu.

Ona doğru ağır adımlarla ilerledik, koşmamak büyük bir çaba gerektiriyordu. "Nerede?" diye sordum, yanına geldiğim sırada derin bir şekilde soluyarak.

"Düğme. Sanırım düğmeye basmış."

Jace'in gözlerini takip edince, direktteki yaya geçidi düğmesini buldum. Eğer Andrew buna basmışsa, kokusu kalırdı. En azından ondan sonra basanların kokusu onun serseri kokusunu bastırana kadar.

Hızlı düşünerek cebime uzandım ve bir avuç dolusu bozuk para çıkardım, bunların çoğu "yanlışlıkla" kaldırıma düştü. "Kahretsin," diye mırıldandım, paramı almak için eğilerek.

Jace kıkırdadı ama Vic "yardım etmek" için eğildi.

Aşağı eğilir ve yukarı kalkarken düğmeyi iyice kokladım. Jace haklıydı. Andrew düğmeye basmıştı. Bu da demek oluyordu ki... "Karşıya geçti."

Bozuk paraların sonuncusunu da cebime sokarak yolun karşısındaki mağaza önlerine baktım. Şansımıza köşe şimdi boşalmıştı, öğle yemeği tatiline çıkan küçük grubun çoğu çoktan ofislerine dönmüştü, bu yüzden ne kadar garip davrandığımız hakkında etrafta yorum yapabilecek kimse yoktu.

Andrew'u nalburun içinde göremeyince ilginç görünümlü yerel şarküteri dükkânını taradım. Tezgâhta, obez bir kadın dilimlenmemiş büyük bir sucuk gibi gözüken bir şeyin parasını ödüyordu. Arkasında takım elbiseli ve kravatlı siyahi bir

adam vardı. Ve sırada, onların arkasında... Andrew. Yüzünü göremiyordum ama neredeyse emindim.

"Çocuklar!" diye tısladım, ellerim her birinin elini bulup çekiştirerek. "Bu o, şarküteride." Onları bizi saklayacak gölgeli bir köşeye çektim.

Jace öğle güneşinden dolayı gözlerini kısıtı. "Nerede?"

"Takım elbiseli adamın arkasında. Beyaz bir gömlek ve diz boyunda hâkî pantolon giyiyor." Tipik Andrew giyinişiydi. Eğer kahverengi deri sandaletleri ve omzuna atılmış yıpranmış bir sırt çantası olsaydı, Avrupa'da seyahat eden bir öğrenci olabilirdi, cebinde annesinin kredi kartıyla tabii.

Vic kaşlarını çatı. "Emin misin? Onun bu kadar uzun olduğunu hatırlamıyorum."

"Gidip onu bir koklayayım istersen," diye önerdim ve bana ters ters bakmak için döndüğünde gülümsedim. "Evet, oldukça eminim. Tıpatıp aynı gözüküyor."

"Arkadan mı?" Belirtmek istediği noktayı vurgulamak için bana tek kaşını kaldırdı. "Emin olmak zorundayız."

Homurdandım ama haklı olduğunu biliyordum. O yüzden bekledik.

Kadın şarküteriden kolunun altında duran paketiyle birlikte çıktı ve arkasındaki erkekler ileri yürüdüler. Takım elbiseli müşteri, dolabın içindeki bir şeyi göstermek için tezgâhın üstüne eğildi ve o beklerken, hâkî pantolon giyen uzun boylu adam dükkânın içine bakınmak için döndü, bir elini aşınası olduğum güneşten açılmış kumral saçlarında gezdirdi. Sonra pencereden dışarı baktı ve önüne dönmeden önce yüzünü net bir şekilde gördük.

Nabzım aniden hızlandı ve ağzım kurudu. Elim Jace'in koluna yapıştı. Bu Andrew'du. Hiç şüphe yoktu. Çocuklar iki yanımda gerilmişlerdi; onlar da Andrew'u tanımışlardı.

"Jace, Marc'ı ara," diye emretti Vic yumuşak bir tonla. "Ona burada olduğumuzu ve Andrew'u bulduğumuzu söyle. Faythe ve ben arabaya geri döneceğiz. Sen onu takip et -göze çarpmadan, lütfen- biz seni arabayla alırsın. Onu kaybedersen bizi ara."

Jace başıyla onayladı, telefonu çoktan elindeydi.

Vic kaldırımdan ilerleyerek uzaklaştı ve beni de kendisiyle birlikte âdeta sürükledi, çünkü Andrew et dolabını incelerken gözlerimi ondan alamıyordum. Bu kadar az değişmiş olması çok tuhaftı. Bu kadar az tehditkâr ve insan gibi gözüküp yine de nasıl bizden birisi olabilirdi ki?

Nihayet Vic koluma sertçe son bir defa daha asıldı ve dikkatimi üstüne topladı. Hızla arabaya ilerledik, şarküterinin görüş alanından çıktığımızda -insan hızıyla- koşmaya başladık.

Otoparkta, Vic Jeep'ini geri vitese taktı. Jace'in ön koltukta bıraktığı artık ılık olan suyu bitirdim. Doğu Main'e döndüğümüz sırada aradan neredeyse sekiz dakika geçmişti ve ön cebimde tekrar Pink çalıyordu. Jace arıyordu.

Marc ve Parker onu almışlardı ve Andrew'u BMW Z4'ünün -mezun olduğunda ailesinin ona aldığı arabanın- içinde Main Caddesi'nden aşağı doğru takip ediyorlardı. Her iki araç da batıya doğru ilerliyordu. Tam üstümüze doğru.

Telefonu kapadığım sırada Vic Z4'ü gördü. "Eğil!" diye emretti ama ben daha eğilemeden, bir elini enseme koydu ve beni yolcu koltuğunda ikiye katlanmış bir halde kalacak şekilde öne doğru itti.

Saniyeler sonra beni bıraktı, Jeep yarısı boş bir otoparka saptı. Dar açıyla fazla hızlı bir daire çizip Main Caddesi'ne geri döndü. Marc bizden iki araba öndeydi ve anladığım kadarıyla Andrew ise ondan üç araba öndeydi. Beş yüz metre sonra, Marc sağa sinyal verdi. Onu kamyonetin oldukça yavaşladığı yan caddeye doğru takip ettik. Artık aralarında kimse yoktu ve bir acemi serseri için bile, üniversite kampüsünden tanıyacağı –veya tanımayacağı– bir kamyonet dolusu adam tarafından takip edildiğini anlamak zor olmazdı.

Bir beş yüz metre daha ilerledikten sonra Andrew sağa döndü. Marc onu takip etti ama Vic'e –artık hoparlör açtı– geride kalmamızı söyledi. "Nereye gittiğini görmem için bana bir dakika verin ve biz..." Marc cümlesinin yarısında durdu ve bir saniye sonra Marc'ın kaldığı yerden Parker devam etti:

"İşte. Tren bakım istasyonuna dönüyor."

Jace'in statikle karışık sesi koltuk yaylarının gıcırdaması eşliğinde hatta belirdi. "Buranın kullanımda olduğunu sanmıyorum."

Sağ tarafımdaki pencereden gözlerimi kısarak baktım, bir kamu destek biriminin arkasındaki ağaç topluluğunun ötesini görmeye çalıştım. Yazın yeşillikler fazla yoğundu, yapraklar dışında hiçbir şey göremiyordum.

"Tren bakım istasyonunda mı gizleniyorlar?" diye sordu Vic, onun için tuttuğum telefona sorusunu yönlendirerek.

"Öyle görünüyor." Marc duraksadı ve hattın diğer ucunda kâğıt hışırtısı duyuldu, muhtemelen bir haritanın açılma sesiydi. "Yaklaşık bir blok uzaklıkta bir park var. Orada buluşabilir ve nasıl devam edeceğimize karar verebiliriz. Greg'i arayacağım."

"Birkaç dakika içinde görüşürüz." Vic Jeep'i gazladı ve telefonu kapadı. Önümüzde kamyonet ileri atıldı ve biz de onu takip ettik. Kare şeklindeki arka camdan Marc'ı seyrettim.

Köşeyi döndüğümüz sırada telefonu kapamıştı ve saniyeler sonra eski, engebeli bir dizi tren rayının üstünden geçtik. Sağımda tren bakım istasyonu vardı ve bir anda Jace'in "kullanımda değil" diyerek neyi kastettiğini anladım. Terk edilmişti. Öyle olmalıydı.

Önümüzdeki raylar feci halde paslanmıştı. Dökülen boyalar, kırık pencereler ve çatlamış, bükülmüş merdiven ile binalar –bir çeşit ofis veya istasyon ile bir lokomotif deposu– eski ve haraptı. Eski yük vagonları arazi boyunca hem rayların üstüne hem de onlardan uzağa saçılmıştı ve zemin diğer döküntülerle –bir zamanlar ağırlık kaldırmakta kullanılan dev bir gezer vinç dâhil olmak üzere– karmakarışıklı.

Tren bakım istasyonunun kendisinin de tuhaf bir şekilde terk edilmiş görüntüsü vardı. Tıpkı çok kaliteli, beyaz çitli bir mahalleyle çevrelenmiş tüyler ürpertici, yarı çökmüş hayaletli bir eve bakmak gibiydi. Ve içimden bir ses bana tren bakım istasyonundan gelen garip seslerin hiçbir zaman fark edilmediğini –veya en azından araştırılmadan bırakıldığını– söylüyordu. Ne şanslıydık.

Koltuğumda dönerek Vic'in rayları geçtikten sonra parka sapmasına kadar tren bakım istasyonuna gözlerimi diktim.

Salıncakların karşısında, beyaz çizgili alanda arabalarımızı yana yana park ettik ve dışarı çıktık. Herkes yeni emirlerimizin beklentisi içinde Marc'a baktı. "Tamam, plan şöyle," dedi kamyonetin kaportasına eğilerek. "Parkı kestirmeden geçeceğim ve keşif yapacağım. Geri döndüğümde kesin bir hareket rotası üzerinde tartışacağız."

"Bırak içeri ben gireyim," diye ısrar ettim, içimde iş performansımın parçalanmış ilişkimizden etkilenmediğini ispat etmek için ani bir güdü hissederek. Popoma yapışmış bir Marc olmadan da hâlâ takımın değerli bir üyesi olduğumu ispat etmek istiyordum. "En hızlısınız benim."

Marc başını iki yana salladı, yüz ifadesi dikkatli bir şekilde gizlenmişti. "Aynı zamanda en çok ses çıkaranımsın. İçeri fark edilmeden girip çıkmayı, ikisinden de hızlı koşmak zorunda kalmaya tercih ederim."

"Tökezlemeyeceğim ve..."

"Hayır." Marc kaşlarını çattı. Ve tıpkı babam gibi, kararı kesindi. Sağlam bir hayırla bitmiş bir konuda ısrar etmeyecek kadar akıllıydım.

Marc bana ters ters bakarak uzaklaştı. Parkın sonunda kimse izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Sonra zincirlenmiş bir çitin üzerinden atlayıp en azından bir düzine ve kanımca boş olan yük vagonlarının ilkinin arkasında gözden kayboldu.

Kalanlarımız eylül sıcaklığında gitgide sabırsızlanarak otoparkta bekledi.

Gittikten on berbat dakika sonra Marc geri döndü ve daha arabaya varmadan emirler dağıtmaya başladı. Babam olsa gurur duyardı.

"Parker, sen kamyonette kal," dedi anahtarlar için elini cebine sokarak. "Plastiği tüm zemine ser ve arkadaki ipi birer metrelik üç parça halinde kes. Onları dışarı canlı getirmeyi umuyoruz ama bundan pek hoşlanmayacaklardır. Aramamı bekle, sonra ön girişten tren bakım istasyonuna çek. Bir arabanın içeri girmesi için tek yol bu."

Parker başıyla onaylayıp Marc'ın kendisine fırlattığı anahtarları yakaladı.

Biz minik, uslu askerler gibi düz bir sırada beklerken Marc geri kalanımıza bakmak için betonun üzerinde döndü. "Eski lokomotif deposundalar. Pencerele ya tahtayla kaplanmış ya da karartılmış, bu yüzden onları göremedim ama konuşma seslerini ve tıkırtılarını duyabildim."

Damarlarıma kan hücumu ederek kulaklarımda öyle çılgın ve hızlı bir ritimle pompalandı ki bayılabileceğimi düşündüm. Miguel'i alt ettiğimizden beri dâhil olduğum ilk büyük görevdi ve o görev de buruk bir başarıydı. Bir adamımızı kaybetmiştik.

Bu kez bir başkasını kaybetmeyi göze alamazdık. Kötü adamlardan birisini bile. Her şey plana göre işlemek zorundaydı. Ve plan şaşırtıcı derecede basitti.

"Peron kapıları dışarıdan parmaklıklarla çevrilmiş, bu da depoya giriş için geriye sadece iki yol bırakıyor," diyordu Marc sırayla hepimize bakarak. "Bir tane önde ve bir tane de arka tarafta bulunan standart iki kapı. Jace ve Faythe, siz önden girin. Birden içeri dalın ve dikkatlerini çekmek için biraz gürültü yapın."

Neden beni Vic yerine Jace'le eşleştirdiğini merak etmeden duramadım.

"Vic ve ben beş santime on santimlik tahtalardan birkaç tane kapacağız, sonra sizi duyduğumuzda arkadan içeri gireceğiz. Amaç, başlarından tek bir darbeye onları haklamak. Onları öldürmeden. O yüzden gücünüze sahip çıkın, lütfen," dedi. Son kısım Vic'e yönlendirilmişti.

Vic başıyla onayladı.

"Herhangi bir sorusu olan?"

Hızlı bir şekilde düşünerek kaşlarımı çattım. Kesinlikle sor-
mam gereken bir şeyler vardı. Bu kadar basit olamazdı. Olabilir
miydi? Ama bir şey bulmakta tamamen başarısızlığa uğradım.

"İyi." Marc, parkın arkasındaki tren bakım istasyonuna giriş
yapmış olduğu çite doğru işaret etti. "Oradan içeri gireceğiz,
son panelin üstünden. Bize içeri girmemiz için üç dakika ve-
rin. Sonra hamlenizi yapın. Buradan sonra her şey hızlanacak.
Gözlerinizi açık, ağzınızı kapalı tutun. Tartışma yok, gereksiz
iletişim yok. Ve kafanızı önümüzdeki işe verin. Anladınız mı?"
Marc bu kısımda özellikle bana bakıyor gibi görünüyordu ve
bu beni çileden çıkarmıştı.

Jace başıyla onayladı ve kolumu dirsekledi. Marc'a ters ters
baktım ama istemeye istemeye başımı salladım.

Parker hazırlıkları yapmak için kamyonete çıktı ve parkın
karşı tarafına koştuk. Ter şimdiden sırtımdan akıyor ve dizleri-
min arkasında toplanıyordu. Teksas'ta eylül ayı kötü adamları
kovalamak için gerçekten çok kötü bir zamandı.

Çitin üstünden tek tek atlayıp Marc'ı takip ettik, ayakkabı-
larımız sert toprakta ses çıkarmıyordu. Binanın önünde, Marc
dev peron kapıları ile kapalı ön kapı arasındaki bir noktayı
gösterip Jace ve benim orada beklememizi işaret etti. O ve Vic
binanın uzak köşesinden sessizce ilerlerken Marc kol saatine
hafifçe vurdu, sonra üç parmağını yukarı kaldırıp dudaklarıyla,
"Üç dakika," dedi.

Çoktan saatime odaklanmış bir şekilde başımla onayla-
dım. Saniye ibresi mıymıntı gözüktüyordu, rakamdan rakama
acı verici bir bitkinlikle ilerliyordu. İlk turunu tamamladığında
sıkılmışım, tren bakım istasyonunun etrafına, terk edilmiş kı-
sımlara, makinelere, vagonlara, yağ fışıklarına ve ülkeyi baştan

başta kateden yük trenlerinin parlak günlerinden kalan diğer
sayısız şeye bakındım.

Sağ tarafımda, Jace iç çekti. Derin bir nefes aldı ve ben de
aynı şeyi yapıp Andrew veya Luiz'e ait herhangi bir iz bulmak
için havayı kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım. Binaya girmek
için mutlaka dokunmuş olmaları gereken kapı kolunun üstünde
bile. Tabii arkadan girmişlerse o başkaydı.

Eğer durum buysa -kapı yıllardır açılmamışsa- kilitli olmaz
mıydı? Dolayısıyla açması zor olmaz mıydı? *Hımm.*

Jace'in dikkatini çekip kapı kolunu çevirmek yerine kapıyı
kırmayı jestlerimle anlattım. Jace başını onaylarcasına salladı.
Saatine bakarak tek elini havaya kaldırdı. Gözlerime baktığında,
bir parmağını indirdi. Sonra diğerini. Başımı salladım, mesajı
açıktı.

"Beş... dört..." Üçüncü parmak indi ve nereye tekme ataca-
ğımı karar vermeye çalışarak kapıyı inceledim. *İşte, tam kapı
kolunun altına.* "İki... bir," dedi dudaklarıyla Jace. Bana başını
salladı ve ben de ona. Nabzım aniden hızlandı. Kalbim güm
güm atıyordu. Bacağım uçtu.

Tamı tamına aynı anda ve kusursuzca tekmeledik. Babam
görse mest olurdu.

Ahşap parçalandı. Metal gıcırdadı. Kapı garip bir açıyla
bükülüp açıldı. En üstteki menteşeyi çerçevesinden sökmüştük.

Uzun bir süre binanın içine bakıp gözlerimizin içerideki
karanlığa alışmasını bekleyerek hareketsiz bir şekilde durduk.
Gözlerimiz alışmadığında, Jace'e baktım ve deponun içine girdim.
İşte o anda içerideki silüet yavaşça odak noktasına geldi. Tek
silüet. Tek beden. İki değil.

Kaşlarımı çattım, tam ortada, belki on metre uzakta duran silüete gözlerimi kısarak baktım. Andrew olamayacak kadar kısa ve Luiz olamayacak kadar inceydi. Ve söz konusu bu iki erkek olamayacak kadar çok saçı vardı.

Havayı kokladım ve tanıdık bir koku aldım... ama beklediğim kokuyu *değil*. Bu bir serseri kokusu değildi. Bu bir *erkek* kokusu bile değildi.

"Dur," diye emretti kadın, güzel bir şekilde kıvrak ve şiirsel bir aksanla. Ve gözlerim ortama daha iyi alıştığında, iki eliyle bize nişan aldığını gördüm. "Vurmak istemiyorum ama gerekirse vururum."

Andrew'u *veya* Luiz'i değil, Manx'i bulmuştuk. Ve elinde Jace'in tam başına nişan aldığı bir silah vardı.

Yirmi Sekiz

"Hey." Jace bilindik savunma duruşuyla ellerini havaya kaldırdı. "Manx, değil mi? Seni incitmek istemiyoruz. Başkasını arıyorduk." Sesi ifadesinin yarı doğruluğuna dair hiç belirtir vermedi. "Muhtemelen senin aradığın kişiyle aynı."

Marc ve Vic hangi cehennemdeler? Dişi kedinin üç metre arkasındaki kapalı kapının çizgilerine, karanlıkta parlayan dikdörtgen ışığa sinirli bir şekilde baktım. Kapının arkasında bir şey kımıldayıp ışığın bir kısmını kesti. Marc ve Vic bekliyordular. Muhtemelen dişi kedinin konuştuğunu duymuşlardı ve bir silahı olduğunu biliyorlardı. Dişi kedinin arkasından paldır küldür içeri dalmak sadece birilerinin vurulmasını sağlardı, bu yüzden girmek için daha iyi bir fırsat kolluyorlardı.

Dişi kedi, Jace'e kaşlarını çatarak baktı ama silahı yerinden oynamadı. "Kimseyi aramıyorum." Aksanı ağırdı ama İngilizcesi mükemmel bir şekilde anlaşılabilirdi. Ve söylediği yalan cam kadar netti.

"Ortak bir amacımız var," dedim olası tanıkları vurmak istemeyeceğini umarak. "Birbirimize yardım edebiliriz."

Dişi kedi homurdandı ve silahı bana çevirdi.

Nabzım hızlandı ve boğazım sıkıştı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve dişi kedinin kokusu, tam olarak çıkaramadığım

o garip unsurla burun deliklerimi doldurdu. Zihnim annemin incelemem için kırmızı ve altın işlemeli Afgan battaniyesini yüzüme kaldırdığı zamana gitti.

Yün kokusu mu alıyordum? Veya pamuk? Ya da battaniye her neyden yapılmışsa, onu?

"İsmin Manx mi?" dedi Jace sorusunu gereğinden daha yüksek sesli bir şekilde sorup dişi kedinin dikkatini -ve silahını- benden uzaklaştırmaya çalışarak.

Dişi kedi tereddüt etti, kimin daha büyük tehdit olduğuna karar vermeye çalışırken bakışları aramızda gidip geldi.

"Bu koku ne?" diye sordum Jace'e sessizce. Kokusu bir anda çok önemli gelmişti. "Tuhaf kokuyor. Nedir *bu*?"

Dişi kedinin gözleri şaşkınlık içinde açıldı, sonra hızlı bir şekilde öfkeyle kısıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Nişan aldı ve nefesim tıkanıp.

Arkamda çakıl taşları çıtırdadı. Marc ve Vic binanın etrafından mı dolaşmışlardı?

Manx horozu çekti.

"Hayır!" Jace kendini önüme attı. Dişi kedi tetiği çekti. Mavi bir ışık parladı. Patlama binada yankılandı.

Jace şiddetli bir şekilde sarsıldı. Kaskatı kesildi, sonra geriye tökezledi.

"Hayır!" diye çığlık attım yaşlar görüşümü kaparken. Onu yakalamak için ileri atıldım ama bir el kolumu arkadan yakalayıp ayaklarımı yerden kesecek şekilde beni çekti. Jace yere düştü. Kan kokusu havayı sardı.

Manx Jace'e baktı, ağzı korkuyla kocaman açılmıştı. Silahı bıraktı. Arkasındaki kapı açıldı ve Marc odaya hışımla girdi, elinde sivri uçlu beş santime on santimlik bir tahta vardı. Dişi

kedi ona doğru döndü ve dondu. Vic elinde çelik bir boruyla peşinden koşturarak içeri girdi.

O zaman beni kim Jace'ten hızla uzaklaştırıyordu ki? "Bırak beni!" Kolumu hızla çekip kendimi kurtarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Luiz'i görmeyi bekleyerek ve burnunu kırmaya hazırlanarak döndüm.

Onun yerine Andrew'u gördüm.

Adrenalin bir elektrik akımı gibi kan dolaşımımın içinden geçti. Öfkeyle kolumu çektim. Andrew'un terli parmakları tenimden kaydı. Tırnakları tenimi yırttı. Acı içinde dişlerimin arasından nefes aldım ve sendeleyerek kollarından kurtuldum, çoktan Jace'e doğru ilerlemekteydim.

Jace bana gözlerini kırıştırdı.

Afallamıştım, görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Andrew fırladı. Yüzü kırıp korkunç bir görüntüye dönüşmüştü. Bir zamanlar tanıdığım adamlar neredeyse hiçbir benzerlik taşıyamıyordu. Hayatını mahvettiğim adamlar.

Yumruğu bana doğru fırladı. Eğildim, bacağım ayaklarını yerden kesmek için çoktan yeri süpürmeye başlamıştı. Ayağım bileğine çarptı. Acı içinde tıslayarak kalçasının üstüne düştü. Parmakları kotumun alt kısmına değdi. Öteye sıçradım, sonra Jace'e döndüm.

Vic Jace'in yanına diz çökmüştü, belden yukarısı çıplaktı ve kendi gömleğini Jace'in sağ omzuna bastırıyordu.

Göz ucuyla bir hareket bulanıklığı yakaladım. Başımı dönüp Marc'ın tahtayı silahını tekrar eline alan ve bunu Vic'e yöneltmekte olan Manx'e salladığını gördüm. Marc tahtanın geniş tarafıyla sağ koluna vurdu. Manx çığlık attı ve devrildi. Ama

sağlam eli yaralı kolunu tutmak yerine, şu bilindik koruyucu tavırla karnına kapandı.

Afgan battaniyesi tekrar zihnimde belirdi. Natalie'nin tuğla ördüğü. İkinci... *bebeğini* bekleyen Natalie.

"Marc, hayır!" diye bağırdım. Dondu, elinde tuttuğu tahta Manx'in başının üstünde, tekrar inmeye hazır bir şekilde yukarıya kaldırılmıştı. "O hamile!"

Marc'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. Tahtayı yavaşça indirdi, Manx'e meraklı bir bakışla –veya belki de korkuyla– gözlerini dikti; sanki Manx'in rahminde mikroskopik, asalak bir şekilde yaşayan ve kesinlikle bulaşıcı olmayan bir istila yokmuş da üç gözü varmış gibi.

Ona tekrar vurmak yerine silahı tekmeledi. Silah dev odada sekerek uzaklaştı, bir saniye sürmeden koyu gölgelerin içinde kayboldu. Marc gözlerime baktı, ağzı bunu nasıl bildiğimi sormak için açılmıştı. Ama bunun yerine alnı kırıştı ve bakışı arkamdaki bir şeye kaydı. "Dikkat et!"

Arkamı dönerken eğildim. Parmaklarım kumlu, toz kaplı betonu sıyırdı.

Andrew arkamda duruyordu, kollarını yukarı kaldırmıştı. Ağır bir şey hızla başımın üstünden geçti. Yumruğumu karnına gömdüm. Ciğerlerindeki hava boşaldı. İkiye katlandı. Ağır bir şey başıma çarptı, sonra madeni bir ses çıkararak yere düştü.

Kafatasımdaki yeni yumruyu ovuşturarak ayağa kalktım ve yeni bir tekmeye hazırlandım. Ayağım Andrew'un düşürmüş olduğu borunun üstünde kayıp çizmemin altından yuvarlandı. Andrew'un önünde kıçüstü yere düştüm.

Andrew tekme attı ve ben yuvarlanıp uzaklaştım. Hızlıca bir nefes aldım ve aldığım solukla birlikte ağzıma toz ve yapışkan

bir örümcek ağı doldu. Andrew tekrar tekmeledi, çizmesine uzandım. Elim ayak bileğinin etrafına kapandı ve onu çektim. Yanıma düşüp iki eliyle yere tutundu.

Yuvarlanırken saç tokam betona çarptı. Toka açıldı. Gür siyah saçlar yüzüme döküldü. Saçlarımı ittim, alçak sesli, bilinmeyen bir kükreme sesi duyunca yerimde donup kaldım.

Ayaklarımın üstüne kalkmaya çalıştım, başımı kaldırınca lokomotif deposunun sol tarafı boyunca ilerleyen bir kabin gördüm. Ve bir tane de sağ tarafta vardı. Karanlıkta hareketi görmeye çalışarak gözlerimi kısıtım. Ama sadece gölgeler vardı.

Sağ tarafımda, Andrew sendeledi ve solumda bir gürleme yankılandı. Dönüp karanlık bir silüetin üç metre ötemden fırladığını gördüm, yaklaşırken şekilleniyordu. Gölge netleşip havadaki kıvrak, zarif bir kedi adam şeklini ortaya çıkardı.

Luiz. Değişmek için kabinde saklanmıştı.

Kedi zarafetle ve dört patisinin üstünde odanın ortasına kondu. Marc ona döndü, tahtayı iki elinde hazır bir şekilde tutuyordu. Luiz bir an için onu değerlendirdi, sonra onun yerine Vic'e döndü.

"Vic!" diye bağırdım. Başını kaldırıp Luiz'in kendisine doğru uçuşunu gördü ama kımıldayacak vakti yoktu. Kedi, pençeleri açılmış bir şekilde Vic'in göğsüne indi. Vic bağırdı.

Yere bir silah bulmak için bakınırken bir şey bana arkadan çarptı. Çok şiddetli bir acı hissettim. İleri doğru uçtum, dik durmak için bir ayağımı diğerinin önüne attım. Ayaklarım birbirine takıldı ve zemin benimle buluşmak için yükseldi. Sol kolumun üzerine düştüm. Acı, üç ay öncesine ait bir yaralanmayı yeniden canlandırarak şiddetli bir şekilde omzumu vurdu.

Saçlarımın içine parmaklar dolandı ve çekti. Çığlık atmamak için çenemi kenetledim ve saçlarımın kökünden yolunmaması için ayağa kalkmaya çalıştım.

"İntikam çok büyük bir kahpe," diye fısıldadı kulağıma Andrew. Sesi bir zamanlarkinın buruk bir yankısıydı. "Ama sen de öylesin."

"Andrew, bekle..."

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve boştaki yumruğu böbreğime çarptı.

Tüm bedenimi bir acı dalgası sardı, hemen ardından gelen bir yenisi için yumruğu geri çekildi. Bacaklarım büküldü ve yere çöktüm. Kafa derimdeki yüzlerce saç telinin sökülme sesi kulaklarımı doldurdu. Çığlık atmak bir yara, nefes bile alamıyordum.

Bedenimi hareket etmeye zorladım, acıya rağmen yuvarlanıp uzaklaştım. Beni uyluğumdan tekmeledi. Ardından darbeler kesildi.

Gözlerimi açtım, Andrew gitmişti.

Manx odanın karşısında baygın bir halde yatıyordu. Parker diz çökmüş, kendi kan havuzunun içinde yerde yatan Jace'in yanındaki Vic'in üstüne eğilmişti. Onların ilerisinde, Marc elindeki demir boruyla kedi adamla yüzleşerek ayakta duruyordu.

Luiz tısladı, dişlerini gösterdi. İleri atıldı. Marc boruyu salladı. Luiz darbeden kolaylıkla kurtuldu ama Marc şimdiden en az bir kez hedefini tutturmuştu; Luiz'in sağ kulağının altı kanıyordu.

Andrew Marc'a doğru ilerleyerek yanımdan ağır adımlarla geçti. Ben daha bağırıp, Parker yerden kalktı ve Marc'ın düşürmüş olduğu kalın tahtayı kaptı. Tahtayı savurdu. Andrew'un omzuna isabet etti. Andrew yere yapıştı ve ben omurgamdaki ağrıyla irkilerek dikkatlice ayağa kalktım.

Parker, Luiz'e döndü. Marc boruyu tekrar salladı ve Luiz bir kez daha kurtulup tam Parker'ın önüne atladı. Parker tahtayı sanki bir golf sopasıymış gibi aşağıdan ve bir kavis çizerek salladı. Beş santime on santimlik tahta Luiz'in sol bacağına indi.

Luiz ciyakladı ve yan yan topalladı.

Marc borusunu Luiz'in sağ omzuna geçirdi. Luiz inledi, sonra hırladı. Sol tarafına sıçradı, Marc'ı geçip ondan uzaklaştı. Bir saniyeden kısa sürede topallaya topallaya koşarak kapıdan çıkıp gitmişti. Marc peşinden gitti, kan lekeli çelik boruyu sınıksı tutuyordu. "Onlarla ilgilen," diye seslendi Parker'a omzunun üstünden. Sonra gitti.

Andrew gitmelerini seyretti, çenesi şaşkınlıkla gevşemiş, gözleri öfkeyle dolmuştu. Terk edilmişti... Yeniden.

"Andrew..." diye başladım söze, artık bana inanacağını umarak. Luiz'in ona yardımcı olmadığını ve bana izin verdiği takdirde ona yardımcı olabileceğimi sonunda anlayacağını umarak.

Gözlerime baktı, gözlerindeki acıyı ve tiksintiyi görmek kendimi kötü hissettirdi. Benden nefret ediyordu. Ona yardım etmeme izin vermeyecekti. Ve bana kesinlikle yardım etmeyecekti.

"Lanet olsun bu işe," diye homurdandı kenetlediği dişlerinin arasından, benden Parker'a, sonra yine bana bakarak. "Ve sana da." Sonra döndü ve dosdoğru ön kapıya koştu.

Bir saniye düşünmeden peşinden gittim.

Faythe!" diye bağırdı Parker.

"Onu yakaladım," diye bağırdım, çoktan kapıdan geçerek. "Jace'in kan kaybından ölmesine izin vereyim deme."

"Hayır!" diye bağırdı. Ama beni takip etmedi. Jace ve Vic'in ona benden daha fazla ihtiyaçları vardı. En azından ben ona ihtiyaç duymayacağımı umuyordum.

Andrew'u binanın köşesini dönene kadar takip ettim ve terk edilmiş tren istasyonunun kapısının kapandığını tam zamanında gördüm. *Kahretsin.* Saklambaç oynamak için vaktimiz yoktu. Eğer birileri Manx'in silah sesinin ne olduğunu anlamışsa polisi aramış olabilirdi. Belki de polisler şu anda buraya geliyorlardı.

Ama saatime bir kez bakınca tren bakım istasyonuna girmek için çitten atladığımızdan beri on beş dakika geçtiğini gördüm şaşırarak. Depodaki kavga sonsuzluk kadar uzun gelmişse de sadece dakikalar boyunca sürmüştü. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Tren istasyonuna giden basamakları çıktım. "Andrew?" diye seslendim kirli cam kapıyı itip açarak. Yerimi belli ediyordum ama umurumda değildi. Onunla dövüşmek için gelmemiştim, açıklamak için gelmiştim. Ve özür dilemek için. "Andrew, ne-redesin?" Gözlerim odayı taradı ama Andrew'u göremedim.

"Böyle olmak zorunda değil. Sadece sana yardım etmek istiyorum." Odada ilerlerken çizmelerimle kırık camların üstüne bastım ve birkaç adım attıktan sonra Andrew'un nefes aldığını duyduğumu fark ettim. Nefesi hızlı ve güçlüydü. Kulaklarım yerini belirleyemediklerinde havayı kokladım. Kokusu güçlüydü ve yoğun bir şekilde sıkıntıyla harmanlanmıştı. Hâlâ odada... bir yerlerdeydi.

Dikkatlice adım atarak odanın ortasındaki hırpalanmış müşteri hizmetleri gişesine, görünürdeki tek engele, ilerledim. Gişenin etrafını döndüğümde ayağım kırılmış bir metal yazar kasaya çarptı ve yere saçılmış kırık pencere camlarının üstüne yüzüstü düşmekten kendimi korumak için çatlak tezgâhı yaladım.

Ve orada, Andrew üstsüz ve hâkî pantolonunun düğmesi açık bir halde gişenin arkasındaki metal bir dosya kutusu ile duvarın arasında yere çömelmiş duruyordu.

Dondu, bir eli fermuarındayken başını kaldırıp bana baktı. Gömleği ayaklarının ucunda, yerdeydi. Dönüşebilmek için soyunuyordu. Ve beni öldürebilmek için. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Yavaşça soluğumu bıraktım, yüzünün her bir çizgisine yer eden öfkeyle kahrolmuştum. "Andrew, sana yardım et..."

Üstüme atladı. İnsan formundaydı ve tam bir çömelme pozisyonundan sonra bir anda havaya fırlamıştı. Omzu göğsüme çarptı. Ayaklarım sadece bir an için yerden kesildi. Sonra yere çarptım ve Andrew'un ağırlığı ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Karnımın üstüne oturdu, dizleri zedelenmiş kaburgalarının yanlarındaydı. Sırtım her bir kırık cam parçasının bluzumu yırtıp tenime girdiği yaklaşık bir düzine yerden yanıyordu. Şaşkın ve nefesim kesilmiş bir halde yerde yatıyor, arka cebimde hissettiğim kelepçelere ulaşabilmeyi diliyordum.

Andrew homurdandı, gözleri kocaman açılmış, dudakları sivri dişlerden geriye çekilmişti. İnsan formundaydı ama içindeki kedi kontrolü ele almıştı. Ve o kedi çok kızgındı.

"Beni dinle. Bunu yapmak istemiyorsun." Kollarımı bedenlerimiz arasına sıkıştırdım ve ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Sana yardım edebilirim. Kalkmama izin ver ve konuşalım."

Onu ittirdim ama kımıldamadı. Andrew liderin adamı olan arkadaşlarım kadar iri değildi ama yine de benden epeyce ağırdı. Ve sayemde bir kedi adamın gücüne sahipti. Onu kımıldatabilirdim ama bunu onu incitmeden yapamazdım ve zorunda kalmadığım takdirde canını yakmayacaktım. Ona zaten geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar vermiştim.

"Seninle konuşacaklarım bitti," diye hırladı Andrew gözleri öfkeyle dolarak. Eli sol pazımı kavrayıp yere bastırdı ve başka bir cam parçası koluma saplanırken irkildim.

"Benim *seninle* konuşacaklarım henüz bitmedi." Benden sadece birkaç santim uzaktaki gözlerine baktım. Kokusu gibi öfkesi de odaya yayılmıştı ve konuşma konusunda ısrar etmek için muhtemelen kötü bir zamandı. Ama açıklamak *zorundaydım*. Gerçeği bilmeliydi. "Asla sana hastalık bulaştırmak istemedim. Bu bir kazaydı ve sana bunu telafi..."

Yumruğu uçtu ve yanağımda patladı. Gözlerimde yaşlar belirdi ve acıdan değil ama -gerçi kesinlikle canım yanmıştı- kederden yüksek sesle hıçkırarak ağladım. Tanıdığım Andrew bırakın bana vurmayı, *hiç kimseye* elini dahi kaldıramazdı.

Gözlerimi kapadım ve titrek bir nefes aldım. "O kadınlara da bunu mu yaptın? Striptizcilere?"

"Evet," dedi Andrew ve gözlerimi açtım. Burun delikleri genişlemiş bir şekilde bana bakıyordu. "Bunu duymak ister misin?" Yanağımın içindeki yeni kesikten akan kanı emerek başımı iki yana salladım. Bunu duymak *istemiordum*.

"Onları sana benzedikleri için seçtik. Onları dışarıda tek başıma yakaladım. Kolaydı... belli ki tehlikeli görünmüyorum. Ne kadar ironik, değil mi? Ama artık masum değilim." Cevap beklemediği sorusunu diğer yanağımda patlattığı başka bir darbeye kesti.

Daha fazla acı hissettim ve bu kez gözlerimin arkasında ışıklar patladı. Ama karşı koymadım. Andrew'u şimdiki canavar haline Luiz getirmişti ama ona bu fırsatı *ben* vermiştim. Onu daha fazla incitmeyecektim.

"Onları bana benzedikleri için mi öldürdün?" Yutkundum ve kendi kanımın tadını aldım. "Bu hiç adil gözüküyor."

"Onlara *virüs bulaştırmaya* çalışıyorduk. Ölüm, talihsiz bir yan etkiydi. Ve *hayat* adil değildir. Bunu bana sen öğrettin. Luiz ise bana daha pratik bir dünyaya ilişkin dersler verdi." Yumruğu tekrar uçtu, bu defa sol tarafıma çarptı. Soluğum kesildi, çığlık atmamak için dudağımı ısırdım.

Tekrar nefes alabildiğimde, cesur bir şekilde gözlerine baktım, öfkenin ilk parıltıları suçluluk ve ızdırap korları arasında parlıyordu. "Seni terk etti, Andrew. O gitti ama ben hâlâ buradayım. Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Sandığın kadar zeki olmadığını." Gözleri zalim bir tatminle parladı. "O seni canlı istiyordu. Ben istemiyorum." Andrew soluma eğildi ve elleri eski yazar kasanın etrafını sardı. Lanet olası şey en azından elli kilo ederd. Onu kaldırmayı asla başaramayacaktı.

Ama başardı. Onu yerden hızla çekti, başının üstüne kaldırdığında kolları harcadığı çabayla titriyordu.

"Hayır!" Panik, kanıma adrenalin pompaladı ve silah olarak kullanmak için bir şey arayarak yeri yokladım. Avucuma kırık cam battı. Parmaklarım uzun, soğuk ve sert bir şeye sarıldı.

Andrew homurdandı ve kolları gerildi. Yazar kasa ellerinde titredi, tam başımın üzerinde.

Andrew kafatasımı parçalamadan önce onu üstümden atmaya çalışarak göremediğim silahımı savurdum. Eğreti sopam ete saplandı. Üstüme kan boşandı, sıcak ve ıslaktı. Tüm bedeni titredi. Andrew'u geri ittim ve yan tarafa atıldım. Elleri açıldı. Yazar kasa az önce başımın durduğu yere şiddetle çarptı.

Ellerime batan yeni kırıklardan habersiz bir şekilde yerde güçlüklerle ilerledim. Andrew duvara dayanmış oturuyordu, gözleri iri iri açılmış ve boştu. Elleri, demir bir tren yolu çivisinin saplanmış olduğu boğazını tutuyordu. Kan fışkırırken sessiz bir korku içinde onu izledim.

Birkaç saniye içinde bitmişti. Elleri gevşedi ve kucığına düştü. Kanla lekelenmiş göğsü artık kalkmıyordu. Kalbi atmıyordu, fışkıran kan seli yavaşlayıp tek tük akan damlalara dönüşmüştü.

Yerde, kirli pencerelerden süzülen puslu ışık hüzmelerinin içinde hareketsiz bir şekilde oturuyor, önce hastalık bulaştırdığım, sonra döktüğüm ve giderek büyümekte olan bir kan havuzuna bakıyordum.

Andrew ölmüştü. Onu öldürmüştüm.

Ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Yirmi Dokuz

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Marc bizi buldu fakat bunun iki dakikadan uzun sürmediğine dair yemin ediyordu. Ön kapıdan hızla içeri girdi, gözleri alev alev yanıyordu; hangimiz kurtulduysa hızla üstüne gitmek için hazırды. Etrafa şöyle bir bakıp tüm odayı gördü: Etrafa saçılmış döküntüler, kanlı ceset ve ben. Bana ne olduğunu sormadı. Sadece beni ayağa kaldırdı ve her tarafına bulaştırdığım kanı önemsemeyerek beni tuttu.

İyi olup olmadığımı sorduğunu hatırlıyorum. Ve cevabı bilmediğimi.

"Faythe, benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi çenemdeki bir kan lekesini silerek. "Şu anda hissettiklerini saklamamı istiyorum. Zihnindeki bir kutunun içine koy, kutuyu kilitle ve diğer anılarınınla birlikte istifle." Elimi tuttu ve saplanmış cam parçalarını fark edip konuşurken onları çıkarmaya başladı. "Daha sonra o kutuyu açabilir ve içindekilere göz atabilirsin. Ama şimdi kutuyu kaldırmanı istiyorum. Her şeyi temizlememiz ve polis gelmeden önce buradan çıkmamız gerekiyor. Anlıyor musun?"

Hâlâ hissiz bir halde, başımla onayladım. Anlıyordum. Günü kurtarma zamanıydı. Tekrar.

"Luiz?" diye sordum Marc kollarımı kaldırıp bluzumu başımdan çekip çıkarırken.

"Kaçtı." Omuzlarımdan tutup beni nazikçe döndürdü ve sırtımdan kırık cam parçalarını çıkarmaya başladı. Acıtacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey hissetmedim. "Park bir çam ormanlığıyla bitiyor ve Luiz ağaçların arasından kaçtı. Onu iki ayak üstünde yakalayamazdım ve sizleri de bu şekilde bırakamazdım. Endişelenme ama. Onu yakalayacağız."

Tabii ki yakalayacaktık. Tıpkı benim Andrew'u yakaladığım gibi.

Vic'in genel olarak iyi olduğu ortaya çıktı. Luiz onu pençeleterek canını çıkarmıştı ama çizikler uzun olmasına rağmen yaraları çoğunlukla yüzeyseldi. Temizliğe bile yardım edebilecek durumdaydı, o yüzden Marc bana çekidüzen verir ve kendi gömleğini giydirirken, Parker ve Vic oldukça şiş bir bileğe rağmen kelepçelenmesi gereken Manx'le ilgilenip ve onu dikkatli bir şekilde kamyonete taşıdılar. Hayattaydı ama baygındı ve ne kadar ciddi bir şekilde yaralandığına dair bir fikrimiz yoktu. Veya bebeğin nasıl olduğuna dair.

Jace omzundan vurulmuştu. Çok fazla kan kaybetmişti ve bilinci gidip geliyordu ama Parker yaranın ölümcül gözükmediğini söylemişti. Çoktan babamı ve hemen çiftliğe gitmek üzere yola çıkacağına söz veren Dr. Carver'ı aramıştı.

Kanlı tahtayı ve demir boruyu kamyonete attık, ardından Parker ve Marc Andrew'u plastiğe sarıp koli bandıyla sıkıca kapattılar. Andrew'un yerdeki kanını rulo kâğıt havluyla sil dim, sonra mahvolmuş bluzumla birlikte plastik bir poşete atıp bağladık. Çocuklar terk edilmiş banyoların birinde buldukları yarım şişe çamaşır suyunu yerdeki lekenin üzerine döktüler. Elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yaptığımız. Bunun yeterince iyi olmasını umdum.

Marc içinde Andrew'un cesedi varken kamyoneti Lazy S'e sürdü. Manx yanında yatıyordu, bağlı ve hâlâ baygındı. Ona attığım tek bir bakış, benim garip bir kamyonetin arkasında bağlı ve çoğunlukla baygın olduğum son gezimi sarsıcı bir şekilde hatırlatmıştı. Bu düşünceyi Marc'ın bahsettiği zihin kutularından birinin içine tıktım. Bir gün hafızamdaki çatı katını temizlemem gerekecekti ve bu hiç hoş olmayacaktı.

Liderimizin talimatlarına göre Parker Andrew'un arabasını Henderson'ın bir buçuk saat batısındaki boş bir araziye götürdü, Owen da onu oradan aldı.

Yaralarına rağmen Vic Jeep'ini çiftliğe kadar sürmekte ısrar etti, bu yüzden arkada Jace'le birlikte oturup onu rahat ettirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Başı kucağımda uzanıyordu. Üçümüz de yoldaki her bir tümsekte irkiliyorduk.

Eve vardığımızda annem kesiklerimi temizledi, çürüklerimi görünce dilini dişlerine vurup dilini şaklattı ve tropikal bir kremle uyuşturduktan sonra Vic'in göğsüne dikiş attı. Kanla lekelenmemesi için üstüne plastik serilmiş olan salon kanepesinde Jace'i mümkün olduğu kadar rahat ettirdi. Eve vardığımızdan kısa bir süre sonra kendine geldi ve onunla yaklaşık bir saat oturdum. Kurşunun önüne atlamak yerine beni nasıl kenara itmesi gerektiği hakkında şaka yaptı.

Bir aptal gibi davrandığı için ona teşekkür ettim. Sonra onu alnından öptüm ve önüne bir kâse iyi niyet dondurması bırakıp ayrıldım.

Manx, annemin biz döndükten sonraki ilk birkaç saatin çoğunu gizemli dişi kedinin gözlerini açması için bekleyerek geçirdiği misafir odasına kaldırıldı. Annem önce şaşırmış, sonra Manx'in hamile olduğunu duymaktan memnun olmuştu ve acemi tanımımı hızla içine çektiği bir nefesle doğrulamıştı.

Ama Manx kendine gelmeden geçen her saatle birlikte daha fazla endişeleniyordu.

Bu kadar soruna yol açan dişi kedi için ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Geçtiğimiz hafta en azından üç erkek kediyi öldürmüştü ve aslında arkamdan gizlice gelen Andrew'a nişan almış olduğunu söyleyebilecek olsam da Jace'i vurmuştu. Yine de ona karşı gerçek bir sempati hissetmede sorun yaşıyordum. Ama bebek annesinin davranışlarından sorumlu tutulamazdı. Ben bile bunu kabul etmek zorundaydım.

Annem hemşirelik görevlerini Manx ile Jace arasında bölüştürürken, Henderson'daki her bir mikroskobik detayı yeniden oluşturmada bizimkilere yardım ederek ofiste babamla birlikte saatler harcıyordum. Zihnimde istiflediğim kutu, Luiz'in dişi bir serseri yaratmadaki başarısız çabaları ve Andrew'un bu projeye karışmasıyla dolarken hâlâ düzgün bir şekilde kilitli duruyordu. Luiz'in yazın öldürdüğü üniversite öğrencilerinin de aynı planın bir parçası olduğunu düşündüğümü söyledim. Ve onlara kendimi savunmak için Andrew'u nasıl öldürdüğümü anlattım.

Babam mutlu değildi. Andrew'un ölümü, konseyin kolektif gözünde bana karşı bir eksi daha olabilirdi. Yargılanacaktım ve şimdi enfeksiyonun gerçekten de bir kaza olduğunu ispatlayacak hiç tanık yoktu. Anlaşılan hastalık bulaştırdığım insanı öldürmek, ona en başta hastalık bulaştırmanın suçundan beni kurtarmıyordu. Tuhaf, değil mi?

Dişi kediye olan tepkisi de daha iyi değildi. "Jace'i mi vurdu?" Kimse konuşmadı. Babam çenesini hiddetle ovuşturup masasının önünde volta atarken hiçbirimiz ona ne diyeceğimizi bilemiyorduk. "Luiz'i insan formunda mı takip ediyordu? Bir silahla mı? Ne tür bir dişi kedi bu?"

"Hamile türünden." Vic'in dudakları geniş bir gülümsemeyi bastırmaya çalışarak seğirdi.

Babamın tepkisini dikkatli bir şekilde izledim ve hayal kırıklığına uğramadım. Bir parça bile şaşırmamıştı. "Biliyordun!" diye suçladım onu, kaburgalarındaki acıya rağmen kanepeden zıplayarak.

"Kokusunu ilk kez aldığında anlamıştın. Neden bize söylemedin?"

"Size ona sanki camdan yapılmış gibi davranmanızı söyledim." Cevabı beni açıkça sakinleştirmediginde sözlerine devam etti. "Size söylemedim çünkü durumunun yarattığı tehdide karşı hiçbirinizin gözünü kör etmesini istemedim. Pekâlâ, o hamile. Yine de üç erkek kediyi öldürdü ve şimdi Jace'i vurdu. Lafı geçmişken, nerede o lanet olası silah?"

O anda, babama gerçekte ne kadar saygı duyduğumun farkına vardım. Sadece hamile olduğu için şu meşhur suçlamadan kurtulmasına izin vermeye hevesli değildi.

"Alt çekmecenin içine kilitledim," dedi Marc.

Babam başıyla onayladığını belirtti ve hepimize bir şeyler yememizi söyledi.

Akşam saat sekizden hemen sonra, Dr. Carver nihayet hastaların sorumluluğunu üstlenmeye geldi. Dördümüzün birden. Kaburgalarımın kırıldığını açıkladı ve birçok kesiğe ve çürüğe rağmen çalışabileceğimi söyledi. Annemin attığı dikişlerin "güzel" olduğunu duyurdu ve Vic'in iyi olacağını söyledi, ayrıca kendini iyi hisseder hissetmez dönüşüm geçirirse iyileşme süresinin hatırı sayılır ölçüde hızlanacağından bahsetti.

Küçük yaralarla işi bitince Dr. Carver salona geçip Jace için yapabileceklerini yaptı. Yarayı sterilize etti, kurşunu çıkardı ve

omzundaki deliği bandajladı. Jace'in talimatları da Vic'inkiler gibiydi: Mümkün olduğunca kısa sürede dönüşüm geçir.

Dr. Carver'ı en çok Manx endişelendirdi çünkü hâlâ kendine gelememişti. Doktor kelepçelerini çıkardı ve onu tam bir incelemeye aldı. Sonra anneme dişi kedinin yaklaşık dört aylık hamile olduğunu ve bebeğin kalp atışlarının güçlü olduğunu söyledi. Annesininkiler gibi.

Dişi kedinin bileği Marc'ın beşe on santimlik tahtasıyla buluşması yüzünden kırıldığı için doktor alçıya aldı. O andan itibaren yapabileceğimiz tek şeyin onu rahat ettirmek ve uyanmasını beklemek olduğunu söyledi. Annem her ikisine de büyük bir ilgi gösterdi.

Üstelik ilgi gösteren sadece o değildi. Çocuklar Manx'e tam anlamıyla hayran kalmışlardı. Herkes onun resmî olarak kötü birisi olduğunu biliyordu ama bunun onlar üzerinde yarattığı herhangi bir etki varsa, o da bunun Manx'i daha da ilgi çekici hale getirmesiydi.

Parker ve Vic sadece ona bakmak için rastgele aralıklarla kapısında duruyorlardı. Jace yürüyebilse, muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. Ama farkına varmıyor gibi gözüktükleri –ve onlara söylemeye çok hevesli olduğum– şey, neredeyse üç gün içinde üç erkek kediyi katletmesine dayanarak, dişi orman kedisinin erkeklerin pek işine yaramayacak gibi gözükmesiydi. Gerçi bir tanesi bariz bir şekilde ondan yararlanmıştı.

Babam ve Marc, Dan Painter'ı –Ryan kafesi meşgul ettiğinden ahırda– Manx konusunda uzun uzadıya sorguya çekmişlerdi ama fazla yeni bir şey bulamamışlardı. Hamile olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve gerçek ismini bilmiyordu. Nereli olduğuna dair bir fikri yoktu. Sadece ağır aksanlı birisinden gelen kısa süreli aramalar dizisine yanıt olarak kasabadan kasabaya gittiğini bili-

yordu. Her durakta öldürmüyordu, asla bir insana dokunmuyordu ve sadece ona “bulaşan” erkek kedileri ortadan kaldırıyor. Görünen o ki Manx dokunulmaktan hoşlanmıyordu, belli ki Painter'ın erkenden ve iyice öğrendiği bir dersti bu. Bana göre bu onun lehine olmuştu.

Birkaç saatin ve yeni bilgi edinilememesinin ardından babam eğer serbest bölgede bir sene beladan uzak durabilirse o zaman resmi olarak Gurur'a girmek için başvurabileceğinin sözünü vererek Painter'ın gitmesine izin verdi... Daha önce kimseye verdiğini duymadığım bir teklifti bu. Bu sözle birlikte Painter kuyruğu bacaklarının, telefonu ile adresi babamın dosyalarının arasında, Mississippi'ye gitmek için ayrıldı.

Çiftliğe varışımızdan yirmi dört saat sonra, salı gecesi Dr. Carver, Jace ve Manx için ikinci kez bir ziyarete geldi ve parasını Gurur'un ödediği oteline geri döndü. Babam bölge konseyine detaylı bir rapor hazırladı ve Michael ile Ethan'ı arayarak güncel bilgileri verdi. Ethan, Jace'in yaralanması haberini çok iyi karşılamadı ve eve dönmeye heveslendi ama babam ailemizi uygun bir şekilde temsil etmesi için onun Jamey Gardner'in anma töreninde kalmasını emretti.

Akşam yemeği saatinde, Jace konukevindeki yatak odasına geçebilecek kadar güçlendi. Vic ve Jace'in paylaştığı odaya Parker fazladan bir DVD oynatıcı kurdu ve iyileşmesine yardımcı olmak için neredeyse iki düzine aksiyon filmi kiraladı.

Akşam yemeğinden sonra, misafir odasının uzak ucunda oturup en son çıkan Stephen King kitabıyla fazla kabark bir koltuğa kıvrıldım. Ama hikâyeye konsantre olamıyordum. Luiz hâlâ serbestken ve Andrew'un kanı vicdanımı rahatsız ediyorken olmuyordu. Ve dişi kedinin öldürme sebepleri de hâlâ bilinmiyordu.

"Okumayı" bir yanımda uyandığı sırada orada olmak istediği için çocukların şimdiden "Manx'ın odası" dedikleri odaya taşındım. Merakım her geçen saat artıyordu, onun kim olduğunu ve Luiz'i ölmeyi hak ettiğini bilecek kadar nasıl bu kadar iyi tanıdığını öğrenmek için neredeyse çıldıracak hale gelmiştim. Çünkü açıkçasını söylemek gerekirse, Manx haklıydı.

Ama Luiz için duyduğumuz ortak ölüm isteğimiz, Luiz'in düşmanını benim arkadaşım yapmazdı. Sonuçta Manx, liderin adamları olan birkaç arkadaşımın hatırlamayı reddettiği üç masum erkek kediyi öldürmüştü. Manx uyandığında ayrılmaya çalışırsa odada en azından onu durdurmaya istekli ve hazır bir kişi olsun diye misafir odasında kaldım.

Saat 20.13'te, annem pencere kenarındaki bir begonya saksısını sularken Manx sonunda neredeyse otuz saatlik bir baygınlıktan sonra gözlerini açtı. Hırıltılı bir ses ve ağır bir aksanla söylediği ilk şey, "Silahım nerede?" oldu.

Kahkahayı patlattım, neredeyse kitabımı düşürüyordum.

Annem dişi kedinin sesine döndü ve sulama kabını yakındaki bir kitap rafının üstüne koydu. "Kocamın çekmesinde kilitli," dedi, odada zarafetle yatağa doğru ilerlerken. "Senin silahlı ve yüklü bir şekilde etrafta gezinmene izin veremeyiz. Bu sorumsuzluk olur."

"Ben neredeyim?" diye sordu Manx, sağlam eliyle kendisini itip oturma pozisyonuna geçerek. Annemin omzunun yanından ona bir bakmak için eğildim. "Sen kimsin?"

"İsmim Karen Sanders ve sen benim evimdesin. Kırık bir bileğin var ve bir buçuk gündür baygındın ama doktor senin iyi olacağını düşünüyor. Ve bebeğinin de."

Dişi kedinin yaralanmamış eli henüz görünen bir şişkinlik olmayan karnına uçarcasına gitti.

Annem yatağın yanındaki bir sandalyeye yerleşti. "Yaklaşık dört aylık, değil mi?"

Manx başıyla onayladı, siyah bukleler omuzlarının etrafında zıpladı.

"Kimin?" diye sordum odanın karşısından ve ikisi de gözlerindeki alevlerle beni yakıp kül etmeye çalıştıklarında bunu sorduğuma pişman oldum.

Manx karnını daha sıkıca tuttu. "Oğlum benim."

Annem bana soğuk bir şekilde baktı. "İsmi nedir, canım?"

Gözlerimi şaşkınlıkla kıptım, ellerim kitabımı sıkıca kavradı. *Canım mı?* Bu lakap her ne kadar beni her zaman öfkeli yapmış olsa da, *canım bendim*.

"İsmim Mercedes ama bana... uzun zamandır Manx deniyor." Dişi kedi ellerine baktı, alçısının bağlantı yeriyle oyalandı.

"Hangisini tercih edersin?" Annem komodinin üzerinden bir yün topu ve iki şiş aldı.

Manx omuz silkti. "Onlar sadece isim."

Ben cevaplanmamış tüm o sorulara daha fazla tahammül edemeyene kadar birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdum. "Neden Luiz'i kovalıyorsun?"

Annem sandalyesinde bana ters ters bakmak için döndü ama onu görmezden geldim.

Dişi kedi beni şaşırtarak cevap verdi, sesi nefret ve kararlılıkla sertleşmişti. "O bir canavar. Onu öldüreceğim." Tereddüt etti ve suçlayan gözlerle bana baktı. "Onu tekrar *bulduğumda*."

Somurttum. "Kulübe hoş geldin."

"Luiz'i tanıyor musun?"

"Öyle diyebilirsin." Gülümsemeden edemedim. "Burnunu kırdım."

Manx kahkaha attı ve bir anda gelen neşe dolu ses beni hazırlıksız yakaladı. "Ben de."

Sırıttım. Dövüşebiliyordu. *Elbette* dövüşebiliyordu. Çıplak elleriyle üç erkek kediyi öldürmüştü. Anneme göre, silah taşımamasının tek nedeni ilk üç aydan sonra dönüşüm geçirmenin bebek için zararlı olabileceğiydi.

Manx'i dikkatli bir şekilde izledim, sinirime ve tedbirli olmama rağmen meraklanıyordum. Luiz'le dövüşen ve sonra başına bir mermi sıkamak uğruna üç eyalette onu takip eden bu hamile kadın, bu kız -zira yirmisinden daha büyük olamazdı- kimdi? "Burnunu ne zaman kırdın?" diye sordum, sarf ettiği her bir kelimeyle Manx'e daha fazla hayran oluyordum.

"Bebeğimi aldığımda."

"Bebeğini mi?" Sağlam elinin, bakımsız tırnakları ve nasırlı parmaklarıyla beyaz, kuş tüyü yorganın üstünde duran karnına baktım.

Hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. "İlk bebeğimi. Çocuk için onunla dövüştüm. Burnunu kırdım ve kollarını tırmaladım. Ama oğlumu yine de aldı." Anneme tekin olmayan gözlerle baktı. "Silaha ihtiyacım var. O olmaksızın Luiz'i öldüremem ve canlı ele geçirilmeyeceğim. Tekrar olmaz." Boştaki eli düz karnını okşadı ve gözleri sertleşti. "Bu bebeği kaybetmeyeceğim."

Canlı ele geçirilmeyeceğim mi?

Neler olduğunun algısı bir dalga halinde üstümden geçti ve bunun içinde boğulmamak için mücadele ettim. Gerçeğe çok yaklaşmıştık.

Manx kayıp Güney Amerikalı dişi kedilerden birisiydi. Amazon'daki bir orman kedisine -muhtemelen birkaç orman kedisine- yavrulayabilen dişi kedi sağlama amaçlı hırslı, zalim projenin ilk kurbanları arasındaydı. Sara, Abby ve ben de projeye dâhildik. Ama dişi kedileri kaçırmaya ilişkin büyük planın yanı sıra, Luiz'in dişi kedi *yaratma* çabalarının içine üniversiteli ölü kızlar ve ölü striptizciler de dâhil olmuşlardı.

Bir şekilde Manx kendisini esir edenlerin ellerinden kurtulmuştu ve şimdi intikam peşindeydi. Buna saygı duymadan edemeyecektim.

"Burada güvendesin," dedi annem, dişi kedinin elini okşarken neredeyse mırıldanarak. "Sana veya bebeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Ama Manx kuşkucu bakıyordu. Sanki güven kavramı ona yabancıymış gibi, açıkça bize güvenmiyordu. Tabii son dört yılını bir cehennemde geçirdiğini düşünecek olursak, bu anlaşılır bir şeydi. Gördüğü her erkeğin kendisini dövdüğü ve tecavüz ettiği bir yerde. Sonra içlerinden birisi çocuğunu satmıştı. Erkeklerle yeniden güvenmeyi öğrenmek, Manx'in yapacağı en zor şey olabilirdi. Tabii bu mümkünse.

Ve bir anda neden erkek kedileri öldürmüş olduğunu anladım. Olanları hoş görmüyordum, bunun en büyük sebebi Jamey Gardner'ın herhangi birisini incitebileceğini kafamda canlandıramadığımdandı. Ama Manx bunu bilemezdi. Sadece kendi yaşadıklarını bilebilirdi ve bunları bir daha asla yaşamamaya kararlıydı.

Zekice, rahatlatıcı ve özellikle uygun bir şeyler söylemeye niyetlenerek ağzımı açtım. Ama tek bir şey bile düşünmeden önce, koridorun sonundaki sineklik açılıp gıcırdadı ve döşemeyi döven güçlü ayak sesleri duyuldu.

"Greg!" diye seslendi Marc, kot pantolon ve botlar dışında üstünde hiçbir şey yokken misafir odasının yanından koşarak.

Hemen sandalyemden kalkıp babamın bir elinde kalem ve diğerinde not defteriyle ofisinden çıktığını görmek için zamanında peşinden koştum. "Sorun nedir?"

"O burada." Marc eğilip eve doğru yaptığı çılgınca bir koşunun sonunda soluklanırken ellerini dizlerinin üstüne koydu. "Luiz burada."

Yüzümdeki kan çekildi ve kollarımın her yerindeki tüyler diken diken oldu. Bir an için kımıldayamadım. Hatta güçlükle nefes alabildim. Sonra bir gülümseme yavaş yavaş yüzüme yayıldı. *Luiz burada. Bizim topraklarımızda. Benim toprağımda.*

Biz yarım düzineydik o ise tek başınaydı. Hiç şansı yoktu. Onunla ikinci bir şansım olacaktı. Yoksa bu üçüncü müydü? Ne olursa olsun, bu sonuncu olacaktı ve her şey bittiğinde, hakkında endişe duyulacak orman serserileri bir kişi azalacaktı.

"Nerede?" diye sordu babam. Koridordan geçerek odama gidip dövuşe hazırlanırken hâlâ onları dinliyordum.

"Ormanda. Parker ve ben arazinin arka ucunda kokusunu bulduk, tam nehri geçince. Koku taze." Her ihtimale karşı çocuklar Henderson'dan döndüğümüzden beri günde iki kere devriye geziyorlardı.

"Faythe!" diye bağırdı babam, tişörtümü başımdan çıkarıp dönüşüme hazırlık içinde kıyafetlerimi çıkarırken. Luiz'le tekrar iki ayak üstünde yüzleşmek intihar niteliğinde olurdu.

Üstümde hâlâ sütyenim ve şortum varken koşup Marc, Vic ve Owen'ın ayakta durdukları -belli ki beni bekliyorlardı- ofise girdim. Babam beni gördüğünde başıyla selamladı, sonra çocuklara döndü. "Vic, Marc, sizin dönüşüm geçirmenizi istiyorum, sonra

Parker'la birlikte ormana dağılın. Ormanımızın ve korumuzun her bir dönümünü arayacağız."

Nasıl devam edeceğini düşünürken bir eliyle şakağını ovaladı. "Owen, konukevine git ve orada Jace'e yardımcı ol. Onu Ethan'ın yatağına koy, sonra dönüş ve bize katıl."

Owen dosdoğru kapıya gitti.

"Sessiz ve hızlı bir şekilde hareket edin," dedi babam. "Luiz'i bulana kadar yerinizi belli etmeyin ve onu bulduğunuzda tüm lanet ülkeyi uyandırmaya yetecek kadar yüksek sesle kükreyin. Manx bize dişi kedi arkadaşları hakkında bilmek istediklerimizi söyleyebilir. Bu orman kedisiyle son kez ilgileneceğiz."

Hayranlıkla babama baktım, sessiz bir heyecan içimde köş-turuyordu. O da av peşinden gidecekti. Liderin adamlarından birisi olduğumdan beri ilk kez, babamın yanında avlanacaktım. Liderimin yanında.

"Faythe?"

"Evet?" Aksiyondan bir parça almaya hevesli bir şekilde emirlerim için tetikle durdum. Luiz, Andrew'a, Manx'e ve tüm o diğer kızlara yaptıkları için yavaşça ve acı çekerek ölmeyi hak ediyordu.

Babam gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi hem ciddi hem endişeliydi. Ve de şüpheli. *Lanet olsun.* "Biz ormanı araştırırken senin burada kalmanı ist..."

"Hayatta olmaz..." diye başladım ama lafımı kızgın bir bakışla ve sol kolumun üstündeki güçlü, sert bir tutuşla kesti.

"Bir kez olsun, tam olarak sana söylendiği şekilde davranacaksın. Bu senin işin. Eğer emirlere uyamazsan, geceyi Ryan'la birlikte kafeste geçirebilirsin. Anlaşıldı mı?" Gönülsüz bir şekilde başımla onayladım ve babam devam etti. "Çocukları yanıma

alıyorum, böylece araziyi daha çabuk bir şekilde katedebiliriz. Ama onlarla ilgilenmen –gerekirse onları savunman– konusunda sana güvenebileceğimi bilmeden anneni, Manx'i ve Jace'i burada bırakamam."

Saklamak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen hafifçe sııttım. "Kadınları ve çocuk... ee, yaralıları korumamı mı istiyorsun?"

Babam kaşlarını çatı. Görevimi neden böyle komik bulduğuma dair belli ki hiçbir fikri yoktu. "Pekâlâ... evet. Bunu yapabilir misin?"

"Bana bebek bakıcılığı gibi geldi ve avlanmayı tercih ederim."

"Yakın geçmişte hepimiz bebek bakıcılığı konusunda üzerimize düşeni yaptık," dedi Marc, ev hapsindeki vaktimi yüzüme çarparak. "Bunu borçlarını ödemek olarak düşün."

Ona pis pis baktım. Ama sonra başımla onayladım. Babam beni aksiyondan güvenli bir şekilde uzakta tutmak için bu rezil görevi *kullanıyor* olsa bile borçlarımı ödeyebilirdim.

"Biz dönene kadar tüm kapıları ve pencereleri kilitle. Ve her ihtimale karşı perdeleri de kapat." Babamın sesi normalde saçma bir emir olacakları söylerken derinleşti ve öfkeyle kalınlaştı. Daha önce kapılarımızı hiç kilitlemeye gerek duymamıştık çünkü düzenli bir şekilde bize gözdağı veren liderimiz dışında evimizde kimse tarafından tehdit edilmemiştik.

Bir an için, babam beni izlerken gülümseyecekmiş gibi gözüktü. Sonra o an geçti ve ifadesi tekrar okunmaz bir hal aldı. "Teşekkürler," dedi ve çocuklar onu koridora ve arka kapıdan dışarı çıkarken takip ettiler.

Evin köşesinden dönene ve görüş alanımdan çıkana kadar onları seyrettim. Arkalarından uzayan öğleden sonra gölgele-

rini artık göremediğimde döndüm ve ön kapıya doğru yavaşça ayağımı sürüyerek gittim, kapıyı kapayıp kilitledim. Owen ve Jace için arka kapıyı açık bıraktım, sonra pencereleri kapamak ve kilitlemek için yatak odama ilerledim.

Banyomdaki tek ve yüksek pencereyi kilitlemek için kolu çevirdiğimde sineklik kapısının gıcırdayıp açıldığını duydum. Owen, Jace'le birlikte gelmişti.

"Faythe, sen misin?" diye seslendi annem, ben işe yaramaz dantel perdeyi çekip kaparken.

"Evet. Sadece pencereleri kilitleyorum." Odamı halledince, her iki penceresini de kilitleyip perdelerini örttüğüm Ethan'ın odasına geçtim, o sırada Owen kapıda belirdi, tek kolunu Jace'in gövdesine sarmış, ona destek oluyordu.

"Hele şükür," diye şakalaştım.

"Doktor sadece hasta kadar hızlı hareket edebilir." Owen, Jace'i nazikçe Ethan'ın yatağına indirdi. "Biz dönene kadar iyi olacak mısınız?"

"Evet." Jace başıyla onayladı. "Sadece gitmeden önce televizyonu aç, lütfen."

Owen çıkarken Ethan'ın yirmi inçlik setinin düğmesine bastı, çoktan dönüşüm için hazırlanmaya başlamış, gömleğinin düğmelerini çözmekteydi.

Jace'e televizyon kumandasını uzattım ve tıraş gelmiş yanığına bir öpücük kondurdum, sonra kapıyı arkasından kilitlemek için koridora çıkıp Owen'ın peşinden gittim.

Sonraki birkaç saniye, odadan odaya gidip pencereleri kilitledim ve perdeleri kapadım. Kendimi bir aptal gibi hissediyordum. Eğer Luiz çocukları geçecek kadar güçlü ve hızlıysa,

perdesi çekili birkaç pencere ona bir anlık duraksamadan başka bir şey vermeyecekti.

Bu da -eğer buraya kadar gelirse- ev halkının en güçsüz üyeleriyle psikozlu bir orman serserisi arasında duran tek şeyin... hımm, *ben* olduğum anlamına geliyordu. Ve Luiz'in beyin yıkayan, tecavüzcü, bebek kaçıran kıcını -tekrar- tekmeleme fırsatını memnuniyetle karşıladım.

Otuz

Misafir odasının penceresini sona sakladım ve bir süre Manx'i ve annemi, birbirlerine karşı ne kadar rahat olduklarını şaşkınlıkla izleyerek durdum. Manx, annemin ona getirmiş olduğu dantelli beyaz geceliği giyiyor, bu da siyah bukle şelalesini belirginleştiriyordu. Sağ kolu alçının içindeydi ve sol eliyle bir bardak su tutuyordu. Yaptığını bildiğimiz şeylerin pek çoğunu yapamazmış gibi, kadınsı ve narin görünüyordu.

"İlk başta dördümüzü kaçırdılar," dedi bardağına bakarak. "Beni yakaladıklarında ellerinde zaten Ana vardı. Bizi ayrı tutular ama parmaklıkların arasından birbirimizi görebiliyorduk. O çok küçüktü..."

İçeri girersem duracağından korkarak koridordan dinlemek üzere geri çekildim.

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu annem, Abby'yi düşündüğünü biliyordum.

"Belki *quince*? On beş?"

Annemin nefesi kesildi ve gözlerim dehşet içinde kapandı.

"*Madre*'si için ağladı. Ben de benimki için ağladım," diye itiraf etti sessizce. "Kuyruğumu kaybettiğimde. Çok fazla acı."

Hımm, bu ismini açıklıyor, diye düşündüm, kuyruğunu nasıl kaybettiğini *hayal* dahi etmeye isteksiz olarak.

"Onlardan nasıl kaçtın?" diye sordu annem. "Ver, onu senin için doldurayım, canım." Ayağa kalktığı anda sandalyesi gıcırdadı ve odadan banyoya doğru hafif ayak sesleri süzüldü. "Faythe, kapıların etrafında oylanmak kabalıktır."

Hay aksi. Yanaklarım alev alev yanarken yatak odasına girmek için köşeden döndüm. "Faythe? Oturmak istersen oturabilirsin."

Sinir içinde tüylerim diken diken oldu. *Elbette* oturmak istersem oturabilirdim. Burası *benim* evimdi. Kapının karşısındaki koltuğa lap diye oturdum ve annemin Manx'le ilgilenmesini seyrettim. Hamile katille.

"Nasıl mı kaçtım?" diye sordu Manx, banyoda su akarken. "Ben dövüştüm. Eğer dövüşmezsem bu bebeği de kaybedeceğimi anladım en sonunda."

Annem tekrar odada ilerledi ve bardağı Manx'e uzattı. "Diğer bebeği ne kadar zaman önce kaybettin?"

"Diğerini değil. *Dos*. İki tane."

Annemden tuhaf bir tıkanma sesi çıktı, muhtemelen duyduğu dehşetle boğuluyordu. Gözlerimi kapadım, bir kadının bu kadar çok trajediden zihni etkilenmeden nasıl çıkabileceğini hayal etmeye çalıştım. Kendi çocuklarım olmasını istememem, bir başkasının kaybını anlamayacağım anlamına gelmezdi. Veya kayıplarını.

"Bebeklerinin *ikisini* de Luiz mi aldı?" Annem yatağın kenarındaki sandalyeye düştü, katıksız şefkatin çok ötesindeki bir duyguyla Manx'in yoğun gri gözlerine baktı.

"O ve diğerleri. Oğullarımı doğumda kollarımdan aldılar ve onları öldürdüler. Tek..." Sesi kısıldı, gözleri hatıralarının etkisiyle yaşlarla doldu. "... tek. Ama *bu* olmaz. Bunu koruyacağım ve diğerlerinin öcünü alacağım."

"Bebekleri neden öldürüyorlar?" Sormadan edememiştim, parmaklarım koltuğumun kolundaki dikiş boyunca gezindi. "Kadınları kaçırmanın asıl amacının daha çok bebek yapmak ve Gurur sürüsünü genişletmek olduğunu düşünmüştüm."

"Kız bebekler," dedi Manx, gözleri o kadar acı doluydu ki ona zar zor bakabildim. "Çok fazla erkekleri var. Sadece kız bebekleri istiyorlar."

"Hiç elde edebildiler mi?"

Annem bana kızgın bir bakış daha attı ama Manx ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Geçen yıl. Ana'dan. Bebeği *dieciséis*²⁴ ay boyunca emzirmek. Ama sonra çocuğu alıyorlar çünkü sütü varken daha fazla bebek yapamıyor. Ana delirdi."

"Bu tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey!" diye bağırdı annem. Bildiği en kötü söz buydu. Anneme göre tarif edilemeyecek hareketlerin listesi, terörden soykırıma kadar her şeyi içeriyordu. Ve belli ki bir anneyi çocuklarından ayıran herhangi bir suçu da. Ama bu durumda ona katılmak zorundaydım.

"Dan Painter, Luiz'in seni aradığını söyledi." Ayağa kalktım ve tereddütlü bir şekilde yatağa yaklaştım, dışı kediye görmek için annemin ardından bakmak zorunda kalmaktan yorulmuşum. "Telefonu nereden aldın ve o senin numarana nasıl ulaştı?"

Annem bana kaşlarını çatı ama Manx bardağını dikkatli bir şekilde komodinin üstüne koydu. Bu hareket irkilmesine neden oldu ve Manx yaralı kolunu destekledi. "Kaçmak için öldürdüğüm adamdan alıyorum telefonu. Luiz'in numarası telefonda. Önce erkeklerin konuştuklarını duyuyorum, o yüzden nereye gittiğini biliyorum. Onu arıyorum. Bana nerede olduğunu söylüyor ve gidip onu yakalamamı söylüyor."

24 (İsp.) On altı. (ç.n.)

Onu sarsmamak için dikkatli bir şekilde yatağın ucuna oturdum. "Neden bunu yapsın ki?"

"Beni geri almak için."

Elbette. Luiz, peşinden gelmesi için ona yem atıyordu. O ve Andrew'un benim için gelmeden önce halletmeyi planladıkları "iş" Manx'di. Manx, Luiz'in neyin peşinde olduğunu tüm bu süre boyunca biliyordu ama yine de peşinden gitmişti. Oldukça cesur bir dişi kedi idi ve ondan nefret etmeyi ne kadar istersem isteyeyim, cesaretine saygı duymadan edemiyordum.

"Ana'yı benimle götürmeye çalışıyorum ama dokunulduğunda çığlık atıyor. Bunu başaramazdık."

"Peki ya diğerleri?" diye sordum, annem sandalyesinin altındaki örgü çantasını almak için eğildiği sırada. "Onlar da kaçtılar mı?"

Ethan'ın yatak odasından öten lastik sesleri duyuldu ve kayda alınmış silah sesleri patladı. Gülümsedim. Jace bir aksiyon filmi bulmuştu.

"Hayır." Manx kuş tüyü yorganın ucunu sağlam eliyle kıvrırdı ve bir an için, ona yumruklama yastığımı vermeyi düşündüm. "Rosa iki yıl önce doğumda öldü. Başka bir erkek çocuk. Carmela oğlunu aldıklarında kendisini öldürüyor."

"O zaman sadece Ana var," dedim yüksek sesli düşünerek. *Ve o da delirmiş.*

"Hayır, Sonia hâlâ ellerinde."

"Bir dakika, Sonia kim?" Dik oturdum, akıldan hesap yaparken gözlerimi kapadım. Babamın bağlantısı dört kızın kayıp olduğunu söylemişti. Manx onlardan birisiydi. Ayrıca Ana, Carmela ve Rosa vardı. "Dört dişi kedi kaçırıldıklarını sanıyordum," diye ekledim, annem bana sorgulayan bir bakış atınca.

Manx gözlerini kırıştırıp bana baktı, gri gözleri doğrudan içimden geçiyor gibiydi. "Sonia'yı sonra getirdiler. Belki... sekiz ay önce. İnsandı. Tırmıklanmış. Tırmıklanmış kedilere ne diyorsunuz?" Alnı kırıştı ve gözleri düşünceler içinde kapandı.

"Serseri," diye fısıldadım kuşkuyla. "Onlara serseri deriz."

"Evet. O bir serseriydi. Çok korkmuştu. Çok hastaydı." Manx sol şakağına vurdu hafifçe. "Ana gibi."

Annemin örgü şişlerinin tıklaması durdu, geriye ağır, anlamlı bir sessizlik bıraktı. Kaşlarımı çatarak ayağımdaki bir sinek ısırtığını kaşıdım. Manx'in iddiasındaki imalar başımda dönüp duruyor, beni sersemletiyordu. "Bunu nasıl..."

Annem bir anda ayağa kalktı ve gözlerini kırıştırdı, sanki hoş olmayan düşüncelerden zihnini temizlemek için tek gereken buymuş gibi. Son işini -görünen o ki bir atkıydı- sandalyesinin üstüne bıraktı. "Aç olan var mı? Bugün öğle yemeği yemedim sanırım. Faythe?"

Başımı iki yana salladım. Yemek, zihnimdeki son şeydi. Akşam yemeğini çoktan yemiştik ve Manx'e sorulacak daha çok sorum vardı...

"Mercedes, açlıktan ölüyorsunuzdur, özellikle de yoldaki ufaklıkla birlikte," dedi annem ve Manx karnını okşayarak başıyla onayladı. "Tavuk ve hamur köftesi yapasım var. Genelde sıcak havalarda bunu yapmam ama biraz et suyu Jace'e iyi gelir."

"Teşekkürler." Manx gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

"Faythe? Gelip bana yardım eder misin?"

Anneme şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Yardımımı mı istiyordu? Akşam yemeği için? Elektrikli tenceresini -veya dört bütün tavuğu aynı anda pişirmek için ne kullanıyorsa- nerede sakladığını dahi bilmiyordum.

Soğukkanlılığını bozmadan beni elinin bir hareketiyle çağırdı ve mutfığa giderken onu takip ettim. "O zavallı kız cehennem azabı çekti," diye fısıldadı hararetle, tezgâhın altından büyük bir kesme tahtası çıkararak. Annemin kullandığı dilden duyduğum şaşkınlığı üzerimden atmadan önce devam etti. "Onu yalnız bırakmanı ve ona karşı nazik olmanı istiyorum. Zaten her şeyi babana tekrar etmek zorunda kalacak ve ona iki kere travma geçirtmek için bir neden görmüyorum. Bana satırı ver."

Öfkeyle surat asarak tezgâhın üstüne uzandım ve yirmi santimlik ağır satırı dev bıçak setinden çekip aldım ama aneme vermeden önce bir an için tereddüt ettim. Bana bariz bir şekilde kızgın olan birisine böyle dev bir bıçağı vermek için *oldukça* isteksizdim.

Tezgâhın üstünü ahşap çerçeveyi gıcırdatacak kadar sert kavradım. "Birincisi, bu benim Manx'e karşı nazik halim." Onu kelepçelememiştım. Ryan'la birlikte onu aşağı kata atmamıştım. Onu gerçekten sorguya çekmemiştim bile. "Ve gerçek şu ki onun için feci üzüliyorum. Gerçekten de cehennem azabı *çekmiş*. Ama aynı zamanda Luiz ve tüm bu operasyonu ormanda her kim yürütüyorsa, onunla ilgili bilgilere sahip. Üç tane masum erkek kediye *öldürdüğü* gerçeğinden bahsetmeye gerek bile yok!"

Annem buzdolabından bütün, plastiğe sarılı bir tavuk çıkardı ve kesme tahtasına bıraktı; gereğinden çok daha sert bir şekilde. "Erkeklerle olan deneyimi pek olumlu olmamış, Faythe. Bir iki yabancı erkek kedinin ona dokunmasıyla kendisini nasıl tehdit altında hissetmiş olabileceğini kesinlikle anlayabiliyorum."

"Ve konsey de işleri senin gibi görebilir." Fakat benim şüphelerim vardı. "Ama gerçek şu ki Manx'i sadece onun adına üzüldüğün için masum yapamazsın. Onu *yargılamak* konseye düşer, bize değil." Yine de konseyle yüzleşme vaktim geldiğinde

bu tartışmanın karşı tarafını destekliyor olacağıma dair içimde belirgin bir his vardı.

"Sana tamamen katılıyorum." Satırı iki eliyle havaya kaldırdı ve güçlü bir pat sesiyle aşağı indirdi, ilk şansız tavuğu, plastik poşeti ve her şeyi temiz bir şekilde iki parçaya kesti. "Kaderi konseye kalmış ama o zamana kadar onun ve çocuğunun sağlığı bizim sorumluluğumuzda ve üstüne vazife olmayan sorularla onu üzme izin vermeyeceğim. Sorgulamayı babana bırak ve Mercedes'e karşı nazik ol. Tartışma bitmiştir."

Nazik mi olayım? Misafir odasındaki seri katile *nazik* olmamı mı istiyordu? Annemin öncelikleri *hayli* altüst olmuştu.

"Eğer burada işe yaramayacaksan bana bir iyilik yap ve ağabeyine yiyecek bir şeyler götür. Bugün yaşanan heyecan sırasında ona akşam yemeği götürüldüğünü sanmıyorum. Buzdolabının alt rafında daha önceden kalan biraz güveç var."

Bir buçuk kiloluk yoğun kıvamlı sığır güvecini ısıttığım sırada, annem dört tavuğu ocağın üstündeki iki devasa paslanmaz çelik tencere içine koymuştu. Ellerini yıkadı ve bariz bir şekilde arkadaşlığını benimkinden daha hoş bulduğu Manx'e gitmek üzere mutfaktan ayrıldı.

Öfkeli bir halde bir kaşık kaptım ve çekmeceyi çarptım, çatal kaşıklar şingırdadığında çıkardığı gürültüden tam olarak tatmin olmadım. Elim dolaptaki buzlu çay şişesinin üzerinde tereddüt etti ama sonra fikrimi değiştirdim. Ryan'ın epeyce suyu vardı ve zaten mahkûmlar buzlu çay almamalıydılar. Veya gümüş tepsiler ve bez peçeteler. Bu yüzden mutfığı sadece içinde kaşık olan plastik bir güveç kabıyla yürüyüp geçtim. Tam da Ryan'ın hak ettikleri.

Gülümsedim, saatlerdir ilk kez gerçekten mutluydum.

Bodrum kapısını açtığımda beni karanlık karşıladı. Işığı açmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. *Lanet olsun.* Ampul yine yanmıştı ve –doğal olarak– yedekleri bodrumda tutuyorduk.

Sinirle homurdanarak ağır ağır merdivenlerden indim. “Ryan? Uyanık mısın, seni beş para etmez kürk yığını? Akşam yemeğini ben getirdim çünkü belli ki diğer herkes varlığını unuttu.”

Cevap vermedi. Anladığım kadarıyla kımıldamamıştı bile.

Mutfaktan basamaklara süzülen ışık kafese ulaşmıyordu ve parmaklıkların ötesindeki hiçbir lanet şeyi göremiyordum. Harika.

Güveci alttaki basamağa koydum ve dikkatli bir şekilde banyoya doğru ilerledim, kollarımı önümdeki engelleri hissetmek için ileri uzatmıştım. Ama bu tedbir egzersiz minderinin kenarından tökezleyip on santimlik yastığa yüzüstü düştüğümde değersiz olduğunu ispatladı. Ardından dirseğimi katlanan metal sandalyenin arkasına çarptım ve sol kaval kemiğimi olsa olsa bacak çalıştırma aleti olabilecek bir şeye geçirdim. Zarafet ve dengedeki son maharetim olarak, Ryan’ı sinir etmek için Marc’ın ağırlık kaldırırken dinlediği eski *heavy metal* kasetlerinin omuz yüksekliğindeki yığınıyla birlikte bir oyun masasını devirdim.

Neyse ki beton zeminde çıkardıkları gürültü, stereo hoparlörlerden gelirken çıkardıkları sesle karşılaştırılınca hiçbir şeydi.

En sonunda elim banyo kapısının çerçevesine süründü. Duvarın etrafından uzanarak düğmeyi çevirdim ve kırk vatlık tek bir lamba yandı. Tüm ev boyunca uzanan bir bodrumu aydınlatmada çok az etkili olmuştu. Ama karanlıkta çok az bir ışık bile epey yol alıyordu.

“Ryan?” Gözlerimi kısıp odanın karşısına, kafesine doğru bakınca onun yerde, arka duvarın önünde oturduğunu gördüm.

“Uyan. Hem sen neden yerde uyuyorsun ki?” Yaklaştıkça duruşu gözüme giderek daha tuhaf gözükmeye başladı. Oturuyor gibi değildi, çenesi göğsüne değiyordu. “Sorun nedir?”

Kalbim acıyla atmaya başladı ve tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Vücudumda hayvanların dövüşmeye hazırlan-dıklarında kabaran tüylerden olsaydı, şimdiye dimdik olurlardı. Ryan hareket etmiyordu ve bodrumun ışığı da çalışmıyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

Dikkatli bir şekilde tamamen hareketsiz durdum ve dinledim. Nefes alma sesleri duydum, tam önümden geliyordu. Ryan. Yaşıyordu ama o kadar hafif nefes alıyordu ki göğsünün kımıldadığını göremiyordum. Onun nesi vardı?

Ardından içgüdüme ağırlık vererek burnumdan içeri derin bir nefes çektim.

Orman serserisi.

Ellerim buz kesti. Bu kokuyu nerede olsa tanırdım ve bununla tek başına ve silahsız bir şekilde karşılaşınca yapacak sadece bir şey biliyordum: Kaçmak.

Döndüm ve merdivenlere koştum. Elim tirabzanı kavradığımda ayağım ilk basamağa ulaşmıştı ama başımın üstündeki menteşelerin gıcırdamasıyla aniden durdum. Merdivenin tepesinde ne göreceğimi bilerek yavaşça bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Luiz.

Otuz Bir

Luiz kapıyı yavaşça kapayıp mutfaktan gelen ışığı kesmeden önce gördüğüm şeyi algılamak için sadece bir saniyem vardı. Ama sol elindeki küçük tabancayı görmek için bu zaman yeterliydi.

Kahretsin, artık herkes etrafta silahlı mı geziniyor?

Ağzımı açtım ve çığlık atmak için hazırlanarak derin bir nefes aldım ama Luiz'in bodrumun sessizliğinde bir gökgürültüsü gibi yankılanan ürkütücü boğuk fısıltısı yeniden düşünmemi sağladı. "Sim.²⁵ Yardım için seslen." Üç ay önce sadece bir kez duymuş olmama rağmen sesini tanıdım. "Mãe'ye²⁶ seslen. Onu da haklarım."

Yardım için seslenmeye değil, onları kaçmaları için uyarmaya niyetliydim ama söyledikleri bunun asla gerçekleşemeyeceğini anlamamı sağladı. Asla kaçmazlardı. Manx, Luiz'i mezara gömmek için can atıyordu ama kırık bir kol ve silahı olmadan şansı yoktu. Annem kendi başıma dövüşmem için beni bırakmaya istekli olsa dahi, tehlike ne kadar büyük olursa olsun, koşamayacak olan Jace'i asla terk etmezdi.

25 (Port.) Evet. (ç.n.)

26 (Port.) Anne. (ç.n.)

Ağzımı kapadığımda dişlerim birbirine çarptı, kararımı vermiştim. Onunla tek başıma dövüşecektim. Veya tercihen, kurşunları bitene kadar sağa sola kaçırdım. Sorun değildi. *Tabii ya.*

"Güzel," dedi Luiz ve sesinin tınısının Miguel'inkine ne kadar benzediğini fark etmeden edemedim, gerçi Luiz'in İngilizcesi için en iyi ihtimalle değişken denilebilirdi. "Sadece biz." Bir basamak aşağı indi, silahından garip bir sürgü ve klik sesi çıktı. "Ağabeyimi öldürüyorsun. Miguel. Sana ödetiyorum." Banyodan merdivenlere vuran cılız ışık içinde gölgesi kımıldayana kadar Luiz'in ne yaptığından emin değildim. Nişan alıyordu.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu ve sağa atladım. Hava emici bir ses ve içi boş bir patlama sesi duydum sonra bir şey solumdan vınlayarak geçti. Ben yere çarptığımda kurşun arkamdaki duvara vurdu. Gövdem banyodan gelen geniş, soluk bir ışık dikdörtgeninin içine, mindere kondu. Sağ kalçam betona çarptı.

Miguel'i ben öldürmemiştim. Ve kesinlikle Luiz ile onun kardeş olduklarını bilmiyordum. Ama içimden bir ses bana gerçeklerin Luiz'in ilgisini intikam peşinde olmaktan daha fazla çekmediğini söylüyordu.

Kalçamı mindere çektim ve merdivenlerden daha fazla klik sesleri geldi. *Bir atıştan sonra silahını tekrar mı dolduruyor?* Silahlar hakkında fazla şey bilmezdim ama filmlerde kötü adamlar silahları boşalmadan önce her zaman beş ya da altı atış yapabilirlerdi. O halde Luiz'in doldurduğu ne çeşit bir tabancaydı?

Sonraki ses -bir şey kararlı bir tıkırtıyla yerine girmek üzere kayıyordu- merdivenlerin daha aşağısından geldi. Başımı kaldırdım. Demir boru şeklindeki tırabzanın üstünden bana doğru nişan alıyordu.

Öne, merdivenlere doğru yuvarlandım. Silah patladı. Sonraki atış sırtımın üstünden geçti. Tekrar popomun üstünde oturarak, egzersiz minderinin üstünde koca bir delik görmeyi bekleyerek dönüp baktım. Hiç delik yoktu. Sadece küçük bir ok vardı. Sapının olması gereken yerde duran bir tüyle birlikte minicik bir deri altı iğnesi.

Sakinleştirici silah. Ryan'a olan buydu. Luiz ağabeyime parmaklıkların arasından ulaşmayı başaramamıştı, böylece onu bir okla vurmuştu.

Luiz beni öldürmeye çalışmıyordu, en azından henüz. Beni *kaçırmaya* çalışıyordu. Çarpık projesi adına beni yeniden kullanmak ve hayatımın geri kalanında, tabii bu da ne kadar olursa, ağabeyinin ölümü için benden intikam almak için.

Basamaklarda bir ayakkabı sürtündü. Dönüp yukarı baktım. Luiz üstümde kule gibi yükseliyor, silahı yeniden doldurmak için acele ediyordu. Başımı hedef alarak bir tekme savurdu. Sağa atıldım ve ayağı yanımdan geçti. Çizmesini havada yakaladım. Hırslayarak ayağını sola çevirdim. Sertçe.

Luiz düşerken döndü. Elleri tutunacak bir şeylere uzanmak için havada uçtu. Sakinleştirici silah gürültüyle yere düştü.

Silahını kaybetmesiyle cesaretlenerek, ayağını çekiştirdim. Luiz basamakta tek dizinin üstüne düştü. Sadece betonun üzerindeki elleri onu kırık bir burundan kurtarmıştı.

"Kaltak!" diye mırıldandı, ele geçirdiğim bacağını çekiştirirken. Daha sıkı tutup karşılık olarak daha fazla çektim. Ellerimden kurtulmaya çalışarak tekme attı. Baldırını sağ koltuk altına sıkıştırdım ve iki elimi de deri kaplı bileğinin etrafına doladım. Çıplak ayağımı merdivenin altındaki duvara dayayarak kendimi geriye itip onu da beraberimde çektim. Luiz'in dizi basamaktan ayrılıp duvara vurdu. Karından yukarı dik

merdivenlerin üstünde yüzüstü aşağı uzanıyor ve Luiz şiddetli bir şekilde sızlanıyordu.

Ayaklarımı yere koydum ve tekrar çektim. Luiz yan döndü ve tek eliyle tırabzanı kavradı. Ayağı ellerimin arasında döndü. Onu merdivenlerden çekip ayırmaya çalışarak öne eğildim.

Elime çizmesi geldi. Mindere kıştırdı düştüm. Yine.

Geriye doğru hızla kaçarken, elim sert bir şeye değdi ve aşağı baktığımda içine mindere gömülmüş oku gördüm.

Luiz önümde yere kondu. Çizmeyi başına fırlattım. Tek eliyle vurup savuşturdu. Minderden geçip banyoya doğru emekledim. Luiz merdivenlerin dibindeki silahı için atıldı.

Silah olarak kullanılacak bir şey için etrafa bakınarak ayaklarımın üstünde güçlükle doğruldum. Katlanan metal sandalye ve Marc'ın kasetleri dışında hiçbir şey yoktu.

Luiz elinde tabancayla bana döndü. Cebinden üçüncü bir ok çıkardı ve kapağını ısırarak kopardı.

Geri çekildim, ellerim metal sandalyenin arkasına tutunmak için kaset yığınının üstünü sıyrıp geçti.

Luiz silahı açtı ve oku yerine itti. Alnımdan gözlerime ter aktı. Tabancayı tekrar birleştirdi ve okun kapağını tükürüp attı. Katlanmış sandalyeyi kaptım ve yukarı salladım. Tetiği çekti.

Ok, sandalyenin metal altına çarptı ve ayağımın dibine, betona düştü. Ayakkabı giyiyor olsaydım, onu ezip parçalardım. Onun yerine üzerinden atlayıp minderin üstüne geçtim.

Luiz yeniden açtığı silahının içine bir ok daha itmeye çalıştı. Uymadı. Kapağını çıkarmayı unutmuştu ve nerede hata yaptığını ona belirtecek değildim. Katlanmış sandalyeyi savurarak ileri atıldım. Merdivenin kenarına vurana kadar geri çekildi.

Sandalyeyi salladım. Luiz eğildi. Yumruğu karnıma inmeden hemen önce silahı yere çarptı.

İçime acı dolu bir nefes çektim ve sandalyeyi tekrar Luiz'e salladım. Sandalyenin üzeri plastikli ayağı başına geçti. Luiz üstüme bir battaniye gibi kondu, ağırlığı beni mindere yapıştırdı. Parmakları boğazımı sardı. Yumruğunun kapanmasını engellemek için başparmağına tutundum.

Bodrumun kapısı açıldı ve annem en üstteki basamakta belirdi. "Faythe? Orada neler oluyor?"

Luiz boynumu bıraktı ve hâlâ mindere saplı halde duran ok için sola eğildi. Altından diğer yöne yuvarlanarak çıktım. "Anne! Yardım çağır! Hemen!"

"Ne..."

"Git!" Luiz'in kolu bana doğru kavis çizerken ayaklarımın üstüne sıçradım. Keskin bir şey çıplak baldırımı sıyrdı. Geriye sıçradım. Birkaç damla kanım mindere damladı.

Luiz ayağa sıçradı. Geri çekildim, giderken merdivenlere bakıyordum. Annem gitmişti ama kapıyı açık bırakmıştı. Işık için minnetle onu öpebilirdim.

"Mãe'n mi?" diye soludu Luiz, karşı karşıya geldiğimizde.

Başımınla onaylayarak kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim.

Dudaklarını yalayıp sağıma doğru etrafımda döndü. "Bebek yok ama daha eğlenceli."

"Anneme bir kez dokunursan bir daha asla hiçbir şeye dokunamazsın!" Hamlesinden kaçtım ve kalçam oyun masasının köşesine çarptı. Elim plastik kutusunun içinde olan bir kasete değdi. Yapabildiğim kadar sertçe bunu Luiz'e fırlattım. Burnuna çarptı ve geride minik bir çizik ve tek damla kan bırakarak beni şaşırttı.

Luiz bana doğru ağır ağır yürüdü ve kasedi çizmesinin altında parçaladı. Bir tane daha kaset aldım. Aerosmith. *Olmaz, klasik Aerosmith'i atamam.* Thompson Twins'in en iyi parçalarından seçmeler bulunan kaseti kaptım ve ona attım. Kasetin bir köşesi alına çarptı. Luiz gözlerini kırptı ve sol kaşının üstünde bir kan damlası daha belirdi.

Luiz yanlarındaki yumrukları sıkılı bir halde hırladı ve ileri atıldı. Geri sıçradım ve kendimi duvara dayalı bir halde buldum. Bileğimi yakaladı ve ileri çekti. Omzum çatırdadı ve hazıranda ağabeyinin ellerinden aldığım yaranın acı bir yankısı canladı.

Luiz'in yan tarafını hedefleyip dönerek sağ bacağımın havada uçmasına izin verdim. Döndü ve beni itti. Sertçe. Tekrar yere düştüm ve ayağında kalan çizme hızla göğüs kafesimin sol tarafına çarptı.

Pek çok minik patlama hissettim. Yan tarafım acıyla kavruldu. Gırtlığımdan bir çığlık koptu. Aldığım her nefes göğsüme bir alev topu gönderdi.

Luiz bir daha vurmak için ayağını geri çekti ama arkasından gelen bir kedi hırlaması havayı dalgalandırdı. Luiz elimi bıraktı ve dondu. Sonra yavaşça döndü, ikimizden de geri geri uzaklaşıyordu.

Akıllı erkek kedi. Hiçbirimize sırtını dönmeyecekti.

Luiz'in çekilip açığa çıkardığı kediye tamamen Marc'ı görmeyi bekleyerek baktım.

Bu annemdi, banyodan gelen ışıktaki siyah postu parlıyordu. Dudakları bir hırıltıyla dişlerinden geriye çekilmişti. Pençeleri çıkmıştı, uçları egzersiz minderinin üstünde minik çukurlar oluşturuyordu. Öfkeden deliye dönmüş bir anneydi.

Kedi annem yavaşça Luiz'e doğru yürüdü ve Luiz bir adım daha geri gitti. "Uslu kediciğim," dedi, korku aksanını ağırlaştırırken. Alnında boncuk boncuk terler belirdi ve gözlerine aktı. Gözlerini kırptırdı ama alnını silmek için hiçbir harekette bulunmadı. Ani hareketler bir kedinin saldırı içgüdüsünü tetiklerdi ve Luiz böyle bir risk almayacak kadar akıllıydı.

Yan yan kaçarken annemin avı üzerine yürümesini seyrettim. Sol elimi yaralı kaburgalarımın bastırıyordum, sağ kolumu kendimi göğüs çalıştırma aletine doğru çekmek için kullandım.

Luiz yavaşça eğildi. Gözleri aniden yere kaydı. Metal sandalyeden sıçramış oka kadar bakışını takip ettim.

Annem hırladı. Luiz rahatsız gözüken bir çömeltme pozisyonunda donup kaldı. Bir kez daha annemden gözlerini ayırıp oka baktı. Denge için bacak çalıştırma aletini kullanarak kendimi yukarı çektim. Luiz kıçüstü betona düştü, el yordamıyla tüylü iğneyi aradı.

Annem üstüne atlayıp onu yere itti. Temasla birlikte pençeleri Luiz'in omuzlarını parçaladı.

Luiz bağırdı ve tek eliyle annemin boynunu kavradı. Parmakları gırtlığına kenetlendi, onu kol mesafesinde tutmaya çalışırken pazısı şişti. Diğer kolunun yukarı savrulduğunu, yumruğunun içinde ok tuttuğunu çok geç gördüm.

Sakinleştiriciyi annemin yan tarafına sapladı. Annem acı ve öfke içinde kükredi. Sol pençesi Luiz'in sağ omzunda daha derine battı. Kan yarayı doldurmadan ve betona dökülmeye başlamadan önce bir an için beyaz kemik gözüktü.

Luiz öteki elini annemin gırtlığına sardı, daha fazla sıktı. Annemin gözleri içeri döndü. Patileri gevşedi. Ya sakinleştirici çoktan işe yaramaya başlamıştı ya da Luiz onu gerçekten

bayıltana kadar boğmuştu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama en kötüsünden korktum.

Dambıl standına doğru topallayarak dört adım attım, her bir sarsıcı adımda acı göğsümü ve yan tarafımı ezip geçti. Izdırıp içinde dişlerimin arasından soluyarak, on sekiz kiloluk bir ağırlığı yerinden kaldırdım.

Bir metre ötemde Luiz annemi yan yatırmıştı. Annemin kuyruğu seğiriyordu ve Luiz parçalanmış omuzlarından annemin her yerine kan akıtıyordu. Sağ kolu yan tarafında gevşek bir şekilde duruyordu ama bir şekilde sol tarafı pençelenmeye rağmen etkiliydi.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak dambılı kaldırabilmişim kadar yukarı kaldırdım. Yarım metreden ileri salladım. Luiz tam zamanında baktı. Gözleri şaşkınlık ve ani korkuyla kocaman açıldı. Ağırlık üstüne indi, alnını korkunç, ıslak bir çatırtı sesiyle çökertti.

Dambılı korkunç yaradan kaldırdım ve Luiz'in cesedi annemin gövdesinin üstüne düştü. Yumruğumu açınca dambıl betona çarptı. Sol tarafımı tutarak yere çöküp sağ elimi Luiz'i annemin üstünden yere itmek için kullandım.

Bakışlarım yanlışlıkla Luiz'e çarptı ve gördüklerimi zihnimden çıkarmak için gözlerimi kapadım. Ona yapmış olduğum şeyi zihnimden çıkarmak için. Artık yüzü yoktu. Sadece bozulmuş, ıslak ve kırmızı bir ete gömülü duran dişlerle birlikte bir çukur vardı.

Gözlerim hâlâ kapalıyken, bir elimi annemin üzerinde gezdirip göğsünü aradım. Buldum ve elim kürkünün içinde yukarılara çıkarken gözlerimi açtım. Göğsü elimin altında bir kez yükseldi ve duyduğum rahatlamayla ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

Güçlü bir oh çekmemle taze acı yan tarafımı kavurdu ama önemsemedim. Annem yaşıyordu. İlaçla yatıştırılmıştı ama iyiydi. Sağlam tarafımın üstünde yanına uzandım ve kürküne sarılıp yattım, gözyaşlarım yerdeki gölcükte Luiz'in kanına karışıyordu.

İşte Marc bizi bu şekilde buldu; kan revan içinde ve yaralı, ama hayatta. Fazlasıyla hayatta.

Otuz İki

“İşte gidiyor! Bu kadın asla akıllanmaz.” Ethan beklenti içinde sandalyesinden yarı beline kadar öne eğildi. Ekranada Karen White karanlık ormana bakıyordu, üstünde sadece geceliği vardı.

“Evet ama sen de aynı şeyi yapardın,” diye karşılık verdi Jace salonun kanepesinden. “Ormanda bir uluma sesi duyarsın ve gidip araştırman gerekir. İçgüdü bu.”

Ethan’ın karşısındaki sandalyede Marc bir homurtu çıkardı. Son zamanlarda söyleyecek fazla bir şeyi yoktu ve benimle yalnız kalmaya gönülsüz gibi gözüküyordu. O yüzden yolundan uzak duruyordum. Şimdilik.

“İnsanlarda olan bir içgüdü değil bu,” diye ısrar etti Vic kanepenin ucundan, ayaklarının dibinde yerde oturan Parker’dan patlamış mısır kâsesini kapmak için kıvrılarak.

Kapının yanındaki tekli koltuğa kıvrılmış, önümde açık duran kitabı okumak yerine çocukların *Çılgılık*’ı izlemelerini izliyordum. Üç gündür aynı sayfadaydım.

“Sonunda kendisine gelen şeye ulaşacak,” dedi Ethan gözleri ekrana yapışmış bir halde. Aşağı yukarı bir ay önce Jamey’nin merasiminden döndüğünden beri Jace’in yanından pek ayrılmıyordu. En iyi arkadaşıyla bir sezonda iki kere ciddi bir şekilde

yaralanmasından ötürü acımasızca dalga geçiyordu ama onunla en az annem kadar özenle ilgileniyordu ama hap ve bandajlardan ziyade iPod terapisine inanıyordu.

Jace vurulduktan iki hafta sonra Dr. Carver onun dönüşmek ve iyileşmesini hızlandırmak için uygun olduğunu duyurmuştu. Jace çok heyecanlıydı. Eğer dönüşüm onun için acı verici olmuştaysa bile buna dair hiçbir işaret göstermedi, sabırlı bir sessizlik içinde süreci devam ettirdi, Dr. Carver ve annem tarafından yakın bir şekilde gözlemlendi. Daha sonra, iki saat geçince eski haline dönmek için dönüştü, sonuçlardan bariz bir şekilde memnundu.

Ekrandaki kadın kahraman kulübesine geri kaçarken annem kapıda gözüktü, iki çeşit çikolatası olan *brownie*'lerin yüksek bir yığın oluşturduğu bir tabak taşıyordu. Koltuğumun yanında durdu ve kaşlarını endişeyle çatarak bana baktı. Bunu son zamanlarda çok fazla yapıyordu. "Baban için biraz çay yapıyordum," dedi beş santimlik topukluların üstünde kusursuzca dengede durarak. "Sen de biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ama onlardan bir tane alırım."

Gülümsedi ve tabağı bana tuttu.

"Teşekkürler." Birkaç tane aldım ve annem ikramını dağıtmak için tabağı odanın ortasına taşıırken ilkinin ısırdım. Annem ve ben hiç olmadığımız kadar iyi anlaşıyorduk. Omuz omuza dövüşmek, aramızda aynı çatı altında geçen yirmi yılın yapamadığı bir bağ oluşturmuştu. Ama Luiz'e karşı ortak çarpışmamızdan en fazla şeyi ben elde etmiştim. Annemin gizli bir belalı tip olduğunu öğrenmiştim. Önlük ve topukluların içindeki bir Van Helsing'di ve -en azından şu an için- bundan daha hoş bir şey düşünemiyordum. Bunu kendisinden miras olarak almak dışında.

Annem odadan hemen hemen boş bir tabakla çıkarken yanındaki sehpa bir tane daha *brownie* koydu ve gülümsedi.

O gün bodrumda aslında tam doz yatıştırıcı yememişti. Belli ki birisine iğneyi saplamak, sıkıştırılmış havayla güçlenen bir tabancayla vurmakla aynı etkiyi sağlamıyordu. Hem zaten, Dr. Carver dolu bir iğnenin bile yetişkin bir kedi adamı tamamen hareketsiz kılmaya yetmeyeceği konusunda beni ikna etti. Luiz, Ryan gibi beni de iki kez vurabileceğini düşünmüş olmalıydı. Annem aslında boğulmak üzere olduğu için kendisinden geçmişti.

Gerçi annemin bununla oldukça iyi baş ettiğini düşünüyordum. Boynundaki çürükler tamamen gözden kaybolana kadar ipek fularlar taktı ve saldırıdan "küçük bir hadise" olarak bahsetti, sanki bir güle gül dememek kavgayı daha az gerçek yapacakmış gibi. Yapmıyordu ama o günü atlatması için her ne gerekiyorsa bize uyardı.

Babam "kadınlarıyla" daha fazla gurur duyamazdı. Canlarımızı almak ve önceden oluşturduğumuz güvenlik bariyerini yıkmak için lider ve adamlarından oluşan bir ordunun arasından sinsice geçen bir orman serserisini annemle birlikte nasıl yenilgiye uğrattığımızın hikâyesiyle lider arkadaşlarına birçok kez ziyafet çekti. Tabii, Luiz'i dışarıda tutmak için evi kilitleyeceğime, onu aslında bizimle birlikte içeriye kilitlediğim kısmı atlıyordu. Sanırım en sonunda seçici unutkanlık adına söyleyecek bir şeyler olduğunu anlamaya başlıyordu.

Ne yazık ki konu Manx olduğunda bu prensip uygulanamazdı. Luiz'in ölümüyle birlikte her şeyi ortaya çıkarmayı kabul etti ve nihayet bize doğduğu Gurur sürüsünü ve evini söyledi. Mercedes Carreño, Venezuela'daki en eski Gurur sürülerinden birindendi ve soyadını söyler söylemez babamın gözleri ancak ızdırıp olarak adlandırılacak bir duyguyla kapandı. Veya öfke. Manx'in bize anlatacaklarını belli ki zaten biliyordu.

Manx'in kaybolmasından iki yıl sonra babası hırslı bir komşu lider tarafından öldürülmüştü, bu kişi daha sonra Manx'in doğduğu bölgeyi ele geçirmişti. Ağabeyleri bölgelerini savunurken ölmüşlerdi ve ardından annesi de bir yıldan kısa bir süre içinde kederden ölmüştü. Kendisini zorla tutanlardan kurtulduğu sırada, Manx'in döneceği bir evi ve kendisiyle ilgilenecek bir ailesi kalmamıştı, rahmindeki çocuk dışında. Bu yüzden Luiz -bebeğin babası- hâlâ nefes alıyorken oğlunu asla huzur içinde büyütemeyeceğine ikna olmuş bir şekilde intikam almaya karar vermişti.

Eski bölgesinin yeni lideri onu hiç şüphesiz kabul edebilecekken Manx ne babasını öldüren adama dönebilirdi ne de oğullarını öldüren adama. Bu yüzden, kendisini koruyacak ve geri dönmesini isteyecek bir Gurur sürüsü olmadan, kaderi resmen onu üç cinayetten yargılamak üzere seçilmiş bölge konseyimizin ellerindeydi. Ancak doğmamış çocuğunun güvenliği için, oturum oğlunun doğumuna kadar ertelendi.

Konsey benimle ne yapacakları konusunda hâlâ tartışıyordu. Babamın müttefikleri bir uyarıyla beni bırakmak istiyorlardı. Düşmanları başkalarına ibret olsun diye beni cezalandırmak istiyorlardı. Böylelikle diğer liderlerin bir çeşit anlaşmaya varmalarını bekleyip dava sürecini görmezden gelerek yaşadık. Ve o zaman kadar, liderin adamları arasındaki görevimden uzaklaştırılmıştım. Artık aksiyona en çok yaklaşabildiğim anlar, babamın telefonlarına cevap verdiğim zamanlardı.

"Nedeni bir muhabir olması," dedi Owen, Ethan'ın ayaklarının dibindeki yerinden filmi seyrederek. "Doğuştan meraklı. Buna engel olamıyor."

Güldüm. Başkalarının kusurlarına mazeretler bulmak tam Owen'a göreydi. Kurgu karakterler için bile. Owen benim aklımdan geçenleri söylememi "canlandırıcı bir şekilde içten" Marc'in

çabuk öfkelenmesini "derin bir koruma içgüdüsü" olarak adlandıırıyordu. Ethan'a "tamamen hayatın tadını çıkarıyor" ve Parker'a "gerçekten nasıl iyi vakit geçireceğini biliyor" diyordu. Owen'a göre, hepimiz iyi gidiyorduk ve dünyada her şey tıkırındaydı. İyimserliğini paylaşmak istedim ama ne kadar denesem de olayları puslu gözlüğümün arkasından görmeden edemiyordum.

"Merhaba, Faythe," dedi Manx çıplak ayaklarıyla salona yavaşça yürüyüp koltuğumun önünde durarak. Şişkin karnı sehpaye sürtündü ve Manx şeftali rengi, bol hamilelik bluzunun üstünden karnını okşamak için aşağı uzandı. Her geçen gün daha da şişiyordu ve genişleyen şeklinden onun yerinde olsam hissedemeyeceğim bir derecede mutluydu.

Dr. Carver, Manx'in alçısını iki gün önce çıkarmış ve sağlığının mükemmel olduğunu açıklamıştı. Şişkin karnı kadar dönüşümden kaçınmasını ve yazdığı doğum öncesi vitaminlerini almasını hatırlatmıştı. Ayrıca beladan uzak durmaya ve çiftlikten ayrılmamaya söz verirse, aşağı yukarı her ay gelip onu kontrol edeceğine dair söz vermişti. Manx anlaşmayı mutlulukla kabul etmişti.

Herkes bundan memnundu. Gerçi çocukların bazısının -isim vermek gerekirse Marc ve Michael- Manx'e karşı hâlâ tetikte olmasına rağmen, hiçbir davası görülene kadar başka bir yerde kalmak istediğini dinleyecek değildi. Hamile bir dişi kedinin arkadaşlığı es geçilemeyecek kadar fazla özel bir fırsattı.

"Kes sesini! Bu en sevdiğim kısım!" diye bağırды Vic, ek-randa kamera kamp ateşinin önündeki çıplak çifte zumlarken kumandaya uzanarak. Hoşuna giden seks değildi. Hollywood'un dönüşüm fikrine dair sahip olduğu ilk işaret ve her nedense bu bölüm sadece filmin sevişme sahnesinde geçiyordu. Çocuklar bu bölümü sadece filmin sevişme sahnesinde geçiyordu. Çocuklar güldü ve brownie'lerini çiğneyip gözlerini kauçuk ile protez gö-

rüntüsünden ve olsa olsa *stop motion* yöntemi olabilecek şeyden ayırmadılar.

Ekrana bakarken Manx'in kaşları kalktı, azalan stoğundan atıştırdı. "Bu *uluma* nedir?"

"Bu bir film," dedim, abur cuburumu ondan geri kapmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Manx'e nazik olma konusunda da diğer her şeyde olduğu gibi gitgide daha iyi oluyordum, sadece biraz alıştırmaya gerekiyordu. Ve Manx'e bir kez alışınca, artık o kadar kötü gelmiyordu. Bir parça ilgi oburuydu ama bunu gerçekten umursamıyordum çünkü üstümdeki pek çok dikkati dağıtıyordu, bu da bana hayatımı ilk kez kısmi bir mahremiyette özgürce yaşama fırsatı tanıyordu. "Genellikle ellerinde birer içki varken seyrederek ve kurt adamlardan birisi ne zaman ulusa fondip yaparlar. Eğer dikkatli olmazsan, filmin sonunda zil zurna sarhoş olursun."

"Hey, Manx, gel otur!" diye seslendi Ethan, ona gülümsemek için koltuğunda dönerek.

"Senin için sorun yok?" diye sordu ve kara bukleler yumağını bir omzundan çekerken bin vat gücündeki gülümsemesiyle onlara ışık saçtı.

"Tabii ki yok." Vic elini sinek kovarcasına salladı. "En baştan seyretmek istersen filmi geri sararız."

Manx omuz silkerek kanepenin etrafından dolanıp odanın ortasına yürüdü. Pek çoğu ayağa kalktı, onun için bir koltuk bulmak ve rahat ettirmek için birbirlerinin üstüne bastılar. Manx, Ethan'ın boşalttığı yere oturdu, yine de kalabalığın bir kısmı sıcak vücutlar yığınınından uzaklaştı.

Bizimle birlikte olduğu ay içinde Manx'e Dr. Carver ve annem dışında hiç kimse dokunmadı. Huzur içinde geçen her

günle birlikte, Lazy S'teki kimsenin onu incitmek istemediğine inanmaya biraz daha istekli görünüyordu. Ve her geçen gün biraz daha fazla gülümsüyordu.

"Hey, önüne bak!" diye bağırdı Manx egzotik aksanıyla, ekrandaki kurt adam kurbanına atılırken alt dudağını ısırarak.

"Faythe," diye seslendi babam ofisinden, tam da *brownie*'nin son lokmasını ağzıma tıktığımda. Bağırmamıştı ama sesinin tonu beni anında endişelendirmişti. Sinirle lokmamı çiğneyerek kitabımı koltuğuma bıraktım ve koridordan ofise doğru ilerledim. Her ne söyleyecekse bu iyi olmayacaktı ve daha fazla kötü haber duymaya hazır degildim.

"Otur," diye emretti masasındaki sandalyesinden, ben sessizce odaya yürürken. Marc beni takip etti ve kanepenin karşı uçlarına oturduk. Babam Marc'ı başıyla selamladı ve sonra ayağa kalktı, elindeki üçe katlanmış, üzerine bir şeyler yazan kâğıdın altında sade, beyaz bir zarf vardı.

"O nedir?" Kalbim küt küt atıyordu ve avuçlarım terlemeye başlamıştı. Ne tuttuğunu bildiğimden oldukça emindim ama yüksek sesle söyleyene kadar buna inanmayı reddediyordum.

"Bir karar verdiler." Kâğıdı yanımdaki sehpanın üzerine bıraktı, sonra yorgun bir şekilde sandalyesine çöktü. "Seni Andrew'a enfeksiyon bulaştırmak ve sonra da bunu örtbas etmek için onu öldürmekle suçluyorlar. Ölüm cezası gerektiren iki suç. Duruşma sekiz hafta içinde başlayacak."

Sekiz hafta mı? Karnum kasıldı ve gözlerimi korku içinde kapadım. Manx'in dört ayı vardı ve benimse sadece sekiz haftam mı?

Öyleyse ne olmuş? Hepsine lanet olsun. Sekiz hafta, savunmamı hazırlamak için yeter de artardı bile. Ne de olsa masumdum, yani çoğunlukla.

Derin bir nefes aldım, sonra gözlerimi açtım ve Marc'ın gözlerindeki saf korkuyu gördüm. Sonra babamın gözlerine baktım ve hayatımda ilk kez, hangimizin daha endişeli gözüktüğüne karar veremedim. Babam bana bakarken yorgun bir şekilde nefesini bıraktı ve ben de gülümsedim.

Haydi bakalım, eğlence başlasın...